

Л О Р Ъ Н О Л И В Ъ Р

Москва
Свети Валентин

ЛОРЪН ОЛИВЪР МОЯТ СВЕТИ ВАЛЕНТИН

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

Какво ще направиш, ако знаеш, че ти остава само един-единствен ден да живееш? Кого ще целунеш? И колко далеч можеш да стигнеш, за да спасиш собствения си живот?

Саманта Кингстън има всичко: приятелят ѝ е най-желаното момче, трите ѝ най-добри приятелки са просто удивителни, нейни са най-хубавата маса в заведението и най-добро място на паркинга. Петък, 14 февруари трябва да бъде още един ден от вълнуващия ѝ живот.

Вместо това обаче, той се оказва последният.

И тогава тя получава втори шанс. Всъщност, седем шанса. Тя ще разплете мистерията около смъртта си, докато изживява този последен ден отново и отново, и ще открие истинския смисъл на всичко, което рискува да изгуби.

ПРОЛОГ

Чувала съм да разправят, че миг преди да умреш, целият живот преминава пред очите ти като на филм, но с мен не беше така.

Честно казано, винаги съм мислила, че менталното сканиране на миналото в последния момент от живота ти е доста неприятна работа. Мама смята, че е по-добре да забравим за някои неща, и аз съм напълно съгласна с нея. Ако говорим за мен, с радост бих забравила целия пети клас (периода на очилата и розовите зъбни шини). И като стана дума за кофти моменти, кой би искал да си спомни първия ден в гимназията? Прибави към това и досадните семейни ваканции, безсмислените часове по алгебра, менструалните болки и несполучливите целувки, и едва ли ще ти останат сили да доживееш до втората серия, където може и да се намери нещо по-приятно.

Ако трябва да съм честна докрай, не бих имала нищо против да си припомня най-добрите моменти: когато с Роб Кокран се целунахме по средата на дансинга на годишния бал и всички разбраха, че сме гаджета, когато с Линдзи, Елъди и Али се нафиркахме и решихме да направим снежни ангели в средата на май, оставяйки отпечатъците от телата си по моравата на Али купона за шестнайсетия ми рожден ден, когато запалихме стотици лампички и танцувахме върху масата в задния двор онзи Хелуин, когато с Линдзи излъгахме Клара Хюд, че я преследват ченгета, и се смяхме до припадък. Ето какво искам да си спомня. Ето какво искам другите да запомнят от мен.

Преди да умра обаче, не мислех нито за Роб, нито за някой друг. Изобщо не се замислих за шантавите неща, които правехме с приятелките. Не се сетих за мама и татко, нито за утринните лъчи, от които стените на стаята ми изглеждаха кремави, нито пък се вълнувах от аромата на азалиите пред прозореца ми през юли — божествена смес от мед и канела.

Тогава мислех за Вики Халинан.

И по-специално за времето, когато бяхте четвъртокласници и Линдзи заяви пред целия клас, че не иска Вики в отбора по народна

топка.

— Вижте я колко е дебела — изтърси директно тя. — Можеш да я уцелиш и със затворени очи.

През онази година с Линдзи не бяхме приятелки, но още тогава тя имаше способността да направи така, че всичко казано от нея да изглежда смешно, и аз прихнах да се смея с всички съученици, а лицето на Вики стана лилаво-червено, като буреносен облак.

От мен явно се очакваше да изгледам филма със знаковите моменти от собствения си живот, но ето какво си спомних пред лицето на смъртта: миризмата на лака и скърцането на маратонките по полирания под тесните и неудобни шорти по физическо ехото на смеха ни по стените на голямата зала, сякаш вътре не бяхме двайсет момичета, а много повече.

И лицето на Вики.

Най-странното е, че досега никога не бях си спомняла въпросния момент. Това беше от спомените, за които дори нямах представа, че помня, ако разбирате какво имам предвид. Вики не се разстрои, нищо подобно. Между хлапетата непрекъснато стават такива неща, не е кой знае какво. В групата винаги има един, дето се смее, и друг, на когото се смеят. Случва се всеки ден във всяко училище и във всеки град в Щатите — а доколкото ми е известно, вероятно и по целия свят. Смисълът на съзряването е да си намериш мястото сред онези, които се смеят.

Вики не беше чак толкова дебела, просто имаше пухкави бебешки бузи и коремче, в гимназията изгуби пухкавостта си и порасна седем-осем сантиметра. Дори се сприятели с Линдзи. Двете играеха хоккей на трева и си казваха „здрости“ по коридорите. Веднъж, през първата година в гимназията, Вики дойде на един купон. Всички пийнахме малко повечко и се смяхме, и се смяхме, и Вики се смя повече от всички, докато лицето ѝ не стана лилаво, като онзи път във физкултурния салон.

Беше много странно.

Но по-странното беше, че малко преди да умра, всички говорехме затова какво преживява човек в последните си минути. Не знам как точно стигнахме до темата, помня единствено, че Елъди се оплакваше как никога не съм слагала предпазния колан, когато се возя отзад. И продължаваше да се навежда към предната седалка, за да

бърника из айпода на Линдзи, въпреки че този път аз трябваше да съм диджеят. Опитах се да им обясня теорията си за „великите моменти“ преди смъртта и всички започнахме да си припомним хитовете. Линдзи си избра да „види“ момента, когато ѝ съобщиха, че е приета в „Томас Джеферсън“, а Али — тя, както обикновено, се оплакваше, че ѝ е студено и всеки момент ще умре от пневмония — обяви, че иска да си припомни първата си среща с Мат Уайлс, което не бе изненада за никого. Линдзи и Елъди пушеха, прозорците бяха отворени и леденият дъждец пръскаше през тях. Пътят беше тесен и с много завои, голите клони на дърветата от двете страни се люшкаха напред-назад и притискани от вятъра, танцуваха тайнствен зловещ танц.

Елъди намери „Сплинтер“ на „Фелъси“ и наду парчето, за да ядоса Али, вероятно защото ѝ писна от хленченето ѝ. Това беше песента на Али и Мат, който беше скъсал с нея през септември. Али я нарече кучка, откопча колана, наведе се напред и се опита да вземе айпода. Линдзи изписка, някой бе забил лакът във врата ѝ. Цигарата падна от устата ѝ и се приземи между бедрата ѝ. Тя изруга и се опита да изчисти пепелта от тапицерията, Елъди и Али продължаваха да се борят за айпода, а аз се опитвах да ги надвикам и да ги върна в онзи ден, когато всички се хвърлихме на земята в опит да направим снежни ангели през май.

— Гумите поднасяха из мокрия път, колата беше пълна с цигарен дим, из въздуха се носеха като фантоми къдриви струйки.

После пред колата внезапно проблесна нещо бяло. Линдзи извика, но не успях да разбера какво — нещо от рода на „сак“, „скалп“ или „снакс“, — и изведнъж колата излезе от пътя и скочи право в черната уста на гората. Чух ужасяващ стържещ звук — метал в метал, и стъкло в метал — пръсване на стъкло. Купето се сви на две и усетих миризма на изгоряло. Зачудих се дали Линдзи не е успяла да угаси цигарата.

И после от миналото ми изникна лицето на Вики Халинан. Чух смехът ѝ да ехти, да заглушава всичко около мен и да набъбва до писък.

После нищо.

Работата е там, че никога не знаеш предварително. Не се събуждаш със свит на топка стомах, нито виждаш сенки там, където

обикновено ги няма. И нищо не те подсеща да кажеш на родителите си, че ги обичаш, или — в моя случай — да кажеш „сбогом“ на всички.

Ако си като мен, просто се събуждаш седем минути и четирийсет и седем секунди преди времето, когато по уговорка приятелката ти идва да те вземе за училище. И веднага се заемаш да пресмяташ колко рози ще получиш на Свети Валентин, толкова си зает с това, че нямаш време за нищо, освен да се облечеш на бегом, да си измиеш зъбите и да се молиш на Господ гримовеите ти да са на дъното на чантата, за да се гримираш в колата.

Ако си като мен, твоят последен ден започва така:

ЕДНО

„Би бийп!“ — чувам гласа на Линдзи. Преди няколко седмици мама ѝ се скара, че всяка сутрин в седем без пет надува клаксона като луда, и ето го отговора на Линдзи.

— Идвам! — виквам от вратата, въпреки че тя и сама може да види как затварям и се опитвам да свърша едновременно две работи: да облека якето и да напъхам папката в чантата.

Миг преди да полетя към Линдзи, осемгодишната ми сестричка Изи ме дръпва за ръкава.

— Какво? — завъртам се към нея.

Изи има радар за малки сестри и безпогрешно уцелва моментите, когато бързам, закъснявам или говоря по телефона с гаджето си. И веднага идва да ме тормози.

— Забрави си ръкавиците — казва Изи, но от нейните уста прозвучава като „Забрави фи въкавитите“.

Сестра ми има проблем, но упорито отказва да ходи на логопед, макар всички в училище да ѝ се подиграват. Разправя, че ѝ харесва да говори така.

Поемам вълнените ръкавици от протегнатите ѝ ръце. Мога да се обзаложа, че е успяла да ги е наклепа с фъстъчено масло. Вечно бърка с пръсти из бурканите в хладилника.

— Помниш ли какво ти казах, Изи? — почуквам с пръст по челото ѝ. — Не ми пипай нещата!

Изи се захилва като малоумен идиот, аз я изблъсквам навътре и затварям вратата. Оставя ли я, ще се влачи цял ден след мен като кученце. Слизам по стълбите и виждам Линдзи да подава глава от прозореца на Танка — така наричаме колата ѝ — огромен сребрист рейндж ровър. (Всеки път, когато се качим в нея, се намира някой да каже: „Това не е кола, а цял танк.“ Линдзи се кълне, че може да се сблъска с трактор и да излезе от битката без драскотина.) От нас четирите само тя и Али имат коли, имам предвид собствени. Колата на Али е малка черна джета и ние ѝ викаме „Миньончето“. Аз взимам от

време на време мамината хонда акорд, а горката Елъди трябва да се примири с древния фиат таурус на баща си, който едва върви.

Навън вятърът е утихнал, но е ужасно студено. Небето е ясно, светлосиньо и чисто. Слънцето все още е твърде слабо, някак воднисто, все едно току-що се е разляло над хоризонта и го мързи да събере силите си. Прогнозата е, че по-късно ще има буря, но знае ли човек?

Сядам на мястото до шофьора. Линдзи вече е запалила и сочи с върха на цигарата си към четирите чаши кафе от „Дънкин Донатс“.

— Понички? — питам аз.

— Отзад.

— Със сусам ли са?

— Виж сама.

Колата излиза от алеята и поемаме по главната улица, Линдзи ме оглежда набързо.

— Готина пола.

— И твоята е супер.

Тя кима на комплимента ми. Всъщност полите са еднакви. В годината има два дни, когато аз, Линдзи, Али и Елъди обличаме нарочно еднакви дрехи: за пижаменото парти на Петдесетница, защото една година за Коледа и четирите си купихме разкошни пижами от „Виктория Сикрет“ — оттогава си ги обличаме специално за случая, и на Свети Валентин. Онзи ден се въртяхме три часа из мола, умувайки над дилемата розови дрехи ли да си купим за празника или червени. Линдзи мрази розово, Али си мре за него, та в крайна сметка се спряхме на черни миниполички и червени блузки, поръбени с кожени пухчета, които открихме в кошовете с намалени стоки в „Нордстръм“.

Както отбелязах, това са единствените случаи, когато тенденциозно търсим приликата. Но истината е, че в нашата гимназия „Томас Джеферсън“, всички изглеждат малко или много по един и същ начин. Тук нямаме официални униформи, държавно училище е, но където и да погледнеш, виждаш сини дънки, сиви маратонки „Ню Баланс“ и цветно яке „Норд фейс“. Девет от всеки десет ученици са облечени с този екип. Дори не можеш да различиш момичетата от момчетата, само дето нашите дънки са по-тесни и мием косите си всеки ден. Ето това е Кънектикът: тук номерът е да си като другите.

Това не означава, че гимназията си няма съответните откачалки — естествено, има, — но дори и те са откачени по един и същ начин, феновете на екологичния начин на живот карат велосипеди, носят дрехи от коноп и не си мият косата, сякаш сплъстените масури помагат по някакъв начин за намаляване на вредните емисии във въздуха. Цариците от кръжока по театрално майсторство разнасят големи бутилки със студен лимонов чай, носят шалове дори и през лятото и не говорят в клас, защото „пазят гласа си“. Членовете на математическия клуб по правило мъкнат десет пъти повече книги и учебници от останалите, все още използват шкафчетата си и ходят по коридорите с напрегнат израз на лицето, сякаш очакват някой да се появи изневиделица и да изкрещи в ухото им „Бау!“.

Лично аз не се дразня от тази еднаквост, нямам нищо против нея. Понякога с Линдзи си мечтаем как след дипломирането ще избягаме оттук, ще отидем в Ню Йорк и ще живеем в таванската стая на приятеля на доведения брат на Линдзи, който прави татуировки, но ако трябва да съм честна, обичам живота в Риджвю. Тук е спокойно и познато като у дома, ако разбирате какво имам предвид.

Навеждам се към огледалото и правя героични опити да сложа спирала на миглите, без да си извадя окото. Линдзи винаги е била лош шофьор, има ужасния навик да завърта рязко волана, да спира ненадейно, после да форсира двигателя.

— Патрик трябва пръв да ми изпрати роза — обявява Линдзи, докато атакува един знак „Стоп“, после втори, но този път решава да спре и едва не ми чупи врата.

Патрик е старото ново гадже на Линдзи. От началото на учебната година двамата са късали тринайсет пъти — истински рекорд на Гинес.

— А аз трябваше едва ли не да държа ръката на Роб, докато пишеше желанието си на гърба на червеното сърце — извъртам драматично очи. — Беше като форма на принудителен труд.

С Роб Кокран ходим от октомври, но се влюбих в него още в шести клас. Обаче тогава той беше прекалено готин, за да разговаря с мен. Роб е първата ми любов или поне моята истинска първа любов. Веднъж в трети клас целунах Кент Макфулър, но това не се брои, тогава си играехме на семейство, бяхме си разменили пръстени от глухарчета и всичко беше наужким.

— Миналата година събрах двайсет и две рози. — Линдзи изстрелва фасата през прозореца, отново пуска волана и хваща чашата с кафето си. — Сега искам да ги направя двайсет и пет.

Всяка година преди празника ученическият съвет отваря сергия в двора пред физкултурния салон. Оттам купуваме валентинки за приятелите си. Валентинките са рози с прикачени към тях картички с пожелания. Струват два долара и в определения ден „купидоните“ ги доставят на съответните хора. (Купидоните обикновено са момичета от първи или от втори курс, които се опитват да се присламчат към по-големите.)

— На мен ми стигат и петнайсет — отвърщам скромно.

От изключителна важност е да събереш колкото може повече рози. По броя им веднага се разбира кои са популярните личности в училище и кои задръстеняците. Не успееш ли да събереш поне десет — лоша работа, ако са по-малко от пет — направо унижителна. Това обикновено значи, че си грозен или отчайващо без известен. Най-често и двете. Затова много от децата събират случайно изпадналите рози и ги добавят към своите, но това винаги се разбира.

— Е? — поглежда ме косо Линдзи. — Вълнуваш ли се? За големия ден? И голямата нощ?

И веднага се засмива.

— Нямам предвид дълга нощ.

Свивам рамене, обръщам се към прозореца и се заглеждам в образувалата се от дъха ми пара по стъклото.

— Какво толкова?

Този уикенд родителите на Роб ще бъдат извън града и още преди две седмици той ме попита дали искам да прекараме цялата нощ заедно. Беше ясно, че всъщност ме пита дали искам да правим секс. Досега няколко пъти сме стигали почти до целта, но моментът все не беше подходящ. Бяхме или на задната седалка на беемвето на баща му, или в нечие мазе, или в моята стая, а мама и татко спяха в спалнята и някак си не ми беше удобно.

Затова, когато сега ме попита ще остана ли с него, без никакво колебание отвърнах „Да“.

Линдзи изписква и удря длан във волана.

— Какво толкова ли? Нормална ли си? Бебето порасна и става жена.

— Стига, моля те!

Усещам как горещата вълна плъзва по врата ми и знам, че след миг по лицето ми ще избият червени петна. Винаги става така, когато се срамувам. И не могат да ми помогнат нито кремове, нито пудри, нито всичките дерматолози в Кънектикът, събрани закуп. Когато бях малка, децата често припяваха: „Какво е това — бяло на червени петна? Сам Кингстън“.

Поклащам лекичко глава и изтривам парата от прозореца. Навън светът блести като покрит с лак.

— С Патрик кога го направихте? Май беше преди три месеца?

— Да, но оттогава го правим непрекъснато — дуете се Линдзи и започва да се клати напред-назад върху седалката.

— Пфу! — поглеждам я възмутена.

— Не се тревожи, хлапе. Всичко ще бъде наред.

— Не ме наричай хлапе! — Ето една от причините, поради които очаквам с нетърпение да си легна довечера с Роб: Линдзи и Елъди няма да ме взимат повече на подбив. Слава Богу, че Али все още е девствена, и няма да съм последната превзета крепост в групата. Не знам защо, но понякога чувствам като че ли съм попаднала случайно в тази четворка, просто се влача след тях, колкото за бройката. — Казах ти, не е кой знае какво.

— Щом казваш.

Тези подмятания ме ядосват и започвам неволно да броя пощенските кутии по пътя ни. Чудя се дали утре по това време светът ще изглеждат по същия начин. И дали аз ще бъда различна. Много ми се иска да стане така.

Завиваме по алеята за къщата на Елъди и преди Линдзи да надуе клаксона, вратата се отваря, тя се появява и тръгва внимателно по заледената пътека, едва крепейки се на десетсантиметровите си токчета, с явното желание да се отдалечи по-бързо от дома.

— Не ти ли е студено така? — пита Линдзи, когато Елъди влиза в колата.

Както обикновено е само по тънко кожено яке, въпреки че предвижданията за топло време са чак след двайсето число на месеца.

— Ако си имаш нещо, покажи го на света — отвърща Елъди, разтърсва цици и ние избухваме в смях.

Когато си до Елъди, няма как да останеш сериозен. Смя се с глас и усещам, че възелът в стомаха ми се отпуска.

Елъди вдига ръка и свива пръсти, все едно държи нещо в тях. Веднага се сещам и ѝ подавам чашата с кафето. Всички го прием еднакво: с аромат на лешник, сметана и без захар.

— Внимавай къде сядаш — мръщи се Линдзи и я поглежда в огледалото. — Ще смачкаш поничките.

— Искаш ли една? — вика Елъди, нанизва поничката на средния си пръст и я поднася пред лицето на Линдзи. И отново всички се заливаме от смях.

— Запази я за Мъфин, ненаситнице.

Последната жертва на Елъди се казва Стив Дъф, но тя го нарича Мъфин заради фамилиното му име и защото го намира за апетитен (тя, не ние според мен Мъфин не е апетитен, а направо тлъст и винаги мирише на манджа). Двамата са заедно от около месец и половина.

От нас четирите Елъди има най-голям опит с момчетата. Изгуби девствеността си във втори курс и вече е имала две гаджета. Именно тя ми сподели, че първите няколко пъти била възпалена, което ме изнервя още повече. Може да звучи безумно, но никога не съм мислила за това като за физически проблем. Като за нещо, което може да те възпали, подобно на ездата или карането на колело. Страховете ми са свързани предимно с факта, че не знам какво трябва да правя. Както в часовете по физическо, когато играехме волейбол и винаги забравях кого трябва да пазя, на кого да подам и кога да дриблирам.

— Ммм, Мъфин! — потупва се по корема Елъди. — Умирам от глад.

— Има поничка за теб — казвам ѝ.

— Със сусам ли е? — пита Елъди.

— Естествено! — отвръщаме в един глас от предната седалка. Линдзи се обръща към мен и ми смига.

Щом приближаваме училището, сваляме прозорците и надуваме „Стига вече драма“ на Мери Блайдж. Затварям очи и си представям онзи бал и първата ми целувка с Роб. Бяхме на дансинга и той неочаквано ме притисна към себе си. Устните ни се сляха, езикът му се плъзна под моя и усетих разноцветните светлини около нас да ме обгръщат отвсякъде с горещата си ръка, а музиката започна да пулсира

някъде зад ребрата, карайки сърцето ми едновременно да трепти и подскача в ритъма ѝ.

Студеният вятър нахлува през отворените прозорци, гърлото ми се стяга, а басовете бият по петите ми, както биеха и онази вечер на дансинга, докато впивах устни в Роб и си мислих, че никога няма да разбера какво е да си щастлив всичко това се върти в главата ми като прибавка към гърмящия айпод и усещам, че ми се завива свят. Музиката е невероятно силна и имам усещането, че колата всеки момент ще се разпадне на съставните си части.

АНАЛИЗ НА ТЕМА ПОПУЛЯРНОСТ

Популярността е странно нещо. Трудно е да ѝ дадеш точно определение и по принцип не е шик да говориш за нея, но видиш ли я, веднага я разпознаваш. Нещо като кривогледството.

Линдзи е красива, но останалите сме съвсем обикновени момичета. Моите плюсове са: големи зелени очи, прави бели зъби, високи скули, дълги крака. А ето и минусите: прекалено дълъг нос, кожа, която настръхва, когато съм притеснена, плосък задник.

Беки Ди Фиоре е готина колкото Линдзи, но надали е излизала на среща с момче преди бала на първокурсниците. Гърдите на Али са големи, за разлика от моите, които са на границата на несъществуването (когато е в лошо настроение, Линдзи ме нарича Самюел, не Сам или Саманта). Та не бих могла да кажа, че сме съвършени и че дъхът ни винаги мирише на рози. Веднъж Линдзи и Джоуна Сасноф си устройоха състезание по оригване в едно барче, Линдзи спечели и всички я аплодираха. А Елъди понякога идва на училище със скъсани платнени чехли. Аз пък веднъж се засмях толкова силно в часа по обществознание, че изплисках цялото си кафе върху чина на Джейк Сомърс. След месец двамата се натискахме в бараката за инструменти на Лили Енглър. (Беше гадно.)

Искам да кажа, че ние не се страхуваме да правим такива неща. Знаете ли защо? Защото сме популярни. А сме популярни, защото можем да правим безнаказано каквото си искаме. Затворен кръг.

Няма смисъл да анализирам надълго и нашироко какво и как. Начертаеш ли кръг, винаги ще има вътре и вън. И е невероятно лесно да видиш кой къде е и кой кой е, стига да не си пълен кретен. Това просто се случва.

Не искам да ви лъжа, признавам, че за нас всичко е лесно, и това е супер. Чувството да знаеш, че можеш да правиш каквото си искаш и няма да има никакви последствия, е страхотно. Страхотно е, че след време, когато завършим гимназия, ще знаем, че сме се справили отлично: целували сме се с най-готините момчета, ходили сме на най-яките купони, забърквали сме най-големите каши, слушали сме много

и силна музика, пушили сме много, пили сме много, смели сме се много и сме слушали съвсем малко или никак. Ако гимназията беше игра на покер, аз, Линдзи, Елъди и Али щяхме да държим осемдесет процента от картите.

И повярвайте ми: знам какво е да си от другата страна. Бях там през първата половина от живота си. На самото дъно, по-ниско от най-ниското. Отлично знам какво е да се боричкаш за остатъците.

Но сега първа имам думата за всичко. Какво? Може и да не ви харесва, но това е положението.

Никой не свидетелства, че животът е справедлив.

Завиваме към паркинга точно десет минути преди първия звънец. Линдзи се засилва към по-ниската част, където са местата на преподавателите, и разпръсква скупчилите се на пътя второкурснички. Виждам под палтата им да се подават бели и червени дантели, една от тях носи тиара. Като за Свети Валентин.

— Давай, давай, давай — мърмори Линдзи, докато завива зад физкултурния салон.

Тук е единствената редица, която не е запазена за служителите. Наричаме я алеята на старите кучета, въпреки че Линдзи паркира тук от първи курс. Това е ВИП зоната на „Джеферсън“ и ако не успееш да се класираш, защото местата са само двайсет, ще трябва да паркираш в горната част, която е на триста и шейсет метра от главния вход. Веднъж пробвахме и спряхме там — и оттогава, ако някоя от нас предложи да паркираме в горната част, веднага я засичаме, като не пропускаме да отбележим точния метраж до входа на училището. Например: „Наистина ли искаш да извървиш тези триста и шейсет метра в дъжда?“

Линдзи изписква, щом вижда свободно място, и навива волана наляво. В същото време кафявият шевролет на Сара Грендъл се задава от другата посока и завива към същото място.

— А, не! Няма да стане — обляга се на клаксона Линдзи, макар и за слепия да е видно, че Сара е малко преди нас, и натиска съединителя. От тласъка кафето на Елъди се излива върху блузата ѝ и тя изпищява. Чува се свистене на гуми и Сара Грендъл забива спирачки миг преди рейндж роувърът на Линдзи да ѝ налети.

— Много добре — отбелязва Линдзи, намърдва се на мястото и паркира. После отваря вратата и се навежда назад.

— Съжалявам, сладурче — вика към Сара. — Не те видях.

Това, естествено, е опашата лъжа.

— Супер! — сумти Елъди и попива кафето по себе си със свита на топка салфетка от „Дънкин Донътс“. — Сега цял ден ще се развявам с миришещи на кафе и лешници цици.

— Момчетата харесват миризмата на храна — успокоявам я. — Четох го в „Чар“.

— Пъхни си една бисквитка в гащите и Мъфин ще ти налети, преди да сте стигнали до леглото — съветва я Линдзи, накланя огледалото и оглежда грима си.

— Сами, може да го изпробваш с Роб? — казва през смях Елъди и хвърля към мен напоената с кафе салфетка. Хващам я във въздуха и я мятам обратно.

— Какво? — смее се тя. — Нали не мислиш, че съм забравила за Голямата ти нощ?

Бърка в чантата си и вместо салфетката към мен полита презерватив с парченца от тютюн по опаковката. Линдзи избухва в смях.

— Идиотки! — казвам полу на шега, полунаистина, вдигам презерватива с два пръста и го мятам в жабката на Линдзи.

Само допира до това чудо кара нервите ми пак да заиграят и нещо в долната част на стомаха ми се свива болезнено.

Така и не разбрах защо държат презервативите в малките фолиевы опаковки. Така ми приличат на лекарство, изписано от лекаря ти за алергията или за стомашни болки.

— Няма ръкавица, няма любов — отсича Елъди, навежда се към мен, целува ме и оставя на бузата ми две лъщящи розови устни.

— Хайде — казвам бързо и изскачам от колата, преди да забележат червените петна по лицето ми.

Слизаме и съзираме господин Ото, учителя ни по физическо, да стои пред физкултурния салон вероятно за да каже „здрасти“ на задниците ни. Елъди подозира, че Ото държи кабинетът му да остане до тоалетната на момичетата, защото е инсталирал вътре камера и я е свързал с компютъра си. За какво му е иначе този компютър? Той е учител по физическо. Откакто чух версията й, всеки път, когато пишкам, ме хваща параноята.

— По-бързо, момичета — провиква се той. Освен учител по физическо е и треньор на футболния отбор, което е голям майтап, защото никой не вярва, че може да пробяга дори разстоянието до автомата за закуски и обратно. Ото прилича на голям морж. Дори си има и мустачки. — Не искам да влизате в последната минута.

— Защото тогава ще се наложи да ви наплескам по дупенцата — измърморвам тихичко, като имитирам гласа му — стряскащо писклив, между другото, което е още една причина Елъди да подозира, че е педофил. С Линдзи се изкикотват.

— Две минути до звънеца — обявява по-строго Ото. Може и да ме е чул, но не ми пука особено.

Елъди вдига телефона, проверява зъбите си на огледалната му повърхност и вади с розовия си нокът заседнали между тях парченца сусам.

— Гаден ден — негодува, без да вдига поглед.

— Абсолютно си права — въздъхвам. Петъците винаги тежат: толкова си близо до свободата, та едва издържаш до края. — Иде ми да се гръмна.

— Абсурд! — хваща ме за ръката Линдзи. — Няма да позволя най-добрата ми приятелка да умре девствена.

Разбирате ли, ние не знаехме какво ще се случи после.

Първите два часа — изобразително изкуство и американска история (историята винаги ми е била любимият предмет) — получавам само пет рози. Не ме притеснява особено, въпреки че се издразних, като видях Айлийн Чу да получава четири рози от гаджето си, Йън Дауъл. Изобщо не ми мина през ума да искам такова нещо от Роб и ми се струва, че не е честно. Така хората може да си помислят, че имаш не едно, а няколко гаджета.

Още с влизането си в кабинета по химия господин Тиърни неочаквано обявява, че ще правим писмено изпитване. Огромен проблем, защото (1) не съм разбрала и ред от домашните ни през последните четири седмици (понеже спях с опитите още през първата), и (2), защото господин Тиърни непрекъснато ни заплашва, че ще се обади в комисиите по приемане в колежа, понеже документите на редица от нас все още не са разгледани. Не ми е ясно дали го казва

сериозно, или просто иска да ни държи на нокти, но нямам никакво намерение да позволя на някакъв си фантазиран учител да ми съсипе бъдещето.

Като капак на всичко съм седнала до Лорън Лорнет, единствената в класа, която има по-малка представа за химичните процеси от мен.

Всъщност тази година оценките ми по химия са доста добри, но не защото Господ ми изпрати внезапно просветление относно взаимодействията между протоните и електроните. Отличният ми успех може да се обясни с две думи: Джеръми Бол. Джеръми е по-мършав е и от мен, и дъхът му винаги мирише на корнфлейкс, но ми дава да препиша домашните и на тестовете приближава чина си с няколко сантиметра към моя, за да виждам отговорите, без това да бие на очи. Но за късмет, отивам да пишкам и да поговоря с Али — двете винаги се срещаме в тоалетната след третия час, понеже тя има биология, а аз химия. Закъснявам и не успявам да седна на обичайното си място до Джеръми.

Господин Тиърни ни дава три въпроса, но аз не знам нищо, не мога да съчиня дори и един отговор. Поглеждам към Лорън и виждам, че е приведена над листа с език между зъбите. Винаги прави така, когато мисли. Първият ѝ отговор май че е добре, всъщност всичките ѝ отговори са подредени, изглеждат обмислени, не надраскани нервно и обширни, както прави човек, когато не знае нищо и гледа да нахвърли достатъчно думи с надеждата учителят да не разбере, че всичко е плява. (Само за ваша информация — този трик никога не върши работа.) Спомням си, че миналия път господин Тиърни похвали Лорън за резултатите ѝ през последната седмица. Може пък момичето да се е потрудило допълнително.

Надничам през рамото ѝ и преписвам два от отговорите. Правя го майсторски, без да будя подозрения. Чувам господин Тиърни да се провиква: „Триии минутии.“ Обявява го с драматизъм, сякаш изпълнява роля и е пред камера. Тлъстината под брадичката му се раздвижва.

Лорън, изглежда, е свършила и сега проверява отговорите си, но се е навела над листа и не виждам третия отговор. Секундарникът тиктака и обикаля циферблата на часовника. „Две минутии и трийсет секундии“ — гърми гласът на Тиърни. Навеждам се и побутвам Лорън с химикалката си. Тя ме поглежда стреснато. Не си спомням да съм

говорила с нея през последните сто години и за миг улавям в погледа ѝ нещо, което не мога да определя, но лицето ѝ светва от възмущение.

— Химикалката — ѝ казвам само с устни.

Тя изглежда объркана. Хвърля страхлив поглед към Тиърни, който, слава Богу, се е зачел в учебника.

— Какво? — пита шепнешком.

Показвам ѝ химикалката и с жестове се опитвам да ѝ обясня, че ми е свършил химикалът. Тя ме зяпа тъпо и за миг ми се прииска да я хвана за раменете и да я разтърся. „Двеее минутии“. Най-последното ѝ се прояснява и тя се ухилва, сякаш току-що е измислила лекарство срещу рака. Не искам да съм груба, но какъв е смисълът да си зубър, ако същевременно си бавен в главата. Да не можеш да изспириш поне едно парче на Бетовен, да спечелиш щатското състезание по правопис, да отидеш в Харвард или нещо подобно?

Докато Лорън рови из чантата си за химикалка, преписвам последния отговор. Веднага забравям, че съм искала нещо от нея, и тя трябва да шепне силно, за да привлече вниманието ми.

— Триийсет секунди.

— Заповядай.

Поемам химикалката и виждам, че краят ѝ е надъвкиан. Гадост. Усмивкам ѝ се набързо и обръщам глава, но секунда по-късно дочувам шепот:

— Работи ли?

Хвърлям ѝ поглед, от който трябва да разбере, че вече започва да ми лази по нервите, но тя изглежда го възприема като знак, че не разбирам.

— Химикалката. Работи ли? — пита малко по-високо.

В този момент Тиърни удря учебника по бюрото.

Ударът е толкова силен, че всички подскачаме.

— Госпожице Лорън — изревава той и забива поглед в нея. —
Защо говорите по време на изпита?

Тя се изчервява като рак, върти глава от мен към него и облизва нервно устни. Аз си мълча.

— Аз само... — казва с тънко гласче тя.

— Достатъчно. — Той става, стисва устни толкова силно, че устата му се слива с врата, и скръства ръце. Очаквам да я изяде с

парцалите, защото погледът му е направо убийствен, но той казва само: — Край на изпита. Оставете моливите и химикалките.

Ставам и връщам химикалката на Лорън, но тя не иска да си я вземе.

— Задръж я.

— Не, благодаря — отвърщам. Държа химикалката с два пръста и я поклащам гнусливо над нея, но тя слага ръце на гърба си.

— Честно, вземи я — започва да ме убеждава. — Ще ти трябва за другите часове.

И ме гледа все едно ми предлага не обикновена химикалка „Бик“ с олигавен край, а вълшебна пръчица. Не знам дали си гледа така по принцип, но внезапно си спомням, че на една разходка из града във втори клас всички си избраха другарчета и ние останахме последни. Трябваше да се държим за ръце винаги когато пресичахме улица и нейните неизменно бяха потни. Нямам представа дали и тя си го спомня. Надявам се, не.

Усмиввам се със стиснати устни и пускам химикалката в чантата. Тя се ухилва до уши. Естествено, ще я хвърля веднага след часа. Кой знае каква болест може да ми натресе с лигите си.

От друга страна, мама винаги ми повтаря, че човек трябва да направи поне едно добро нещо през деня. Е, според мен за днес съм на чисто.

МАТЕМАТИКА И ДРУГ ВИД ХИМИЯ

Четвъртия час имаме подготовка за живота, наричан физическа култура от хора, които са толкова възрастни, че е грехота да ги нападаш физически. (Според Елъди трябвало да се нарича „подготовка за робство“, така било по-точно.) Изучаваме реанимация и първа помощ, трябва да вдигаме и обръщаме манекени с човешки ръст — и всичко това пред жадния поглед на господин Ото. Още едно доказателство за перверзията му.

Петия час ни е математика и купидоните пристигат веднага след започването на часа. Едно от момчетата купидони е облякло блестящо трико с дълги крачоли, а на главата си има дяволски рога, друго изглежда като зайче на „Плейбой“ или великденско зайче на високи токове, а третото е с костюм на ангел. Облеклото им не подхожда за конкретния случай, но както обясних, всичко се прави, за да грабнеш вниманието на момчетата, дори и на първокурсниците, но най-вече големите. Не ги обвинявам. Ние правехме същото. През първата година Али тръгна с Майк Хармън — тогава той беше последна година — и двамата ходиха цели два месеца, след като тя му достави розите, а той се загледа в бедрата ѝ и заяви, че не е виждал по-сладък чорапогащник. Ето ти любов от пръв поглед.

Ангелът ми връчва три рози — една от Елъди, Друга от Тара Флът, която се води от нашата група, но не съвсем, и третата е от Роб. Разтварям демонстративно прикачената към стеблото на розата картичка и изигравам въодушевление, докато я чета, въпреки че вътре пише единствено: „Честит ден на влюбените. Падам си по теб“, и най-отдолу с малки букви: „Доволна ли си сега?“

„Падам си по теб“ не е точно „Обичам те“ — което не сме си казвали още, но е близо. Сигурна съм, че пази другите думи за довечера. Една вечер, беше миналата седмица, двамата стояхме до късно у тях на дивана и в един момент бях абсолютно сигурна, че ще го каже, но вместо това той заяви, че като ме гледа под определен ъгъл, му приличам на Скарлет Йохансон.

Картичката не е кой знае какво, но все пак е по-добра от онази, която Али получи от Мат Уайлд миналата година: „Розите са червени, теменужките са сини. Ако те вкарам в леглото, ще стане олеле.“ Това беше шега, естествено, но все пак. Дори не се бе постарал да потърси подходяща рима на „сини“.

Решавам, че това ще са всичките валентинки за тази година, но в същия момент ангелът вади още една и я остава на чина ми. Всичките рози са в различни цветове, а тази е направо невероятна, с увити около себе си листенца в розово и кремаво, сякаш е връх на двуцветен сладолед.

— Много е красива — казва тихо ангелът.

Вдигам очи и я поглеждам изненадано. Момичето стои пред мен и гледа прехласнато розата. Направо не е за вярване как една първокурсничка може да намери в себе си толкова смелост, та да заговори някой от старшите, и това ме ядосва. Не изглежда като останалите купидони. Косата ѝ е съвсем светла, почти бяла, сините вени личат ясно под тънката кожа. Напомня ми на някого, но не мога да се сетя на кого.

Тя улавя погледа ми и на лицето ѝ се появява бърза срамежлива усмивка. С удоволствие забелязвам, че се изчервява. Ако не друго, поне я прави жива.

— Мериан — вика някой отзад.

Тя се обръща към дявола, който гледа към нея, и сочи нетърпеливо към останалите рози. Ангелът — Мериан, предполагам — веднага се връща при останалите купидони и трите излизат от стаята.

Докосвам лекичко с пръст листенцата на розата (меки са и нежни като дъх) и изведнъж ми става тъпо. Отварям картичката, очаквам нещо от Али или Линдзи (нейните винаги гласят: „Обичам те до смърт, кучко!“), но вместо това виждам карикатура на дебел купидон, пронизал със стрелата си кацнала на едно дърво птица с прикачена към гърдите табела „Американски плешив орел“. Изглежда, че ще падне директно върху главите на седналите на пейката под дървото момиче и момче — вероятно първоначалната мишена на купидона. Очите на малкия стрелец са спираловидни и на лицето му играе глупашка усмивка.

Под рисунката пише: „Не се влюбвай на пияна глава!“

Сигурна съм, че е от Кент Макфулър, той рисува карикатури за училищния хумористичен вестник. Вдигам очи и поглеждам към него. Кент винаги сядва в задния ляв ъгъл на стаята. Това е една от ексцентричните му прищевки, но със сигурност не е единствената. Без съмнение ме наблюдава. Усмивва ми се бързо, маха ми, после опъва с ръце невидим лък и пуска стрела към мен. Свъсвам вежди, хващам картичката и демонстративно я запращам на дъното на чантата си. Това изглежда не го обижда. Усмивката му продължава да ме изгаря.

Господин Даймлер минава между чиновете, събира домашните и се спира до моя. Признавам си, че настоях да ми изпратят розите в часа по математика точно заради него. Господин Даймлер е само на двайсет и пет и е много красив. Освен това е помощник-треньор на отбора по футбол. Голям майтап е да ги видиш един до друг с господин Ото на игрището. Двата са пълна противоположност. Господин Даймлер е около метър и деветдесет, с лек слънчев загар и с дрехи като нашите — дънки, яке и маратонки „Ню Баланс“. Най-интересното е, че и той е завършил тук, в „Томас Джеферсън“. Веднъж видяхме снимката му в старите училищни албуми. Явно е бил избран за крал на годишния бал, беше с корона и смокинг, и се усмихваше с ръка върху раменете на кралицата си. Под якичката на бялата му риза се подаваше плетен конопен гердан. Много обичам тази снимка. Но знаете ли кое обичам още повече? Че той все още носи своя конопен гердан.

Каква ирония! Най-готиният пич в „Томас Джеферсън“ е в учителския състав.

Както обикновено, когато господин Даймлер се усмихва, нещо в стомаха ми започва да пърха. Той прокарва ръка по рошавата си кестенява коса и веднага си представям, че правя същото.

— Имаме девет рози! — отбелязва, вдига демонстративно ръка и поглежда часовника си. — А е само единайсет и петнайсет. Браво.

— Какво да правя? — отвръщам, и полагам огромни усилия да звуча незаинтересовано и леко закачливо. — Обичат ме хората.

— То се вижда — усмихва се той и ми смига.

Оставям го да се продължи малко напред по пътеката и казвам високо:

— Все още не съм получила роза от вас, господин Даймлер.

Той не показва, че ме е чул, но забелязвам как връхчетата на ушите му пламват в червено. В стаята се разнася кикот и сумтене. Аз

усещам тръпката, която обзема човек, когато знае, че върши нещо нередно, но все пак го прави: открадва нещо от училищния бюфет и офейква или тайничко се напива на семейно тържество, без никой да го забележи.

Линдзи твърди, че господин Даймлер може да ме съди за сексуален тормоз, но не вярвам. Мисля, че всъщност му харесва.

И доказателство за това е поведението му в момента: той сяда, поглежда към класа и се усмихва под мустак.

— След проверката на тестовете ви от миналата седмица разбрах, че все още не сме наясно относно аксиомите и границите — започва той, навежда се напред и кръстосва глезените си. Никой не може да направи часът по математика толкова интересен, както той, убедена съм.

Господин Даймлер почти не ме поглежда, прави го само когато вдигна ръка. Засекат ли се обаче погледите и, цялото ми тяло изтръпва. И мога да се закълна, че и е него е така.

След часа Кент ме настига в коридора.

— Е, какво си помисли? — подхвърля ми.

— За какво? — отвърщам с въпрос, за да го подразня. — Знам, че пита за рисунката и розата.

Той се усмихва и сменя темата.

— Мама и татко заминават за уикенда.

— Щастливец.

Тази усмивка е като закована на лицето му.

— Довечера вдигам голям купон. Ще дойдеш ли?

Поглеждам го крадешком. Никога не съм разбирала Кент. Поне през последните пет години. Като малки бяхме неразделни. Няма какво да си кривя душата, тогава беше най-добрият ми приятел, с него беше и първата ми целувка, но щом минахме началния курс, започна да проявява своите странности. Откакто сме в гимназията, неизменно носи блейзери, въпреки че почти всичките са разпрани по шевовете и с дупки на лактите. Винаги е с протритите си маратонки на черни и бели квадратчета и косата му е толкова дълга, че на всеки пет секунди пада като завеса пред очите му. Върхът на всичко е бомбето. Не се разделя с него. И в училище.

Най-жалкото е, че би могъл да бъде голям сладур. Има хубаво лице и готино тяло. Под лявото око има малък белег във формата на сърце. Без майтап. Идиотското му поведение обаче прецаква всичко.

— Още не си знам плановете — отвърщам. — Ако решат всички да дойдем...

Оставям гласът ми да заглъхне, за да му покажа, че това ще бъде единствено в случай, че не намерим какво друго да правим.

— Ще бъде страхотно — изрича той все още с усмивка.

Ето още нещо у него, което ме вбесява: държи се все едно всяка сутрин светът му се явява като голям лъскав подарък и чака да бъде разопакован.

— Ще видим — казвам уклончиво.

Виждам в дъното на коридора Роб да наднича в барчето и забързвам крачка с надеждата Кент да схване картинката и да се разкара. Напразни надежди. Кент си пада по мен от години. Сигурно още от онази целувка.

Той заковава на място, може би се надява да спра, но аз продължавам. Става ми леко кофти, решавам, че може би съм прекалено груба, но гласът му звънва след мен и само по тона му разбирам, че още се усмихва:

— До довечера.

Чувам скърцането на маратонките му по линолеума и разбирам, че се е обърнал и е тръгнал в обратната посока. Скоро започва да си подсвирква весело. С отдалечаването подсвиркването заглъхва, но все още го чувам ясно. Заслушвам се и ми трябва известно време да разпозная мелодията.

„Утре слънцето пак ще изгрее, залагам и последния си долар, че утре пак ще се покаже“, от мюзикъла „Ани“. Любимата ми песен — когато бях на седем.

Знам, че никой друг в коридора няма да я познае, но въпреки това потъвам от срам и горещата вълна плъзва по врата ми. Винаги прави така. Смята, че ме познава най-добре от всички само защото преди сто години заедно сме си играли в пясъчника. Сякаш през последните десет години нищо не се е променило. А всъщност всичко се промени.

Телефонът в задния ми джоб бръмчи и преди да вляза в барчето, го отварям. Имам съобщение от Линдзи.

КУПОН У КЕНТ МАКЛУДИЯ ДОВЕЧЕРА. ТАМ ЛИ СМЕ?

Спирам за миг, изпускам дълга въздишка и написвам бързо: „ОК“.

В барчето на „Томас Джеферсън“ има три приемливи за ядене неща:

1. Поничка — със сирене или без нищо.
2. Пържени картофи.
3. Сандвич от щанда „Направи си сам“.

Но само с пуешко, шунка или бяло пилешко месо. Със салам и наденица изобщо не стават, а с печено говеждо са под въпрос. Коеето е възмутително, защото аз обожавам говеждо.

Роб стои до касата с група приятели. Държи поднос с огромна порция пържени картофи. Яде ги всеки ден. Усеца погледа ми, намира ме и ми кима. (Определено не е момче, което се справя добре с чувствата — неговите и моите. Доказателство? Това „падам си по теб“ в картичката.)

Странна работа са това чувствата. Преди да станем гаджета, харесвах Роб толкова дълго и толкова много, че всеки път, когато ме погледнеше, ми се завиваше свят, честна дума. Понякога ми прилошаваше само от мисълта за него и трябваше да седна, за да не падна.

Но сега, когато официално сме двойка, в определени моменти през главата ми минават странни идиотски мисли. Поглеждам го например и се питам дали картофките няма да запушат артериите му, дали си чисти зъбите с конец и откога не си е прал шапката с логото на „Янките“, с която не се разделя. Понякога си мисля, че съм мръднала. Коя не би искала да излиза с Роб Кокран?

Не че не съм щастлива, напротив, тотално съм щастлива, но имам усещането, че непрекъснато трябва да си напомням защо го харесам, защото ако не го правя, може да забравя. Слава Богу, причините са милион и една: защото косата му е черна, а цялото му лице е в лунички, но за разлика от другите, на него му отиват защото е

шумен, но не досаден, защото всички го познават и харесват, и вероятно половината от момичетата тайничко въздишат по него, защото изглежда супер в спортния си пуловер за лакрос, защото, когато е много уморен, слага глава на рамото ми и заспива. Това най-много ми харесва. Обичам да лежа до него, когато е късно, тъмно и толкова тихо, че чувам ударите на собственото си сърце. В такива моменти не се съмнявам, че съм влюбена в него.

Зарязвам Роб и се нареждам на опашката да си платя поничката — аз също съм голяма работа, затова не тичам като пале след него, — после тръгвам към масите за старшите. Основното помещение на барчето е във формата на правоъгълник. Най-близо до входа и до класните стаи седат децата с увреждания, после са онези от трети курс, след тях са втори и в дъното са масите за зайците. Местата за старшите са най-отпред и са отделени от общото помещение в нещо като сепаре. Прилича на осмоъгълник и отвсякъде е с прозорци. Е, всичките са към паркинга, но все пак е по-добре, отколкото да гледаш хлапетата от първи курс да се лигавят над ябълковите си пюрета. Не го казвам, за да ги обидя.

Намирам Али седнала на любимата ни кръгла маса до прозореца.

— Здравсти — казвам и оставям подноса и розите на масата. Нейният букет също е отгоре и набързо преброявам цветята.

— Девет. Колкото мен — казвам и посочвам към моя.

Тя прави гримаса.

— Едната не се брой. Изпрати ми я Идън Шлоски, представяш ли си? Кретен!

— Представям си. Аз имам една от Кент Макфулър, така че и тя не се брой.

— Ох, той е безнадеждно влюбен в теб — казва тя, като удължава нарочно „ю“ — то. — Получи ли съобщението на Линдзи?

Обирам сиренето в средата на поничката и го лапам.

— Наистина ли ще ходим на този купон?

Али изсумтява.

— Защо, страх те е да не ти налети ли?

— Много смешно.

— Щяло да има цяло буре с бира — обявява тя и отчупва съвсем малко парче от сандвича си с пуешко. — След училище идвате у нас, нали?

Няма защо да пита. Днес е петък и това отдавна се е превърнало в наша традиция. Поръчваме си храна, нападаме гримовете ѝ, надуваме музиката и танцуваме, разнасяйки из стаите сенки за очи и червила.

— Да, разбира се.

С крайчеца на очите си виждам, че Роб се приближава към нас и след малко вече е до масата, плъсва се на стола до мен и се навежда, докато устните му достигнат лявото ми ухо. Направо вони на одеколон. Винаги използва „Тотал“. Мирише на онзи лимонов чай, който баба обича да пие, но не съм му го казвала.

— Здравсти, Самър.

И всеки път ми измисля разни имена: Самър, Сандвич, Сами. Без да обръща внимание на гримасата ми, Роб пита:

— Получи ли валентинката ми?

— А ти моята? — питам на свой ред.

Той сваля раницата от рамото си и отваря ципа. На дъното се виждат пет-шест смачкани рози (предполагам, че една от тях е моята), празна кутия от цигари, пакетче дъвки „Тридент“, мобилният му телефон и резервна риза. Роб не е много ученолюбив.

— От кого са другите рози? — питам заядливо.

— От твои съпернички — дразни ме.

— Много шик — намесва се Али. — Ще ходиш ли довечера на купона у Кент?

— Сигурно — свива рамене Роб и изведнъж добива отегчен вид.

Ще ви издам една тайна: веднъж, докато се целувахме, отворих очи и видях, че и неговите са отворени. Но той не гледаше мен, а някъде над рамото ми, из стаята.

— Щяло да има буре с бира — обявява Али за втори път.

Всички тук се шегуват, че „Джеферсън“ най-добре те подготвя за живота в колежа: учи те как се работи и как се пие. Преди две години „Ню Йорк Таймс“ ни нареди сред десетте най-пиянски държавни училища в Кънектикът.

Не че няма какво друго да се прави тук. Имаме си молове, много ресторанти за бързо хранене и... това е. Да си го кажем честно: така е почти в цялата страна. Татко често повтаря, че трябва да махнат Статуята на свободата и на нейно място да сложат мол или от онези

златни арки на „Макдоналдс“. Така поне човек щял да знае какво да очаква.

— А-хм. Извинете.

Линдзи е застанала зад Роб и си прочиства гърлото. Ръцете ѝ са скръстени на гърдите и единият ѝ крак потропва нервно по пода.

— Седнал си на моето място, Кокран — мърмори, но само се преструва на ядосана. Роб и Линдзи винаги са били приятели. Понеже винаги са били в една група, се налага да бъдат и приятели.

— Моите извинения, Еджком.

Той става и се покланя почти до земята, докато тя заема освободения стол.

— До довечера, Роб — маха му Али и добавя: — Доведи и приятелите си.

— Чао засега — казва той, навежда се, заравя лице в косата ми и гласът му става по-тих и по-дълбок. Глас, който някога предизвикваше у мен истинска буря от емоции. Сега понякога ми се струва превзет. — Не забравяй. Тази нощ е наша.

— Как да забравя! — произнасям с надеждата, че звуча по-скоро секси, отколкото изплашено. Дланите ми са мокри от пот и започвам да се моля, да не би да реши да ме хване за ръката.

Слава Богу, не го прави. Навежда се и притиска устни в моите. Оставаме така, докато Линдзи не се развиква:

— Не се мляскайте, аз ям, за Бога!

Замеря ме с един картоф и ме уцелва по рамото.

— Довиждане, дами — казва Роб и бавно се отдалечава с леко килната на едната страна шапка.

Издебвам момента, когато никой не ме гледа, и избърсвам устата и покритата с лигите на Роб брадичка.

Ето още една тайна за Роб: целува се ужасно.

Елъди твърди, че всичките ми неприятности идват от несигурното положение в отношенията ни, защото все още не сме стигнали до края. Направим ли го веднъж, е сигурна, че ще се почувствам по-добре, и аз ѝ вярвам. Все пак тя е нашият експерт в любовта.

Елъди пристига последна в барчето и щом оставя подноса на масата, всички се нахвърляме на картофите ѝ. Тя прави вял опит да

отблъсне атаките ни, но бързо се отказва и оставя букета си до нашите. Събрала е дванайсет рози и завистта ми веднага се обажда.

Предполагам, че и Али усеща същото, защото пита:

— Какво трябваше да направиш, за да ги събереш?

— На кого трябваше да го направиш? — поправа я Линдзи.

Елъди ни се изплезва, но изглежда доволна, че сме забелязали.

Али поглежда над рамото ми и се изкисква:

— Психо килър, qu'est-ce que c'est.

Всички се обръщаме и виждаме Джулиет Сайкс, или Психото, да се носи през отделението за старшите. Изразът е правилен, тя не ходи, а наистина се носи наоколо, направлявана от сили извън нейния контрол. Дългите ѝ бледи пръсти държат голям кафяв хартиен плик. Лицето ѝ е скрито зад завеса от светлоруса коса, раменете ѝ са повдигнати и прегърбени така, че допират ушите. Повечето деца изобщо не забелязват появата ѝ, защото е ходеща дефиниция на „невзрачна“, но с Линдзи, Али и Елъди започваме да скърцаме и да стенем като в „Психо“ на Хичкок, който гледахме на едно от нашите пижамени партита преди две години. (След това всички трябваше известно време да спим на запалена лампа.)

Нямам представа дали Джулиет ни чува. Линдзи твърди, че не чувала нищо, защото гласовете в главата ѝ били прекалено силни. Тя продължава да се носи из помещението все така бавно и най-накрая стига до вратата, която води към паркинга. Не съм сигурна дали Джулиет яде всеки ден. Почти не я виждам в барчето.

Тя опитва да отвори вратата, но ѝ се налага да бутне няколко пъти с рамо, сякаш е прекалено слаба, за да я отвори само с ръка.

— Дали е получила нашата валентинка? — пита Линдзи и облизва солта от картофа, преди да го мушне в устата си.

Али кима.

— В часа по биология. Седях зад нея.

— Каза ли нещо?

— Някога казвала ли е нещо? — Али слага ръка на сърцето си и смръщва скръбно вежди. — Хвърли розата веднага след края на часа. Представяте ли си? Директно пред очите ми!

През втората година в гимназията Линдзи незнайно как разбра, че Джулиет не е получила роза. Нито една. Затова прикрепил картичка към една от своите и я пхна в процепа на вратата на шкафчето на

Джулиет. На бележката пишеше: „Може би следващата година, но вероятно не“.

Оттогава всяка година на Свети Валентин ѝ изпращаме роза със същото послание. Доколкото знам, единствената получавана от нея през годините картичка е тази: Може ви следващата година, но вероятно не.

Ако ставаше дума за друг, сигурно щеше да ми е кофти, но Джулиет заслужава прякора си. Пълно куку е. Говори се, че веднъж родителите ѝ я намерили на шосе 84 в три часа през нощта чисто гола, яхнала ламаринения разделител между платната. А миналата година Лейси Кенеди ни каза, че я видяла в тоалетната до крилото по природни науки да четка трескаво косата си и да се гледа втречено в огледалото. През всичките тези години, откакто сме в гимназията, Джулиет не е произнесла нито една дума. Доколкото знам, никой не я е чувал да говори.

Линдзи мрази Джулиет. Мисля, че двете са били в едно училище още от първи клас и доколкото разбирам, омразата ѝ се е породила още оттогава. Винаги когато я срещнем, тя прави кръстен знак и го вдига над главата си, сякаш Джулиет е вампир и може ненадейно да ѝ скочи и да я захапе за гърлото.

Линдзи беше тази, която откри, че Джулиет си е напикала спалния чувал на скаутски лагер в пети клас, и именно Линдзи ѝ лепна прякора „Жълтата лимонада“. Децата я наричаха така чак до края на първата година в гимназията, представяте ли си, и страняха от нея, защото твърдяха, че миришела на напикано.

Обръщам глава към прозореца и виждам, че косата на Джулиет блести на слънцето като пожар. Хоризонтът зад нея тъмнее, буреносните облаци размиват границите му. Изведнъж се замислям, че всъщност не знам защо Линдзи мрази толкова много Джулиет и откога. Отварям уста да попитам, но момичетата вече са на друга тема.

— ... Хубав женски бой — завършва Елъди и Али се изкисква.

— Ау, умирам от страх — саркастична е Линдзи.

Ясно, изпуснала съм нещо. Питам бързо:

— Какво става?

Елъди ми обяснява:

— Сара Грендъл разправя наляво и надясно, че Линдзи ѝ съсипала живота. — Налага се да почакам, докато сдъвче картофа си.

— Няма да плува на четвъртфиналите. А ти знаеш, че това е мечтата на живота ѝ. Помниш ли, когато беше забравила очилата си за сутрешната тренировка? Но втория час вече беше с тях.

— Сигурно окачва всички сини ленти на стената в стаята си — подмята Али.

— Сам също правеше така. Нали, Сам? С медалите ти от ездата? — сръчкава ме в ребрата Линдзи.

— Не може ли да се върнем към темата? — махам с ръце отчасти защото искам да чуя историята, но най-вече за да отклоня вниманието им от факта, че някога съм била в отбора на загубенячките. В пети клас прекарвах повече време с конете, отколкото с представителите на човешката раса. — Още не схващам защо Сара се сърди на Линдзи и защо иска да се бие с нея.

Елъди извърта очи и ме поглежда, сякаш съм едно от децата със специални потребности.

— Наложили са ѝ наказание, защото закъсняла за часа на класния пет пъти за две седмици. Днес е имала последно предупреждение. — Все още не мога да зацепя и тя въздиша тежко. — А днес закъсня, защото трябваше да паркира в горната част на паркинга и да мята задник...

— Цели триста и шейсет метра — довършваме всички в един глас и избухваме в маниашки смях.

— Спокойно, Линдзи — успокоявам я бързо. — Ако се стигне до бой, ще заложа на теб.

— Да, с теб сме — додава Елъди.

— Не е ли странно как се случва всичко? — отбелязва Али леко смутена. Винаги когато иска да каже нещо сериозно, се смущава. — Как всичко произлиза от предишното? Защото, ако Линдзи не беше откраднала онова място на паркинга...

— Не съм го откраднала. Спечелих си го честно — вика възмутено Линдзи и за по-голяма убедителност тропа с ръка по масата. Диетичната кола на Елъди подскача и се разплисква, мокрейки част от пържените картофи.

— Говоря сериозно. — Гласът на Али се издига над нашите, за я чуем. — Разбирате ли, като мрежа е. Всичко е свързано.

— Да не си ровила пак из скривалището на баща си, Ал? — поглежда я Елъди.

Това е целият ни коментар. От години се шегуваме така с Али. Баща ѝ работи за музикалната индустрия. Адвокат е, не е продуцент, мениджър или музикант, и винаги е с костюм, дори през лятото на басейна, но Линдзи не спира да повтаря, че бил хипи и тайно пушел трева.

Ние се превиваме от смях, а бузите на Али порозовяват.

— Защо никога не ме слушате? — нацупва се, но едва прикрива усмивката си. Взима един картоф и го хвърля по Елъди. — Веднъж четох някъде, че ако определено количество пеперуди напусне Тайланд, това може да причини поройни дъждове в Ню Йорк.

— Да, аз пък четох, че една от твоите пръдни може да причини слънчево затъмнение в Португалия — киска се Елъди и на свой ред мята картоф към Али.

— А твоят сутрешен дъх може да прогони панически хората от Африка.

С Линдзи се тресем от смях, а те продължават да се замерят с картофи. Линдзи се опитва да им каже да не съсипват хубавата храна, но така се разхълцва, че не успява да изрече и думичка.

Най-после поема дълбоко въздух и казва задъхано:

— А пък аз знаете ли какво чух? Че ако кихнеш достатъчно силно, може да причиниш торнадо в Айова.

При това всички изкрейзваме от смях, дори и Али, започваме и четирите да кихаме и едновременно с това да се кискаме. Всички се обръщат, но на нас изобщо не ни пука.

След милион кихавици Линдзи се обляга назад, хваща се за корема и отваря уста, жадна за въздух.

— Трийсет души убити от торнадо в Айова — успява да каже. — Други петдесет са изчезнали.

И всичко започва отново.

С Линдзи решаваме да се спасим от седми час и да си вземем по един йогурт в „Най-добрият сладолед в цялата страна“ или НСЦС. Тя взима френски, но се оказва гаден, а аз си купувам английски. С нея често съкращаваме седмия час. Вече сме последна година и смятаме, че може да си позволим по някое отсъствие. Освен това мразя учителката ни по английски, госпожа Харбър. Винаги се отплесва

нанякъде. Тъкмо се приготвям да записвам и тя неочаквано започва да говори за белъто през осемнайсети век или за нашествието в Африка или ни обяснява как изглеждало изгряващото слънце над Гранд Каньон. Подозирам, че я е налегнала склерозата, макар да не е на повече от петдесет. При баба започна по същия начин: мислите се въртяха хаотично в главата ѝ и се сблъскваха помежду си, постепенно започна да обърква причина със следствие и да подменя цел А с цел Б, когато беше жива и ѝ ходехме на гости. Тогава бях само на шест, но си спомням, че се молах наум: „Боже, дано да умра млада!“

Това се отнася и за теб, госпожо Харбър.
Може би е предзнаменование?

За да напуснеш училището преди края на учебния ден, по принцип ти трябва специално разрешение от родителите или от секретариата. Но за нас правилото не важи. Едно от преимуществата да си старши е, че можеш да излизаш през междучасията, когато си поискаш. Привилегията е извоювана от нашите предшественици още преди двайсет години, няколко години преди „Томас Джеферсън“ да заеме първото място по самоубийства на ученици в страната. Веднъж намерихме в интернет статията в „Кънектикът Пост“, където ни наричат „Гимназията на самоубийците“, и я прочетохме.

Тогава един ден група ученици напуснала училището и преминала отгътък — самоубили се. Предполагам, че са се наговорили. После излязла забраната никой да не напуска училище без специално разрешение. Голяма тъпотия, ако питате мен. Все едно да забранят на всички ученици да пият вода, защото са открили, че някои от тях носят в училище водка в шишета от минерална вода.

Добре, че има и друг начин да напуснеш кампуса: през дупка в оградата зад физкултурния салон, близо до игрището за тенис. Наричаме мястото „Салона за пушачи“, защото всички пушачи се събират там. Но този път, докато с Линдзи се измъкваме през оградата и тръгваме между дърветата, не виждаме нито един пушач. След няколко минути стигаме до шосе 120. Всичко наоколо е притихнало и заскрежено. Клонките и черните листа хрущят под обувките ни и дъхът ни се издига нагоре на бели облачета.

Сградата на училището е на четири-пет километра от центъра на Риджвю или онова, което може да се нарече център, но е само на половин километър от улица със схлупени магазинчета, които наричаме Редицата. Там са бензиностанцията, любимата ни сладоледена къща, китайски ресторант, където веднъж ядохме и след това Елъди повръща цели два дни, магазин на „Холмарк“, където можеш да си купиш розова балеринка от порцелан, стъклена топка със сняг и подобни боклуци. С Линдзи се запътваме натам. Крачим в студения ден с тесните си понички, чорапогащниците и отворените якета, за да ни се виждат поръбените с пухчета блузки, и сигурно приличаме на избягали от лудницата, но какво от това?

Минаваме през „Кухнята на Ханън“ — така се нарича китайският ресторант — и през мръсните му прозорци виждаме Алекс Лимънт и Ана Картильо приведени над купа с някакво ястие.

— Ох, скандал! — вдига вежди Линдзи, въпреки че е скандал само наполовина. Защото на всички е известно, че през последните три месеца Алекс изневерява на Бриджит Макгуайър с Ана. Всички, с изключение на Бриджит, естествено.

В семейството на Бриджит са заклет католици. Тя е хубавка и винаги изглежда много чиста, когато и да я погледнеш, имаш чувството, че току-що си е изтъркала лицето до кръв. Но явно се пази за сватбата. Така казва тя, макар че, ако питаш Елъди, е неосъзната лесбийка. Ана Картильо е в първи курс, но ако се вярва на слуховете, вече е спала с четири момчета. Тя е една от малкото в „Томас Джеферсън“, чието семейство няма никакви пари. Майка ѝ е фризьорка, а колкото до бащата, дори не знам дали има такъв. Живее в един от скапаните апартаменти под наем зад Редицата. Чух веднъж Андрю Сингър да разправя, че спалнята ѝ винаги миришела на пържено пиле.

— Хайде да влезем и да им кажем „здрости“ — хваща ме за ръката Линдзи.

Аз се дърпам.

— Ще получа хипогликемична криза.

— Ето. Вземи от тези. — Вади от джоба на полата си пакет бонбони и ми ги връчва. Винаги има в себе си бонбони. Двайсет и четири часа в денонощието, сякаш крие между тях дрога. И подозирам, че е точно така. — Само за секунда, обещавам.

Оставям се да ме завлече вътре. Звънче звънва над главите ни, когато отваряме вратата. Жената зад тезгяха вдига поглед от „Наш седмичник“ и ни поглежда, но разбира, че нямаме намерение да поръчваме, и отново се зачита в списанието си.

Линдзи веднага отива до масата на Алекс и Ана и се навежда към тях. Тя и Алекс се водят приятели. Алекс се води приятел с много хора, понеже под леглото в стаята си държи кутия от обувки с джойнт, но не и с мен. С него сме само на приятелско кимване, защото нямаме база за общуване. Той е в класа ми по английски, но е по-зле и от мен. Сигурно защото прекарва всяка свободна минута с Ана. Понякога ми подмята нещо от рода на: „Това есе ще ни разкатае фамилията“, но повече никога не сме си казвали.

— Хей, здрасти — провиква се Линдзи. — Ще ходите ли на купона у Кент довечера?

Лицето на Алекс пламва. Най-малкото го е срам, че го виждат открито с Ана. Но може да е реакция от храната. Не бих се изненадала.

— Ъм... не знам, може би. Трябва да помисля... — измънка той.

— Ще бъде супер — продължава весело Линдзи. — Ще доведеш ли Бриджит? Такъв сладур!

Всъщност и двете сме на мнение, че Бриджит е голяма досадница. Винаги прелива от добро настроение и носи тениски с идиотски надписи, например: „Ако не си в първата редица, назад гледката е една и съща“ (честна дума, не ви лъжа). Но Линдзи ненавижда Ана и веднъж написа АК = ББ по всички стени на тоалетната срещу барчето, където всички влизат. ББ означава бял боклук.

Ситуацията е ужасно конфузна, затова решавам да се намеся.

— Това пиле със сусам ли е? — Посочвам към покритото със съсирен сивкав сос месо в купата на масата, до която се мъдрят до две курабийки с късметчета и тъжно изглеждащ портокал.

— Говеждо с портокали — отвърща Алекс. Явно си отдъхва от смяната на темата.

Линдзи ме стрелка ядосано с поглед, но аз продължавам да ръся любезности:

— Трябва да внимавате с храната тук. Веднъж Елъди се отрови от пилешкото и повръща цели два дни. Ако изобщо е било пилешко. Кълнеше се, че е видяла топка козина в него.

Щом го казвам, Ана хваща своите пръчици, взима огромна хапка, поглежда ме и се усмихва така, че мога да видя храната в устата ѝ. Може и да не го прави, за да ме разкара по-бързо, но изглежда точно така.

— Това е гадно, Кингстън — казва Алекс, но също се усмихва.

Линдзи извърта очи, има предвид, че тия двамата само ни губят времето.

— Хайде, Сам — казва припряно, грабва една от курабийките с късмети и когато излизаме навън, я отваря.

— „Щастието идва неочаквано“ — прочита тя и прави физиономия, от която избухвам в смях. Смачква на топка листчето и го пуска на земята. — Безполезно.

Аз поемам дълбоко въздух и издишвам.

— Винаги ми се повдига от миризмата в тоя ресторант.

Наистина е непоносима. Вони на старо месо, евтино олио и чесън. Облаците на хоризонта превземат бавно небето, всичко посивява и губи очертанията си.

— Не познавам ресторант, където мирише по-лошо — допълва ме Линдзи и слага ръка на корема си. — Знаеш ли от какво имам нужда сега?

— Едно „Джъмбо“ в „Най-добрият сладолед в цялата страна“ — ухилвам се.

НСЦС е една от абривиатурите, която използваме често.

— Определено от едно „Джъмбо“ в „Най-добрият сладолед в цялата страна“ — повтаря като ехо Линдзи.

И двете треперим от студ, но си поръчваме по едно „Джъмбо“ с двойна шоколадова глазура, поръсен с натрошени фъстъци, и го ядем по обратния път до училище, като духаме по пръстите си, за да ги стоплим. Алекс и Ана са си тръгнали от китайския, но отново налитаме на тях в Салона за пушачи. Имаме точно седем минути до началото на осмия час и Линдзи ме дърпа зад тенис корта, за да изпуши цигарата си спокойно, без да слуша караницата между Алекс и Ана. Поне изглежда точно така. Главата на Ана е клюмнала встрани, а Алекс я стиска за раменете и ѝ шепне нещо. Цигарата в ръката му гори толкова близо до кестенявата ѝ коса, че всеки момент може да я подпали, и си представям как главата ѝ лумва като кибрит.

Линдзи довършва цигарата. Хвърляме чашите от „Джъмбо“-то върху замръзналите листа и тръгваме към училище, като тъпчем празните цигарени кутии и пластмасовите торбички, наполовина пълни с дъждовна вода. Мисля само за довечера — страх ме е и същевременно тръпна от вълнение — чувстваш се по същия начин, когато чуеш гръм и очакваш след секунди да видиш мълнията да раздира небето и да захапва облаците с острите си зъби. Не биваше да бягам от английския. Така ми остана прекалено много време за мислене. А мисленето не е донесло нищо добро на никого, независимо какви ги говорят учителите, родителите и зубрачите.

Заобикаляме тенис корта и тръгваме по алеята за старшите. Алекс и Ана все още стоят полускрити зад физкултурния салон. Алекс пуши поне втора цигара. Определено се карат. Освобождавам доволна въздишка. С Роб изобщо не се караме, не и за нещо сериозно. Трябва да означава нещо.

— Проблеми в рая — подмятам злорадо.

— Повече ми прилича на проблеми в ада — отвърща Линдзи.

Тъкмо пресичаме паркинга за преподавателите и съзираме госпожица Уингърс, заместник-директорката ни, да маневрира между колите в опит да издебне пушачите, които не са имали време или ги е домързяло да извървят разстоянието до Салона за пушачите и се крият между старите волвота и шевролети на даскалите. Уингърс е обявила тотална вендета на пушачите. Чух, че майка ѝ е починала от рак на белия дроб, емфизем или нещо подобно. Хване ли те с цигара, получаваш три петъчни наказания без право на обжалване.

Линдзи трескаво рови из чантата си, вади две дъвки и ги мята в устата си.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Споко, не могат да те заковат само защото миришеш на цигари — отбелязвам, но и Линдзи го знае много добре. Тя обаче обича да драматизира. Странно, колкото и добре да познаваш приятелите си, продължаваш да им се хващаш на игричките.

Линдзи подминава думите ми и продължава да се вживява.

— Как ми е дъхът? — пита и ми духа в носа.

— Като хладилна камера във фабрика за ментол.

Госпожица Уингърс все още не ни е забелязала. Продължава да прибягва между колите, от време на време спира и поглежда под тях,

все едно очаква някой да се е набутал там и да допушва фасата си. Ето затова всички я наричат зад гърба ѝ Никотиновия нацист.

Поглеждам разколебано към физкултурния салон. Не харесвам особено Алекс и определено не обичам Ана, но всеки, учил някога в гимназия, добре знае, че трябва да сме солидарни в борбата срещу родители, учители и ченгета. Неписано правило е: те срещу нас и ние срещу тях. Просто го знаеш, както знаеш къде да седнеш, с кого да говориш и какво да ядеш, без да знаеш откъде го знаеш. Ако ми схващате мисълта.

— Не трябва ли да се върнем и да ги предупредим? — питам Линдзи.

Тя спира, вдига поглед към небето и примижава. Мисли.

— Зарежи ги — отрязва накрая. — Могат да се погрижат за себе си и сами.

И сякаш да потвърди мнението ѝ, звънецът оповестява края на седмия час. Тя кима към училището:

— Хайде.

Линдзи е права, както винаги. Тия двамата никога не биха направили нещо за мен.

ПРИЯТЕЛСТВО: ИСТОРИЯ

С Линдзи станяхме приятелки в седми клас. Всъщност тя ме избра. И досега не ми е ясно защо. Важното е, че благодарение на нея след многократни отчаяни опити най-после изплувах от социалното дъно до златната среда. Линдзи беше популярна още от първи клас, когато я преместиха в нашето училище. Веднага стана тарторът на класа, а на следващата година, когато поставихме „Магьосникът от Оз“, получи ролята на Дороти. В трети клас игра Чарли в „Чарли и шоколадовата фабрика“.

Мисля, че това дава представа за нещата. Тя е от хората, които те карат да си опиянен само от факта, че е до теб. Светът внезапно се стеснява и всички цветове се завъртат около нея. Никога не съм ѝ го казвала, защото знам, че веднага ще започне да ме подиграва и да тръби, че съм неосъзната лесбийка.

През лятото преди седми клас голяма група от класа се събрахме на парти при басейна на Тара Флът. Бет Скъф ни изнесе цяло представление със скокове във водата на дълбокия край на басейна, но всъщност целта беше да демонстрира факта, че през май и юли на гърдите ѝ бяха цъфнали две цици размер С — без съмнение най-големите сред останалите момичета. По едно време влязох в къщата да си взема сода и Линдзи се появи изневиделица с лукава усмивчица. До момента никога не бе разговаряла с мен.

— Трябва да видиш това — каза и ме хвана за ръката. Дъхът ѝ миришеше на сладолед.

Натика ме в стаята на Тара, където момичетата бяха нахвърляли чантите и дрехите си. Чантата на Бет беше розова. Отстрани с лилави конци бе избродирано името ѝ. Линдзи явно вече беше разгледала всичко, защото веднага приклепна и извади чантичка с цип, като онези, в които си държахме химикалките и моливите в първи клас.

— Виж — отвори го тя и го поднесе пред очите ми. Вътре имаше два тампона.

Не си спомням как започна всичко, но след миг двете вече тичахме из къщата, проверявахме всички бани, шкафчетата и

чекмеджета и събирахме всички тампони и превръзки на майката на Тара и двете ѝ по-големи сестри. Бях толкова щастлива, че просто не знаех какво правя. Линдзи Еджком и аз разговаряхме, и не само разговаряхме, но се смеехме, и не само се смеехме, но се кискахме толкова силно, че трябваше да кръстосам крака, за да не се подмокрят. После изтичахме на терасата и започнахме да хвърляме с шепи тампоните върху главите на децата край басейна. Линдзи закрещя:

— Бет! Това изпадна от чантата ти!

Някои от тампоните паднаха във водата и всички момчета хукнаха да излизат, все едно щяха да се заразят. Бет стоеше на дъската за скачане мокра и трепереща, а останалите се заливахме от смях.

Това ми напомни за четвърти клас, когато татко и мама ме заведоха при Големия Каньон и ме накараха да застана на ръба, за да ме снимат. Краката ми се разтрепериха, не можех да ги спра, не можех да преодоля и странния гъдел по ходилата си, сякаш ги сърбеше да скочат: непрекъснато мислех колко лесно мога да се подхлъзна и колко отвисоко щях да падна. Мама направи снимка и когато ми позволи да се върна при тях, се отдалечих от ръба и започнах да се смея неврастенично.

Докато стояхме с Линдзи на терасата, усещах нещо подобно.

После двете станахме първи приятелки. Али се присъедини, когато на следващата година с Линдзи заедно отидоха на лагер с отбора по хокей на трева. Елъди се премести в Риджвю през първата година в гимназията.

На един от първите за годината купони се свали с Шон Мортън, по когото Линдзи въздишаше вече шест месеца. Всички решиха, че ще убие Елъди, но следващия понеделник тя беше на нашата маса за обяд и двете с Линдзи се хихикаха и си шепнеха приведени над обща чиния с къдрави картофи, все едно се познават от векове. Аз съм доволна, че Елъди е с нас. Понякога е леко смуцаваща, но дълбоко в себе си мисля, че тя е най-добрата от нас четирите.

КУПОНЪТ

След училище отиваме у Али. Започнахме да се събираме у тях, когато бяхме по-малки, в първи или началото на втори курс, правехме си маски за разкрасяване и поръчвахме огромни количества китайска храна, като свивахме двайсетачка от буркана за бисквити на третия рафт до хладилника, където бащата на Али винаги държеше хиляда долара за непредвидени случаи. Наричахме тези вечери нашите „азиатски нощи“. Наплюсквахме се като прасета, после се изтягахме на невъобразимо големия диван и гледахме филми, докато заспим (телевизорът в хола на Али е голям колкото екран във филмов салон), сплели крака под голямото вълнено одеяло. Но след втората година не си спомням да сме оставали у тях цялата вечер, освен веднъж, когато Мат Уайлд скъса с Али и тя плака толкова много, че на другата сутрин лицето ѝ приличаше на превтасало тесто.

Днес сме решили да инспектираме гардероба ѝ, не искаме да ходим на купона със същите дрехи. Елъди, Али и Линдзи отделят специално внимание на външния ми вид. Елъди ме лакира с яркочервен лак, ръцете ѝ леко треперят, лакът се разлива по кожичките ми и отстрани изглежда като кръв, но съм прекалено напрегната да се тревожа и затова. С Роб се уговорихме да се срещнем у Кент и той вече ми изпрати съобщение: „Дори си оправих леглото в твоя чест.“ Оставям Али да избере тоалета ми — златиста блуза, прекалено широка в бюста, и чифт от нейните безумни обувки с десетсантиметров ток (вика им обувки за стриптийз). Линдзи ме гримира, докато си тананика, и ме обгазява с алкохолни пари.

После се заключвам в банята, пускам горещата вода, чакам топлата вълна да ме залее цялата, от пръстите на краката до върха на главата, и се опитвам да запомня точно как изглеждам в този момент. Но след малко всички нови подробности се отделят и увисвам във въздуха, сякаш ги виждам по лицето и тялото на непознат.

Като малка често правех така: заключвах се в банята и пусках толкова силно горещата вода, че огледалото се замъгляваше напълно, после заставах пред него и наблюдавах как лицето ми бавно придобива

форма зад парата, първо се появяваха очертанията, после постепенно се избистряха и подробностите. И всеки път се надявах, че когато всичко се проясни, ще видя едно красиво лице, сякаш междуременно може да съм се трансформирала в по-красива и ярка личност. Но винаги изглеждах същата.

Застанала пред огледалото в банята на Али, се усмихвам и си казвам наум: „Утре най-после ще се променя!“

Линдзи е маниак на тема музика и ни е направила списък на парчетата, които ще слушаме, докато пътуваме към Кент, въпреки че той живее само на няколко километра отук. Започваме с „Д-р. Дре, Тупак“, после надуваме „Бейби гот Бек“ и продължаваме нататък по списъка.

Странно, но докато се движим по улиците на градчето — тези улици, които съм познавала цял живот и знам всичко толкова добре, та мога да ги нарисувам по памет, — имам усещането, че се нося над тях, кръжа над къщите, пътищата, дворовете и дърветата, и се издигам все по-нагоре и по-нагоре, над къщата на Роки, над аптеката, над бензиностанцията, над „Томас Джеферсън“ и футболното игрище с металните седалки, където на всеки годишен бал се нареждаме и крещим с цяло гърло с вдигнати към небето глави. И ми се струва, че всичко е мъничко и някак неважно, че аз съм единствената, която ги помни. Която помни всичко.

Елъди вие с всички сили заедно с айпода. От нас четирите тя най-малко носи на алкохол. Али е пъхнала останалата водка в чантата си, но не е взела нищо за разреждане. Линдзи ще кара и на връщане, защото може да пие цяла нощ и да й няма нищо.

Дъждът започва малко преди да пристигнем, но е невероятно лек и изглежда все едно си стои във въздуха като голяма завеса от бяла пара. Оказва се, че вече не помня добре дома на Кент. За последен път бях у тях, кога... на деветия му рожден ден... може би... и съм забравила колко навътре в гората е къщата им. Пътят се вие пред нас като змия и имам усещането, че ще продължи така до края на света. Всичко, което успяваме да видим през мокрите стъкла, са подскачащите светлини на предните фарове по завоите на посипания с чакъл път, надвесилите се над главите ни мъртви клони и блестящите като диамантчета пръски на дъжда.

— Така започват филмите на ужасите — отбелязва Али и намества блузата си. Всички останали сме с нови горнища от гардероба ѝ, но тя настоя да си остане с блузата с пухчетата, макар да беше върло против да ги купуваме. — Сигурни ли сте, че е на номер четирийсет и две?

— Остава още малко — казвам, въпреки че нямам представа къде сме, и започвам да се чудя дали не завихме по-рано. Усещам, че в стомаха ми започват да пърхат пеперуди, но нямам представа дали за добро или не.

Голите клони на дърветата се привеждат все по-близо и по-близо, докато накрая ги чуваме да се търкат в бронята на колата. Линдзи започва да се тревожи за боята. И точно когато ни се струва, че мракът ще ни погълне, гората внезапно свършва и пред нас се открива най-голямата и красива поляна, която можеш да си представиш, а в центъра ѝ се вижда бяла къща, построена сякаш от скреж, с големи балкони и дълга веранда от двете ѝ страни. Капаците също са бели и по тях има дърворезба, но е много тъмно, за да различа нещо. Изненадвам се, че не си спомням нищо от гледката. Може би е от изпития алкохол, но това е най-красивата къща, която някога съм виждала.

За момент всички притихваме, загледани в нея. Едната ѝ половина е тъмна, но от последния етаж се разлива мека светлина, достига до поляната и оцветява тревата в сребристо.

Линдзи проговаря първа.

— Голяма е почти колкото вашата къща, Ал.

Жалко, че развали магията.

— Почти — отбелязва Али. Изважда водката от чантата си, отпива, задавя се, оригва се и избърсва уста с ръка.

— Дай една глътка — пресяга се към бутилката Елъди.

И преди да се усетя, отпива и я поставя в ръцете ми. Отпивам и аз. Острата течност изгаря гърлото ми, вкусът е ужасен — като боя или бензин, но щом преглъщам, нещата се променят. Излизаме от колата и светлините на къщата се раздвижват, стават по-ярки и сякаш ми намигат.

Тръгнем ли на купон, нещо под лъжичката започва да ме присвива. Но чувството е хубаво: очакваш да се случи нещо. В повечето случаи не се случва нищо, разбира се. В повечето случаи вечерта се слива със следващата, седмицата минава и идва другата,

месецът прелива в поредния от календара. И в един момент, рано или късно, умираме.

Но в началото на нощта всичко изглежда възможно.

Парадният вход на къщата е заключен и трябва да заобиколим отстрани. Намираме отворена врата и влизаме в много тесен коридор, облицован с дървена ламперия, и малка дървена стълба. Сега ми се струва, че помня тази миризма от детството, но не мога да я определя. Дочувам звън на стъкло и рапиране:

— Ние сме безплатен стимулант, братлета. Ако ни харесвате, надувайте на макс...

Стълбата е толкова тясна, че трябва да се притиснем една в друга, защото отгоре слизат хора с празни бирени чаши в ръка. Налага се и те да долепят гръб към стената, за да се разминем. На някои казваме „здрости“, други подминаваме като флагчета. Както винаги, всички гледат в нас. Това също е част от предимствата на популярността: не е необходимо да обръщаш внимание на онези, които обръщат внимание на теб.

Горе някой си е направил труда да украси коридора и площадката с коледни лампички. Стаите са много, всяка води до друга, всяка изглежда пълна с драперии, мебели и големи възглавници и всички са пълни с народ. Всичко е някак меко — светлините, цветовете, начинът, по който гледат гората, — освен музиката, тя атакува стените и целият етаж се тресе. Вътре се пуши, затова всичко е обвито в гъст синкав воал. Пушила съм джойнт само веднъж, но си представям, че напушеният вижда нещата точно така.

Линдзи се навежда към мен и казва нещо, но гласът ѝ се губи сред общия шум. Отделя се от мен и маха с ръка към тълпата. Обръщам се назад, но Елъди и Али също са изчезнали и преди да се усетя, сърцето ми започва да думка бясно в гърдите и дланите ми се изпотяват.

Скоро сънувах подобен кошмар: стоя в центъра на огромна тълпа, всички ме бутат отляво и отдясно, притискат ме с телата си. Лицата им изглеждат познати, но има нещо чуждо и демонично в тях: покрай мен минава момиче, то прилича на Линдзи, но устата ѝ изведнъж започва да се криви, да се свива, докато накрая се стопява напълно. И никой от тях не ме разпознава.

Естествено, не съм сънувала къщата на Кент, защото тук всички ме познават и аз познавам всички, с изключение на група първокурсници и няколко момичета, които вероятно са от втори курс. И въпреки това се изплашвам...

Тъкмо решавам да отида при Ема Хаузър — пълен боклук е и при нормални обстоятелства по-скоро бих умряла, отколкото да говоря с нея, но усещам, че отчаянието ме завладява и трябва да направя нещо, — когато две силни ръце прегръщат раменете ми и до носа ми достига аромат на лимонов балсам. Роб.

Роб завира мокрите си устни в ухото ми:

— Секси Сами, чаках те цяла вечност.

Обръщам се и се вглеждам в него. Лицето му е яркочервено.

— Пиян си — казвам и думите ми прозвучават по-обвинително, отколкото ми се иска.

— Но достатъчно трезвен. — Опитва се закачливо да вдигне едната си вежда, но не успява. — Защо закъсняхте? Направихме си сергия за бира.

Усмивката му е мързелива. Само едната половина от устните му се извива нагоре.

— Десет часът е — соча часовника си. — Не сме закъснели. Звънях ти.

Той потупва джобовете на якето и дънките си.

— Сигурно съм оставил телефона някъде долу.

Аз извъртам очи.

— Нямаш капчица чувство за дълг.

— Обичам, когато използваш такива сложни фрази. — Сега и другата част от устата се повдига бавно нагоре и усещам, че се кани да ме целуне. Отдръпвам се и се оглеждам за момичетата, но нито една от трите не се мярка наоколо. Съзирам Кент, сложил е вратовръзка и риза на цветя, поне три номера по-голяма от неговия, загащена наполовина в сивите му панталони. Слава Богу, че не е нахлупил и бомбето. Стои в ъгъла и говори с Фийби Райфър и явно разговорът е забавен, защото и двамата се смеят. Хваща ме яд, че не ме забелязва. Искане ми се да е тук и да се върти около мен, както прави обикновено, но той дори не ме поглежда и се навежда още повече към Фийби, сякаш не я чува добре.

Роб ме притегля към себе си.

— Ще останем не повече от час, нали? После си тръгваме.

Дъхът му мирише на бира и цигари, когато ме целува. Затварям очи и си припомням, че в шести клас видях Роб и Габи Хейнс да се целуват и щях да се пръсна от ревност. Два дни не ядох от мъка. Надявам се отстрани да изглежда, че ми е приятно. Габи имаше вид на доволна в шести клас.

Още съм с якето, но Роб сваля ципа, плъзва ръка по кръста ми и пъха пръсти под блузата. Ръцете му са потни и прекалено големи.

Отдръпвам се достатъчно, за да кажа:

— Не тук, не пред всички.

— Никой не гледа — отвърща той и отново се лепва за мен.

Лъжа е. Отлично знае, че всички ни гледат. Вижда ги ясно, понеже не си затваря очите.

Роб притиска ръце към корема ми и мушка пръсти под сутиена. Трябва да ви призная, че не се справя особено добре със сутиените. Всъщност не се справя добре с гърдите като цяло. Нямам представа какво точно трябва да усещам, но всеки път, когато реши да се заеме с тях, започва усилено да ги масажира и чувството не е от най-приятните. Слабините ме присвиват по същия начин, когато съм на изпит, така че един от двамата трябва да греша.

Ако искате да чуете най-голямата ми тайна, ето я: знам, че ако си влюбен в някого, нямаш търпение да си легнеш с него, а аз съм влюбена в Роб — била съм влюбена в него от цяла вечност, как мога да не го обичам, — но тази вечер се съгласих да правя секс с него заради нещо друго.

Казах „да“, защото смятам, че трябва да приключа най-после с тази работа. Сексът винаги ме е плашел, а не искам повече да ме е страх.

— Нямам търпение да се събудя до теб — допира уста до ухото ми той.

Звучи много мило, но ръцете му са още върху мен и ми пречат да се концентрирам върху думите му. Изведнъж се сецвам, че никога не съм мислила за тази част със събуждането. Не мога да си представя какво ще си говоря с него сутринта, след като сме го направили. Представям си, че сме легнали един до друг, без да се докосваме и без да говорим, а слънцето бавно се показва над хоризонта. Роб няма нито завеси, нито капаци на прозорците си — веднъж беше пиан и свали

всичко — и през деня слънцето рисува върху леглото му светли петна. Или очи.

— Намери стая — шепна в ухото му.

В същия момент виждам, че Али е застанала до нас и ни гледа намръщено, и веднага избутвам Роб.

— Хей, стига бе, извратеняци такива!

Роб не ѝ обръща внимание, вдига ръце и сочи наоколо.

— Ето ти стая.

Чашата му се накланя и той излива няколко капки бира върху мен. Аз изпуктявам възмутено.

— Извинявай, маце — вдига той рамене и поглежда чашата си. В нея има не повече от два пръста бира и това го кара да се намръщи. — Ще ида да я долея. Вие искате ли, дами?

— Ние си имаме друго — потупва чантата си Али.

— Колко предвидливо.

Той вдига пръст, иска да почука по главата си за по-голям ефект, но едва не си улучва окото. Оказва се по-пиян, отколкото си мислех. Али покрива устата си с ръце и се изсмива.

— Гаджето ми е идиот — ѝ доверявам веднага, щом Роб изчезва от погледа ни.

— Да, но сладък идиот — поправя ме тя.

— Това е като да кажеш сладък мутант. Такова нещо не съществува.

— Сто процента съществува — отвърща тя и оглежда наоколо, потупвайки леко устните си, за да изглеждат по-пухкави.

— Къде беше всъщност? — поглеждам я намръщено.

Усещам, че съм ядосана много повече, отколкото би трябвало. Яд ме е за всичко: защото приятелките ми ме изоставиха на трийсетата секунда, защото Роб е толкова пиян, защото Кент говори с Фийби Райфър, въпреки че би трябвало да е натрапчиво влюбен в мен. Не че аз искам, да е влюбен в мен, естествено. Но колкото и да е странно, мисълта винаги ме е успокоявала. Измъквам бутилката от чантата на Али и я надигам.

— Обиколих наоколо. Знаеш ли, горе има седемнайсет отделни стаи. — Тя млъква, вижда сърдитата ми физиономия и вдига ръце. — Какво? Не сме те зарязали на непознато място, нали?

Права е. Нямам представа защо съм толкова нервна.

— Къде отидоха Линдзи и Елъди?

— Елъди се приземи на коленете на Мъфин. А Линдзи и Патрик се карат.

— Вече?

— Да. През първите три минути се целуваха, но на четвъртата не издържаха и започнаха.

Това ме отпуска и двете се засмиваме. Сега се чувствам малко по-добре. Стаята продължава да се пълни с новопристигнали и всички пред очите ми започва лекичко да се върти. Чувството е приятно, все едно се въртиш на бавна въртележка. С Али решаваме да спасим Линдзи, преди караницата с Патрик да е преминала в хамалски бой.

Имам чувството, че цялото училище се е изсипало тук, но всъщност са около шейсет или седемдесет деца. Въпреки това са повече от нормалното число. Виждам, че всички от висшата и средната лига на старшите са тук, доста хитро от страна на Кент — той е малко по-надолу в стълбицата, но понеже е домакин, няма нищо. Тук са най-готините първокурсници и повечето от най-популярните хлапета от втори курс. Знам, че трябва да ги мразя, както ни мразеха нас по купоните на старшите, когато бяхме втори курс, но всъщност те не ме интересуват особено. Али обаче не се сдържа и докато минаваме покрай тях, им хвърля един от нейните смразяващи кръвта погледи и изстрелва ядовито „Боклуци!“. Това е, защото преди няколко дни разбрахме, че една от тях, Рейчъл Корниш, наскоро се е натискала с Мат Уайлд.

Входът очевидно е забранен за подгответата. Социалното дъно също е персона нон грата. И не защото хората ще им се присмиват, въпреки че сигурно ще го правят, а защото слуховете за подобни мероприятия по правило достигат до тях, след като са се случили. Те не са в течение на нашия живот. Не знаят за тайния страничен вход в пансиона на Андрю Робъртс, нито че Карли Яблонски има охладител в гаража си и всички си охлаждаме бирата там, нито че в магазина на Роки проверяват само колко диска им връщаш, но не и какви, нито че „При Майк“ е отворено, докогато има хора, и правят най-вкусните яйца със сирене, плувнали в олио и кетчуп, незаменими, ако си пийнал малко повече. В нашата гимназия съществуват два съвсем отделни свята, които се въртят един около друг, но никога не се срещат: този на

имащите и другият на нямащите. И според мен това е добре. Все пак от гимназията се очаква да те подготвя за истинския живот, нали?

В къщата има изключително много тесни коридори и стаи и ми напомня за лабиринт. Всички те са пълни с хора и цигарен дим. Има само една затворена врата. На нея има огромен знак „Пази се!“ сред огромен брой стикери с идиотски надписи от рода на: „Визуализирай вихрушка от грах“ и „Целуни ме. Аз съм ирландец“.

Докато си пробием път до Линдзи, се оказва, че с Патрик са се сдобрили. Изненада! Тя седи в скута му, а той пуши джойнт. Елъди и Стив Даф са в ъгъла. Той се е облегал на стената, а тя се поклаща в ритъма на танца и се притиска в него. От устните ѝ виси незапалена цигара, краят ѝ се поклаща нагоре-надолу, а косата ѝ е пълна бъркотия. Стив я държи да не падне с едната си ръка, но същевременно разговаря с Лиз Хамър (това е истинското ѝ име и по съвпадение — името и на колата ѝ), сякаш Елъди я няма и не се отърква в него.

— Горката Елъди — казвам тихо. Не знам защо ми става жал за нея. — Тя е толкова хубава!

— Тя е кучка — отсича Али, но знам, че всъщност не го мисли.

— Смяташ ли, че утре ще си спомняме нещо? — питам, но не съм сигурна, че думите излизат от мен. Всичко пред очите ми се върти и усещам главата си съвсем лека, готова да отплува нанякъде. — Мислиш ли, че изобщо ще си спомним нещо от тези две години?

— Аз лично още утре ще съм забравила всичко — отвръща Али през смях и потупва бутилката в ръцете ми. Съдържанието в нея е не повече от четвърт. Нямам представа кога сме успели да изпием всичко това.

Линдзи ни фокусира, надава радостен вик, скача от скута на Патрик и ни прегръща заедно, сякаш не сме се виждали от години. После грабва бутилката от ръцете ми и я надига. Ръката ѝ още е около раменете ми, но лакътят ѝ ме приклепва до врата.

— Къде беше? — изкрещява в лицето ми, когато преглъща. Гласът ѝ се извисява над музиката и смеховете на останалите. — Търсих те навсякъде.

— Дрън-дрън — отвръщам аз и Али добавя:

— Къде „навсякъде“? Може би в устата на Патрик?

И отново се смеем: на Линдзи, защото дрънка врели-некипели, на Елъди, защото е пияна, на Али, защото е напълно дезориентирана, а

аз се муся на всички, някой отваря прозореца, за да излезе димът, мъглата от дъжда нахлува вътре и носи аромат на трева и свежест, въпреки че сме по средата на зимата. Издебвам момент, когато никой не ме гледа, протягам ръка и я отпускам на перваза, наслаждавайки се на ледения въздух и на стотиците пръски дъжд по кожата си. Затварям очи и си обещавам никога да не забравя този момент: смехът на приятелките си, събраната от толкова много тела топлина и миризмата на дъжд.

Отварям очи и, о, ужас — пред мен изниква кошмарът на живота ми. Джулиет Сайкс стои на прага на вратата и ме гледа.

Всъщност гледа нас: мен, Линдзи, Али и Елъди, която тъкмо се отлепва от Стив и идва при нас. Косата на Джулиет е стегната на опашка и на мен ми минава през ума, че това е първият път, когато наистина виждам лицето ѝ.

Шокиращо е, че е тук, но още по-шокиращо е, че се оказва хубава. Има големи сини очи, малко раздалечени, и високи скули като на фотомоделите. Кожата ѝ е чиста и гладка. Не мога да спра да я зяпам.

Джулиет препречва входа и хората я бутат с лакти и с рамене, за да минат, но тя продължава да стои там и да ни гледа.

Али се осъзнава първа и се опулва.

— Какво, по дяволите...

Елъди и Линдзи се обръщат да видят какво зяпаме. Линдзи пребледнява, всъщност има вид на изплашена, което е повече от странно, но сега нямам време да го анализирам, защото от бледо лицето ѝ бързо става мораво и след миг изглежда готова да откъсне нечия глава. Сега прилича много повече на себе си. Елъди започва да се хили истерично, превива се на две и запушва с две ръце устата си.

— Не мога да повярвам — изписква тя. — Не мога да повярвам.

Опитва се да изтананика „Психо килър, qu'est-ce que c'est?“, но ние все още сме шашнати и никой не я подкрепя.

Нали се сецате как става по филмите? Някой казва или прави нещо неподходящо за случая, музиката спира и неочаквано настъпва мъртва тишина? Е, не става точно така, но почти. Музиката не спира, но всички в стаята се втрещават от факта, че Джулиет Сайкс — пиклата, откачалката и всички синоними на психарка — стои на вратата в разгара на купона и гледа на кръв четирите най-популярни момичета в „Томас Джеферсън“. Разговорите секват, из стаята се

разнася нисък шепот, постепенно се усилва, става по-настойчив и накрая преминава в постоянен грохот, като силен вятър или шум от океана.

Джулиет най-после престъпва прага, влиза в стаята, тръгва бавно и уверено към нас — никога не съм я виждала толкова спокойна — и спира три крачки пред Линдзи.

— Ти си кучка — заявява ѝ.

Произнася го твърдо и високо, за да я чуят всички. Винаги съм мислела, че гласът ѝ е писклив, дори пронизителен, или пък като шепот, но се оказва плътен и нисък като на момче.

Линдзи се бори цяла половин секунда, за да намери гласа си.

— М-моля? — изграчва пресипнало.

Никой не си спомня Джулиет да е поглеждала Линдзи в очите още от пети клас, камо ли да я заговори. Още по-малко да я обиди.

— Чу ме добре. Ти си кучка. Не се шегувам. Ти си лош човек. — После се обръща към Али. — Ти също си кучка. — И към Елъди. — И ти.

Обръща се към мен и за миг ми се струва, че нещо проблясва в погледа ѝ. Някакъв спомен. Но веднага изчезва.

— И ти си кучка.

И четирите изпадаме в такъв шок, че в първия момент не знаем как да реагираме. Елъди отново се изхилва истерично, изхълцва и замлъква. Устата на Линдзи се отваря и затваря като на риба, но от нея не излиза нищо. Али свива ръцете си в юмруци, все едно се готви да забие едно кроше на Джулиет.

Въпреки че отвътре кипя от бяс и срам, единственото нещо, което си мисля, докато я гледам, е: „Никога не съм знаела, че си толкова красива.“

Линдзи първа си възвръща самообладанието. Навежда се напред и приближава лице на сантиметри от това на Джулиет. Никога не съм я виждала толкова ядосана. Хваща ме страх, че очите ѝ ще изпаднат от орбитите си. Устата ѝ се изкривява в обратна захапка — като на онези отвратителни кучета. За секунда ми се струва ужасно грозна.

— По-добре кучка, отколкото психарка — изсъсква тя и хваща Джулиет за блузата. Толкова е гневна, че от устата ѝ хвърчи слюнка.

Блъска я назад и Джулиет залита към Мат Дорфман. Мат я блъска отново и тя се удря в Ема Макълрой. Линдзи започва да

скандира: „Психо! Психо!“, и надава пронизителни писъци като във филма. Изведнъж всички започват да крещат „Психо!“ и да замахват към нея с невидим нож, пищят в ушите ѝ и продължават да я блъскат напред-назад.

Али първа изсипва бирата си върху главата ѝ, но останалите бързо схващат задачата Линдзи плиска в лицето ѝ водката си и когато наквазената от глава до пети Джулиет залита към мен с протегнати напред ръце, аз грабвам една оставена на перваза на прозореца наполовина пълна с бира чаша и я изливам върху нея. Усещам се, че крещя заедно с другите чак когато ме заболява гърлото.

Джулиет ме поглежда. Не знам как да го обясня... звучи абсурдно, но забелязвам в погледа ѝ съжаление, сякаш ми съчувства и страда заради мен.

Изведнъж усещам, че въздухът ми свършва и се превивам, все едно някой ме е ударил в корема. Спускам се към нея и без да мисля, я блъскам с всичка сила. Джулиет се удря в един библиотечен шкаф и той едва не пада върху нея. Тя се оказва близо до вратата и на фона на писъците, смеха и виковете „Психо!“ изхвърча от стаята, като се разминава в движение с Кент, който тъкмо влиза, вероятно да види за какво е цялата връява.

Погледите ни се срещат за момент. Не мога да кажа какво си мисли той, но очевидно не е добро. Изведнъж ми става горещо и неудобно и побързвам да отклоня поглед. Наоколо всички са възбудени, смеят се, коментират Джулиет, но аз все още не мога да си поема дъх, водката изгаря стомаха ми и пълзи нагоре по гърлото.

Стените на стаята се приближават към мен, завъртат се по-бързо и жадна за въздух, тръгвам навън.

Опитвам се да си пробия път към вратата, но Кент застава пред мен и блокира изхода.

— Какво, по дяволите, беше това? — пита ме ядосано.

— Би ли ме пуснал да мина, ако обичаш?

Не съм в настроение да се обяснявам, още по-малко с Кент, застанал пред мен с тази глупава закопчана догоре риза.

— Какво ти е направила?

Скръствам ръце.

— Сега разбрах. Ти си приятел на Психото?

Той присвива очи.

— Страхотен прякор. Сама ли го измисли, или приятелките ти помогнаха?

— Махни се от пътя ми! — викам и почти успявам да се промъкна покрай него, но Кент ме хваща за ръката.

— Защо? — настоява.

Застанали сме необичайно близо един до друг и усещам дъха на мента от бонбончето, което току-що е изял, виждам белега във формата на сърце под лявото му око, но всичко останало се размазва пред погледа ми. Той ме гледа настойчиво, отчаяно иска да разбере нещо, и това ми действа зле, значително по-зле от всичко, случило се досега — онова с Джулиет, ядосаната му физиономия и усещането, че всеки момент ще повърна.

Опитвам се да се освободя от него и не спирам да меля:

— Знаеш ли, не може ей така да спираш хората и да ги стискаш за ръцете. Аз си имам гадже.

— Я намали децибелите. Само се опитвам да...

— Виж. — Най-после успявам да се отскубна от него. Знам, че говоря прекалено високо и прекалено бързо, като пълна истеричка, но просто не съумявам да спра. — Не знам какъв ти е проблемът, но да знаеш, че никога няма да тръгна с теб. Не бих тръгнала и след милион години затова престани да ме преследваш. Дори и името ти не трябва да знам.

Думите излизат от мен и ме хващат за гърлото, усещам, че започвам да се задушavam.

Кент ме фиксира с поглед. После се навежда рязко към мен. Решavam, че ще ме целуне, и сърцето ми замира.

Той просто допира устни до ухото ми и казва:

— Мога да видя през теб.

— Не можеш. Изобщо не ме познаваш — отдръпвам се разтреперана. — Не знаеш нищичко за мен.

Той вдига ръце, все едно се предава, и се отдръпва.

— Права си. Не знам.

После се обръща и измърморва нещо.

— Какво? Какво каза?

Сърцето ми бие толкова силно, че още малко, и ще експлодира.

Той се спира и ме пронизва с поглед.

— Казах „Слава Богу“.

Бързо се обръщам — ще ми се да не бях се качвала на токовете на Али, — стаята се завърта с мен и се хващам за парапета.

— Гаджето ти е долу. Повръща в кухненската мивка — вика след мен домакинът.

Показвам му среден пръст през рамо, но не се обръщам да проверя дали ме гледа, въпреки че не усещам погледа му. Май не гледа.

Слизам надолу, за да проверя дали не ме лъже за Роб, и нещо ми подсказва, че няма да има никаква Голяма нощ. Комбинацията от разочарование и облекчение е толкова силна, че трябва да се подпра на стената, имам чувството, че стъпалата на тясна виеща се стълба всеки миг ще се срутят под краката ми. Тази нощ не е нощта с главно „Н“. Утре ще се събудя и ще си бъда същата, светът ще изглежда по същия начин, всичко ще има същия вкус, същия цвят, същата миризма. Гърлото ме стяга, очите ми започват да лютят и единствената мисъл, която улавям ясно, е, че за всичко е виновен Кент. Кент и Джулиет Сайкс.

Минава още половин час и купонът започва да се скапва. Някой е скъсал закачените по стените коледни лампички и те се влачат по пода като змия, осветявайки прашните ъгли на стаята.

Сега се чувствам малко по-добре, изглежда идвам на себе си.

— Винаги има утре — успокоява ме Линдзи, когато ѝ казвам за Роб, и ме оставя да въртя фразата из ума си отново и отново, като мантра: „Винаги има утре, винаги има утре, винаги има утре...“

Влизам в банята и оставам там двайсет минути, измивам лицето си и нанасям отново грима, въпреки че ръцете ми треперят, и виждам лицето си двойно в огледалото. Всеки път, когато се гримирам, мисля за мама — като малка обичах да я гледам, докато се приготвяше да излезе с татко — това ме успокояваше. Винаги има утре.

Настъпва онова време от нощта, което обичам най-много: повечето хора спят и си представям, че светът принадлежи единствено на мен и приятелките ми и извън нашия малък кръг не съществува нищо друго навсякъде цари мрак и тишина.

С Елъди, Али и Линдзи решаваме да си ходим. Тълпата постепенно намалява, хората се разотиват, но все още е трудно да се придвижим до изхода. Линдзи не спира да вика:

— Моля, извинете, спешни женски неприятности!

Преди години на концерт в Поукипзи открихме, че нищо не ти разчиства пътя по-бързо от „женските неприятности“. Хората бягат от теб, сякаш могат да прихванат цикъл.

Минаваме покрай натискащи се по ъглите и по перилата на стълбището двойки, чуваме кикот зад затворените врати. Елъди удря по всяка от тях и вика:

— Сложи презерватива! Сложи презерватива.

Линдзи се обръща и прошепва нещо на Елъди, тя млъква и ме поглежда виновно. Искам да им кажа, че не ме е грижа нито за Роб, нито за пропуснатия шанс, но съм прекалено уморена, за да говоря.

През откренатата врата на една от баните виждаме Бриджит Макгуайър да седи на ръба на ваната. Хванала е главата си с ръце и плаче.

— Защо плаче? — питам и се опитвам да удържа вълните в главата ми да не се разплискат.

— Скъса с Алекс — отвърща Линдзи и ме хваща за ръката. Изглежда трезва, но зениците ѝ са огромни, а бялото на очите ѝ е кървавочервено. — Не вярвах, че ще го направи. Разбрала, че Нацистката го е хванала с Ана. По това време той е трябвало да бъде на лекар.

Музиката все още бумти и не можем да чуем воплите на Бриджит, но виждаме как раменете ѝ се тресат нагоре-надолу в конвулсии.

— Ще ѝ бъде по-добре без тоя задник.

— Всички са задници — изсумтява Елъди, вдига бирата си и излива половината на пода. Не смятам, че знае за какво става въпрос.

Линдзи ѝ взима чашата, сяда на една странична маса върху старо издание на „Моби Дик“ и незабелязано пъхва в джоба си керамична фигурка на овчарка с къдрава руса коса и големи изрисувани мигли. Винаги краде по нещо от купоните. Разправя, че събира сувенири.

— По-добре е да повърне тук вместо в Танка — прошепва тя и кимва с глава към Елъди.

Роб се е проснал на дивана в кухнята, но докато минаваме покрай него, успява да хване ръката ми и се опитва да ме издърпа при себе си.

— Къде отиваш? — пита ме прегракнало с разконцентриран поглед.

— Хайде, Роб. Остави ме — избутвам го.

Той също е виновен.

— Нали трябваше да...

Гласът му секва и той тръсва объркано глава, после ме поглежда с присвити очи.

— Да не ми изневеряваш?

— Не ставай глупав.

Иска ми се да върна лентата на тази вечер, да превъртя цялата седмица и да се върна в онзи ден, когато Роб се облегна на мен, отпусна брадичка на рамото ми и каза, че иска да заспи до мен, да преживея отново онзи мълчалив момент в тъмната стая и тихия син екран на телевизора, да усетя дъха му по кожата си, докато нашите спят горе, да стигна до онзи миг, когато казах тихо: „Аз също.“

— Да, точно така. Изневеряваш ми. Знаех си.

Изправя се, залитайки, и оглежда наоколо с кървясали очи. Крис Хармън, един от най-добрите му приятели, стои в ъгъла и се смее на нещо си. Роб тръгва към него.

— Хармън, с теб ли ми изневерява моето маце? — изревава той и го блъска в гърдите. Крис се спъва и се удря в библиотечния шкаф. Порцеланова фигурка пада и се счупва, някакво момиче изписква.

— Ти наред ли си? — скача Крис и тръгва към него, след миг двамата се счепкват, започват да се налагат, обикалят из стаята, удрят се в мебелите, пъшкат и ръмжат. Не знам как, но Роб успява да свали Крис на колене и двамата се хвърлят на пода. Момичетата се разпиляват и се разбягват. Миг преди Крис и Роб да се изтъркалят в кухнята, където седи бурето, някой извиква „Внимавайте, бирата!“.

— Да тръгваме, Сам — хваща ме за раменете Линдзи.

— Не мога да го оставя така — отвърщам, въпреки че част от мен го иска.

— Той е добре. Виж, смее се.

Поглеждам към Роб и установявам, че е права. С Крис са приключили с боя, просват се на пода и глава до глава, се смеят като побъркани.

— Ще се ядоса, ако си тръгна — казвам и я поглеждам. Тук не става дума само, че ще го оставя сам на купона, тя много добре разбира.

Линдзи ме прегръща бързо.

— Помни какво ти казах. — Прочиства гърло и запява: — „Знай, че утрешният ден ще разкъса паяжината на скръбтааа...“

За момент решавам, че ме взима на подбив, и стомахът ми се свива, но веднага осъзнавам, че е просто съвпадение. Линдзи не ме познаваше като малка, тогава дори не би говорила с мен. Няма откъде да знае, че тогава се заключвах в стаята си със саундтрака на „Ани“ и виех с тази песен, докато мама и татко не ме заплашиха, че ще ме изхвърлят на улицата, ако не млъкна.

Мелодията започва да се върти из главата ми, знам, че ще си я припявам с дни: „Утре, утре, ще те обичам утре“. „Утре“ е прекрасна дума, като се замислиш.

Али идва при нас, мърморейки:

— Тоя купон смърди.

Знам, че е скапана, защото Мат Уайлд не се появи, но въпреки това съм доволна, задето го казва.

Дъждът се оказва по-силен, отколкото очаквах, и не знам защо, но това ме плаши. Заставаме под стряхата на верандата, гледаме как дъхът ни се кондензира в облак и се притискаме една в друга. Навън е адски студ. Водата се стича от стряхата като плътна завеса. Кристофър Томлин и Адам Уо започват да замерят дърветата с празни бирени бутилки. Звукът от удара отеква глухо, после се връща към нас като изстрел в нощта.

Момчетата се смеят, крещят и тичат в дъжда, а то и се излива с такава сила, че всичко се слива в ледена мъгла. На километри наоколо няма никакви съседи, можем да правим каквото си искаме, няма кой да извика ченгетата. Тревата пред краката ми е изгнила и на нейно място са се образували големи черни туфи. В далечината по шосе 9 проблясват фарове, показват се и се скриват, приближават и се отдалечават.

— Сега! — извиква Линдзи и Али ме повлича, двете се затичваме, пищейки, дъждът ни заслепява, тече по якетата, калта пълни обувките ни и всичко пред нас се превръща в голямо сиво петно.

Докато стигнем до колата, вече съм забравила за ужасната вечер. Всички се кискаме истерично, мокри, треперещи и ободрени от студа. Линдзи започва да мърмори за мокрите следи по кожената тапицерия и калта по пода, Елъди я моли да минем покрай „Майк“ за по едни яйца със сирене и се заяжда с мен за предпазния колан, „Никога не го

слагаш“, Али врънка Линдзи за отоплението — ако не го включела, щяла на минутата да умре от пневмония.

Това дава повод да заговорим за смъртта. Поне така си мисля. Не съм сигурна. Линдзи изглежда достатъчно трезва, за да шофира, но забелязвам, че кара по ужасната тъмна алея по-бързо от нормалното. Дърветата от двете страни изглеждат като голи скелети, скърцат и пъшкат под напора на силния вятър. Часовникът на таблото показва дванайсет и трийсет и осем.

— Чувала съм, че преди да умреш, виждаш като на филм най-готините моменти от живота си. Нещата, които си правил... — започвам аз.

— Класирането ми за университета — прекъсва ме Линдзи, пуска едната си ръка от кормилото, свива я в юмрук и удря във въздуха.

— Първият път, когато се натискахме с Мат — отвърща моментално Али.

Елъди изпъшква и се навежда напред, посягайки към айпода.

— Музика, моля, преди да съм свършила със себе си.

— Искам цигара — казва Линдзи и Елъди пали една за нея от своя фас.

Линдзи отваря прозореца и студът нахлува в купето. Али отново започва да се оплаква, че ѝ е студено.

Елъди намира „Сплинтер“ на „Фелси“ и надува парчето, за да ядоса Али, вероятно защото ѝ писва от хленченето ѝ. Али ѝ казва, че е кучка, откопчава предпазния колан и се навежда напред, за да се докопа до айпода. Линдзи изписква, някой е забил лакът във врата ѝ. Цигарата пада от устата ѝ и се приземява между бедрата ѝ. Тя изругава и се опитва да изчисти пепелта от тапицерията, Елъди и Али продължават да се боричкат за айпода, а аз се опитвам да ги надвикам и да ги върна в онзи ден, когато всички се хвърлихме на земята в опит да направим снежни ангели през май. Часовникът тиктака: дванайсет и трийсет и девет. Гумите поднасят леко по мокрия път, колата е пълна с цигарен дим, малки къдрави струйки се издигат като фантоми нагоре.

Внезапно пред колата проблясва нещо бяло. Линдзи извиква нещо, но не успявам да разбера какво — нещо от рода на сак, скалп или снакс, — и изведнъж колата излиза от пътя и скача право в черната уста на гората. Чувам ужасяващ стържещ звук — метал в метал,

стъкло в метал — пръсване на стъкло. Купето се огъва на две и се разнася миризма на изгоряло. Чудя се дали Линдзи е успяла да угаси цигарата.

И после...

И тогава се случва. Моментът на смъртта е горещ, шумен и изпълнен с неизпитвана досега болка. През мен преминава огнен меч и ме разкъсва на две, нещо лумва, изгаря и се разпада, и ако човек можеше да пици наум, щеше да звучи ей така.

После нищо.

Знам, че някои от вас си мислят, че си го заслужавам. Сигурно не трябваше да изпращам онази роза на Джулиет и да я заливам с питието си на купона. Сигурно не трябваше да преписвам от Лорън Лорнет отговорите на теста по химия. И със сигурност не трябваше да казвам онези неща на Кент. Сигурно има и такива, които смятат, че си го заслужавам, защото нямах намерение да избягам от Роб, напротив, мислех да го оставя да извърви пътя докрай.

Но преди да тръгнете да ме сочите с пръст, искам да ви попитам: толкова ли е лошо това, което направих? Толкова лошо, че да заслужа смъртта си? И то по този начин?

И ако направеното от мен е толкова лошо, тогава как би постъпил всеки от вас?

Толкова ли е по-лошо от онова, което правите вие?

Помислете си.

ДВЕ

В съня си разбирам, че падам, макар да няма долу и горе, няма стени, подове и тавани, само студ и безкрайна тъмнина. Толкова съм изплашена, че искам да закрепя, но когато отварям уста, от нея не излиза никакъв звук и започвам да се питам, ако човек пада непрекъснато, но не достига до дъно, дали наистина пада?

Имам усещането, че ще падам вечно.

Някакъв шум разкъсва тишината. Тънък звук, подобен на писък, който става все по-силен и по-силен, като метално острие, което разрязва въздуха и пада върху мен...

И се събуждам.

Алармата на часовника ми писука от двайсет минути. Часът е шест и половина сутринта.

Сядам в леглото и изритвам юргана. В стаята е студено, но съм плувнала в пот. Гърлото ми е пресъхнало и умирам от жажда, все едно съм тичала с часове.

Оглеждам се и в първия момент всичко ми изглежда замъглено и леко изкривено, сякаш не гледам моята стая, а неин диапозитив, сложен в апаратчето накриво така, че ъглите не съвпадат с действителните. После светлината се променя и всичко отново приема нормалната си форма.

Изведнъж всичко се връща и кръвта започва да блъска в главата ми: купонът, Джулиет, скарването с Кент...

— Сами!

Вратата се отваря със замах и се удря в стената, влиза Изи и галопира през стаята, тъпчейки тетрадките ми, захвърлените на пода дънки и розовата блузка от „Виктория Сикрет“. Нещо не е наред, нещо се таи из ъглите на паметта ми и чака да го открия, но Изи скача на леглото, увива ръце около врата ми и то изчезва. Ръцете ѝ са горещи. Тя хваща верижката около врата ми, която никога не свалям — тънка сребърна верижка с малка красива птичка на нея, подарък от баба — и лекичко я дърпа.

— Мама каза, че трябва да ставаш.

Дъхът ѝ мирише на фъстъчено масло. Избутвам я от себе си и чак тогава разбирам, че треперя цялата.

— Днес е събота — измърморвам. Нямам представа как съм се прибрала снощи. Нито какво е станало с Линдзи, Елъди и Али. Само от мисълта за това ми прилошава.

Изи започва да се хили като побъркана, скача от леглото и бърза към вратата. Изчезва в коридора и след малко я чувам да вика надолу по стълбите.

— Мамо, Сами не иска да става.

В нейните уста името ми звучи като „Фами“.

— Не ме карай да се качвам, Сами — долита от кухнята гласът на мама.

Пускам крака на пода. Студеният паркет ме успокоява. Когато бях малка и татко отказваше да пуснем климатика през лятото, лягах на пода — единственото място, където винаги оставаше хладно. Готова съм да го направя и сега. Имам чувството, че изгарям от треска.

Роб, дъждът, звукът от разбити в дънерите на дърветата бирени бутилки...

Телефонът ми избръмчава и аз подскачам. Пресягам се и го отварям. Съобщение от Линдзи.

„Аз съм отвън. Ти къде си?“

Бързо затварям телефона, но не преди да погледна мигащата на дисплея дата: петък, 14 февруари.

Вчера.

Ново избръмчаване. Ново съобщение.

„Не ме карай да закъснявам точно на Свети Валентин, кучкоооо!“

Изведнъж имам усещане, че се движа под вода, в безтегловност, и се наблюдавам от страни. Опитвам се да стана, но когато го правя, стомахът ми се надига и хуквам към банята с треперещи крака, ужасена, че ще повърна някъде по пътя. Заклучвам вратата на банята, пускам водата на душа и на мивката и се надвесвам над тоалетната чиния.

Стомахът ми се свива на кълбо, което започва да се намотава и размотава, но от устата ми не излиза нищо.

Колата, поднасянето, писъците...

Вчера.

Чувам гласове в коридора, но водата плющи невероятно силно и не успявам да ги различа. Кротувам си вътре, докато някой започва да удря по вратата и да вика.

— Какво?

— Излизай най-после! Закъсняваме.

Линдзи е, мама явно я е пуснала вътре.

Открехвам леко вратата и я виждам, ядосана е и е вдигнала ципа на якето си до брадичката, но въпреки това съм на седмото небе, че е цяла и невредима. Изглежда толкова нормална, толкова... близка.

— Какво стана снощи? — питам бързо.

Тя свъсва вежди за момент.

— О, да, извинявай. Не можах да ти се обадя отново. С Патрик си бърбихме по телефона до три часа.

— Да ми се обадиш отново ли? — поклащам нервно глава. — Не, имам предвид...

— Беше ядосан, че родителите му заминават за Акапулко без него. — Извърта очи. — Горкото дете. Кълна ти се, Сам, момчетата са като кутрета. Трябва непрекъснато да ги храниш, да ги галиш и да ги приспиваш. — Навежда се към мен и заговорнически пита: — Като говорим за легло, готова ли си за довечера?

— Какво?

Дори не знам за какво говори. Думите ѝ минават покрай мен и се сливат в един общ поток. Хващам се за закачалката с кърпите, страх ме е, че всеки момент ще тупна на пода. Шуртящата вода от душа е толкова гореща, че покрива всичко с пара, замъглява огледалото и се кондензира по плочките.

— Нали се сещаш — ти, Роб и две бири „Милър Лайт“ между памучните чаршафи — изсмива се тя. — Истинска романтика.

— Трябва да се изкъпя.

Опитвам се да затворя вратата, но в последния момент тя вкарва лакът в отвора и успява да влезе при мен.

— Още ли не си се изкъпала? О, не! Няма начин — клати решително глава. — Ще минеш без това.

Отива до душа и спира водата, грабва ръката ми и ме извлича в коридора.

— Но без грим определено няма да минеш — оглежда внимателно лицето ми. — Изглеждаш ужасно. Кошмар ли си сънувала?

— Нещо такова.

— Гримовете ми са в Танка.

Тя отваря ципа на якето си и виждам пухените пискюли на блузите, които си купихме за Свети Валентин. Изведнъж ми се приисква да седна на пода и да се смея, да се смея до припадък. И докато Линдзи ме мъкне към стаята, трябва да се боря със себе си да не го направя.

— Хайде, обличай се — нарежда ми тя и вади телефона си вероятно за да напише съобщение на Елъди, че ще закъснеем. Взира се в мен за момент, после въздъхва и се обръща.

— Надявам се Роб да харесва малки цици — казва през смях и започва да вади дрехите от гардероба: блузата, полата, обувките.

Отново.

Тази усмирителна риза не ме ли прави малко дебела в задника?

Елъди скача в колата и се навежда напред да си вземе кафето. Ароматът на парфюма ѝ — ягодов спрей за тяло, който тя, вярна докрай на първата любов, продължава да купува от боди шопа в мола, въпреки че модата му мина още в седми клас — е толкова остър и реален, и познат, че затварям очи ужасена.

Но това се оказва лоша идея. Щом ги затварям, виждам прекрасните меки светлинки на къщата на Кент да се отдалечават в огледалото за обратно виждане и солите черни дървета да се накланят от двете ни страни като скелети. Подушвам миризма на изгоряло. Чувам виковете на Линдзи и усещам стомахът ми да се преобръща, докато колата лети към дървото и гумите свистят...

— По дяволите!

Отварям очи в мига, когато Линдзи кривва, за да избегне една катеричка. Хвърля фасата си през прозореца и миризмата от дима ми се струва някак удвоена: не съм сигурна дали усещам сегашния дим, или си спомням онзи от снощи. Или и двете.

— Ти си най-лошият шофьор на света — смее се Елъди.

— Внимавай, Линдзи — мърморя, съзнавайки, че без да искам, съм се хванала с две ръце за ръба на седалката.

— Споко. — Линдзи се навежда се към мен ме потупва по коляното.

Отчаяно искам да споделя всичко с тях, да ги попитам какво става с мен — с нас, — но не мога да измисля как да им го кажа.

„Хей, знаете ли, направихме катастрофа след купон, дето още не се е случил?“

Или:

„Мислех, че снощи съм умряла. Мислех, че съм умряла довчера.“

Елъди вероятно си мисли, че не ми се говори, защото се тревожа за Роб. Слага ръце на седалката до мен и се навежда към ухото ми.

— Не се притеснявай, Сам. Всичко ще е наред. Същото е като да караш колело — успокоява ме.

Опитвам да се усмихна, но не успявам. Имам чувството, че е минала цяла вечност от времето, когато си мечтаех да лежа до Роб и си представях топлината на ръцете му. Сега, щом си помисля за него, нещо се забива в стомаха ми и гърлото ми заплашва да се затвори напълно. Изведнъж ми се приисква да съм с него, нямам търпение да видя кривата му усмивка, бейзболната шапка, дори мръсното яке, което винаги намирисва леко на мъжка пот, дори и след като майка му го накара да си го изпере.

— Не, по-скоро е като ездата — поправя я Линдзи. — За нула време ще грабнеш синята лента.

— Все забравям, че някога си яздила — отбелязва Елъди, отваря капака на кафето си и духа в него.

— Да, когато бях на седем — бързам да подчертая, преди Линдзи да подхване шегичките по повода.

Чувствам, че ако започне да ми се присмива сега, ще заплача. Никога не бих ѝ признала, но истината е, че тогава най-много обичах да яздя. Обичах да галопирам сама в гората, особено през есента, когато всичко е свежо и златисто, листата греят в огнени цветове и наоколо мирише на мокра пръст. Обичах тишината, нарушавана единствено от тропота на конските копита и дишането на животното.

Без телефони. Без смехове. Без гласове. Без къщи.

И без коли.

Вдигам поглед към огледалото и виждам Елъди да ми се усмихва с разбиране. Дали да ѝ кажа какво става с мен, питам се наум, но съм наясно, че няма да го направя. Тя ще реши, че съм се побъркала. Всички ще си го помислят.

Запазвам мълчание и се обръщам към прозореца. Слънцето е слабо, изглежда като във вода, сякаш току-що е отворило очи и е надникнало над хоризонта, но още го мързи да си измие лъчите. Сенките са ясни и отчетливи като на черно-бяла снимка. Три черни гарвана излитат едновременно от телеграфната жица над нас. Колко много ми се иска и аз да мога да отлетя нанякъде, да се понеса нагоре, нагоре, нагоре, да наблюдавам как земята се отдалечава от мен, все едно я гледам от излитащ самолет, сгъвайки се и свивайки се в себе си като фигурка от оригами, докато изгубя от поглед всички подробности и целият свят се превърне в детска рисунка с цветни моливи.

— Намерете подходяща музика — обажда се Линдзи и започвам да превъртам напред-назад айпода ѝ, докато намеря Блайдж, после се облягам назад и се опитвам да не мисля за нищо, освен за музиката и ритъма.

Дръж си очите отворени!

Подминаваме алеята за горната част на паркинга и свиваме към тази на старите кучета. Вече се чувствам много по-добре, въпреки че Линдзи не спира да ругае, Елъди да се оплаква, че ѝ остава само още едно закъснение и ще си получи петъчно наказание, а вече са минали две минути от първия звънец.

Всичко изглежда толкова нормално. Знам, че днес е петък и Ема Макълрой ще дойде от дома на Еван Дензиг, и ето я, идва, промъква се през вратичката в оградата. Знам, че Питър Корт ще бъде с маратонки „Найк“, има ги от милион години и ги носи всеки ден, въпреки че вече са толкова прокъсани, та виждаш какъв е цветът на чорапите му (обикновено са черни). И се заглеждам в тях, когато го мярвам да тича към главната сграда.

Това ме кара да се почувствам по-добре. Започвам да си мисля, че онова вчера и всичко, което се случи, после е просто един дълъг идиотски сън.

Линдзи завива по алеята на старшите, макар шансът да намерим място за паркиране там да е равен на нула. Но за нея това е религия. Стомахът ми се свива, когато минаваме покрай третото място след

тенис корта, и виждам паркирания кафяв шевролет на Сара Грендъл със стикера на плувния отбор на „Томас Джеферсън“ на стъклото, и до него още един, по-малък, с надпис „Измий ме“. „Тя зае последното място, защото ние закъсняхме“, си казвам, но бързо забивам нокти в дланите и си повтарям отново, че онова е било просто един сън и нищо от тези неща не се е случвало преди.

— Не мога да повярвам, че трябва да вървим цели триста и шейсет метра — цупи се Елъди. — Не съм си взела яке.

— Защо си тръгнала полугола? — засича я Линдзи. — Все пак е февруари.

— Не знаех, че ще ходя пеша до училище.

Минаваме покрай футболните игрища от дясната ни страна и поемаме обратно към горния паркинг. По това време на годината игрищата са голи, вижда се само кал и няколко туфи с кафява трева.

— Имам чувството за дежа вю — мърмори Елъди. — Така се влачехме през първата година.

— Аз имам дежа вю цяла сутрин — изтърсвам, преди да се усетя, и веднага осъзнавам как ми олеква, убедена, че става дума именно за дежа вю.

— Чакай да помисля. — Линдзи слага пръст на слепоочието си и събира вежди, преструва се, че мисли. — Имате чувството, че и друг път сте виждали Елъди толкова дразнеща още преди девет часа?

— О, я млъквай! — вика Елъди, навежда се напред, първа Линдзи през ръката и двете избухват в смях.

Аз също се усмихвам, доволна, че съм изрекла думите на глас. Това е обяснението: дежа вю. Веднъж на едно пътуване до Колорадо с мама и татко трябваше да вървим пет километра пеша до малък водопад в планината. Дърветата бяха големи и стари, всички бяха борове. Облаците се стелеха по небето като пръсната захар. Изи беше много малка, не можеше нито да ходи, нито да говори. Татко я носеше в кенгуруто и тя протягаше пухкавите си ръчички към небето, все едно искаше да го хване.

Исправихме се пред водопада, загледахме се в подскачащата по скалите вода и ми мина невъзможната мисъл, че всичко това се е случвало и преди, всичко — от миризмата на портокала, който мама белеше, до отражението на борове по водната повърхност. Бях убедена, че вече съм го виждала. Това стана повод за нескончаеми

шеги, защото не спирах да се оплаквам от ходенето, и когато казах, че имам дежа вю, нашите започнаха да се смеят и да говорят, че ако в миналия си живот съм извървявала веднъж целия този път до водопада, ще е истинско чудо в този живот да се съглася да го направя отново.

Не твърдя, че наистина е било дежа вю, а само, че тогава бях убедена, че е, както съм убедена и сега. Случват се такива неща.

— Ох! — сепва се Елъди и започва да рови из чантата си. Вади два пакета цигари, две празни червила и грозния уред за извиване на мигли. — Щях да забравя. Приготвила съм ти подарък.

Най-после го намира и подхвърля към предната седалка един презерватив. Линдзи го посреща с длан и го насочва към мен. Аз го хващам.

— Няма ръкавица, няма любов — казвам и успявам да разтегна устни в усмивка.

Елъди се навежда към мен и ме целува, оставайки по бузата ми кръг от розово червило.

— Всичко ще бъде наред, хлапе.

— Не ме наричай така — казвам и пускам презерватива в чантата си.

Излизаме навън и въздухът е толкова студен, че очите ми се насълзяват. Игнорирам лошите предчувствия и започвам да си повтарям: „Това е моят ден, това е моят ден, това е моят ден“, за да не мисля за нищо друго.

СВЯТ НА СЕНКИ

Някъде четох, че човек има дежа вю, когато скоростта на мозъчната дейност в двете половини на мозъка му е различна: дясната половина реагира няколко секунди преди лявата или обратното. Не мога да кажа, че природните науки са ми стихията, там съм може би най-зле, та не разбрах цялата статия, но това обяснява онова странно чувство за повторемост на нещата, което те кара да си мислиш, че светът — или ти — се е разцепил на две.

Тези моменти винаги минават бързо — трийсет секунди, най-много минута. Но моят не минава.

Всичко е същото: през първия час Ейлийн Чу ахка и охка над розите си, Саманта Филипс се навежда и припява тихо „Сигурно много те обича“. По коридора се разминавам с едни и същи хора по едно и също време. Арон Щерн отново разплисква кафето си и Каръл Лин отново му се развиква.

Дори и думите ѝ са същите:

— Да не би да си падал на главата си като малък или ти е отскоро?

Признавам, че е смешно, дори когато го гледам за втори път. Дори когато имам чувството, че полудявам дори когато ми се иска да закрепя.

Но най-странни са дребните промени, нещата, които леко са се изменили. Сара Грендъл например. В междучасието след първия час я виждам да стои до шкафчетата, да върти очилата за плуване около показалеца си и да говори с Хилъри Хейл. Минавам оттам и дочувам част от разговора им.

— ... толкова се притеснявам. Тренъорът ми казва, че все още изоставам с около половин секунда...

— Имаме две седмици до полуфиналите. Ще се справиш.

Тези думи ме карат да се закова на място. Сара забелязва, че я гледам втренчено, и се размърдва от неудобство. Приглажда косата си и дърпа увилата се около кръста ѝ дола надолу. После ми маха.

— Здравсти, Сам. — И отново придърпва полата си.

— Не говорехте ли... — поемам дълбоко въздух, за да спра да пелтеча като идиот. — Не говорехте ли току-що за полуфиналите? По плуване?

— Да. — Лицето на Сара светва. — Ще дойдеш ли да ни гледаш?

Чувствам се като цапната с мокър парцал, но все пак не мога да не отчета тъпия ѝ въпрос. Никога през живота си не съм ходила на състезание по плуване и мисълта да седна на слизестите плочки около басейна и да гледам как плувният костюм на Сара Грендъл се мята из него ми се струва толкова отвратителна, колкото и специалитетът на готвача в „Кухнята на Хънан“. Да си призная честно, единственото спортно събитие, което не пропускам, е спортният празник в края на учебната година и след четири години все още не схващам всички правила. Тогава обикновено Линдзи носи нещо за пиене в малка плоска бутилка — сигурно тя е виновна за пропуските ми.

— Мислех, че няма да се състезаваш — казвам, като се опитвам да изглеждам незаинтересована. — Чух разни слухове... закъсняла си и тренерът се ядосал...

— Чула си слухове? За мен?

Очите на Сара се разширяват и ме поглежда така, сякаш току-що съм ѝ подарила печеливш билет от тотото. Явно е фен на философията „липсата на слава е най-лошата слава“.

— Но сигурно съм сбъркала — изломотвам бързо.

Представям си колата ѝ на третото място по алеята и усещам как ме залива гореща вълна. Естествено, че не е закъсняла тази сутрин. Разбира се, че ще се състезава. Защото не ѝ се е налагало да извървява цялото разстояние от горния паркинг. Тя закъсня вчера.

Главата ми започва да пулсира и изведнъж изпитвам непреодолимо желание да се махна оттук.

Хилъри ме поглежда някак странно.

— Добре ли си? Изглеждаш много бледа.

— Да. Добре съм. Вчера ядох развалено суши.

Подпирам се с ръка за шкафчетата, за да не падна. Сара започва да разказва някаква случка, как веднъж се отровила от храна в мола, но аз се отдалечавам с усещането, че подът под мен се движи и нагъва под краката ми.

Дежа вю. Това е единственото обяснение.

Повтаряш ли нещо достатъчно често, накрая ще повярваш в него.

Толкова съм шашната, че едва си спомням за срещата ни с Али в тоалетната при крилото по природни науки. Отивам бързо, вдигам капака на тоалетната чиния, сядам там и слушам брътвежите ѝ с половин ухо. Спомням се, че в едно от шантавите си отклонения госпожа Харбър бе казала в часа по английски, че според Платон целият свят — всичко, което може човек да види с очите си — бил като сянка по стената на пещера. Защото ние не виждаме истинските неща, а само тяхната сянка. В момента ми се струва, че съм заобиколена от сенки, виждам отражението на нещата, а не самите неща.

— Ехо? Слушаш ли ме изобщо?

Али удря по вратата, аз се стряскам и вдигам поглед. Забелязвам надписа над дръжката: АС = ББ. И отдолу с по-малки букви: „Връщай се на дървото, маймуно!“

— Говореше, че скоро ще се наложи да си купуваш сутиени от щанда за бременни — казвам автоматично. Наистина не я слушах внимателно.

Питам се разсеяно защо ѝ е трябвало на Линдзи да извървява целия път до това крило, за да напише това на вратата на тоалетната. Защо е било толкова важно за нея? Вече го бе писала десетки пъти по шкафчетата и масите в барчето, а сега и в най-употребяваната тоалетна в училище. Изведнъж осъзнавам, че всъщност не знам защо мрази толкова много Ана, и това ми напомня, че не знам и кога започна да мрази толкова Джулиет Сайкс. Странно как може да ти е известно толкова много за един човек и въпреки това да не знаеш всичко. Някой ден трябва да изясня тези неща.

Ставам от седалката, отварям вратата и посочвам графитите на стената.

— Линдзи кога успя да го напише и тук?

Али извърта очи.

— Не е тя. Има подражател.

— Вярно ли?

— Тъхъ. Има един надпис и на вратата към съблекалнята на момичетата. Скапан имитатор. — Тя прибира косата си на опашка, пощипва устни, за да бухнат, и кима към надписа. — Виж колко са

грозни. Човек не може да направи нищо, без някой да започне да го имитира.

— Наистина е отврат.

Прокарвам пръсти по думите на вратата. Черни и дебели, като червеи, нанизани един за друг. Питам се дали Ана използва тази кабина.

— Трябва да го съдим за кражба на патент. Представяш ли си, двайсет кинта всеки път, когато някой изкопира стила ни. Ще се зарием с пари — изкикотва се тя. — Искаш ли ментово бонбонче?

Изважда кутийка с алтоид. Още е девствена и ще си остане такава поне в обозримото бъдеще (или поне докато отиде в колеж), но понеже е напълно обсебена от Мат Уайлд, непрекъснато взима противозачатъчни и държи блистера до ментовите си бонбони. Твърди, че така баща ѝ нямало да ги намери, но истината е (и всички са наясно), че обича да ги вади по погрешка в час, за да си мислят, че прави секс. Не че някой ѝ се хваща. „Томас Джеферсън“ е малко училище и всички знаят всичко за всеки.

Веднъж Елъди ѝ каза, че имала вид на бременна, и останалите веднага подехме този рефрен. Беше през май, краят на първата ни година в гимназията, и лежахме на батута в градината на Али. Беше събота сутрин, след един от най-върховните купони в нейната къща. Мъчеше ни лек махмурлук, мозъците ни бяха задръстени от палачинките и бекона, който лапахме цяла вечер, но бяхме тотално щастливи. Помня, че лежах дълго на люлеещия се батут със затворени срещу слънцето очи, и ми се искаше този ден никога да не свършва.

Чуваме звънеца и Али изписква:

— Ох! Ще закъснеем!

И отново усещам присвиването в стомаха си. Част от мен иска да остане скрита тук през целия ден, но знам, че не мога да си го позволя.

После знаете какво се случва. Закъснявам за часа по химия. И сядам на последния чин до Лорън Лорнет. И Господин Тиърни ни дава писмено изпитване с три въпроса.

Знаете ли кое е най-лошото? Че съм виждала тези въпроси и преди, и все пак не знам отговорите им.

Моля за химикалка. Лорън започна да шепне към мен. Искане да знае дали работи. Господин Тиърни удря учебника в бюрото си.

Всички се стряскат — освен мен.

Час. Звънец. Час. Звънец.

Лудост. Аз полудявам.

Розите започват да пристигат в часа по математика и ръцете ми вече треперят неудържимо. Поемам дълбоко въздух и отварям ламинираната картичка към розата на Роб. Представям си, че вътре пише нещо прекрасно, нещо изненадващо, нещо, което ще направи нещата по-хубави.

„Ти си невероятно красива, Сам.“

„Щастлив съм, че съм с теб, Сам.“

„Сам, обичам те.“

Повдигам лекичко крайчеца ѝ и поглеждам вътре.

„Падам си по теб...“

Затварям бързо и я мушвам в чантата.

— Уау! Това е много красиво!

Вдигам поглед. Облеченото като ангел момиче стои пред мен, загледано в розата, която току-що е оставила върху чина ми. Розата е с увити около себе си листенца в розово и кремаво, като връх на двуцветен сладолед. Ръката ѝ все още е протегната към нея и аз виждам тънките сини вени да кръстосват кожата ѝ като паяжина.

— Снимай я. Така ще си я имаш завинаги — озъбвам ѝ се аз.

Тя се изчервява като розите в ръката си и измърморва някакво извинение.

Не си правя труда да прочета написаното в картичката и до края на часа не откъсвам поглед от черната дъска, за да избегна всякакъв контакт с Кент. Толкова съм концентрирана в усилието си да не гледам към него, че за малко не пропускам намигването на господин Даймлер, последвано от лека усмивка.

За малко.

След часа Кент ме настига с розово-кремавата си роза, която нарочно оставих на чина.

— Забрави си я — вика ми. Както винаги, косата закрива едното му око. — Виж, не е ли красива? Сякаш ти казва: аз съм удивителна.

— Не съм я забравила — свивам устни и внимавам да не срещна очите му. — Просто не я искам.

Хвърлям крадешком поглед и виждам как усмивката му увяхва. След секунда лъсва с нова сила, като лазерен лъч.

— Какви ги говориш? — опитва се да я набути в ръцете ми. — Никой ли не ти е казал, че колкото повече рози получиш в Деня на влюбените, толкова по-популярна ставаш?

— Не мисля, че ми трябва допълнителна помощ в това отношение. Особено от теб.

Този път усмивката му изчезва за дълго. Това, което правя, определено не ми харесва, но непрекъснато мисля само за спомена... съня или каквото там беше, когато се навежда над мен и вместо да ме целуне, както очаквам, прошепва в ухото ми: „Мога да видя през теб.“

„Ти изобщо не ме познаваш. Не знаеш нищичко за мен.“

„И слава Богу.“

Забивам нокти в дланите си.

— Не съм казал, че розата е от мен — заявява той.

Гласът му е тих и сериозен, та чак ме плаши. Срецам очите му: яркозелени. Помня, че когато бях малка, мама често повтаряше, че Бог е направил тревата и очите на Кент с един цвят.

— Да бе. Сякаш не е очевидно — подхвърлям и започвам да се моля да престане да ме гледа така.

Той поема дълбоко въздух.

— Виж, довечера правя купон...

И тогава мярвам запътилия се към барчето Роб. Обикновено чакам той да ме забележи, но не и днес.

— Роб — извиквам след него.

Той се обръща, вижда ме и ми маха небрежно, готов да продължи пътя си.

— Роб! Чакай!

Забързвам по коридора, но не тичам. Още първата година в гимназията с Линдзи, Елъди и Али си обещахме никога да не тичаме в района на училището. Дори и в часовете по физкултура (да си го кажем честно: едно потно и запъхтяно момиче не е най-привлекателната гледка на света, нали). Но е нещо близко до тичането.

— Здравсти, Сламсър, къде е пожарът?

Роб ме прегръща и аз заравям нос в якето му. Мирише лекичко на застояла пица — не е най-приятният аромат, особено като се смеси с лимонов балсам — но сега не ми е до това. Краката ми треперят толкова силно, че всеки момент ще се сринат. Искам да остана завинаги в прегръдките му.

— Липсваше ми — казвам в гърдите му.

За миг ръцете му се напрягат, но повдига главата ми към лицето си и ми се усмихва.

— Получи ли валентинката ми?

— Да — кимам леко. Нещо ме стиска за гърлото. Имам чувството, че всеки момент ще се разплача. Толкова ми е хубаво да усещам ръцете му около мен! И да си мисля, че той е единствената ми опора тук. — Виж, Роб, за довечера...

Не знам как да продължа, но за моя радост той ме прекъсва:

— Добре, какво има сега?

Аз се отдръпвам съвсем мъничко, колкото да го погледна.

— Аз... искам... аз просто... днес всичко върви наопаки. Страхувам се да не се разболея или...

Той се засмива и ме щипва лекичко с два пръста по носа.

— О, не момиченце, този път няма да се измъкнеш. — Допира чело до моето и прошепва. — Толкова дълго чакам.

— Знам, аз също...

Представяла съм си хиляди пъти как луната се промъква между дърветата, вмъква се през прозореца и рисува светли триъгълници и квадрати по стените на стаята усещала съм дебелия одеяло по голата си кожа, когато сваля всичките си дрехи и легна до него. Представяла съм си и момента след това, когато Роб ме целува, казва ми, че ме обича, и заспива с леко разтворени устни, а аз се измъквам от леглото, отивам в банята и изпращам съобщение на Елъди, Линдзи и Али: „Направих го!“

Това, което не успявам да си представя, е частта по средата.

Усещам вибрацията на телефона в задния си джоб. Ново съобщение. Стомахът ми се преобръща. Вече знам какво пише.

— Прав си — притискам се в Роб. — Може би ще е най-добре да дойда веднага след училище. Ще имаме на разположение целия следобед. И нощта...

— Много си сладка — отбелязва той, отдръпва се и оправя метнатата през рамото раница, — но нашите ще тръгнат чак след вечеря.

— Нищо. Може да изгледаме един филм или...

— Освен това — заглежда някъде над рамото ми той, — чух за някакъв купон у онзи... как му беше името... с бомбето. Кен?

— Кент — казвам механично. Роб, естествено, знае името му, всеки познава всеки, но тук става дума за кастово разделение. Спомням си какво казах на Кент „Дори и името ти не трябва да знам“ и ми прилошава. Гласовете наоколо се усилват, групи от хора ни побутват, за да минат нагоре или надолу по коридора. Усещам погледите им. Знаем, че се надяват да се караме.

— Да, Кент. Може да намина. Ако искаш, да се срещнем там, а?

— Наистина ли искаш да отидеш на този купон?

Опитвам се да потисна надигащата се паника. Навеждам глава и го поглеждам по начина, по който съм виждала Линдзи да гледа Патрик, когато иска нещо от него. — Това означава да прекараш по-малко време с мен.

— Не се бой, ще имаме достатъчно време. — Той целува пръстите си и ги притиска два пъти до бузата ми. — Довери ми се. Някога да съм те предавал?

Предаде ме тази вечер, изниква в ума ми, преди да мога да го спра.

— Не — отвърщам прекалено силно.

В същото време Адам Маршал и Джеръми Форкър се приближават до нас и поздравяват Роб, като се хвърлят към него и маркират бойни удари. Той им отвърща по същия начин. Линдзи е права: момчетата наистина са като животинчета.

Изваждам телефона и прочитам съобщението, макар да е излишно: „Довечера купон у Кент Маклудия. Там ли сме?“

Пръстите ми са като вдървени и ми отнема време, докато ѝ напиша обратно: „Ще видим.“ После влизам в барчето с усещането, че гласовете наоколо добиват сила и тегло, и ме понасят нагоре, нагоре и надалече, като вятър.

ПРЕДИ ДА СЕ СЪБУДЯ

— Нервно ли ти е? — пита Линдзи, поклаща крака си нагоре-надолу и ги гледа с широко отворени очи, възхитена от обувките, които току-що сви от гардероба на Али.

Музиката в хола дъни до дупка. Али и Елъди са извън строя и пеят с цяло гърло „Като молитва“. С Линдзи лежим по гръб на мамутското легло на Али. Всички мебели в дома ѝ са поне с двайсет и пет процента по-големи от тези за нормални хора. Това се отнася за хладилника, за кожените столове, телевизорите, дори и за голямата бутилка с шампанско, която баща ѝ държи в избата и не дава дори да се приближим до нея (забраната е стриктна и неизменна). Линдзи призна веднъж, че тук се чувствала като Алиса в Страната на чудесата.

Облягам глава на огромната възглавница с надпис „Тук спи кучката“. Изпих четири чаши с надеждата да си успокоя нервите и сега усещам, че лампата над мен примигва и се размазва пред погледа ми. Всички прозорци са отворени, но аз продължавам да се потя.

— Не забравяй да дишаш — учи ме Линдзи. — И не се плаши, ако в началото те заболи малко. Не се стягай. Така само ще влошиш нещата.

Вие ми се свят и ми се повдига, а Линдзи още повече усложнява ситуацията. Цял ден не можах да хапна нито зальк. Когато пристигнахме у Али, вече виех от глад и ометох набързо по-голямата част от двайсет и петте опаковки готови спагети с козе сирене, които Али приготви. Сега се питам доколко това козе сирене върви с водката и дали няма непоносимост между двете. На всичкото отгоре Линдзи ме накара да изям седем лентички за свеж дъх, защото в спагетите имаше чесън. Убеди ме, че ако отида така, Роб щял да има усещането, че отнема девствеността на някаква италианска готвачка.

Не се притеснявам за предстоящото с Роб, имам предвид, че не успявам да се концентрирам достатъчно в темата, за да се тревожа за това. Купонът, колата, мисълта какво ще се случи там — ето какво кара съдържанието на стомаха ми да се надига към гърлото. Но водката ми помогна да дишам нормално и вече не треперя като мокро коте.

Естествено, няма как да призная всичко това на Линдзи, и отговарям:

— Няма да се изплаша. Всички го правят, нали? Щом Ана Картильо може...

Линдзи прави гримаса.

— Глупости. Това, което прави тя, няма нищо общо с онова, което се готвиш да направиш ти. Вие с Роб „правите любов“ — прави знак за цитат и се ухилва, но не съм сигурна, че го вярва.

— Мислиш ли?

— Разбира се. — Накланя глава на една страна и ме поглежда изпитателно. — Ти не смяташ ли така?

Иска ми се да я попитам: „Откъде знаеш разликата?“

Във филмите обикновено си наясно защо го правят, музиката става по-силна и по-драматична — тъпо, но е истина. Линдзи винаги твърди, че не може да живее без Патрик, но не съм убедена дали е задължителното условие.

Понякога, когато стоя до Роб сред тълпа от хора, и той слага ръка на рамото ми и ме притиска до себе си, сякаш ме пази да не ме отнесат или ударят, усещам по тялото ми да се разлива странна топлина, все едно съм изпила чаша вино, и поне за секунда се чувствам щастлива. Мисля, че това се нарича любов.

Така че, уверявам Линдзи:

— Разбира се.

Линдзи се засмива отново и ме сръчкава в ребрата.

— Е, престаши ли се да ти го каже?

— Кое?

Тя върти очи.

— Че те обича.

Притихвам за миг и се замислям за картичката му: „Падам си по теб“. Така се пише в лексикон на момиче, на което не знаеш какво друго да кажеш.

Грабвам възглавницата и я цапвам по главата.

— Голяма кучка си, знаеш ли?

Тя оголва зъби към мен и започва да ръмжи, двете избухваме в смях, после оставаме да лежим тихо, заслушани във воя на Елъди и Али от другата стая. Вече са на „Не разбивай сърцето ми“. Прекрасно е да си лежи човек тук. Прекрасно и нормално. Припомням си десетките

пъти, когато сме лежали точно на същото място и сме чакали Елъди и Али да се приготвят да излезем и нещо да се случи, замислям се за минутите, които извървява часовникът, и времето отминава, изгубено завинаги, и изведнъж ми се приисква да си спомня всяка една поотделно. Сякаш ако успея да го направя, ще мога да си ги върна обратно.

— Ти притесняваше ли се? Имам предвид първия път? — Срам ме е да говоря за тези неща, затова питам съвсем тихо.

Въпросът я хваща неподготвена. Тя се изчервява леко и се заиграва с пискюлите по кувертюрата на леглото. За момент настъпва неловка тишина. Досещам се какво си мисли, но никога не бих го произнесла на глас. С Линдзи, Елъди и Али сме много близки, но има неща, които никога не обсъждаме. Например, въпреки твърденията на Линдзи, че Патрик ѝ е първият и единствен, технически погледнато, не е вярно. Технически, първият ѝ мъж е един, с когото са се запознали на купон у доведения ѝ брат, когато му е била на гости в Ню Йорк. Двамата пушили трева, изпили един стек с бира и правили секс. Той не разбрал, че ѝ е първият. Но ние не намекваме нищо.

Не обсъждаме и факта, че никога не ходим у Елъди след пет часа, защото майка ѝ вече си е вкъщи, задължително пияна. Не отбелязваме, че Али изяжда най-много четвърт от това, което е в чинията ѝ, въпреки че е маниак на тема готвене и гледа кулинарния канал с часове.

Не казваме и дума и за гатанката, която от години си разказват децата по коридорите в училище: „Какво е това червено и бяло от горе до долу? Сам Кингстън“. И никога, ама никога не отваряме дума, че тази, която я измисли, беше Линдзи.

Добрият приятел пази тайните ти, най-добрият ти помага да ги запазиш за себе си.

Линдзи се обръща на една страна и се подпира на лакът. Интересно ми е да видя дали най-после ще заговори за онзи тип от Ню Йорк. (Дори не знам как се казва, споменавала го е само два пъти и двата пъти го нарече „Онзи, на когото не искам да си спомня дори и името“.)

— Не се притеснявах — изрича тихо. Поема дълбоко въздух и на лицето ѝ цъфва усмивка: — Държах се нахакано, скъпа. Истинска мръсница.

Произнася го с подчертан английски акцент, скача върху мен и започва да се клати напред-назад.

— Невъзможна си — викам и я избутвам от себе си.

Линдзи се претъркулва няколко пъти и се залива от смях.

— Но въпреки това ме обичаш — обявява тя, застава на колене и издухва бретона от очите си.

Внезапно става сериозна. Очите ѝ се разширяват и гласът ѝ пада с една октава. Налага се да се надигна, за да я чуя.

— Сам, може ли да ти доверя една тайна?

— Разбира се.

Сърцето ми забързва ритъма си. Тя знае какво става с мен. Явно и с нея се случва същото.

— Искам да ми обещаеш, че няма да я споделяш с никого и да се закълнеш, че няма да откачиш, като я чуеш.

Тя знае, тя знае. Не се случва само с мен. Погледът ми се избистря. Всички около мен придобива ясна и чиста форма. Трезва съм напълно.

— Заклевам се. — Едва успявам да го кажа от вълнение.

Тя се навежда към мен, докато устата ѝ застава на сантиметър от ухото ми.

— Аз...

После обръща глава и се оригва в лицето ми.

— Боже, Линдзи! — раздвижвам бързо въздуха с ръце. Тя се просва по гръб, започва да рита въздуха и да се смее истерично. — Какво ти става?

— Да беше видяла лицето си!

— Можеш ли да останеш сериозна поне за момент?

Казвам го уж на шега, но сърцето ми натежава от разочарование. Тя не знае. Не разбира. Каквото и да е това, се случва само с мен. Изведнъж самотата ме обгръща като гъста мъгла.

Линдзи избърсва с палец потеклите в ъгълчетата на очите ѝ сълзи от смеха и скача на крака.

— Ще бъда сериозна, когато умра.

Думите ми действат като шок. Смърт. Толкова кратка, толкова грозна и толкова безкомпромисна дума. Топлината от алкохола изведнъж ме напуска и изтръпнала от студ, се пресягам да затворя прозореца.

Черната уста на гората се разтваря. Лицето на Вики Халинан...

Опитвам се да си представя какво би станало, ако наистина се окаже, че полудявам. В междучасието преди осмия час застанах на десет крачки от кабините на госпожа Уинтърс, който е едновременно и кабинет на училищния психолог, и вече си представях как почуквам и казвам: „Мисля, че съм луда.“ В същия момент се чу трясък и Лорън Лорнет изхвърча като тапа оттам, подсмърчайки: вероятно се сополивеше заради някое момче или се бе скарала с родителите си, или пък нещо друго познато. И веднага целият план се изпари от главата ми. Сега вече всичко е различно. Аз съм различна.

— Е, ще тръгваме или не? — застава Елъди на вратата, а Али наднича над рамото ѝ. И двете са останали без дъх от пеенето.

— Хайде да нападаме — скача Линдзи, грабва чантата си и я мята на рамо.

Али ми се хили зад Елъди.

— Вече е девет и половина, а Сам е готова да оповръща всичко.

Ставам и изчаквам подът под краката ми да се намести.

— Добре съм. Всичко е наред.

— Лъжеш — усмихва се Линдзи.

КУПОНЪТ: ВТОРИ ДУБЪЛ

— Така започват филмите на ужасите — заявява Али. — Сигурна ли си, че е на номер четирийсет и две?

— Сигурна съм.

Чувам гласа си да идва някъде отдалеч. Страхът се е върнал, притиска ме от всички страни и ми отнема дъха.

— Дано не одраска боята — мърмори Линдзи, когато клон се отърква в страничната врата и всички чуваме звук като от нокти по училищна дъска.

Гората свършва и къщата на Кент засиява сред мрака, бяла и искряща като лед. Пътят отново изплува пред нас, заобиколен от черни сенки, и ми напомня за сцената от „Титаник“, когато айсбергът се издига от водата и се връзва в търбуха на кораба. За момент всички притихваме. Дъждовните капчици барабанят по предното стъкло и покрива на колата. Линдзи изключва айпода. От радиото се носи стара до болка позната песен. Думите ѝ изникват в главата ми: „Всичко е както преди, прегърни ме отново, любима...“

— Голяма е почти колкото вашата къща, Ал — отбелязва Линдзи.

— Почти — отвърща Али.

Изведнъж усещам прилив на любов към нея. Али, която обича големите къщи, скъпите коли и бижутата от „Тифани“, високите токчета и прилепналите бодита. Али, която не е много умна и го знае, и е обсебена от момче, което не е достатъчно добро за нея. Али, която крие, че е невероятна готвачка. Познавам я добре. Разбирам я добре. Всичките ги познавам като петте си пръста.

Отвътре се чува последният хит на „Дъджъз“.

— Ние сме безплатен стимулант, братлета. Ако ни харесвате, надувайте на макс...

Стъпалата се търкалят под краката ми. Щом стигаме на втория етаж, Линдзи взима водката от ръката ми.

— Забави темпото, Сам. Нощес имаш важна работа.

— Работа ли? — засмивам се насечено, на малки порции. Толкова е задимено, че едва дишам. — Мислех, че става дума за

любов.

— Правенето на любов си е работа — навежда се към мен и лицето ѝ расте като луна. — Спираме за известно време с водката, окей?

Кимам вяло и лицето ѝ се отдалечава. Тя обхожда с поглед стаята.

— Трябва да намеря Патрик. Добре ли си?

— Супер съм — казвам и се опитвам да ѝ се усмихна, но не успявам. Мускулите на лицето не ми се подчиняват.

Тя е готова да ми обърне гръб, но аз я хващам за ръката.

— Линдзи?

— Да?

— Може ли да дойда с теб?

Тя вдига рамене.

— Да, защо не? Той е някъде в дъното, току-що ми изпрати съобщение.

Разбутваме навалицата и тръгваме напред. Линдзи обръща глава към мен и крещи, за да надвика музиката:

— Тук е като лабиринт.

Всичко минава покрай мен като облак — думи от разговори, смехове, якета, отъркващи се в дрехите и кожата ми, миризма на бира и парфюм душ гел и пот — всичко се смесва в едно.

Всичко изглежда като насън — познато, но не съвсем ясно, сякаш всеки миг ще се превърне в нещо друго. „Сигурно сънувам“, си казвам. Всичко това е сън: целият ден е един сън и когато се събудя, ще разкажа на Линдзи, ще ѝ кажа колко реален е бил и колко дълъг — цели часове, — а тя ще извърти очи и ще ми напомни, че сънищата никога не продължават повече от трийсет секунди.

Става ми смешно, като си представя как ѝ разправям, че тя е само сън, че всъщност в момента не се намира тук, размивам се и започвам да се отпускам, докато се влача след нея и гледам как косата ѝ подскача точно пред очите ми. Това е само сън! Следователно мога да си правя каквото искам. Мога да целуна някого и докато минаваме покрай група момчета, започвам да ги оглеждам един по един — Адам Маршал, Рашън Лукас и Андрю Робъртс, — мога да целуна всеки от тях, стига да реша. Виждам Кент да стои в ъгъла и да говори с Фийби Райфър, и си мисля: „Защо да не отида и да целуна сърцевидния белег

под окото му? Това няма да промени нищо.“ Нямам представа как ми хрумва идеята. Не бих целунала Кент дори и насън, но ако исках, мога да го направя. Какви ли ги върша сега? Сигурно се изтягам на някое меко легло сред куп възглавници и спя с подвита под главата си ръка.

Навеждам се напред, за да кажа на Линдзи, че сънувам снощния купон и че снощният купон вероятно също е бил сън, когато виждам Бриджит Макгуайър в ъгъла с ръка около кръста на Алекс Лимънт. Смее се за нещо, а той се навежда и почесва с нос връхчето на нейния. Бриджит вдига поглед и забелязва, че я гледам. Хваща Алекс под ръка и тръгва към мен, като избутва хората по пътя си.

— Тя сигурно знае — казва му през рамо, после се обръща към мен и се усмихва. Зъбите ѝ са толкова бели, че блестят. — Сам, днес госпожа Харбър даде ли ти есе?

— Какво?

Толкова се обърквам, че минават минути, докато се сетя, че става дума за часа по английски.

— Есе. За домашно. За „Макбет“ — обяснява тя, притиска се в Алекс и продължава. — Днес Алекс пропусна седмия час.

Алекс среща погледа ми, но го подминава спокойно и отпива от бирата си.

Не отговарям, не знам какво да кажа.

— Кажи, даде ли ви есе? — поглежда ме с обичайния си поглед: като на кученце, което чака да му обърнеш внимание. — Алекс трябваше да избяга. Имаше час при лекаря. Майка му го накара насила като превантивна мярка срещу менингит. Каква глупост! Статистиката показва, че миналата година са загинали четири души от менингит. Много по-голям е шансът да те прегази кола или...

— Той по-добре да вземе да се прегледа за херпес. Като предпазна мярка — казва злобно Линдзи, но толкова тихо, че единствената, която чува коментара ѝ, съм аз, понеже стоя точно до нея. — Сигурно вече е късно за превенции.

— Не знам — отговарям вяло. — Аз също избягах.

Втрещвам се в Алекс, очаквайки реакцията му.

Всъщност не знам дали ни е видял с Линдзи, докато надничрахме през прозорците на китайския, за да видим какво правят с Ана. Нищо в поведението му не издава да ни е забелязал.

С Ана бяха събрали глави над пластмасова купичка с някаква противна сивкава смес, точно както ги видях и в съня си. Линдзи искаше да влезем вътре и да има нарушим идилията, но я заплаших да повърна върху новите ѝ обувки „Стив Матън“ само ако усетя гадната воня на запържен лук, която е неизменна част от интериора на ресторанта.

На връщане от сладоледената къща те вече си бяха тръгнали и после ги мярнахме в Салона за пушачи, но само за миг. Тръгнаха си точно когато Линдзи палеше цигара. Алекс целуна Ана набързо по бузата и двамата поеха в различни посоки. Той отиде към барчето, а тя — към кабинета по изобразително изкуство.

Когато с Линдзи минахме покрай Нацистката, вече нямаше и помен от тях. Този път им се бе разминало.

Бриджит явно ни най-малко нямаше представа къде всъщност е бил по време на седмия час.

Изведнъж всичко започва да си идва на мястото — всички страхове, които така усилено държах под ключ — всичко се нарежда едно след друго, като домино. Не мога да си затварям очите повече. Сара Грендъл зае онова място на паркинга, защото ние закъсняхме. Затова ще участва в полуфиналите. Ана и Алекс не се скараха, защото убедих Линдзи да не влизаме. Ето защо Нацистката не успя да ги хване с цигарите и ето защо Бриджит е с Алекс, вместо да рони сълзи в банята.

Това не е сън. И не е дежа вю.

Това се случва наистина. И се случва за втори път.

За секунда цялото ми тяло се вледенява. Бриджит плямпа нещо от рода, че никога не би избягала от час, Линдзи кима и едва прикрива досадата си, Алекс надига бирата, а на мен изведнъж ми свършва дъхът, страхът ме стяга като менгеме в железните си лапи, като че ли всеки миг ще се строша на хиляди парченца. Искане ми се да седна на земята и да скрия глава между коленете си, но ме е страх, че ако мръдна, ако затворя очи или направя нещо, ще започна да се разпадам, главата ми ще се откачи от врата, а вратът от раменете, всичко ще се разхвърчи на различни страни и ще изчезне.

Откачването на главата от врата — приключено, откачването на врата от гръбнака — приключено...

Две ръце се сключват около мен и устните на Роб докосват ухото ми. Но дъхът му не успява да ме стопли и продължавам да треперя неконтролируемо.

— О, секси Сами — тананика той и ме обръща към себе си. — Цял живот те чакам, Сами.

— Роб. — Изненадвам се, че все още мога да говоря. И да мисля. — Трябва да поговорим.

— Какво има пак? — Очите му са червени и замъглени.

Може би защото съм под ужасен стрес, но определени неща изпъкват много по-ясно от обикновено. За пръв път забелязвам, че сърповидният белег под носа му придава вид на морж.

— Не можем да го направим тук. Трябва да... да отидем някъде. Да намерим стая или... да сме насаме.

Той се ухилва, навежда се над мен и докато се опитва да уцели устните ми, ме залива с алкохолни пари.

— Разбрах. Пак започваш да го увърташ.

— Сериозно, Роб. Чувствам се... — тръсвам глава. — Не се чувствам добре.

— Ти никога не се чувстваш добре — отдръпва се той и се намръщва. — Винаги нещо не е както трябва.

— Какво искаш да кажеш?

Той се залюлява на пети и имитира гласа ми:

— „Тази вечер съм уморена. Нашите са горе. Вашите ще чуят.“ — Завърта глава и казва със своя си глас: — Очаквам от месеци тази вечер, Сам.

Сълзите ми напират и главата ми започва да тупти от усилието да ги задържа.

— Не е защото не искам. Кълна ти се, аз...

— А защо е тогава? — сключва ръце пред гърдите си той.

— В момента имам огромна нужда от теб. Наистина.

Думите едва излизат от устата ми. Изненадвам се, че все пак успява да ги чуе.

Роб въздиша и потърква с ръка челото си.

— Добре, добре. Извинявай.

И ме погалва по главата.

Аз кимам. Въпреки усилията сълзите рукват и той изтрива с палец две от тях.

— Хайде да поговорим, искаш ли? Да потърсим по-тихо местенце — казва той, вдига празната си чаша и я оглежда. — Само че може ли първо да си наляя?

— Разбира се — отвърщам, въпреки че ми се иска да остане с мен, да ме прегърне здраво и да не ме пуска цяла вечер.

— Ти си върхът — шепне той и ме целува по врата. — Не плачи, забрави ли, на купон сме. Предполага се, че трябва да се забавляваме.

После се отдръпва, като оставя ръката си да лежи върху раменете ми докато може.

— След пет минути се връщам.

Залепвам гръб за стената и чакам. Не знам какво друго да правя. Съученици минават покрай мен и аз пускам косата пред лицето си, за да не видят сълзите. Купонът е шумен, но имам чувството, че съм на метри оттук. Думите достигат до мен като през крива тръба, а музиката е като на карнавал, без баланс между нотите и като че ли няколко мелодии се бият една с друга.

Пет минути минават. После седем. Минават десет и решавам да чакам още пет, преди да го потърся, въпреки че мисълта да мръдна оттук ми изглежда абсурдна. След дванайсет минути му изпращам съобщение: „Къде си?“, но после си спомням, че вчера ми каза, че е зарязал телефона си някъде из къщата.

Вчера. Днес.

И този път, когато си представям, че лежа някъде, вече не спя. Този път се виждам просната върху голям студен камък, кожата ми е бяла като мляко, устните ми са сини и ръцете ми са кръстосани на гърдите, сякаш някой ги е нагласил така...

Поемам дълбоко въздух и се опитвам да се съсредоточа върху други неща. Започвам да броя коледните лампички над дивана, после преброявам червените връхчета на запалените цигари, плуващи в сумрака като светулки. Не си падам по математиката, но винаги съм обичала числата. Харесва ми да ги трупам едно върху друго, докато запълнят пространството на листа. Веднъж казах това на приятелските си и Линдзи заяви, че като остарея, съм щяла да започна да запамятавам телефонния указател, да съвам кутии от зърнени храни и вестници и ще ги трупам на купчини от пода до тавана в дома си, търсейки послания в числата на баркодовете по опаковките.

След няколко месеца, когато отидох да спя у тях, тя ми призна, че понякога, когато е разстроена, преди да заспи, си повтаря молитва, спомен от детските ѝ години, въпреки че е наполовина еврейка и изобщо не вярва в Бог:

*Лягам си да спя, мой Боже,
и моля се да пазиш тоя сън.
И ако умра, преди да се събудя,
да отнесеш душата ми във вечността.*

Каза ми, че го видяла избродирано на възглавница в дома на учителя си по пиано, и двете се смяхме на идиотската бродерия. Докато заспивах онази нощ, не успях да прогоня молитвата от главата си. Един стих от нея продължаваше да се върти и върти като латерна в главата ми: И ако умра, преди да се събудя.

Тъкмо решавам да го потърся, когато чувам някой да произнеса името на Роб. Две второкурснички влизат в стаята, смеят се и си говорят. Наострям уши.

— ... За втори път в рамките на два часа.

— Не, Мат Кеслър направи първия.

— И двамата го направиха.

— Видя ли как Арон Стърн го държеше над бурето? С главата надолу.

— Ето за какво им е бурето.

— Роб Кокран е страхотен, нали? Дори и пиан.

— Боже мой!

Едното момиче ме забелязва, сръчкава с лакът другото и пребледнява като платно. Сигурно трепери от ужас — говори за гаджето ми (което е дребно прегрешение), но по-важното е, че въздиша открито по него (което е углавно престъпление). Ако Линдзи беше с мен, щеше да побеснее, да се развика, че са боклуци, и да ги изрита от къщата. Щеше да очаква от мен и аз да побеснея. В това отношение е непреклонна — малките, особено второкурсниците, трябва да си знаят мястото. Иначе ще завладеят планетата като хлебарки, защитени от ядрената атака с брони от „Тифани“ и щитове от червила.

Аз нямам енергия да се разправам с тези момичета и се радвам, че Линдзи не е с мен, за да ме насъсква. Трябваше да се сетя, че Роб няма да се върне. Припомням си днешните му излияния, че трябвало да му вярвам и че никога нямало да ме предаде. Съжалявам, че не му казах как вчера вече го направи.

Трябва да изляза навън. Трябва да се махна от дима и от музиката. Да намеря спокойно място и да помисля. Все още треперя от студ и сигурно изглеждам ужасно, но вече не ми се плаче. Веднъж гледахме един здравен филм за симптомите на шока и сега съм повече от сигурна, че ги имам всичките. Трудности с дишането, студени и влажни ръце, замаяност. От тази констатация ми става още по-зле. Което идва да покаже, че човек трябва да внимава в часовете по подготовка за живота.

Двете тоалетни са заети и всички стаи по коридора са пълни с хора. Единайсет часът е и всеки, който е планирал да дойде, вече е тук. Чувам името си, обръщам се и Тара Флът завира лице в моето.

— Господи! — изписква тя. — Обещите ти са страхотни. Откъде...?

— Не сега — прекъсвам я и продължавам трескаво да търся тихо и тъмно местенце. От лявата ми страна има затворена врата, онази със залепените стикери на нея. Хващам дръжката и я натискам. Вратата не се отваря.

— Това е ВИП стаята.

Обръщам се и виждам зад себе си Кент. Стои и ми се усмихва.

— Ти трябва да си в списъка — обляга се на стената. — Но може и да съм го съкратил... не помня.

— Аз... търсех тоалетна.

Кент кимва с глава към противоположната страна на коридора, където Роника Мастърс, очевидно пияна, думка с юмрук по заключена врата и креци:

— Хайде, Кристъл, излизай! Ще се напишкам.

Поглеждам отново към Кент и той вдига вежди.

— Сгрешила съм — измърморвам и се опитвам да го избутам от пътя си.

— Добре ли си? — пита той. Не ме докосва, но вдига ръка, все едно иска да го направи. — Изглеждаш...

— Добре съм.

Последното нещо, което ми трябва сега, е Кент Мак Фулър да ме съжалява, затова се спускам забързано обратно по коридора.

Тъкмо решавам да изляза навън, да намеря Линдзи, която трябва да е някъде на верандата, и да ѝ кажа незабавно да се махаме оттук, когато Елъди влиза, приближава ме с протегнати напред ръце и ме прегръща.

— Къде беше, по дяволите? — креци в ухото ми и ме целува.

Потта се стича по челото ѝ и това ми напомня за сутрините, когато Изи се качва при мен на леглото, прегръща ме и тегли нежно верижката на врата ми. Днес май изобщо не трябваше да ставам от леглото.

— Чакай да позная. — Пуска ме, хваща се за хълбоците и започва да върти пета, като че ли сме се събрали да лъскаме пода на Кент. Вдига очи към тавана и пъшка: — „Ох, Роб, ах, Роб. Да, да.“
Нещо такова.

— Ти си извратена кучка — избутвам я от себе си. — По-лоша си и от Ото.

Тя се засмива, хваща ръката ми и ме повлича към задната стая.

— Ела. Всички са там.

— Трябва да си тръгвам. — Музиката тук е още по-силна и трябва да викам, за да ме чуе. — Лошо ми е.

— Какво?

— Лошо ми е.

Тя сочи ухото си в смисъл: „Не чувам“, но не ѝ вярвам, че наистина е така. Ръцете ѝ са потни, опитвам да се отскубна от тях, но в същия миг Линдзи и Али ме съзират, надават възторжен вик в един глас и започват да подскачат около мен.

— Знаеш ли откога те търся? — мята цигарата си наляво-надясно Линдзи.

— Предимно в устата на Патрик — изстрелва Али.

— Била е с Роб — сочи към мен Елъди и се люлее на пети. —
Вижте я. Гледа виновно.

— Мръсница — изревава Линдзи.

Али веднага добавя:

— Развратница.

Елъди припява:

— Уличница.

Това е стара наша шега. Миналата година Линдзи реши, че „курва“ е много прозаично и трябва да измислим нещо друго.

— Аз се прибирам — казвам бързо. — Не е нужно да ме карате с колата. Ще се оправя.

Линдзи решава, че се шегувам.

— Прибираш ли се? Та ние дойдохме само преди час. — Навежда се към мен и казва шепнешком: — А пък аз си мислех, че с Роб ще правите... знаеш какво.

Сякаш не го е разгласила вече на всеки срещнат.

— Размислих.

Правя всичко възможно да изглежда, че темата изобщо не ме вълнува, но усилието ме изтощава напълно. Яд ме е на Линдзи, без да знам защо. Яд ме е и на Елъди, че ме върна отново в стаята, и на Али, защото никога не схваща какво става. Ядосвам се и на Роб, защото не му пука, че съм разстроена, и на Кент, защото му пука. Сърдя се на всички и на всичко и в този миг си представям как цигарата, която размахва Линдзи докосва пердето, огънят лумва и поглъща всички. Но веднага усещам вина за зловните мисли. Само това остана, да се превърна в една от облечените в черно мрачни ненормалници, които мразят целия свят и рисуват бомбени разрушения и пистолети по тетрадките си.

Линдзи се втренчва в мен в опит да види какво става в мозъка ми. Вглеждам се и аз в нея и разбирам, че гледа някъде зад мен. Елъди порозовява, а Али преглъща като риба на сухо. Шумът спира, може би някой е спрял музиката за момент.

Джулиет Сайкс. Знам, че е тя още преди да се обърна, но въпреки това се изненадвам, като я виждам. Стряскам се.

Стряска ме с красотата си. Тя наистина е красива.

Днес, докато я наблюдавах да се носи из барчето, ми се видя, както обикновено: със спусната върху лицето коса, размъкнатите дрехи, свита в себе си — истински фантом. Призрачна сянка.

Сега стои с гордо вдигната глава, косата ѝ е прибрана назад и очите ѝ горят.

Тръгва през стаята към нас. Устата ми пресъхва. Искам да извикам „не“, но преди да успея да изкарам от себе си звук, тя вече стърчи пред Линдзи. Виждам устните ѝ да се мърдат, но ми отнема

известно време да разбере какво казва, все едно думите ѝ излизат изпод вода.

— Ти си кучка.

Всички започват да шепнат възбудено с погледи, обърнати към групичката ни: аз, Линдзи, Елъди, Али и Джулиет Сайкс.

Бузите ми пламват. Ропотът наоколо се усилюва.

— Какво каза? — съска през зъби Линдзи.

— Кучка. Ти си лош човек.

Джулиет се обръща към Елъди.

— Ти си кучка.

И към Али.

— Ти си кучка.

Ропотът се превръща във вой. Всички се смеят, чуват се отделни викове „Психо!“.

— Ти не ме познаваш — успявам да изхриптя, най-после намерила гласа си, но Линдзи излиза напред и ме избутва.

— По-добре кучка, отколкото психо — заявява злобно, слага ръце на раменете на Джулиет и я бута.

Джулиет залита назад и удря рамото си. Всичко е толкова познато, че косата ми настръхва. Случва се отново. Наистина се случва и аз затварям очи. Искан да се моля, но единственото, което мога да произнеса наум е: „Защо? Защо? Защо?“

Отварям очи и съзирам Джулиет да пристъпва към мен цялата мокра с протегнати напред ръце. Поглежда ме и кълна се в Бог, тя знае, гледа ме право в очите, сякаш вината е моя. Свивам се на две, все едно някой ме удря в корема и ми изкарва въздуха, и преди да помисля какво правя, се хвърлям към нея и я блъскам. Тя се удря в шкафа за книги, завърта се, хваща се за рамката на вратата, за да запази равновесие и бавно излиза в коридора.

— Да не повярва човек — вика някой зад мен.

— Откъде я събра тази смелост Джулиет?

— Психото психяса.

Всички се смеят, а Линдзи се обляга на Елъди и процежда:

— Идиотка!

Празната бутилка виси от ръката ѝ. Сигурно е изляла остатъка върху Джулиет.

Пробивам си път към изхода. Имам усещането, че са придошли още хора, и едва успявам да се движа. Разбулвам всички наред, дори и с лакти, където се налага, и забелязвам, че те ме гледат някак странно. Изобщо не ми пука. Трябва да изляза.

Най-после се добирам до вратата, където стои Кент и ме гледа със стиснати на черта устни. Размърдва се, сякаш иска да ми препречи пътя.

Протягам ръка.

— Дори не си го помисляй.

Гласът ми прилича на рев на диво животно.

Той се отдръпва мълчаливо и успявам да се провря покрай него. Вече съм на половината път по коридора, когато чувам да вика след мен:

— Защо?

— Защото — обръщам се нервно, но всъщност и аз се питам същото.

Защо ми се случва това?

Защо? Защо? Защо?

— Защо винаги Сам дава тон за тръгване?

— Защото ти винаги си прекалено пияна, за да се сетиш.

— Не мога да повярвам, че шкартира Роб — мърмори Али и вдига яката на якето си около ушите. В колата е толкова студено, че бялата пара от дъха ни изпълва купето. — Знаеш ли какви разправици ще си имаш утре?

За малко не отговарям: „Ако изобщо има утре.“ Напускам купона, без да кажа довиждане на Роб, който се е проснал на един от диваните с полузатворени очи. Преди това се заключих за половин час в банята на първия етаж, седях на студената рамка на ваната, заслушана в пулсиращата по тавана и стените музика. Линдзи бе настояла да си сложа яркочервено червило и когато се погледнах в огледалото, видях, че се е размазало по бялата ми кожа. Отсреща ме гледаше един тъжен клоун. Грабнах няколко салфетки, смачках ги на топка и го изтрих. После ги пуснах да плуват в тоалетната чиния като бели цветчета с червени тичинки.

В такава ситуация настъпва определен момент, когато мозъкът ти отказва да търси логиката на нещата. В определен момент той просто се предава, изключва и се затваря. И въпреки това, когато Линдзи

обръща колата, поема по мократа поляна и гумите затъват в калта, се свивам от страх.

Дърветата — бели и крехки като кости, лудешки танцуват на вятъра. Дъждът бие по покрива на колата и от стичащата се по прозорците вода ти се струва, че светът се разпада на съставните си части. Часовникът на таблото свети. Дванайсет и трийсет и осем.

Хващам се с две ръце за седалката, когато Линдзи поема по асфалта, и клоните ни обгръщат от всички страни.

— Ще олющят боята — обаждам се тихо.

Сърцето ми бясно бие в гърлото. Опитвам да се успокоя, повтарям си, че съм добре, че всичко е наред, че нищо няма да се случи. Но няма голяма полза.

— Зарежи я — отвръща Линдзи. — И без това е развалина. Виждала ли си амортизаторите?

— Може би, но ако спреш да я удряш в другите коли, нямаше да е така — сумти Елъди.

— Или може би, ако ти имаше кола.

Линдзи пуска дясната ръка от кормилото, навежда се и търси чантата си някъде в краката ми. Рязкото движение на ръката подвежда волана и колата завива към гората. Али залита, катурва се върху Елъди и двете започват да се смеят.

Протягам се и се опитвам да хвана волана.

— Божичко, Линдзи!

Линдзи се изправя и ме избутва с лакът.

— Какво ти става? — изяжда ме с поглед и бърка в кутията за цигара.

— Нищо. Аз... — Бързо поглеждам към прозореца и гълтам изгарящите гърлото ми сълзи. — Просто искам да караш малко по-внимателно.

— Така ли? Тогава, ако обичаш, стой далеч от волана.

— Хайде, момичета. Не започвайте сега — обажда се Али.

— Дай ми една цигара, Линдзи — навежда се рязко напред Елъди и размахва ръка пред лицето ѝ.

— Само ако запалиш една и за мен — отвръща Линдзи и хвърля кутията с цигари назад.

Елъди пали две и ѝ подава едната. Линдзи отваря прозореца и издухва дима навън. Али пищи:

— Моля ти се, затвори. Да знаеш, че ще пипна пневмония и ще умра.

— Ще умреш, защото ще те убия — намесва се Елъди.

— Ако знаете, че ще умрете, как искате да стане? — изтърсвам ни в клин, ни в ръкав.

— Аз няма да умра — завърта глава Елъди.

— Не, сериозно — настоявам. Дланите ми са мокри от пот и ги избърсвам в седалката.

— Докато спя — казва Али.

— Докато ям лазанята на баба — замисля се Елъди, спира за момент и добавя: — Или докато правя секс.

Това кара Али да се разхълца от смях.

— Аз искам да съм в самолет — обажда се Линдзи и ръката ѝ полита надолу, сякаш се гмурка в морето. — Ако ще падам, искам и останалите да паднат с мен.

— Имате ли някаква идея кога... — Изведнъж решавам, че е важно да говорим за това. — Имам предвид, имали ли сте чувството, че това се е случвало с вас и преди?

Али се изправя, слага ръце на седалката ми и се навежда напред.

— Един ден дядо се събуди и ни се закле, че е видял онази черна фигура до леглото си. Нямала лице, само голяма качулка на главата. Държала сабя, коса, или както го наричат там. Според него била смъртта. Същия ден отиде на лекар и му казаха, че има рак на панкреаса. Същия ден.

Елъди извърта очи.

— Но не е умрял същия ден, нали?

— Но можеше да умре.

— Това не доказва нищо.

— Не може ли да сменим темата? — тръска глава Линдзи секунда преди да изкачи колата на мокрия път.

Толкова е патологично.

— Бас държа, че си научила тази дума от теста на SAT — изкисква се Али.

Линдзи извива глава назад и се опитва да издуха в лицето ѝ.

— Не всички от нас са с речник на дванайсетгодишни.

Колата вече е на шосе номер 9 и то се простира пред нас като гигантски сребърен език. Една птичка пърха с криле в гърдите ми и се

издига нагоре и още нагоре — чак до гърлото.

Искам да продължим разговора. Искам да се върна на мисълта си и да кажа: „Бихме могли да го преживеем, нали? Бихме могли да разберем, преди да се случи“, но Елъди избутва Али, заема мястото ѝ между двете предни седалки и започва да скандира с цигара между устните:

— Музика, музика!

Навежда се и грабва айпода.

— Къде ти е коланът? — ядосвам се.

Не мога да се преборя със страха. Притиска ме от всички страни, изкарва въздуха от гърдите ми и оставя в главата ми една-единствена мисъл: „Ако не дишаш, ще умреш.“ Часовникът не спира да тиктака: дванайсет и трийсет и девет.

Елъди не ми отговаря, продължава да върти айпода. Открива „Сплинтер“ и надува звука, а Али я пляска по ръката, претендира, че е неин ред да избира музика. Линдзи им казва да млъкнат и двете и се опитва да вземе айпода от Елъди, като сваля и двете си ръце от волана, и го придържа с коляно. Аз отново го хващам и тя крещи през смях:

— Разкарай се!

Елъди избива цигарата от ръката на Линдзи и тя пада между бедрата ѝ. Колата поднася по мокрия път и замирисва на изгоряло.

Ако не дишаш...

После изведнъж пред колата избухва бяла светлина. Линдзи извиква нещо, но не разбирам точно какво — нещо от рода на сакс, скалп или снакс — и изведнъж...

И после...

Вие знаете какво се случва после.

ТРИ

И сънувам, че падам безконечно в непрогледния мрак.

Падам, падам, падам.

Дали човек наистина пада, щом не стига до края?

Започвам да крещя. Нещо разкъсва тишината, ужасяващ вой, като на животно или аларма...

— Бийп — бийп — бийп!

Събуждам се и преглъщам писъка в гърлото си.

Изключвам с треперещи пръсти алармата на будилника и отново падам върху възглавниците. Гърлото ми гори и цялата съм в пот. Започвам да дишам на големи дълбоки глътки и наблюдавам слънцето как изпълзва над хоризонта бавно изпълва стаята със светлина. Нещата изплуват от мрака едно по едно: захвърлената на пода блузка от „Виктория Сикрет“, колажът с цитати от любими наши парчета и изрезки от списания, който Линдзи ми подари преди няколко години. Заслушвам се в звуците от първия етаж, толкова познати и постоянни, сякаш са вградени в стените като част от архитектурата: тракането на съдовете, които татко прибира по рафтовете неистовото драскане на кучето ни, Пикъл, по външната врата (сигурно му се пикае и прави концентрични кръгове в коридора пред вратата), слабия монотонен глас, което означава, че мама гледа сутрешните новини по телевизията.

Решавам, че съм готова, въздъхвам дълбоко и отварям телефона си.

Датата се появява на дисплея.

Ето какво си спомням: помня, че бях в колата. Елъди и Али се бореха за айпода. Помня бясното въртене на волана и лицето на Линдзи, докато колата летеше към гората, устните ѝ бяха разтворени и веждите — повдигнати от изненада, все едно е видяла свой познат на място, където не е очаквала. По-нататък не помня нищо.

По-нататък е сънят.

Днес за пръв път мога да мисля за това, първия път, когато си позволявам да го правя.

И стигам до извода, че тази катастрофа — двете катастрофи — са истински.

Не съм си ги измислила.

И започвам да се питам. Дали, докато човек умира, времето не се затваря около него и той остава да се мята завинаги насам-натам в образувалия се малък мехур? Като във филма „Омагьосан ден“, в него героят изживява деня преди смъртта си отново и отново. Не така съм си го представяла, не съм мислила, че и смъртта ще е така, но пък кой би могъл да ти каже?

Кажете ти честно: изненадахте ли се, че не можах да разбера по-рано? Изненадахте ли се, че ти отне толкова време да стигна до дутата „смърт“?

Мислите, че съм пълна глупачка, нали?

Не ме съдете толкова строго. С вас сте едни и същи.

И аз като вас си мислех, че ще живея вечно.

— Сам?

Мама отваря вратата и се обляга на рамката.

— Изи ми каза, че си болна.

— Ами... мисля, че съм пипнала грип или нещо по-добро.

Сигурна съм, че изглеждам ужасно, така че не е трудно да ми повярва.

Тя въздъхва дълбоко, сякаш съм се разболяла нарочно.

— Линдзи ще дойде всеки момент.

— Днес мисля да си остана вкъщи.

Само при мисълта за училище ми се иска да се свия ма топка и да заспя завинаги.

— На Свети Валентин? — вдига вежди тя. После вижда поръбената с пухчета блузка, старателно изпъната на облегалката на стола до бюрото ми — единствената дреха, която не лежи захвърлена на мода или виси на закачалката на вратата. — Да не се е случило нещо?

— Не, мамо — изричам и се опитвам да преглътна буцата в гърлото.

Най-лошото от всичко е, че не можеш да кажеш на никого какво става — или какво е станало — с теб. Дори и на майка си. От цяла

вечност не съм говорила с нея за сериозни неща и напоследък тъгувам за времето, когато вярвах, че тя може да оправи всичко. Колко странно! Когато си малък, мечтаеш да пораснеш, а като голям искаш отново да си дете.

Мама се вглежда внимателно в мен. Това ме изнервя, усещам, че съм на ръба да избухна и да изтърся нещо шантаво, затова се обръщам на другата страна и се вторачвам в стената.

— Ти обичаш Свети Валентин — обърква се тя. — Сигурна ли си, че не се е случило нещо? Да не би да си се скарала с приятелките?

— Не, от къде на къде?

Замисля се за момент.

— Може би нещо с Роб?

Напушва ме смях. Роб, който ме заряза да го чакам у Кент! На езика ми е да ѝ отговоря: „Не още“, но се въздържам и казвам друго:

— Не, мамо, какъв е този разпит?

— Не ми отговаряй така. Просто се опитвам да помогна.

— Да, но не можеш.

Потъвам дълбоко под завивките с гръб към нея. Дочувам шум и решавам, че ще дойде и ще седне до мен, но не идва. През първата година в гимназията след голям скандал теглих с червен лак за нокти една черта почти до прага на вратата си и ѝ заявих, че ако някога премине границата, повече няма да ѝ проговоря. По-голямата част от лака вече се е олюцила, но чертата все още се забелязва на места, червенеет по дървото като засъхнала кръв.

Тогава бях съвсем сериозна, но тайничко се надявах с времето тя да забрави за ултиматума. Оттогава обаче кракът ѝ не е пристъпвал прага на стаята ми нито веднъж. Това си има своите недостатъци, защото никога не ме изненадва, не оправя леглото ми, не оставя сгънатото пране на леглото ми и никога не намирам върху него нова рокля или блуза, както ставаше понякога, докато бях в основното училище. Е, поне съм спокойна, че докато съм на училище, не рови из чекмеджетата ми за наркотици, секс играчки и други забранени неща.

— Ако искаш, ела при мен. Ще донеса термометъра.

— Не, мисля, че нямам температура.

Съглеждам на стената някакво насекомо, натискам го с палец и го размазвам. Заслушвам се и ми се струва, че чувам мама да слага ръце на хълбоците си.

— Виж, Сам, наясно съм, че ти е последният срок в училище. И си мислиш, че това ти дава право да се отпуснеш...

— Не става дума за това, мамо — простенвам, заравям глава под възглавницата и успявам да спра надигашия се в гърлото ми вик. — Казах ти, че не се чувствам добре.

Веднага ме хваща страх да не попита какво ми е, но пък се надявам и да го направи.

Тя само казва:

— Добре. Ще кажа на Линдзи, че ще отидеш по-късно. Ако си поспиш още малко, може да се почувстваш по-добре.

Съмнявам се.

— Може би — отвърщам и след секунда чувам вратата да се щраква след нея.

Затварям очи и се връщам към последните моменти, които паметта ми е съхранила — към изненадания поглед на Линдзи, пробягването на светлините от фаровете по стърчащите от земята като зъби дървета, рева на двигателя, — и търся някаква светлинка, някаква нишка между онзи момент и този, която ще ми позволи да съشيا краищата и да намеря смисъла.

Но всичко е обвито в пълен мрак.

Сълзите ми потичат. Заливат очите ми изведнъж и преди да се усетя, се разплаквам с глас и омазвам със сополи любимите си възглавници „Идън Алън“. Още подсмърчам, когато чувам настойчиво драскане по вратата. Пикъл има шесто чувство за моите сълзи: в шести клас, когато Роб Кокран каза в центъра на барчето пред всички, че няма да излезе с мен, защото съм била „куха лейка“, Пикъл седна на леглото до мен и започна да лиже сълзите ми една по една.

Не знам защо съзнанието ми избира точно този спомен, но той предизвиква у мен нова вълна на гняв и страх. Странно колко силно са ме наранили думите му. Никога не съм му ги припомняла и се съмнявам, че ги помни, но те винаги изникват в главата ми — когато двамата вървим по училищния коридор с преплетени пръсти или когато сме на гости на Тара Флът, той намира погледа ми и ми намига. И винаги когато се сетя за тях, веднага си казвам: колко непредвидим е животът, как всичко се променя като на шега. Как хората се променят като на шега?

И изведнъж се питам кога точно охладнях към Роб Кокран.

След малко драскането по вратата спира. Пикъл най-последно е разбрал, че няма да бъде допуснат, и лапите му се отдалечават по коридора. И аз осъзнавам, че никога не съм се чувствала по-самотна.

Продължавам да плача, докато започва да ми се струва невероятно да изкараш от себе си толкова много сълзи, и усещам, че съм пресушена чак до пръстите на краката си.

После заспивам дълбоко и този път без сънища.

ТАКТИКИ ЗА ИЗМЪКВАНЕ

Събуждам се със спомена за филм, който гледах наскоро. Главният герой умира — не си спомням как, — но се оказва само наполовина мъртъв. Една част от него лежи в кома, а другата броди из света като изоставено дете. И докато не умира напълно, онази частица от него продължава да се лута между световете.

Това ми дава надежда за следващите, да речем, два дни. Мисълта, че може да лежа в кома, че семейството ми е около мен и всички ме гледат, тревожат се и пълнят стаята на болницата с цветя, ме кара да се почувствам по-добре.

Защото, ако не съм умряла, не и на сто процента, все още има някаква надежда да оправя нещата.

Точно преди третия час мама ме оставя на горния паркинг (триста и шейсет метра или не, но няма да позволя да ме видят да слизам от това чудовище — акорд 2003, — от което няма да се отървем никога, защото според нея било „икономично на бензин“.) Нямам търпение да вляза в училище. Нещо ми подсказва, че там ще открия отговорите на всички въпроси. Колкото и да си блъскам главата, не мога да разбера как и защо съм хваната в капана тъкмо на този ден, но колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че има конкретна причина.

— Довиждане — казвам и отварям вратата.

Нещо ме спира. Това е същата мисъл, която ме занимава през последните двайсет и четири часа и която се опитвах да споделя с приятелките си: как никой не знае предварително. Един ден си вървиш по улицата и „бам!“ — непрогледна тъмнина.

— Сам, студено е — казва мама, навежда се към седалката до себе си и с жест ме приканва да затворя вратата.

Затварям, навеждам се и я поглеждам в очите. Необходими са ми няколко минути, за да се убедя думите да излязат от устата ми, но накрая успявам и смънквам набързо: „Обичам те.“

Изприщвам се от притеснение и изреченото прилича повече на „Бичимте“, затова не съм сигурна, че ме разбра. Бързо затръшвам

вратата, без да ѝ дам шанс да ми отговори. Години наред не съм казвала на никого вкъщи, че го обичам, с изключение на коледите, рождените дни и моментите, когато те го казват първи и от мен се очаква да отговоря със същото. Сега се отправям към училище със странни чувства, смесица от облекчение, срам и съжаление за пропуснатите моменти.

И с едно категорично решение каквото и да е това — балон или скок във времето, — трябва да се измъкна от него.

Ето ви още нещо за тетрадката с мъдри мисли: надеждата те държи жив. Дори и когато си мъртъв, това е единственото нещо, което те свързва с живота.

Звънецът за третия час вече е бил и хуквам към кабинета по химия. Стигам навреме, сядам и — каква изненада! — оказвам се до Лорън Лорнет. Въпросите са написани на дъската, същите като вчера и онзи ден, само че сега мога да отговоря на първия въпрос и сама.

Химикалка. Моята свърши. Работи ли? Господин Тиърни. Учебник. Удар. Подскок.

— Задръж я — шепне Лорън, миглите ѝ гъделичкат ухото ми. — Ще ти трябва.

Както обикновено се опитвам да ѝ я върна, но изразът на лицето ѝ отключва в мен стар спомен. В седми клас след плажно парти у Тара Флът се върнах вкъщи и когато се погледнах в огледалото, лицето ми светеше точно както свети нейното сега, сякаш някой ми бе подарил печеливш билет от лотарията и ми бе съобщил, че животът ми ще се промени.

— Благодаря. — И пъхам химикалката в чантата си.

Лицето ѝ все още свети, виждам го ясно с крайчеца на окото си.

Навеждам се над учебника, но след миг се обръщам към нея и казвам:

— Не е необходимо да си толкова мила с мен.

— Какво? — поглежда ме слисано. Значи нещата се променят.

Налага се да шепна, защото Тиърни започва урока. Химични реакции, дрън-дрън. Трансфигурация. Смеси две течности и те ще се

трансфигурират в твърдо вещество. Две и две невинаги е четири.

— Мила с мен. Не е нужно.

— Защо? — пита тя и бърчи чело толкова силно, че очите ѝ почти изчезват.

— Защото аз не съм мила с теб.

Оказва се неочаквано трудно да го изрека.

— Ти си мила — възразява Лорън и започва да разглежда ръцете си, очевидно не го мисли наистина. Вдига поглед и опитва отново: — На теб...

Гласът ѝ секва, но съм наясно какво иска да каже: „На теб не ти се налага да си мила.“

— Именно — отвърщам.

— Момичета — реве господин Тиърни и удря юмрук в коляното си. Лицето му светва като неонна лампа.

Прекъсваме разговора, но аз напускам кабинета по химия в отлично настроение. Мисля, че постъпих правилно.

— Точно така обичам да ви виждам, госпожице Кингстън — потропва с пръсти по чина ми господин Даймлер, докато обикаля между редиците и събира домашните работи. — С една голяма усмивка на лицето. Денят е прекрасен...

— Но се очаква следобед да вали — прекъсва го Майк Хефнер и всички се засмиват. Идиот!

Господин Даймлер не дава вид да е чул.

— Днес е Свети Валентин. Любовта витае във въздуха. — Спира, поглежда ме право в очите и сърцето ми замира. — Всички трябва да се усмихват.

— Само заради вас, господин Даймлер — отвърщам с меден гласец.

Още смях и мощно изсумтяване отзад. Обръщам се и мярвам Кент — навел глава, драска нервно по корицата на тетрадката си.

Господин Даймлер се усмихва и казва:

— Аз пък си помислих, че съм ви развълнувал с диференциалните уравнения.

— Наистина сте я развълнували с нещо — измърморва Майк и класът избухва в смях. Не съм сигурна, че господин Даймлер го е чул, но виждам как връхчетата на ушите му се зачервяват.

Класът притихва, смутен, но любопитен. С всяка минута настроението ми се повишава, вече съм убедена, че всичко ще бъде наред. Преценила съм нещата, знам, че ми е даден втори шанс. И като бонус — господин Даймлер ми обръща специално внимание. След като купидоните раздадоха розите, дойде до чина ми, видя четирите рози, вдигна вежди и отбеляза, че сигурно имам много тайни обожатели.

— Не са толкова тайни — отвърнах и той ми намигна.

След часа си събирам нещата, излизам в коридора и спирам само за миг, колкото да погледна какво става зад мен. Разбира се, Кент. Виждам го да бърза след мен с извадена от панталона риза и праметната на рамо незатворена чанта, която се удря в бедрото му. Каква бъркотия! Тръгвам към барчето. Днес огледах по-внимателно неговата валентинка. Дървото е нарисувано с черен химикал, със съвършени сенки и полусенки. Листенцата са малки с формата на диаманти. Цялата работа му е отнела най-малко час. После я сложих между две страници на учебника по математика, за да не се смачка.

— Хей — настига ме той. — Получи ли картичката ми?

Готова съм да кажа: „Много е хубава“, но нещо ме спира.

— „Не се влюбвай на пияна глава!“ Това някакъв известен лозунг ли е? Защото не съм го чувала.

— Смятам, че е мой граждански дълг да го оповестя на света — слага ръка на сърцето си той.

„Не би говорил с мен, ако си спомняш“, ми минава през ума, но бързо избутвам мисълта от главата си. Това е Кент Макфулър, все пак, и трябва да е щастлив, че изобщо говоря с него. Освен това не мисля да ходя на купона му довечера. Няма купон, няма Джулиет Сайкс, няма причина с Кент да се скараме. И най-важното — няма катастрофа.

— За да увеличим процента на особняците.

— Приемам го за комплимент.

Изведнъж става сериозен, бърчи нос така, че луничките му да се съберат в едно голямо съзвездие, и пита:

— Защо флиртуваш с господин Даймлер? Той е едно перверзно копеле.

Толкова се изненадвам от излиянието му, че ми е необходимо време да намеря отговор.

— Не е перверзен.

— Повярвай ми, точно такъв е.

— Ревнуваш ли?

— Глупости.

— И не флиртувам с него.

— Да бе — извърта очи.

Свивам рамене.

— Теб какво те интересува?

Кент почервенява, забива поглед в пода и измънкава:

— Просто така.

Стомахът ми се свива и с изненада установявам, че ми се иска отговорът му да е различен — по-конкретен. Естествено, ако признае неувяхващата си любов към мен тук, наред коридора, ще бъде истинска катастрофа. Въпреки ексцентричността му не бих искала да го унижавам публично — готин е и сме приятели още от деца, но никога, ама никога не бих излязла с него, дори и след милион години. Не и в живота, който искам да си върна, онзи, в който след „вчера“ следва днес, а после „утре“. В него няма място за бомбета и карирани маратонки.

— Виж — заговаря пак, без да ме поглежда, — нашите заминават за уикенда и довечера правя купон...

— Тъхъ.

Поглеждам напред и забелязвам Роб с няколко приятели да влиза в барчето. Всеки момент ще ме види и той, но не искам да говоря с него сега. Стомахът ми се обръща само при мисълта за това и заставам пред Кент с гръб към барчето.

— Тъ... Я ми припомни къде живееше.

Кент ме поглежда странно и осъзнавам, че съм застанала на пътя му към барчето.

— Над шосе номер 9. Не си ли спомняш? — Не отговарям. Той свежда поглед и вдига рамене. — Може и да не си спомняш. Идвала си само няколко пъти. Преместихме се в нея точно преди началото на пети клас. От Терас Плейс. Нали помниш старата ни къща на Терас Плейс?

Усмивката отново е на лицето му. Мама е права: очите му са точно с цвета на трева.

— Обичаше да се промъкваш в кухнята и да крадеш курабийки. Аз пък те гонех около огромните кленове в предния двор. Помниш ли?

Щом отваря дума за кленовете, споменът изплува в съзнанието ми и се уголемява, сякаш изскача от водата и около него се образуват вълнички. Двата седим в тясна ниша между две огромни групи коренища, изпъзели изпод земята като гръбнаци на диви животни. Той откъсва от едно клонче две малки кленови ядки, слага едната в своя нос, другата в моя и казва, че така всички ще знаят, че се обичаме. Бях на не повече от шест години, вероятно пет.

— Аз... аз... — Последното нещо, което ми трябва сега, е да ми припомня доброто старо време, когато бях само колене, очила и нос между тях, и той — единственото момче, което ми обръщаше внимание. — Знаеш ли, за мен всички дървета са еднакви.

Той се засмива, а аз дори не се опитвах да бъда забавна.

— Е, ще дойдеш ли довечера? На купона.

Това ме връща към действителността.

— Не, не мисля.

Усмивката му губи от силата си.

— Хайде де, ще бъде забавно. Намислил съм нещо грандиозно. Ще ти остане спомен за цял живот. Нали знаеш: гимназията — най-хубавите години в живота ни и всички онези глупости.

— Точно така — извивам саркастично устни. — Гимназията — райските години.

Обръщам се и се отдалечавам от него. Барчето е пълно. Едното крило на двойната врата е подпряно със стара обувка за тенис и когато приближавам, шумът ме посреща вместо поздрав.

— Ще дойдеш — вика след мен Кент. — Знам, че ще дойдеш.

— Не разчитай — отвърщам бързо и замалко да добавя: „Така е по-добре!“

ПРАВИЛА ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ

— Как така не можеш да излезеш? — пита Али и ме гледа, сякаш току-що съм обявила, че отивам на кино с Бен Пърди (наричаме го Пръднията още от четвърти клас).

Въздишам за пореден път.

— Просто не ми се излиза, и толкова. — Променям тактиката и пробвам отново. — Излизаме всеки уикенд. Този път просто... не знам. Искам да си останем у дома както някога.

— Тогава си стояхме у дома, защото не можехме да се вредим на нито един от купоните на старшите — затапва ме тя.

— Говори за себе си — изръмжава Линдзи.

По-трудно е, отколкото си мислех.

Спомням си, че мама ме попита, дали не съм се карала с Роб и преди да го обмисля от всички страни, изтърсвам:

— Ами ние с Роб... Скарахме се.

Отварям телефона и за стотен път проверявам за съобщения. Когато влязох в барчето, Роб беше на касата, тъкмо поливаше картофите си с кетчуп и сос за барбекю (любим му е). Не събрах сили да го погледна в очите, затова тръгнах директно към нашата маса и му написах съобщение: „Трябва да поговорим.“

Той ми върна веднага: „За к'во?“

Отговорих му „За довечера“ и телефонът ми замлъкна. Огледах се бързо и го видях да говори с Адам Маршал до автомата за дребни закуски. Беше завъртял шапката си на една страна. Мисли си, че така изглежда по-секси.

Някога обичах да колекционирам дребни факти за него, да ги трупам в себе си, да ги подреждам и да размишлявам над факта, че обича сос за барбекю, но не и горчица, че любимият му отбор са „Янките“, въпреки че предпочита баскетбол пред бейзбол, че като малък се опитал да прескочи една кола и си счупил крака, за да мога да го разбера по-добре. Мислех, че това е любовта — да познаваш някого толкова добре, че да стане част от теб.

Напоследък все повече си мисля, че всъщност не го познавам добре.

Ченето на Али увисва.

— Но тази вечер вие трябваше да... Сещаш се.

С тази отворена уста и опулени очи ми заприличва на закачена на кука риба. Бързо поглеждам встрани, за да не прихна в лицето ѝ.

— Да, трябваше, но...

Никога не съм била добър лъжец и мозъкът ми просто блокира.

— Но? — настоява Линдзи.

Отварям чантата си и вадя валентинката му, леко смачкана и наполовина залепнала за хвърлена вътре дъвка, бутам я към тях и казвам:

— Но преди да ми изпрати това.

Линдзи гърчи устни от отвращение и отваря картичката с върха на ноктите си.

Али и Елъди се навеждат през раменете ѝ и трите прочитат съдържанието.

Настъпва кратко мълчание.

Най-после Линдзи затваря картичката и я бута към мен.

— Не е толкова лошо.

— Но не е и добро.

Всъщност само се опитвах да измисля извинение, за да не ходим довечера на купона, но темата „Роб“ ми вдига кръвното.

— „Падам си по теб“. Какъв идиотизъм! Та ние сме заедно от октомври. Надявах се на нещо повече.

— Сигурно ще ти го каже всеки момент — успокоява ме Елъди и отмахва бретона от очите си. — Стив също не ми го е казал.

— Това е различно. Ти не очакваш да ти го каже.

Елъди бързо отклонява поглед и изведнъж разбирам, че въпреки всичко го очаква.

Настъпва неловка тишина, но Линдзи бързо я нарушава.

— Не виждам повод за драма. Знаеш, че Роб е влюбен в теб. Вашето няма да е секс за една нощ, нали?

— Да, знам, че ме харесва, но... — На езика ми е да им призная опасенията си, че двамата просто не сме един за друг, но в последната минута се отказвам. Осъзнавам, че ще ме обявят за побъркана. Самата аз дори не мога да се разбера, но имам чувството, че мечтата за него е

по-добра от самия него. — Вижте, няма да спя с него само защото си пада по мен, това е.

Думите сами излизат от устата ми и ме стряскат. Не съм искала да спя с него, за да чуя думите „обичам те“. Искях просто най-послед да го направя. Така поне мисля. Всъщност не знам защо валентинката се оказва толкова важна за мен.

— Говорим за дявола... — измърморва Ани.

В същия момент подушвам лимонов балсам и Роб лепва мокрите си устни на бузата ми.

— Здравейте, дами — усмихва се и се пресяга към чинията на Елъди да си вземе картоф, но тя бързо я отдръпва. Усмивката на Роб преминава в смях. — Здравей, Сламър. Получи ли валентинката ми?

— Да — отговарям, но не вдигам очи към него. Имам чувството, че ако срещна погледа му, ще забравя всичко, ще забравя валентинката, ще забравя, че ме остави сама снощи или довчера, ще забравя, че държи очите си отворени, докато ме целува.

Същевременно наистина не искам да променя нищо.

— Е? Какво изпускам? — пита той и се обляга с две ръце на масата. Прекалено рязко, защото диетичната кола на Линдзи подскача и част от нея се разлива по плота.

— Довечера ще има купон у Кент, а Сам не иска да дойде — изтърсва Али и изписква леко, когато Елъди я сръчкава в ребрата.

— Не... да... нещо такова — измънкавам аз.

Не очаквах да отвори дума за валентинката и ме е яд, че няма как да разбере какво му витае из главата. В момента очите му са много тъмни, плътни черни облаци. Опитвам се да се усмихна, но бузите ми сякаш са натъпкани с памук. Не мога да прогоня спомена от снощи: Роб се поклаща несигурно на пети и скръстени ръце и казва: „Пет минути.“

— Е? — изправя се той и ме поглежда. — Какво правим с теб тогава?

Линдзи, Али и Елъди вперват погледи в мен, все едно ми забиват нажежени шишове.

— Сега не е моментът да го обсъждаме — измънкавам и хвърлям поглед към приятелките си.

Роб се засмива кратко, рязко и малко грубо. Явно е ядосан и се опитва да се скрие зад смеха.

— Разбира се — вдига ръце в отбрана и казва: — Тогава ще чакам знак от теб. Моля те, уведоми ме, когато си готова да говорим. В никакъв случай не бих искал да те притискам.

Нарочно проточва някои от думите и улавям сарказма — почти незабележим, но е там.

Съвсем очевидно е, поне за мен, че става дума не просто за някакъв разговор, но преди да отговоря, той прави лек реверанс и се отдалечава.

— Господи! — въздъхва Али и завърта сандвича си из чинията. — Какво беше това?

— Излезе, че не сте скарани. Нали, Сам? — Елъди вторачва големите си очи в мен.

Не се налага да ѝ отговарям, защото Линдзи изшътква, вирва брадичка и сочи с палец някъде зад мен.

— Внимание, психопат на хоризонта. Скрийте ножовете и децата!

Джулиет Сайкс тъкмо влиза в барчето. Толкова съм залисана в плановете за деня, с мисълта, че мога да оправя нещата, че ще ги оправя, та напълно забравих за нея. Сега бързо се обръщам и я оглеждам любопитно. Тя се носи напред с паднала като завеса пред лицето си коса, толкова пухкава, мека и бяла, че ми напомня за сняг. И ми заприличва точно на това, на малка носена от вятъра снежинка, рееща се без посока. Джулиет не поглежда към нас и се питам дали и днес ще ни последва на купона и дали точно в този момент планира как да ни унижи пред останалите. Нищо не ми подсказва, че замисля нещо.

Продължавам да я изследвам с поглед и така се захласвам, че минават няколко секунди, преди да осъзная, че това, което припяват Елъди и Али, е прословутият припев „Психо килър, qu'est-ce que c'est?“. След миг вече се превиват от смях. Линдзи се прекръства, сякаш се предпазва от проклетие, и повтаря няколко пъти: „Моля те, Господи, пази ни от злите сили.“

— Защо мразиш Джулиет? — обръщам се към нея. Странно защо досега никога не съм си задавала въпроса. Винаги съм го приемала за даденост.

Елъди изсумтява, започва да кашля и едва не се задавя с диетичната си кола.

— Ти сериозно ли питаш? — успява да каже тя.

Ясно, Линдзи не е готова за въпроса. Отваря уста, затваря я, отмята коса и извърта очи, за да демонстрира, че е шокирана от питането ми.

— Не я мразя.

— Определено я мразиш.

Именно Линдзи откри, че през първата година Джулиет не получи нито една роза и идеята да ѝ изпратим онази валентинка беше именно нейна. Линдзи ѝ лепна прякора Психото и досега разказва на всеки срещнат как тя се напикала на онзи скаутски лагер.

Линдзи ме поглежда, сякаш съм си загубила ума.

— Съжалявам — свива рамене, — но какво да направя, психическите разстройства не се лекуват.

— Не ми разправяй, че ти е жал за нея — поглежда ме Елъди. — Отлично знаеш, че трябва да я приберат.

— В Белвю например — изкисква се Али.

— Просто се чудех — казвам, вътрешно вцепенена при произнасянето на „Белвю“, защото съществува реална възможност лудата да съм аз, макар да не ми се вярва. Кое е проблем, понеже ми попадна статия по въпроса и там пишеше, че лудите никога не мислят за себе си, че са луди.

— И какво? Наистина ли ще си останем вкъщи довечера? — нацупва се Али. — Цялата шибана вечер?

Сдържам дъх и поглеждам Линдзи. Али и Елъди също обръщат очи към нея. Става ли дума за сериозни решения, тя има последната дума. Ако иска да отидем у Кент, ще трябва да се поизпотя, за да се измъкна.

Линдзи се обляга назад и се вглежда в мен. Нещо припламва в погледа ѝ и сърцето ми спира. Ей сега ще ми каже да взема да се стегна и че купонът сигурно ще ме разведри.

Но тя пуска една тънка усмивка и ми смига.

— Какво пък толкова, един купон. Сигурна съм, че ще е тъпо.

— Може да вземем от видеотеката филм на ужасите — веднага предлага Елъди. — Да си спомним доброто старо време.

— Оставям го на Сам — казва Линдзи. — Нека тя реши.

И на мен ми иде да я разцелувам.

С Линдзи пак се скатаваме от английския. Засичаме Алекс и Ана в китайския ресторант, но за разлика от вчера, Линдзи изобщо не спира, вероятно защото полага огромни усилия да е мила с мен, а знае, че мразя да се премирам.

Но аз се колебая. В главата ми изниква образът на Бриджит, която държи в прегръдките си Алекс и го гледа право в очите, сякаш е единственото момче на света. Бриджит наистина е дразнеща личност, няма спор, но все пак заслужава нещо по-добро.

— Ехо! Стига си ги бройкала — дърпа ме Линдзи.

Осъзнавам, че съм застанала точно пред няколко скъсани реклами — на специален обяд само за пет долара в китайския, на някаква постановка на местния театър и още една на новооткрит фризьорски салон в съседство, но Алекс Лаймънт ме забелязал и гледа право в мен.

— Идвам — казвам и тръгвам след нея.

Малко ми е кофти, но какво да направя? Живей и остави и другите да живеят.

Сядаме в сладоледената къща и си взимаме изцедено кисело мляко с двойна порция шоколад и натрошени фъстъци, а аз добавям и малко овесени ядки. Явно съм си възвърнала апетита. Всичко върви, както съм го планирала. Няма да има никакъв купон довечера, поне за нас, следователно няма да се возим в колата. Сигурна съм, че това ще оправи всичко, че онова свиване или преплитане на времето ще премине и утре ще се събудя от кошмара, в който живея вече два дни. Ще отворя очи и ще ахна, защото ще видя, че съм в болница, заобиколена от приятели и роднини. Представям си съвсем ясно картинката: мама и татко са облени в сълзи, Изи ме прегръща и плаче с глас, а Линдзи, Али и Елъди и...

В съзнанието ми се появява лицето на Кент, но бързо го избутвам оттам.

... и Роб. Разбира се, че Роб.

Това е ключът, сигурна съм. Изживей деня. Следвай правилата. Не отивай на купона у Кент. Всичко е толкова просто.

— Внимавай — ухилва се Линдзи и пъха голяма хапка в устата си. — Нали не искаш да надобелееш дотолкова, че да си останеш девствена?

— По-добре дебела, отколкото с гонорея — отвърщам и я замерям с парченце шоколад.

Тя веднага ми връща едно.

— Какви ги приказваш? Толкова съм чиста, че можеш да си хапнеш от мен.

— Пфу, гадост!

Линдзи заравя лъжицата в джъмбото си и се опитва да го събере всичкото наведнъж. Заливам се от смях и тя изстрелва събраното в лъжицата към мен, което ме уцелва точно над лявото око.

Тя охка и слага ръка на устата си. Млякото потича по лицето ми и пада върху пухчетата на лявата ми гърда.

— Ох, много, много извинявай! — не спира Линдзи. Едва я разбирам, защото лявата ръка все още е върху устата ѝ и очите ѝ се кокорят, ясно, опитва да не се разсмее.

— Опа, май повредихме блузата?

— Не още — отвърщам, пълня лъжицата си с изцедено мляко и го мятам по нея. То се лепва за косата ѝ.

— Кучка! — развиква се и ставаме, хукваме из заведението, крием се зад столовете и бъркаме в чашите, като използваме лъжиците си за катапулт, за да се замеряме.

Не можеш да съдиш за учителя си по физическо по дългите извити нагоре мустаци.

По обратния път до училище двете продължаваме да се смеем, просто не можем да се спрем. Колкото и да е чудно, от години не съм се чувствала толкова щастлива. Гледам всичко, все едно го виждам за пръв път: острия мирис на зима, косите лъчи на слънцето, облаците, стелещи се бавно по небето. Пухчетата на блузите ни се омазаха тотално, залепнаха за гърдите ни и сега целите сме в петна. Колите не спират да ни бибипкат, ние махаме и изпращаме въздушни целувки на всички. Един черен мерцедес минава покрай нас, намалява и шофьорът смъква стъклото. Линдзи се навежда, шляпа се по задника и крещи:

— Десет долара! Десет долара!

Удряя я с юмрук по рамото.

— Хей, това можеше да е баща ми.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но баща ти не кара мерцедес — вика Линдзи и отмята мократа, залепнала по лицето ѝ коса.

Успяхме да се поизмием в тоалетната на сладоледената къща под акомпанимента на възмутените възгласи на служителките и заплахите им да извикат полиция, ако стъпим още веднъж в заведението.

— Ти си невъзможна — не се въздържа аз.

— Но въпреки това ме обичаш — усмихва се тя, хваща ме за ръката и се сгушва в мен. Боже, колко е студено! И двете треперим от студ.

— Така си е — потвърждавам и наистина го мисля. Обичам Линдзи, обичам грозните жълти като горчица тухли на „Томас Джеферсън“ и боядисаните му в лилаво коридори. Обичам Риджвю, защото е малък и скучен, обичам всичко и всички в него, обичам живота си. И си го искам обратно.

— И аз те обичам, сладурче.

Стигаме до училище минутки преди звънецът за осмия час да бие, но Линдзи настоява да запали цигара.

— Ще дръпна само два пъти — убеждава ме с широко отворени очи и на мен ми става смешно. Линдзи знае, че когато ми направи такава муцунка, не мога да ѝ откажа нищо.

Така и става, засмивам се и се оставям да ме завлече до Салона за пушачи. Наоколо не се вижда жива душа. Заставаме до тенис кортовете, притиснати една в друга, за да се топлим взаимно. Линдзи вади цигара и кибрит и се опитва да запали с треперещи пръсти. Най-после успява, поема дълбоко от цигарения дим и го оставя да излезе на голям облак от устата ѝ. Секунда по-късно чуваме вик от паркинга:

— Хей! Вие! С цигарата!

И двете замръзваме на място. Госпожа Уинтърс, Нацистката.

— Бягай! — вика Линдзи.

Хвърля цигарата и хуква зад тенис кортовете, игнорирайки крясъците ми:

— Насам! Насам!

Големият кок на госпожа Уинтърс подскача между колите, докато се питам дали ни е видяла, или само е чула смеха ни. Снишавам се зад един рейндж ровър и притичвам направо през алеята на старшите към

една от задните врати на физкултурния салон, следвана от крясъците на госпожа Уинтърс:

— Хей! Хей!

Хващам дръжката и я натискам, но вратата не се отваря. Сърцето ми спира, решавам, че е заключена, но въпреки това натискам още веднъж. Този път се отваря и влизам в някакъв склад. Затръшвам вратата след себе си, а сърцето ми бие като барабан в гърдите. След секунда чувам стъпки пред вратата и госпожа Уинтърс измърморва:

— Да му се не види!

След малко стъпките се отдалечават.

Всичко случило се: битката с киселото мляко, бягството от фашистката плус мисълта, че Линдзи клечи някъде из гората с тясната поличка и новите обувки „Стив Медън“ — ситуацията е невероятно смешна и се налага да запуша устата си, за да не се изкикотя на глас. Помещението, в което се наврях, смърди на непрани екипи и мръсни чорапи. По ъглите са натрупани торби с баскетболни топки, пред тях са наредени колони от оранжеви конуси за състезания и е толкова тясно, че едва намирам място за себе си. На едната стена има прозорец, който гледа към кабинет, вероятно този на Ото. Никога не съм виждала кабинета му, защото той си стои винаги във физкултурния салон, на практика живее там. Бюрото му е отрупано с вестници, иконките на екрана на включения компютър са на фона на весел и оживен плаж. Промъквам се по-близо до прозореца и си мисля как ще си паднем от смях, ако успея да открия някаква мръсна улика: подаващи се от чекмеджето бикини, порно списание или нещо от този род, и внезапно вратата на кабинета се отваря и Ото влиза.

Веднага клякам, навеждам глава и се свивам буквално на топка, въпреки това се разтрепервам от ужас, че опашката на косата ми може да се покаже над перваза. Предвид всичко случило се, звучи тъпо, но единствената мисъл, която остава в главата ми, е: „Види ли ме, мъртва съм. Ще се простя със събирането у Али. Чао, приятелки, здравей, наказание!“

Завирам лице в полуотворена торба, която изглежда пълна със стари жарсени екипи. Не съм сигурна, че някога са виждали сапун, защото от вонята им започва да ми се повдига.

Чувам Ото да се движи около бюрото и започвам да се моля както никога досега да не дойде насам, да надникне и да ме види

просната върху купчина мръсни гащи. Вече чувам в главата си коментарите: Саманта Кингстън хваната да души стари футболни екипи и да се дупи срещу спортните конуси.

Стоя така минута-две и се вслушвам в звуците от другата страна. Краката ми започват да се схващат.

Първият звънец за осмия час вече е бил и до началото му остават по-малко от три минути, но не виждам начин да се измъкна оттук незабелязано. Вратата скърца, но няма как да разбере накъде гледа в момента учителят. Може да е застанал точно срещу прозореца.

Единствената ми надежда е Ото да влезе в час, ако разбира се, има такъв, но не ми се струва да се е разбързал за някъде. Дали няма да си остана заклещена тук до края на учебните часове? Не, няма да трае толкова, вонята ще ме довърши преди това.

Чувам вратата на кабинета да се отваря отново, решавам, че той излиза, и надигам глава. В същия момент чувам втори глас:

— По дяволите! Изпуснах ги!

Бих разпознала носовото хленчене навсякъде: госпожа Уинтърс.

— Пушачите ли?

Това е гласът на Ото, висок почти колкото нейния. Дори нямах представа, че се познават. Виждала съм ги заедно единствено на училищните празници, но тогава госпожа Уинтърс седи отпред заедно с другите директори и гледа сякаш току-що е разбрала, че под стола ѝ има бомба, а Ото е до преподавателя по здравна култура, инструктора по кормуване и останалите специалисти, които се водят към учителския състав, но не са истински учители.

— Знаеш ли, че наричат мястото „Салона за пушачи“?

Боже, имам чувството, че си е стиснала носа.

— Видя ли ги кои са? — пита Ото и аз настръхвам.

— Не можах. Но ги чух и подуших дима.

Линдзи е права. Госпожа Уинтърс е истинска хрътка.

— Е, нищо, следващия път.

— Там има най-малко две хиляди фаса — сумти тя. — И това след всичките здравни филми, които им прожектираме непрекъснато.

— Те са тийнейджъри. Техен дълг е да правят обратното на онова, което им казваме. Типично е за възрастта. Пъпки, окосмяване по пубиса и лошо поведение.

Едва не ахвам на глас, когато го чувам да разправя „косми по пубиса“, и очаквам госпожа Уинтърс да го скастри на мига, но тя само измърморва:

— Понякога се чудя защо си правя труда.

— Днес май ти е един от тези дни, а? — засмива се Ото, сетне някой думка по бюрото, книга пада на пода.

И после, кълна се в най-милото си, после ги чувам да се целуват. И не някаква си приятелска целувка по бузата, а уста в уста, мляскайки и стенийки.

Мамка му! Набутвам юмрук в устата си и захапвам здраво, за да не се разпищя, да избухна в смях или да повърна. Или всичко заедно. Не Може Да Бъде! Изгарям от желание да извадя телефона и да изпратя съобщение на момичетата, но не искам да мърдам. В никакъв случай не бива да се издавам, иначе Ото и фашистката ще си помислят, че ги шпионирам заради малката им любовна забегка. Лелеее!

И точно когато усещам, че вече не издържам на смрадта и да слушам как двамата се смучат и мляскат като в долнопробно порно, вторият звънец бие. Сега вече официално съм закъсняла за осмия час.

— Господи! Трябваше вече да съм при Бийни — възкликва госпожа Уинтър.

Бийни е прякорът на господин Бенитър, директора, измислен от учениците. От най-шокиращите неща, които научих за тези две минути, най-шокиращото е, че тя знае този прякор и го използва.

— Хайде, изчезвай — подвиква й господин Ото и после, Боже Господи, после чувам да я шляпва по задника.

Честна дума, по-хубаво е от онзи път, когато хванаха Марси Харис да мастурбира в лабораторията по химия (с епруветка, завряна... знаете къде, ако може да се вярва на слуховете). По-хубаво е и от изключването на Брайс Хенли заради поддържан от него порносайт. По-готино е от всички досегашни скандали в „Томас Джеферсън“.

— Имаш ли час? — пита, не, направо гука госпожа Уинтърс.

— Приключих за днес — отговаря Ото.

Сърцето ми спира. Няма начин да издържа тук през следващите четирийсет и пет минути. И не защото не си чувствам вече краката и заврения в торбата нос, а защото трябва да разнесе невероятната клюка. — Но ще остана за футболната тренировка.

— Добре, мило. (Мило?) Ще се видим довечера.

— Осем часът.

Вратата се отваря и разбирам, че госпожа Уинтърс излиза. Слава Богу! По начина, по който разговаряха, нищо чудно скоро да ме бяха подложили на друга симфония от звуци, по-скандална и по-перверзна. Тогава със сигурност ахилесовата ми пета щеше да се скъса, а и психиката ми нямаше да издържи.

След няколко секунди помайване около бюрото и щракане по клавиатурата чувам стъпките на Ото. Светлините угасват. Вратата се отваря, затваря се и съм свободна.

Казвам наум „алилуя“ и се изправям. Игличките по краката ми бодат толкова силно, че за малко не се сривам отново, но успявам някак да докретам до вратата и да се хвана за нея. Излизам и известно време марширувам, за да раздвижа краката, като междуременно прочиствам гърдите си от вонята, като вдишвам и издишвам дълбоко няколко пъти. Най-после идвам на себе си, отмятам глава назад и започвам да се смея истерично, хълцам, кашлям и издавам ужасни звуци, без да ми пука как изглеждам отстрани.

Госпожа Уинтърс и извратеният господин Ото! Кой би помислил?

Тръгвам към училище и не мога да се начудя какви странни същества са хората. Виждаш ги всеки ден, смяташ, че знаеш всичко за тях, а изведнъж откриваш, че изобщо не си ги познавал. Мисълта ме развеселява, имам чувството, че съм попаднала в центъра на водовъртеж, който ме носи по спиралата си и ме приближава все повече към едни и същи хора и събития, но всеки път ги виждам от различен ъгъл.

Влизам в главната сграда все още с усмивка на уста въпреки факта, че господин Камър ще ме побърка за закъснението, което ще е огромно, защото тепърва трябва да отида до шкафчето и да си взема учебника по испански. (Господин Камър ни заяви още от първия ден, че трябва да се отнасяме към учебниците си като към наши деца. Очевидно няма такива!) Вадя телефона, написвам набързо „Няма да повярвате к’во стана току-що“, натискам „изпрати“ до Линдзи, Елъди и Али и изведнъж — „бам!“ — блъскам се в Лорън Лорнет.

И двете даваме крачка назад, телефонът изхвърква от ръката ми и полита из коридора.

— Мамка му! — Ударът е толкова силен, че ми трябва време да възстановя дишането си. — Гледай къде ходиш!

Тръгвам към падналия телефон и вече мисля как ще я накарам да ми го плати, ако му се е счупил дисплеят или нещо друго, когато тя ме хваща здраво за ръката.

— Какво, по...

— Кажим им! — извиква тя като обезумяла и навира лицето си в моето. — Трябва да им кажеш.

— За какво говориш?

Опитвам се да издърпам ръката си, но тя хваща и другата и ме разтърсва. Лицето ѝ е червено, с мокри и лепкави следи по него.

— Кажим им, че не съм направила нищо — продължава задъхано и отмята глава към рамото си.

Застанали сме точно пред кабинета на директора и тя изглежда по същия начин като вчера — с разрошена коса и стичащи се по бузите сълзи.

— Не разбирам за какво говориш — казвам възможно най-мило, защото наистина ме изплаши.

Вероятно ходи при училищния психолог, който ѝ помага да се справи с параноята, с натрапчивите мисли или каквото там ѝ е проблемът.

Тя поема дълбоко въздух и заговаря с треперещ глас:

— Казват, че съм преписала от теб по химия. Бийни ме извика в... Но аз не съм, кълна се, че не съм. Толкова много учих...

Дръпвам се назад, но тя продължава да ме държи за ръцете. Усещането, че съм хваната в центъра на онзи водовъртеж, се връща, но този път всичко е ужасно: потъвам надолу, надолу, надолу, все едно имам на краката си тежести.

— Преписвала си от мен? — питам глухо. Гласът ми идва сякаш от много далече. Просто не мога да го позная.

— Не съм, кълна се в Господ, аз... — Лорън изхлипва и се разтреперва като лист. — Той ще ме остави на поправителен. Каза, че ще ме остави, ако не подобря резултатите си, затова тръгнах на уроци и... Каза, че ще се обади в пенсилванския университет. Няма да мога да отида в колеж и... ти не разбираш. Баща ми ще ме убие. Ще ми отреже главата. — Този път ме разтърсва с всички сили. Страхът в очите ѝ е заразителен. — Трябва да им кажеш.

Най-после успявам да издърпам ръката си. Става ми горещо и ми се повдига. Не искам да слушам това, не искам дори да знам.

— Не мога да ти помогна. — Отстъпвам назад с чувството, че друг произнася думите и те достигат до мен незнайно откъде.

Лорън ме поглежда така, сякаш току-що съм ѝ отвъртяла един шамар.

— Какво? Защо да не можеш да ми помогнеш? Просто им кажи...

Отдалечавам се и вдигам телефона си с треперещи ръце. Той се изплъзва между пръстите ми и отново пада с трясък на плочките. Не биваше да става така. Сякаш някой натиска копчето на прахосмукачката за обратно действие и целият събран боклук се изсипва пред мен на купчина, за да видя какво съм сътворила.

— Имаш късмет, че не ми счупи телефона — изричам сковано. — Струва двеста долара.

— Слушаш ли ме изобщо? — извисява се истерично гласът на Лорън. — Аз съм съсипана. С мен е свършено...

— Не мога да ти помогна — повтарям глупаво, все едно не знам други думи, и продължавам да гледам телефона си. Нямам сили да вдигна очи и да я погледна.

От устата на Лорън излиза нещо средно между вик и ридание.

— Сутринта ми каза, че не трябва да съм толкова любезна с теб. И знаеш ли? Беше права. Ти си отвратителна кучка, ти си...

Изведнъж си спомня къде се намираме: коя съм аз и коя е тя. И затваря устата си с ръка толкова бързо и силно, че звукът отеква в празния коридор.

— Божичко!

Сега вече не говори, а шепти.

— Извинявай, Сам, аз... нямах предвид това.

Дори не я слушам. Думите „Ти си кучка“ смразяват кръвта ми.

— Много съжалявам. Моля ти се, не се ядосвай.

Не мога да го понеса, не мога повече да слушам извиненията ѝ. И преди да се усетя, вече тичам с разтуптяно сърце надолу по коридора и ми се иска да закрещя, да се разплача или да стоваря юмрук върху нещо. Тя извиква нещо след мен, но не разбирам, не ме интересува, не искам да знам, връхлитам в женската тоалетна, хвърлям чантата, сядам, облягам се на вратата и се смъквам надолу, докато коленете ми

опрат в брадичката. Отварям уста, жадна за въздух, гърлото ми се е свило така, че не мога да дишам. Телефонът избръмчава. Изчаквам да се успокоя, отварям и намирам три съобщения, от Линдзи, Али и Елъди: „Какво? Казвай бързо. Да не би да сте го направили с Роб?“

Хвърлям телефона в чантата, притискам главата си между ръцете и изчаквам пулсът ми да се нормализира. Цялата усещана преди минути радост се изпари. Дори и случката с госпожа Уинтърс и Ото вече не ми се струва толкова забавна. Бриджит, Алекс и Ан, Сара Грендъл и тъпото ѝ място за паркиране, Лора Лорнет и онзи тест по химия — сякаш съм хваната в огромна паяжина, и накъдето и да се обърна, виждам някой от тях, залепнал като мен за същата паяжина. Не искам да знам нищо за тях. Това не е мой проблем. Те не ме интересуват.

„Ти си кучка!“

Не ми пука. Сега си имам по-големи тревоги.

Отказвам се окончателно от испанския. Наплисквам лицето си със студена вода и слагам свеж грим. Кожата ми е толкова бледа на светлината на флуоресцентната лампа, че едва се разпознавам.

СПАСЕНИЕТО Е В СЪНЯ

— Хей, горе главата! — прасва ме с възглавница Линдзи.

Двете седим на дивана в стаята на Али. Елъди пъха в устата си последното парче пикантна риба тон, което според мен не е особено добра идея, защото през последните три часа прави само това, докато лежи на отоманката в хола.

— Не се тревожи. Роб ще дойде всеки момент.

Всички си мислят, че причината за ужасното ми настроение и мълчанието ми е Роб. Но съм умърлушена, защото с приближаването на злокобния час страхът се промъква в мен и ме завладява. Пълзи бавно из вените ми и ги пълни както пясък пясъчния часовник. Всяка секунда ме приближава все по-близо до онзи момент. И нямам никакви гаранции. Сутринта бях убедена, че всичко е много просто, че всичко, което трябва да направя, е да не отида на онзи проклет купон и да не припарвам до колата. Тогава времето отново ще поеме по обичайния си път и ще се спася.

Ребрата болезнено притискат сърцето ми, като че ли всеки момент ще го премажат. Все по-трудно ми става да дишам. Изпитвам ужас, че в следващата секунда — в мига между две вдишвания — всичко ще потъне в тъмнина и отново ще се намеря в леглото си у дома, събудена от алармата на часовника. Случи ли се пак, просто не ми е ясно какво ще правя. Сърцето ми сигурно ще спре завинаги.

Али изключва телевизора и хвърля дистанционното на пода.

— Хайде, казвайте какво да правим.

— Чакай да се посъветвам с духовете — подхвърля Елъди и слиза от отоманката.

Сяда на пода, където по-рано си очертахме кръг за викане на духове, като в доброто старо време. Опитахме се да играем, но всички започнахме да бутаме стрелката и да изписваме думи от рода на: „пенис“ и „тестиси“, докато Линдзи не се разкрещя: „Извратени духове! Педофили! Тормозят децата!“

Елъди завърта стрелката с два пръста. Тя се върти известно време и спира на думата „Да“.

— Вижте, вижте! — вдига ръцете си тя. — Стана, без да го пипам.

— Само дето не беше въпрос, на който да отговориш с „Да“ или „Не“, глупаче — извърта очи Линдзи и отпива голяма глътка от бутилката „Шато дю Папе“, която донесохме от избата.

— Този град е ужасен — въздиша Али. — Тук никога нищо не се случва.

Дванайсет и трийсет и три. Дванайсет и трийсет и пет. Никога не съм виждала стрелките на часовника да се движат толкова бързо, направо препускат по циферблата. Дванайсет и трийсет и пет. Дванайсет и трийсет и шест.

— Трябва ни малко музика — скача от мястото си Линдзи. — Хайде, какво седим като тъпачки!

— Музика! Музика! — подема Елъди и с Линдзи тичат в другата стая, където е стереоуредбата.

— Не, моля ви, без музика! — простенвам, но вече е късно.

Бионсе набира бързо скорост. Вазите се тресат по рафтовете. По тялото ми пробягват ледени тръпки, имам чувството, че всеки момент ще експлодирам.

Дванайсет и трийсет и седем. Потъвам дълбоко в дивана, мятам одеялото върху коленете си и скривам ушите си в ръце.

Линдзи и Елъди се връщат в стаята. Тази вечер решихме да си облечем стари шорти и къси потници, но двете явно току-що са щурмували килера на Али, защото се появяват с очила за ски и кожени шапки, а Елъди куцука към нас с напъхан наполовина в детска снегоходка крак.

— Господи! — изписква Али и се превива от смях.

Линдзи пъха щека за ски между краката си, започва да я движи нагоре-надолу, да се върти в кръг и да пъшка:

— Ох, Патрик! Ох, Патрик!

Музиката е невероятно силна и едва я чувам, въпреки че свалям ръце от ушите си. Дванайсет и трийсет и осем. Остава една минута.

— Хайде! — вика Елъди и протяга ръце към мен, но аз съм скована от страх, дори главата си не мога да помръдна. Тя се навежда и вика в лицето ми: — Хайде, живни малко!

В главата ми се завъртат изключително много мисли и думи и се обърквам. Искам да извикам: „Не, спри!“ или „Да! Хайде да живнем“, но единственото, което правя, е да стисна здраво очи и да си представя как секундите текат като вода в бездънен басейн, докато четирите летим през времето, и си повтарям: „Сега, сега ще се случи, сега...“

Изведнъж всичко утихва.

Не смея да отворя очи. Дълбоко в мен зейва огромна черна празнина. Не усещам нищо. Може би това е да си мъртъв.

Изведнъж чувам глас:

— Може ли така? Ще останете без тъпанчета, преди да сте навършили двайсет.

Отварям очи. Госпожа Харис, майката на Али, стои на прага в лъскав шлифер и пригладва косите си. Линдзи замръзва със скиорските очила и нахлупената на главата си шапка, а Елъди безрезултатно се опитва да измъкне крака си от снегоходката.

Справих се! Системата проработи. Облекчението и радостта идват с неподозирана сила и едва се сдържам да не се разплача. Вместо това започвам да се смея. Прихвам като луда в настъпилата тишина и Али ме стрелка ядосано с поглед: „Сега ли намери да се смееш“?

— Да не сте пияни, момичета? — оглежда ни майка й една по една, съзира полупразната бутилка вино на пода и свъсва вежди.

— Не успяхме — хвърля се на дивана Али. — Ти уби ентузиазма ни.

Линдзи вдига очилата на главата си.

— Решихме да потанцуваме малко, госпожо Харис — обявява весело тя, все едно полуголите танци и дефинирането по спортни екипи е едно от основните занимания на момичетата скаути.

— Приключвайте — въздъхва госпожа Харис. — Имах изтощителен ден и искам да си легна.

— Ох, мамооо! — изхленчва Али.

Госпожа Харис я поглежда строго.

— Казах, край на музиката.

Елъди най-сетне успява да освободи крака си, залита назад и се срутва върху библиотечен шкаф. Една книга — „Наръчник на добрата домакиня“ от Марта Стюард — изхвърква от редицата и тупва в краката й.

— Ох!

Тя почервява като домати и виновно поглежда към госпожа Харис, сякаш очаква всеки момент да я нашляпа.

Аз не мога да се сдържа и пак започвам да се кискам.

Госпожа Харис извърта очи към тавана, поклаща глава и казва:

— Лека нощ, момичета.

— Лека нощ, мамо — вика след нея Али, навежда се към мен и забива пръст в гърдите ми.

— Ти си пълна откачалка.

Елъди също се захилва и започва да криви устни, имитирайки Линдзи:

— „Решихме да потанцуваме малко, госпожо Харис.“

— Поне не срутих книгите — реагира Линдзи и се надупва към нея: — Що не ме цунеш отзад?

— Защо не, наистина! — вика Елъди и се навежда, все едно ще го направи. Линдзи писва и скрива задника си с ръце.

— Шшшт! — изсъсква Али и в същия момент чуваме госпожа Харис да вика отгоре: „Момичетааа!“

След миг всички отново прихваме в истеричен смях. Страхотно е, че все още мога да се смея с тях.

Отново съм в играта.

След около час с Линдзи и Елъди се настаняваме на Г-образния диван. Елъди ляга на късата, а ние с Линдзи — на дългата страна. Тясно е, краката ни се допират и тя започва да мърда пръсти, за да ме дразни. Точно в момента обаче нищо не може да ме подразни. Али довлича отнякъде надуваем дюшек и завивките от стаята си (кълне ни се, че не може да спи с друго одеяло) и ляга. Всичко е като през първата година в гимназията. Намаляваме звука на телевизора и го оставяме включен, защото Елъди обича да спи на шум, и проблясващата в мрака синя светлина от екрана ми напомня за летата, прекарани на басейна в местния клуб, за трептящите по черната вода светлинки от лампите, за тишината и чувството, че си единственият човек в целия свят.

— Ехо! — прошепвам съвсем тихо, за да проверя има ли все още будни.

— Ммм? — изсумтява Линдзи.

Затварям очи и оставям вълната на спокойствие да ме залее от главата до петите.

— Ако някога се случи да преживявате един ден отново и отново, кой бихте избрали?

Никой не ми отговаря. След малко чувам хъркането на Али между възглавниците. Всички вече спят. Аз не се чувствам уморена. Не мога да се нарадвам, че все още съм тук, че съм спасена, избягала от онзи балон на времето или каквото там ме беше приклезило. Затварям очи и се опитвам да си представя кой ден бих си избрала аз. Спомените нахлуват в главата ми: десетки и десетки купони, туровете по магазините с Линдзи, плюскането до припадък на пижамените партита и сълзите, пролети с Елъди над „Тетрадката“ и дори преди това почивки със семейството, осмият ми рожден ден и първият път, когато скочих от площадката в басейна и водата нахлу в носа ми, замая ми главата — но всичките ми изглеждаха някак несъвършени, неясни, с бели петна.

В най-съвършения ми ден няма да има училище, това е сигурно. И за закуска ще има палачинки — мамините палачинки. Татко ще приготи прочутите си бъркани яйца, а Изи ще подреди масата, както прави на празници — с различни чинии, плодове и цветя, които бере около къщата, ще сложи всичко в средата и ще го нарече „украса“.

Затварям очи и си представям, че съм на ръба на бездънна пропаст, мракът се надига оттам и ме отнася нанякъде...

Носи ме, носи ме, носи ме...

Някой или нещо ме изхвърля от съня и за една ужасяваща секунда си помислям: „Това е часовникът. Всичко се повтаря отново.“

Свивам се на кълбо и Линдзи извиква:

— Ау!

Това единствено възклицание успокоява сърцето ми и отново започвам да дишам нормално.

Носи ме, носи ме, носи ме... Вече съм абсолютно будна и разбирам, че не е часовникът, а телефонът, звъни пронизително и звукът отеква из стаите, създавайки странен ехо ефект. Проверявам часа. Един и петдесет и две.

Елъди изпъшква. Али се завива през глава и измърморва:

— Изключи го.

Телефонът спира за момент, после започва отново да звъни и Али се изпъва внезапно като кол на надуваемия дюшек.

— По дяволите! Мама ще ме убие! — изсъсква тя.

— Спри го, Ал — обажда се изпод възглавницата си Линдзи.

Али се опитва да се измъкне от намотаните около нея завивки и не спира да ругае:

— По дяволите! Къде е тоя шибан телефон?

Препъва се, пада на земята и си удря рамото. Елъди отново простенва, този път по-силно.

— Не може ли по-тихо? — провиква се Линдзи. — Опитвам се да спя.

— Аз пък се опитвам да намеря телефона — ядосва се Али.

Но вече е късно. По стъпалата се чуват стъпки. Госпожа Харис явно се е събудила. След секунда телефонът спира да звъни.

— Слава Богу! — обръща се Линдзи и се заравя по-дълбоко в завивките.

— Наближава два часът — изправя се с пъшкане Али. Виждам очертанията ѝ да се привеждат към импровизираното легло. — Кой идиот звъни в два часа през нощта?

— Може да е Мат Уайлд. Най-после е решил да ти каже, че те обича — мърмори сънливо Линдзи.

— Ха-ха! Много смешно! — отвърща Али, ляга си пак и всички притихваме.

До ушите ми стига въздишката на госпожа Харис над нас и тихото поскърцване от стъпките ѝ. После съвсем ясно чувам:

— О, не! Боже мой, не!

— Али... — надигам се, но тя също е чула.

Става и пали лампата, после изключва все още бръмчащия телевизор. Присвивам очи от ярката светлина.

Линдзи изпъшква и мята одеялото върху главата си. Елъди посяга за очилата и се надига на лакът. Междувременно Линдзи осъзнава, че лампите няма да угаснат скоро, и изплува от бърлогата си.

— Какво става? — пита ядосано и разтърква очи с юмруци.

Никой не отговаря. Напрежението в стаята се покачва: случило се е нещо лошо. Али е застанала в средата на стаята напълно неподвижно. В огромната тениска и размъкнатите шорти изглежда по-дребна, отколкото е.

След малко гласът горе замлъква, чуват се стъпки, госпожа Харис прекосява коридора и тръгва надолу по стълбите. Али се връща на дюшека, подгъва крака под себе си и започва да си гризе ноктите.

Госпожа Харис не се изненадва, че ни намира будни в очакване на появата ѝ. Носи дълъг копринен халат, маската за очи е вдигната на главата ѝ и решавам, че никога не е била толкова съвършена, а страхът се забива като стрела в стомаха ми.

— Какво? — пита Али с леко истерична нотка. — Какво е станало? Нещо с татко ли?

Госпожа Харис примигва, сякаш току-що са я събудили от дълбок сън, опитва да събере мислите си.

— Не, не. Не е баща ти — отвръща, поема дълбоко въздух и изрича на един дъх: — Вижте, момичета. Това, което имам да ви съобщя, е много тъжно. Предпочитам да го чуете от мен, въпреки че съвсем скоро ще разберете и сами.

— Казвай, мамо!

Госпожа Харис кима бавно.

— Всички познавате Джулиет Сайкс, нали?

Името пада като бомба в пространството. Споглеждаме се смаяни. От думите, които очакваме от устата на госпожа Харис, мога да се закълна, че „Всички познавате Джулиет Сайкс, нали?“ държи първото място в топ десет на неочакваните.

— Да, и какво?

— Тя... — Гласът ѝ секва, разсеяно оправя халата си и подхваща отново: — Минди Сакс се обади.

Линдзи вдига вежди и Али ѝ връща красноречив поглед. Известна ни е Минди Сакс: петдесетгодишна, разведена лелка, но все още се облича като гимназистка. Разнася повече клюки, отколкото всички клюкарки в училище, взети заедно. Когато я срещна, винаги си спомням играта на развален телефон, която обичахме като малки, но вече пораснахме и сега единственият човек в Реджвю, който нашепва разни тайни на ухо, е госпожа Сакс. С госпожа Харис са в училищното настоятелство и затова майката на Али винаги е наясно кой се е развел, кой е фалирал и кой има тайна връзка.

— Минди живее до семейство Сайкс — продължава тя. — През последния половин час улицата им се напълнила с линейки.

— Не разбирам — мънка Али и не знам дали е от стреса от последните два дни, но аз също не разбирам.

Госпожа Харис скръства ръце и се превива, сякаш ѝ е студено.

— Джулиет Сайкс е мъртва. Самоубила се е тази нощ.

Тишина. Абсолютна тишина. Али спира да гризе ноктите си, а Линдзи седи толкова тихо, както никога досега. Колкото до мен, мисля, че сърцето ми наистина спира да бие за няколко секунди. Чувствам се странно безтегловна, все едно съм излязла от тялото си и наблюдавам сцената отгоре. И за няколко секунди вместо нас като че ли в стаята са нашите снимки.

Неочаквано си припомням една история, която мама и татко ми разказаха веднъж: било е отдавна, още по времето, когато наричали гимназията „Училище за самоубийци“. Едно момче се обесило в килера сред смърдящите на пот пуловери, старите маратонки и бельото. Бил от загубеняците, свирел в училищния оркестър, нямал приятели, затова хората не се изненадали, като разбрали за смъртта му. Разстроили се, естествено, но разбирали.

На следващата година обаче... на следващата година едно от най-популярните момчета в училището се самоубило по същия начин. Всичко било едно към едно: начинът, мястото и времето. Само дето момчето било капитан на отбора по плуване, играело и във футболния отбор и когато полицаите влезли в килера, видели купища златни трофеи. Изглеждало, че е погребан в златна гробница. Оставил едно-единствено предсмъртно изречение: „Ние всички сме палачи!“

— Как е станало? — пита почти шепнешком Елъди.

Госпожа Харис навежда глава и за миг ми се струва, че ще заплаче.

— Минди чула изстрел. Но помислила, че е фойерверк. Решила, че е шега.

— Джулиет се е застреляла!? — мълви Али тихо, почти благоговейно, и осъзнавам, че и четирите мислим едно и също: това е най-лошият начин да умреш.

— Как са я... — Елъди слага очилата и облизва пресъхналите си устни. — Знае ли се защо?

— Не е оставила писмо — отвърща госпожа Харис и мога да се закълна, че нещо раздвижва въздуха в стаята: четири леки въздишки. На облекчение. — Мислех, че вие знаете нещо.

Тя отива до Али, навежда се и я целува по челото. Али се дръпва, може би от изненада. Досега никога не съм виждала госпожа Харис да целува Али. И никога не ми е приличала толкова силно на майка. Госпожа Харис излиза, а ние оставаме безмълвни и зашеметени, докато тишината ни обгради като в пашкул. Все едно чакаме нещо, не знам какво. Най-накрая Елъди проговаря:

— Мислите ли... — преглъща тежко, погледът ѝ шари по лицата ни, — мислите ли, че е заради нашата роза?

— Не ставай глупава — сопва се Линдзи, но си личи, че е разстроена. Лицето ѝ е пребледняло, пръстите ѝ навиват и развиват края на одеялото. — Не ѝ беше за пръв път.

Но това прави нещата още по-лоши.

— Поне показвахме, че я забелязваме — отсича Линдзи, вижда, че се взира в ръцете ѝ, и ги събира в скута си. — Повечето изобщо не ѝ обръщаха внимание.

Али прехапва долната си устна.

— Все пак точно днес... — обажда се плахо Елъди.

— Така е по-добре за нея — отсича Линдзи.

Прозвуча долно, дори и от нейните уста, и всички вперваме поглед в нея.

— Какво? — вирва тя брадичка и заема отбранителна поза. — Знам, че и вие си го мислите. Тя беше нещастна и избяга от нещастията си. Точка по въпроса.

— Но... може би в бъдещето нещата щяха да тръгнат по-добре — намесвам се.

— Надали — отвръща Линдзи.

Разтърсвам глава, за да изляза от шока. И онзи пистолет — най-странното от всичко. Толкова суров, толкова шумен и безкомпромисен начин да го направиш. Кръв, мозък и миризма на барут. Ако толкова е искала да го направи... да умре... защо не се е удавила, просто да влезе във водата и да върви, докато покрие главата ѝ? Или да скочи отвисоко. Веднага си я представям как пада и вятърът я носи надолу в бавен танц. Скача от някакъв мост или каньон с разперени ръце, но в ума ми, щом краката ѝ се отделят от повърхността, тя поема не към земята, а нагоре и се рее в небето като птица.

Не успявам да вместя пистолета в картинката. Пистолетите са за полицейските драми, грабежите по магазините, наркопласьорите и

уличните банди. Не и за Джулиет Сайкс.

— Трябваше да бъдем по-мили с нея — свежда поглед Елъди, сякаш ѝ е неудобно да го изрече.

— О, стига, моля ти се! — В сравнение с нейния, гласът на Линдзи прозвучава остро и грубо. — Не може цял живот да се държиш безобразно с някого и когато умре, да съжаляваш.

Елъди вдига глава и поглежда Линдзи.

— Но на мен наистина ми е мъчно. И се чувствам зле — повишава тя тон.

— Значи си лицемерка — врътва се Линдзи. — А това е по-лошо от всичко останало.

Става и гаси лампата. Долавям как се връща на дивана и се увива плътно с одеялото.

— А сега, ако ме извините, бих искала да поспя малко.

За известно време в стаята се възцарява плътна тишина. Не чувам Али да си ляга и когато очите ми свикват с тъмнината, виждам, че продължава да седи на дюшека с вдигнати до гърдите си колене и да гледа право пред себе си.

След минутка я чувам да казва:

— Ще спя горе.

Взема чаршафа и одеялото си и демонстративно шумно се изнася — вероятно за да ядоса Линдзи.

След секунда се обажда и Елъди:

— Отивам с нея. Този диван ми убива.

Явно и тя е ядосана, защото спим на този диван от години.

Щом излиза, сядам в леглото и се вслушвам в дишането на Линдзи. Чудя се дали наистина спи, не знам как би могла. Аз съм съвсем будна, сънят ми си отиде окончателно. Но Линдзи винаги е била по-различна от нас, не така чувствителна, някак твърда. За нея светът е черно-бял. Моят отбор, твоят отбор. Аз съм от тази страна на чертата, ти си от другата. Не се измъчва от страхове и съмнения и винаги съм ѝ се възхищавала затова — всички ѝ се възхищаваме.

Опитвам да се успокоя, но не мога, трябва да науча отговорите на въпросите. Не знам как да попитам. Ставам съвсем тихо, внимавам да не я събудя, ала се оказва, че тя не спи. Обръща се към мен и бледото ѝ лице изплува в тъмното, но вместо очи на него има две големи дупки.

— Нали няма да се качиш горе? — прошепва ми в мрака.

— Отивам до тоалетната — отвръщам също шепнешком.

Излизам в коридора и спирам за момент. Някъде тиктака часовник, но иначе е съвсем тихо. Къщата тъне в мрак, краката ми замръзват на студения каменен под. Тръгвам с подпряна на стената ръка, за да се ориентирам. Вече не чувам потропването на дъжда по первазите. Поглеждам навън и виждам, че е преминал в сняг. Хиляди снежинки падат надолу, топят се по решетките на прозорците и надничащите между боровете лунни лъчи трептят и ги превръщат в капчици от сребърна вода, сенките се сменят непрекъснато и мократа площадка отпред сякаш оживява. Тоалетната е наблизо, но не тръгвам към нея. Отварям тихо вратата към сутерена,хващам се за перилата и полека слизам долу. Стъпка по стъпка. Най-последно усещам килим под краката си и веднага опипвам с ръка стената отляво. Търся ключа за осветлението, намирам го и натискам. Лампата светва и помещението пред мен се открива, голямо, просторно, нормално: бежови кожени дивани, стара маса за пинг-понг, друг телевизор с плосък екран, айфон „Елиптикал“ и тройно огледало в средата. Тук е по-хладно и мирише на химикал и нова боя.

Зад фитнес площадката има друга врата към стаята, която наричаме още от малки „Олтара на Алисън Харис“. Вътре всички стени са облепени със стари рисунки на Алис, но нито една от тях не може да се нарече добра, и всичките са рисувани в основното училище. Рафтовете на шкафовете са пълни с нейни снимки: Али в първи клас, облечена като октопод за Хелюин, Али със зелена кадифена рокля се усмихва пред огромно коледно дърво, готово всеки момент да се срути под тоновете коледни играчки, Али по бикини, примижала на слънцето, Али се смее, Али се мръщи, Али е тъжна. На най-ниския рафт госпожа Харис е наредила учебниците и тетрадките ѝ още от детската градина. Веднъж Али ни показва, че госпожа Харис подвързала годишните ѝ албуми, надписала ги и залепила цветен етикет с името на всяка от приятелките ѝ през годините. („За да знаеш, че винаги си била популярна и обичана“, ѝ казала.)

Клякам и се подпирам на колене. Не знам какво искам да намеря, но в главата ми се заражда нещо, стар спомен, който неизменно ми се изплъзва, щом реша да му придам форма и цвят. Като в играта на

Магическо око, където виждаш скритата картинка само когато очите ти не са на фокус.

Започвам от годишника от първи клас. Отварям и за мой късмет попадам директно на общата снимка на класа на господин Кристенсен. Ето ме в края, застанала съм малко встрани от групата. Отразената в очилата ми светкавица на апарата не позволява на очите ми да се видят. Усмивката ми прилича повече на гърч, сякаш от разтягането на мускулите ме боли. Прелиствам набързо останалите снимки, мразя да разглеждам стари годишници отприщват поток от спомени, който невинаги е приятен. Моите албуми са прибрани някъде на тавана с други боклуци, които мама настоява да съхранявам, „защото може да ти е приятно да си спомниш“. Сред тях са куклите ми и парцаленото агънце, което мъкнех навсякъде като малка.

Още две страници и откривам това, което търся: първи клас на госпожа Новак. Ето я Линдзи, в центъра на групата и най-отпред, както е било винаги, усмихва се широко срещу камерата. До нея стои слабичко красиво момиче със срамежлива усмивка и толкова светла коса, че ми прилича на бяла. С Линдзи са съвсем близо една до друга, ръцете им се докосват от лактите до пръстите.

Джулиет Сайкс.

В годишника за втори клас Линдзи е подвила коляно и е пак на първата редица от класа. Джулиет е плътно до нея.

В трети клас Джулиет и Линдзи са разделени от няколко страници. Линдзи вече се е преместила в класа на госпожица Девнър, където бях и аз. (Именно в трети клас тя измисли онази гатанка: „Какво е това бяло и червено от горе до долу?“). Джулиет отиде в класа на доктор Кузма.

Различни страници, различни класове, различни пози — тук ръцете на Линдзи са скръстени пред гърдите, а Джулиет е наклонила ъгловатото си тяло на една страна, и въпреки това двете изглеждат еднакви. Облечени са в еднакви дрехи — бледосини тениски и бели панталони малко под коляното, косите им — светли и блестящи, също са с еднаква прическа, разделени са на път точно по средата, около вратлетата им блестят сребърни верижки. По онова време беше модерно да си облечен като приятелката си — като най-добрата си приятелка.

Преминавам в четвърти клас и разлиствам страниците със сковани от студа пръсти. Тук има голяма портретна снимка на цялото училище, а отделните класове са в неоновии розови и червени рамки, нарисувани вероятно от учителя ни по изобразително. Отнема ми известно време да открия класа на Линдзи, но щом го виждам, сърцето ми ускорява ритъма си. Ето я и нея със същата широка усмивка, сякаш предизвиква камерата да улови съвършенството ѝ. Джулиет Сайкс е до нея. Една красива и щастлива Джулиет, която се усмихва, все едно пази специална тайна. Примижвам, за да видя по-добре тясното място между двете, и успявам да изчисля, че малките им пръстчета са преплетени.

Пети клас. Веднага откривам Линдзи — най-отпред и в центъра на класа на госпожа Краков, усмивката ѝ е толкова голяма, че се виждат всичките ѝ зъби. Джулиет ме затруднява. Взирам се последователно във всяко лице, после се връщам отначало и най-накрая я забелязвам в левия ъгъл на последната редица, притиснатата между Лорън Лорнет и Айлин Чу, дръпнала се е леко назад, сякаш не иска да присъства. Лорън и Айлин са се наклонили на другата страна, явно не им е приятно да е до тях, като че ли е заразноболна.

Пети клас: годината, когато двете отиват на онзи скаутски лагер, Джулиет напикава спалния си чувал и Линдзи ѝ лепва прякора Жълтата лимонада.

Връщам годишниците обратно на рафта и ги оглеждам внимателно, за да съм сигурна, че са в правилния ред. Сърцето ми бие в странен ритъм и изведнъж решавам, че трябва да се махна отгук час по-скоро. Угасвам лампата и тръгвам опипом като сляпа нагоре по стъпалата. Мракът около мен се изпълва със сенки и призрачни фигури и страхът ме хваща за гърлото. Сигурна съм, че ако се обърна назад, ще я видя, цялата в бяло, с протегнати към мен ръце, готова да ме сграбчи и да доближи до мен окървавеното си и разбито от изстрела лице.

Вече съм горе, когато неочаквано я виждам пред себе си, нея или по-скоро призрака ѝ. Лицето ѝ съвсем тъмно като дупка в мрака, но няма съмнение, че гледа мен. Стаята се накланя на една страна и се хващам за стената, за да не падна.

— Какво става с теб? — пристъпва Линдзи крачка напред, там лунните лъчи падат под различен ъгъл и осветяват чертите на лицето

й. — Защо ме гледаш така?

— Божичко! — притискам ръце до гърдите си, за да спра бесния ритъм на сърцето си. — Изплаши ме.

— Какво правеше долу? — пита ме.

Косата ѝ е като разплетена кошница. С белите боксерки и корсажа спокойно може да мине за призрак.

— Били сте приятелки — казвам с пресъхнали устни и усещам, че думите ми звучат като обвинение. — Били сте приятелки години наред.

Не знам какъв отговор искам да получа, но стоя и чакам. Тя поглежда встрани, после отново към мен.

— Ние не сме виновни — обявява и ме гледа, сякаш ме предизвиква да я оборя. — Тя е пълно куку, знаеш го много добре.

— Знам — отвърщам с усещането, че не говори на мен.

— Чувала съм, че баща ѝ е алкохолик — продължава тя неестествено бързо и някак припряно. — Цялото ѝ семейство са смахнати.

— Да — отвърщам.

За миг настъпва пълна тишина. Краката ми натежават, имам чувството, че не мога да ги помръдна, както в някакъв кошмар — знаеш, че трябва да бягаш, но не можеш. Минава време, докато съобразя и кажа:

— Беше.

Линдзи поема рязко въздух, все едно съм я прекъснала по средата на дълга реч, макар досега да мълчахме.

— Какво?

— Беше пълно куку. Вече не е нищо.

Тя не отговаря. Минавам покрай нея, влизам в стаята и отивам до дивана. Тъкмо се намествам под одеялата, когато Линдзи идва и ляга до мен.

Лежа в тъмното, сигурна, че няма да мога да заспя, и си спомням как една вечер през първата година в гимназията — беше сряда или четвъртък — се измъкнахме с нейната кола и карахме часове наред, защото нямаше какво друго да правим. В един момент тя се качи на моста Фолоу Ридж и изключи светлините, изчака, докато отсреща се появи друга кола. После натисна газта, включи светлините и полетя срещу нея по тесния път. Извиках от ужас, докато гледах фаровете на

другата кола да се уголемяват като слънца, и чаках да ни връхлети всеки момент. Тя се обърна и изкрещя, за да ме надвика:

— Не се тревожи, те винаги завиват първи.

Оказа се права. В последната секунда другата кола зави рязко и се заби в канавката.

Ето какво си спомних, преди да заспя.

В съня си аз падам сред непрогледна тъмнина.

В съня си аз падам безконечно.

ЧЕТИРИ

Преди още да съм се събудила, алармата на часовника започва да писука в главата ми. Отварям очи и същевременно запращам будилника в стената. Той издава последен жаловит звук и се разпада на парчета.

— Какво ти става! — ококорва се Линдзи, когато след петнайсет минути скачам в колата ѝ. — Да няма разпродажба в секс магазина, а аз да не съм разбрала?

— Просто карай — измърморвам и дори не я поглеждам.

Страшно съм ѝ ядосана, направо кипя от гняв. Тя е измамничка. Целият свят е измама, една красива и бляскава като реклама измама. И не знам как и защо, но само аз плащам за това. Само аз умирам. Само аз съм заключена във времето.

А истината е проста: не трябва да съм аз. Линдзи е тази, която кара, като че ли е на състезание на „формула Едно“. Линдзи е тази, която винаги издевателства над хората, унижава ги и критикува всички наред. Тя скри от нас, че е била приятелка с Джулиет, и я тормозеше години наред. Тя, а не аз. Аз не съм направила нищо. Просто я следвах.

— Ще замръзнеш така — отбелязва Линдзи, пали цигара и отваря прозореца.

— Добре, мамо.

Навеждам огледалото към мен и проверявам дали червилото ми е на мястото си. Навила съм полата си няколко пъти около кръста и когато сядам, ръбът едва покрива задника ми, а обувките, които веднъж купихме с Али ей така, за купона, от един магазин, който определено си беше за стриптийзьорки, са с осемсантиметрова платформа. И днес съм облякла блузата с кожените пухчета, но към нея прибавих и огърлица с изкуствени диаманти, купена пак на шега за един Хелоуин, когато четирите решихме да се облечем като „непослушните медицински сестри“. Диамантите са подредени така, че да изписват с големи искрящи букви „Чукай ме“.

В момента обаче изобщо не ми пука как изглеждам. Нека ме гледат колкото си искат. Настроението ми е такова, че мога да направя всичко, без да ми мигне окото: да фрасна някого по мутрата, да оберва банка, да се нафиркам и да извърша някаква глупост. Това е единствената полза от факта, че съм мъртва. Всичко е без последствия.

Линдзи пропуска саркастичната ми забележка или просто не ѝ обръща внимание.

— Чудя се как са те пуснали майка ти и баща ти да излезеш така.

— Всъщност не ме пуснаха.

Това е другото, което ми скапа настроението тази сутрин — десетте минути надвикване с мама, докато накрая безцеремонно изхвърчах от къщата. Не спрях да крещя дори когато Изи изтича и се скри в тяхната спалня, а татко заплаши, че ще ме затвори у дома до живот (ха-ха!). Продължавах да викам като ненормална. Беше толкова хубаво, може да се сравни само с усещането, което те обзема, когато махнеш коричката на раната и кръвта потича отново.

— Няма да мръднеш от къщи, ако не се качиш и не се преоблечеш — заяви мама. — Ще се разболееш така, но другото е по-важно. Не искам в училище да си създадат погрешно мнение за теб.

И внезапно нещо в мен се скъса, счупи се, натроши се на парчета.

— Сега ли се загрижи?

Тя се дръпна назад, сякаш съм я ударила.

— Сега ли реши да се тревожиш за мен? Сега ли ще ми помагаш?

Всъщност исках да попитам: „Къде беше преди четири дни? Къде беше, докато колата се преобръщаше и се забиваше в онова дърво? Защо не беше с мен? Защо тогава не помисли за мен?“ В момента ги мразя и двамата, и мама, и татко, понеже си седят кротко въщи, а моето сърце отмерва последните секунди от живота ми, отстрелва ги една по една, докато времето ми свърши. Защото позволиха нишката между нас да изтънее дотолкова, че когато се скъса, дори не усетиха.

Същевременно усещам, че вината не е тяхна, поне не цялата. Аз също имам пръст в това. Работих по въпроса години наред по сто различни начина, затова съм наясно. Но това не ме успокоява. Напротив, вбесява ме още повече.

От родителите се очаква да те пазят и защитават.

— Боже, какъв ти е проблемът? — поглежда ме ядосано Линдзи.
— Да не си се събудила със задника нагоре?

— Вече няколко дни.

От това бледо слънце и тази полусветлина просто ми прилошава. Небето е някак нездраво синьо, толкова воднисто, че дори не може да се нарече синьо, а слънцето виси като мокра топка на хоризонта. Веднъж четох, че хората, които умират от глад, започват да си представят храна, лежат с часове и си мечтаят за чиния с картофено пюре, прясно масло и кървав стек. Сега ги разбирам. Аз съм гладна за друго слънце, за друга светлина, за друго небе. Никога не съм се замисляла за това, но сега намирам, че е истинско чудо, че на света има толкова различни светлини, толкова различни небеса: бялата ярка светлина на пролетта, когато ти се струва, че целият свят пламти жарката заслепяваща светлина на юлския ден зеленикавите отблясъци по пурпурните буреносни облаци точно преди мълниите да разкъсат небето и неописуемите многоцветни залези, напомнящи фантазия на художник.

Трябваше да им обръщам по-голямо внимание, трябваше да ги запомня до един. Трябваше да умра с най-красивия залез. Трябваше да е през лятото или през лятната ваканция. Да е в друг ден, не в този. Облягам чело на стъклото, представям си как го разбивам с юмрук и то се пръска на стотици парченца като огледало.

Какво трябва да направя, за да оцелея през следващите милиони дни, които ще бъдат същите като този? Сякаш две обърнати едно срещу друго огледала, мултиплицирали във вечността едно отражение безброй пъти. Започвам да съставям план: ще спра да ходя на училище, ще свия нечия кола и ще карам като бясна всеки ден в различни посоки. Изток, запад, север, юг. И се виждам как карам толкова бързо и стигам толкова далеч, че накрая се издигам във въздуха като самолет. И поемам право нагоре, където времето лети, като разпилян от вятъра пясък.

Помниш ли какво ти казах за надеждата!

— Честит Свети Валентин! — изпява ни Елъди с влизането в колата.

Линдзи я оглежда, после връща поглед върху мен.

— Какво става? Да не би да има конкурс за най-оскъдно облекло?

— Ако си имаш нещо, покажи го на света — отсича Елъди, заглежда се в полата ми, после се навежда напред да си вземе кафето. — Да не си забравила да си сложиш полата, Сам?

Линдзи се подсмивва.

— Защо, яд ли те е? — отвърщам и продължавам да гледам през прозореца.

— Какво й е? — пита Елъди и се обляга назад.

— Забравила е тази сутрин да си изпие щастливите хапчета — отвърща Линдзи.

С крайчеца на окото си виждам, че тя поглежда към Елъди в огледалото за задно виждане и прави гримаса: остави я. Сякаш съм дете, с което двете трябва някак си да се справят. В съзнанието ми изникват старите снимки, на които е ръка за ръка с Джулиет Сайкс, и веднага след това главата на Джулиет с кървящата дупка и размазани по стената на някакво мазе парченца плът. И отново се изпълвам с ярост, едва успявам да се сдържам да не се обърна и да изкрещя в лицето й, че е лъжкия и мошеничка, че мога да виждам през нея.

„Мога да видя през теб...“ Сърцето ми се свива, когато си припомням думите на Кент.

— Знам какво ще те разсее — казва с доволна усмивка Елъди и започва да рови из чантата си.

— Божичко, кълна се, че ако ми хвърлиш някакъв презерватив... — Спирам и притискам с пръсти слепоочията си.

Усмивката на Елъди замръзва и тя се намръщва, презервативът вече се поклаща между двата й пръста.

— Но... това ти е за подаръка... — измънка и търси подкрепа от Линдзи.

Линдзи свива рамене.

— Това си е твоя работа — негодува тя. Не ме поглежда, но съм сигурна, че започва да й писва от мен, и, честно казано, това не ми доставя удоволствие. — Ако искаш да пипнеш някоя венерическа болест...

— Ти си наясно с тия работи, нали?

Не го мисля сериозно, просто ми се изплъзва от устата.

Линдзи се извърта към мен и ме фиксира с поглед.

— Какво каза?

— Нищо.

— Не каза ли...

— Нищо не съм казала — отсичам и отново облягам глава на стъклото.

Елъди продължава да държи презерватива между пръстите си и да го люлее леко.

— Хайде стига, Сам. Нали знаеш: „Няма ръкавица, няма любов!“

В този момент ми звучи абсурдно да се разделя с девствеността си. Това е сюжет от друг филм, за друга героиня и друг живот. Опитвам да се върна във времето и да си припомня защо съм влюбена в Роб — защо бях влюбена в Роб, — но улавям само хаотични образи в случаен ред: Роб на дивана у Кент, дърпа ме за ръката и ме обвинява, че му изневерявам: Роб, сложил глава на рамото ми в тяхното мазе, шепне, че иска да се събуди до мен; шести клас — Роб ми обръща гръб; Роб вдига ръце и казва „Пет минути“; Роб в коридора на „Томас Джеферсън“ хваща за пръв път ръката ми и тръгвам до него, преливаща от щастие и гордост. Всичко това преминава през ума ми като спомени на друг човек.

Но има нещо, което наистина ме вълнува: нищо от това вече няма значение. Абсолютно нищо.

Обръщам се назад и дърпам презерватива от ръцете на Елъди.

— Няма ръкавица, няма любов — усмихвам се с половин уста.

— Така те искам, момичето ми — ухилва се веднага тя.

Светофарът светва червено, Линдзи набива спирачки и аз се обръщам напред. Колата подскача, хвърля ме към предното стъкло и се налага да се подпра на него, за да не се ударя. Колата спира и аз отскачам този път назад. Кафето в държача се разлива по бедрата ми.

— Ох! — захилва се Линдзи. — Съжалявам.

— Ти наистина си заплаха за движението — засмива се Елъди и придърпва предпазния колан пред гърдите си.

Гневът, който потискам цяла сутрин, изведнъж се излива от мен като река.

— Какво ти става, по дяволите?

Усмивката на Линдзи замръзва.

— Моля?

— Казах „Какво, по дяволите, ти става!“

Грабвам няколко салфетки от жабката и започвам да бърша краката си. Кафето не е горещо — Линдзи е махнала капачетата, за да изстине по-бързо, — но оставя голямо червеникаво петно върху бедрото ми, иде ми да ревна с глас.

— Не е толкова трудно. На червено спираш. На зелено тръгваш. Подозирам, че жълтата светлина може да те затрудни, но с малко повече практика ще усвоиш и нея.

Линдзи и Елъди забиват погледи в мен и в колата настъпва напрегнато мълчание, но аз не спирам, не мога да спра сега, Линдзи е виновна за всичко. Тя и глупавите ѝ номера зад волана.

— Сигурна съм, че и маймуна ще се научи да кара по-добре от теб. Защо го правиш? Какво е това? Искаш да покажеш, че не ти пука ли? Че не даваш пукната пара за нищо? И за никого? Тук чукнеш някоя броня, там отнесеш огледало, ох, слава Богу, че са измислили въздушните възглавници, нали броните са за това, просто продължавай напред, продължавай да въртиш волана, никой нищо няма да разбере. Знаеш ли, Линдзи? Не е необходимо да доказваш нещо. Всички знаем, че не ти пука за никого, освен за теб самата. Винаги сме знаели.

Въздухът ми свършва, спирам и този път настъпилата тишина е заредена с барут. Линдзи не поглежда към мен. Гледа право напред, държи с две ръце волана и стиска толкова силно, че кокалчетата ѝ са побелели от напрежение. Светва зелена светлина и тя натиска газта до дупка. Двигателят изревава като далечен гръм.

Явно ѝ трябва известно време, за да заговори, и когато го прави, гласът ѝ е тих и глух:

— Защо тогава не...

— Хей, момичета — извиква нервно Елъди. — Стига вече, а? Престанете да се карате.

Но бесовете продължават да вилнеят в мен, разтърсват ме като електрическа искра. Това изостря сетивата ми и настръхвам, готова за бой, като никога. Обръщам се назад и забивам поглед в Елъди.

— А ти кога ли си отстоявала мнението си? — нападам я и тя се свива назад, очите ѝ шарят от мен към Линдзи и обратно. — Знаеш много добре, че тя е кучка. Хайде, кажи го!

— Не я намесвай! — изсъсква Линдзи.

Елъди отваря уста, но после размисля и поклаща глава.

— Знаех си — оповестявам триумфално, но същевременно ми става болно. — Страх те е от нея. Знаех си.

— Казах ти да я оставиш на мира! — най-последно надига глас Линдзи.

— Аз ли да я оставя на мира? — Остротата на мисълта и увереността ми изведнъж изчезват. Започвам да губя контрол. — Ти се отнасяш с нея като с боклук. Ти, не аз. „Виж колко жалка е Елъди“, „Виж как се върти около Стив, а той дори не я поглежда“, „Виж я, пак е пияна. Дано не повърне в колата, не искам тапицерията да замирише на алкохоличка“.

На последната дума Елъди шумно поема въздух. Осъзнавам, че съм отишла прекалено далече. В мига, в който го казвам, ми се ще да си върна думите назад. Огледалото все още е наведено надолу и я виждам как обръща поглед към прозореца и стиска устни, мъчи се да не заплаче.

Правило номер едно от ръководството за приятелството гласи: има неща, които никога не се споменават.

Линдзи набива спирачки. Намираме се по средата на шосе 120, близо километър от училище, и зад нас е цяла редица коли. Една преминава в насрещното, за да избегне удара. За щастие там движението е слабо. Дори и Елъди извиква от страх.

— Господи! — Сърцето ми се качва в гърлото. Една кола минава покрай нас и шофьорът бясно надува клаксона. Човекът до него смъква прозореца и крещи нещо, но не чувам какво. Виждам само бейзболната шапка и ядосания поглед. — Какво правиш?

Хората в редицата зад нас също надуват клаксоните, но Линдзи завърта ключа и замръзва на място.

— Линдзи — поглежда я разтревожено Елъди. — Сам е права. Наистина не е смешно.

Линдзи се стрелка към мен и аз решавам, че ще ме удари, но тя се пресяга и отваря вратата ми.

— Вън! — казва тихо. Гласът ѝ трепери от гняв.

— Какво?

Студеният вятър нахлува в колата, удря ме в корема като юмрук и оставам без дъх. Леденият въздух отнася и последните останали в мен трохи от гняв и безстрашие и изведнъж ме обхваща умора.

— Линдзи — опитва да се засмее Елъди, но смехът ѝ е твърде писклив и прекалено нервен. — Не може да я оставиш да ходи пеша. Навън е като в хладилник.

— Вън! — повтаря Линдзи.

Колите започват да ни заобикалят, хората бибиפקат, свалят прозорци и крещат към нас. Ревът от трафика и клаксоните поглъщат думите им, но въпреки това е унижително. Мисълта да изляза навън сега и да тръгна по канавката под погледите на хората и фучащите покрай мен коли ме кара да залепна за седалката. Поглеждам към Елъди за помощ, но тя извива глава.

Линдзи се навежда по-близо до мен:

— Казах „Слизай!“.

Устата ѝ е толкова близо до ухото ми, че отстрани човек би помислил, че споделя с мен тайна. Грабвам чантата си и излизам на студа. Леденият вятър парализира краката ми. В мига, когато стъпвам отвън, Линдзи дава газ и потегля, отворената врата остава да се вее по пътя.

Тръгвам по запълнената с гнили листа и боклуци канавка. Пръстите на краката и ръцете ми се вкочаняват почти веднага и набивам крак по заскрежения килим от листа, за да раздвижи кръвта си. След няколко секунди дългата редица, образувала се след Линдзи, започва да се изтегля, хората все още надуват клаксоните, но звукът вече отшумява, губи се напред като свирката на преминаващ влак.

Една синя тойота намалява и почти спира до мен. Сивокоса жена на около шейсет години се навежда през прозореца, клати укорно глава и мърмори:

— Побъркано момиче.

Навеждам засрамено глава, но докато колата пак набира скорост, си спомням, че няма значение, нищо няма значение, и вдигам среден пръст с надеждата все още да гледа.

През целия път до училище си повтарям „няма значение, нищо няма значение“, докато думите изгубват значението си.

Ето какво научих тази сутрин: ако прескочиш границата и не се случи нищо, значи границата губи значението си. Като в старата

притча за дървото, което паднало в една гора, но няма значение дали плаче, или не, защото няма кой да го чуе.

И човек започва да очертава границата все по-далеч и по-далеч, като всеки път я прекрива. Ето как хората стигат до края на света. Няма да повярвате колко е лесно да излезеш от орбита и да поемеш към място, където никой не може да те докосне.

А може и да ми повярвате. Може би някои от вас вече знаят.

На тях мога да кажа единствено „съжалявам“.

Бягам от първите четири часа просто защото мога и прекарвам няколко часа в обикаляне из коридорите без цел и посока. Почти ми се иска някой да ме спре — учител или госпожа Уинтърс, или помощник-учител, изобщо някой — да ме попита какво правя, дори да ме обвини, че бягам от час, и да ме изпрати при директора.

Караницата с Линдзи не ми беше достатъчна и все още усещам глождеща нужда да направя нещо.

Учителите, с които се разминавам, ми кимат, усмихват се или вдигат ръка за поздрав. Никой от тях не знае програмата ми за днес, няма как да разбере дали имам свободен час, или някое от занятията ни е отменено.

Фактът, че се оказва толкова лесно да нарушиш правилата, ме разочарова. Влизам в часа на господин Даймлер и нарочно не поглеждам към него, но усещам погледа му в гърба си. Той ме изчаква да седна и идва веднага при мен.

— Не мислиш ли, че е малко рано да откриваме летния сезон? — Усмихва се.

Обикновено се смущавам, когато задържи поглед върху мен, но днес си налагам да не свалям очи от неговите. Топла вълна залива тялото ми и ми напомня за онези нагриващи лампи в дома на баба, под които седяхме, когато бях на пет. Невероятно е какво могат да правят очите: да трансформират светлината в топлина. Никога не съм се чувствала така с Роб.

— Ако си имаш нещо, покажи го на света — казвам тихо, но спокойно.

Нещо в очите му проблясва. Явно съм го изненадала.

— Предполагам, че си права — отвърща ми толкова тихо, че не вярвам някой друг, освен мен да го е чул. И изведнъж се изчервява до яркочервено, сякаш се срамува от себе си. Кимва към чина ми, който е празен, като изключим химикалката и тефтерче, в което с Линдзи си пишем бележки, и си го разменяме през междучасията. — Няма ли рози за теб? Или букетът е прекалено тежък, за да го носиш със себе си?

Не бях в предишните часове и затова не съм събрала нито една валентинка. Но изобщо не се вълнувам. Преди бях готова по-скоро да умра, отколкото да се появя в коридорите на „Томас Джеферсън“ без една роза в Деня на влюбените. Преди за мен това щеше да е по-страшно от смъртта.

Това обаче беше, преди да разбере.

Завъртам глава и свивам рамене.

— Аз съм над тези неща.

Казвам го напълно уверено, все едно говори някой друг. Някое по-зряло и красиво момиче, чиято роля случайно е поверена на мен.

Той ми се усмихва и отново забелязвам онзи блясък в погледа му. Както винаги, мръсната стара конопена огърлица наднича от разтворената му яка и изведнъж ми се приисква да вкарам пръсти под нея, да го придърпам към мен и да го целуна. Устните му са пълни — но не прекалено — и оформени точно както трябва да са оформени устните на едно момче. Ако ги разтвори още мъничко, ще паснат точно на моите. Припомням си снимката в стария годишник, където стои с ръка върху раменете на своята кралица — слабичко момиче с дълга кестенява коса и мила усмивка. Като мен.

— Добре, стига вече — казва той и се обръща към другите, които се въртят на чиновете, смеят се и подреждат букетите си. — Знам, че днес е Свети Валентин и любовта витае из въздуха, но освен нея трябва да помислим и за деривативите.

Няколко души простенват. Кент влиза като вихър, притеснен за минутката закъснение, чантата му е отворена и от бързия ход от нея изпадат купчина листове и се разпиляват зад него — това ми напомня приказката за Хензел и Гретел, сякаш е на страшно място и иска да е сигурен, че някой ще тръгне след скиците и наполовина решените му задачи по математика и ще го намери. Бяло-черните квадратчета на

старите му маратонки се подават изпод по-големия поне с два размера панталон в цвят таки.

— Извинете — казва задъхано и виновно поглежда господин Даймлер. — Имаме проблем в компютърния кабинет. С принтера. Топка злокачествен тумор от намачкана хартия. Наложил се да оперираме веднага или щяхме да го изгубим.

Тръгва към мястото си и вече е на половината път, когато учебникът му се измъква все повече от отворената чанта, най-после изскача, тупва на пода и всички се засмиват. На мен не ми е смешно. Защо винаги е толкова разхвърлян? Какво сложно има да дръпне ципа на чантата?

Той забелязва, че го гледам, и сигурно приема израза на лицето ми за загриженост, защото ми се усмихва, вдига рамене и казва с устни „Аз съм ходещо бедствие“, сякаш се гордее с това.

Обръщам му гръб и се съсредоточавам върху господин Даймлер. Той стои пред класа със скръстени ръце и се мъчи да остане сериозен. Ето още нещо в него, което харесвам: никога не си изпуска нервите.

— Радвам се, че принтерът е спасен — обявява той и вдига вежди. Ръкавите на ризата му са навити нагоре и отдолу се виждат загорелите му ръце. А може би цветът на кожата му е такъв: като горски мед. — Както отбелязах, известно ми е, че на Свети Валентин вълнението е голямо, но това не означава, че трябва да пренебрегнем ежедневната...

— Купидоните! — извиква някой и класът избухва в смях.

Няма съмнение: дяволът, котката и белият ангел с големите очи са тук.

Господин Даймлер вдига ръце, отива зад бюрото си и казва:

— Предавам се.

После обръща усмивката си към мен, само за секунда, дори за част от секундата, но за мен е достатъчно, за да светна като коледна елха.

Ангелът оставя на чина ми три рози — от Роб, от Тара Флът и от Елъди, — после започва да прехвърля из ръцете си картичките, търсейки името ми. Действа старателно и добросъвестно, всичките й усилия са съсредоточени в работата, явно държи да я свърши както трябва. Чете имената на подателите и повтаря всяко съвсем тихо, като на себе си, и леко учудено, сякаш не може да повярва, че в училището

има толкова много хора, толкова много рози за доставяне и толкова много приятели. Започва да ми кипва, като я гледам как се пипка, ставам и издърпвам розата с кремавите и розовите листенца от ръцете ѝ. Тя се сепва и отскача назад.

— Това е за мен — казвам аз. — Познах си я.

Тя кима и ме поглежда с широко отворени очи. Не вярвам досега да ѝ се е случвало някой от големите да я заговори. Устата ѝ се отваря и забравя да се затвори.

Навеждам се към нея, за да не ме чуят другите, и казвам:

— Не го казвай.

Очите ѝ се разширяват още повече, но категорично не желая да чувам още веднъж колко красива е розата.

Няма да го понеса сега, когато тя... и всичко останало не означава абсолютно нищо. — Всичките ми рози отиват директно в боклука.

И съвсем не се шегувам. Господин Даймлер отпраща купидоните, класът продължава да шуми, всички четат своите валентинки и тези на приятелите си, смеят се и се опитват да изчислят колко рози ще получат до края на деня. Аз събирам розите по чина си, излизам отпред и пред очите на целия клас ги хвърлям в кошчето за боклук до бюрото на господин Даймлер.

Смехът моментално секва. Няколко души ахват, а Криси Уолкъс се прекръства, сякаш съм хвърлила Библията. Това трябва да ви подсказже какво огромно значение имат тези рози. Бека Рот се надига от мястото си, едва се сдържа да не се хвърли към кофата и да спаси розите от жестоката съдба да бъдат погребани под смачкани листове, празни химикалки, стружки от острилки за моливи, тестове със слаби оценки и празни кутии от кола. Аз стоя с високо вдигната глава, но внимавам да не срещна погледа на Кент. Не искам да видя израза на лицето му.

Бека не издържа.

— Не може да хвърляш така розите си, Сам. Хората не са ти ги изпратили, за да ги хвърляш.

— Да — обажда се и Криси. — Не бива така.

Вдигам рамене.

— Разрешавам ви да ги вземете, ако искате — казвам, посочвам кошчето и забелязвам алчния поглед на Бека. Предполагам, че вече

пресмята наум дали социалните плюсове от четирите допълнителни рози си струват да изтърпи унижението и да бръкне в кошчето.

Господин Даймлер се усмихва и ми намига. После вдига пръст към розите и казва:

— Сигурна ли си, че искаш да ги хвърлиш, Сам? Може би това ще разбие сърцата на няколко души.

— Мислите ли? — Всичко това утре ще бъде забравено, не, тотално изтрито, утрешният ден пък ще бъде изтрит от следващия, а следващият от по-следващия и от това няма да остане дори и петънце. — А вашето?

В стаята настъпва мъртва тишина. Някой се покашля. Господин Даймлер мълчи, бас ловя, че се опитва да разбере дали не го предизвиквам нарочно. Облизва нервно устни, прокаква ръка по косата си и пита глупаво:

— Какво?

— Питам за вашето сърце. — Присядам на ръба на бюрото му и полата ми се вдига почти до кръста. Сърцето ми бие толкова силно, че се задъхвам. Имам чувството, че се рея в безтегловност над него. — Разбивам ли и вашето сърце?

— Стига! — Изведнъж става сериозен и ненужно оправя ръкавите на ризата си. — Седни си на мястото, Сам. Време е да започнем работа.

— Аз пък си мислех, че гледката ви е приятна. — Навеждам се леко назад и вдигам ръка над главата си. Във въздуха започват да прескачат искри, напрежението е толкова голямо, че чувам съскане. Всяка частица е натоварена с електричество и въздухът вибрира като пред буря.

Някой в дъното се изсмива, друг мълви: „Боже мой!“. Не съм сигурна, но мисля, че е Кент.

Господин Даймлер ме поглежда с преbledняло лице.

— Седни!

— Щом настоявате.

Слизам, заобикалям зад бюрото му и сядам. Кръстосвам бавно крака и отпускам ръце в скута си. В стаята се чува кикот, възклицания, всички шепнат развълнувано. Не проумявам как точно става, но се чувствам уверена и абсолютно спокойна. А само допреди няколко месеца се тъпчех с желатинови бонбони всеки път, щом някое момче

ме заговореше, включително и Роб. Сега намирам всичко за съвсем естествено, все едно за пръв път в живота си съм влязла в собствената си кожа, много по-удобна от предишната.

— Имах предвид на твоя стол — изръмжава господин Даймлер и лицето му става тъмночервено, почти лилаво.

Ура! Готиният даскал загуби самообладание, може би за пръв път в историята на „Томас Джеферсън“, и каквато и игра да сме започнали, знам, че точките са за мен. Стомахът ми се преобръща при мисълта, но не болезнено, по-скоро прилича на усещането в мига преди въртележката в Луна парка да достигне връхната си точка очакваш възхода ѝ, искаш да застанеш най-отгоре и да видиш света в краката си, миг преди всичко пред теб да се разлети под напора на вятъра, и ти започваш да крециш. Смеховете в стаята преминават в общ ропот. Ако си пред вратата, може да ги сбъркаш с аплодисменти.

Аз продължавам да мълча, но те жужат като кошер, кикотят се и започват да ми подхвърлят бележки. На бюрото вече има три. Едната е от Бека. На нея пише: „Страхотна си!“ Другата е от Хана Гордън: „Той е толкова сладък!“ Третата прилича на боклук за кошчето и се приземява в скута ми, преди да видя откъде идва. В нея пише: „Курва.“ Срамът ме залива като гореща вълна, завива ми се свят и храната се надига от стомаха ми, но всичко преминава бързо. Нищо от това не е истинско. Аз самата не съм истинска.

Четвъртата бележка пристига малко преди края на часа. Сгъната е във формата на самолет и буквално плува във въздуха, плъзга се по чина и спира пред мен в мига, когато господин Даймлер написва някаква формула на дъската, и се обръща към класа. Самолетът е толкова съвършен, че ми е жал да го разваля, но въпреки това го хващам, разгъвам внимателно крилете му и прочитам красивите печатни букви: „Прекалено си добра за това.“

Няма подпис, но без съмнение е от Кент. За секунда нещо остро и болезнено се забива дълбоко в мен, не разбирам какво е, дори не мога да го опиша, но то дълбае в мен, минава под ребрата ми и ме оставя без дъх. Не трябваше да умирам. Не трябваше да съм аз.

Бавно скъсвам бележката на две половини, слагам ги една върху друга и отново късам на две.

Класът е прекалено възбуден, не успява да се съсредоточи, господин Даймлер се предава и ни пуска две минути преди звънеца.

— Не забравяйте теста в понеделник. Ще бъде върху граници и асимптоти — напомня ни, отива до бюрото си и се обляга с две ръце, видимо изтощен. Всички си отдъхват, разнася се шум от обличане на якета, местене на столове по линолеума. — Саманта Кингстън, бихте ли останали за малко?

Казва го, без да ме поглежда, но изведнъж ми става кофти. За пръв път ми идва наум, че може да загазя. Не че има някакво значение, но ако трябва да изслушам лекция по въпросите на дисциплината и задълженията на учениците от господин Даймлер, ще умра от срам. Ще умра отново.

— Стискам палци — прошепва Бек на излизане.

С нея не сме никакви приятелки — Линдзи ѝ вика Бека Пуйката, защото яде сандвичи с пуйка всеки божи ден, но фактът, че го казва, отпуска възела в стомаха ми.

Господин Даймлер изчаква да излезе и последния ученик — с крайчеца на околото си виждам Кент да стои нерешително отпред в коридора пред вратата, — после отива до вратата и я затваря. Начинът, по който бравата изщраква, кара сърцето ми да подскочи. Затварям очи за секунда, пренасям се на Фолоу Ридж Роуд в колата с Линдзи и виждам жълтата светлина от фаровете на автомобила, който лети срещу нас, да проблясва обвинително в мрака. Винаги отбиват първи, ме успокоява тя, но аз разбрах, че не го направи затова. Прави го заради тръпката, която те обхваща винаги когато не знаеш изхода, когато изведнъж съзнаваш, че колата може и да не отбие и вместо другия откриваш, че ти си извън пътя и пропадаш в тъмнината.

Отварям очи и виждам пред себе си господин Даймлер. Стои с ръце на кръста точно пред мен и ме гледа.

— Какво си мислиш, че правиш, момиче?

Суровият му тон ме стряска. Досега не се е случвало учител да ми говори така.

— Аз... аз не знам за какво говорите.

Гласът ми изтънява като на дете.

— За представлението тук, точно тук, пред очите на всички. Какво искаше да покажеш?

Ставам права, не мога повече да седя там и да гледам нагоре към него като петгодишно хлапе. Краката ми треперят и се подпирам с една ръка на чина, за да им дам възможност да се успокоят. Поемам дълбоко

въздух и се опитвам да си върна самообладанието. Всичко това няма значение, всичко ще бъде изтрито докрай.

— Съжалявам — казвам и усещам прилив на сили. — Наистина не знам за какво говорите. Направила ли съм нещо?

Той отклонява поглед към вратата. Мускулите около челюстта му се свиват. Този лек спазъм възвръща самоувереността ми. Прииска ми се да протегна ръка и да заровя пръсти в косата му.

— Нали знаеш, че може да си навлечеш куп неприятности? — поглежда ме отново. — Да създадеш неприятности и на мен.

Звънецът бие и часът завършва официално. Еуфорията се завръща, насища кръвта ми и въздуха с флуиди. Ставам, бавно заобикалям чина си и заставам пред черната дъска. Спирам на няколко крачки от него. Той не се отдръпва. Поглежда ме право в очите. Неговите са толкова дълбоки и пълни с нещо, че почти губя смелостта си. Но не за дълго.

Излягам се на чина на Бека и подпирам лакти така, че всичките ми прелести да са пред очите му: гърди, крака, всичко. Главата сякаш се отделя от тялото ми и се понася без цел из въздуха, кръвта ми се оттича и остава само енергия и вибрации.

— Не ме е страх от неприятности — казвам с най-сладострастния си тон.

Господин Даймлер ме гледа в очите, не сваля поглед надолу, но усещам какви усилия му коства.

— Какво правиш?

Полата ми се е вдигнала толкова много, че бельото ми със сигурност се вижда. Днес съм облякла прашки от розова дантела, първите в живота ми. По принцип не харесвам прашки, според мен са неудобни, все едно имаш ластик между бедрата, но миналата година с Линдзи си купихме еднакви от „Виктория Сикрет“ и ѝ обещах да ги обуя днес.

Намирам думите от някакъв филм и казвам:

— Мога да спра, ако искаш.

Гласът ми излиза повече като придихание, но не по моя воля. Просто не ми достига въздух, защото спирам да дишам. Целият свят замръзва, докато чакам отговора му.

Когато заговаря, в тона му долавям досада и раздразнение и нищо от онова, което очаквах.

— Какво искаш, Саманта?

Въпросът му ме стряска и за миг губя мислите си. Той ме гледа нетърпеливо, сякаш съм дошла да го моля да ми повиши оценката. Вторият звънец бие. Усещам, че всеки момент ще ме отпрати, напомняйки ми за теста в понеделник. Разбирам, че губя контрол над ситуацията, а не знам как да си го възвърна. Все още усещам вибрациите във въздуха, но сега ми се струва леко заплашително, сякаш пространството над нас е пълно с остри неща, готови всеки момент да паднат.

— Аз... искам теб.

Не исках да прозвучи толкова несигурно. Но е истина. Това искам. Искам господин Даймлер. Главата ми се замайва като на въртележка, изведнъж осъзнавам, че не си спомням първото му име, и усещам, че ме залива вълна от истеричен смях. Излегнала съм се полугола пред учителя си по математика, а дори не мога да си спомня първото му име. Най-после то изниква в главата ми: Ивън.

— Искам теб, Ивън — казвам по-смело. За пръв път изричам името му.

Той се вира дълго в мен. Започвам да се изнервям. Искам да дръпна полата си надолу, да отклоня поглед или да закрия гърдите си с ръце, но си налагам да остана така.

— За какво мислиш? — питам накрая, но вместо да ми отговори, той тръгва директно към мен.

Слага ръце на раменете ми и ме бута да легна на чина на Бека. После ме целува, прокарава език по врата и ухото ми, издавайки странни грухтящи звуци, подобни на онези, които издава Пикъл, когато му се пишка. Притисната в него, се чувствам съвсем мъничка ръцете му са големи и силни, опипват жадно врата и раменете ми.

Господин Даймлер вкарва ръка под блузата ми и стиска гърдите ми една по една, толкова силно, че едва не извиквам. Езикът му е дълъг и дебел, прекалено голям за моя. През цялото време си повтарям „Целувам се с господин Даймлер, целувам се с господин Даймлер, Линдзи няма да повярва!“, но не чувствам това, което съм очаквала. Затисната от тежкото му тяло, едва си поемам дъх, изведнъж ми хрумва ужасната мисъл, че мама усеща същото, когато се целува с татко.

Отварям очи и поглеждам към мръсните плочки на тавана — същите плочки, които съм съзерцавала часове наред през годината. Мислите ми се завъртат около тях, започвам да ги броя, излизам от физическото си тяло и се въртя около тях като муха. В главата ми напират безброй въпроси: „Как може таванът да остане същият, докато се случва това? Защо не се срутва върху главите ни?“ Изведнъж усещам, че вече не ми е забавно: острият блестящи неща във въздуха падат върху нас като натрошено стъкло, онова нещо в мен изчезва и неочаквано се събуждам, сякаш след дълго пиянство.

Слагам ръце на гърдите му и се опитвам да го отблъсна, но той е прекалено тежък, прекалено силен. Усещам твърдите мускули под пръстите си — като гимназист е играл лакрос, с Линдзи открихме информацията в архивите — и тънък слой сланина над тях. Отпуснал се е върху мен с цялата си тежест и не мога да дишам, лежа като премазана под него с разкрачени крака, дебелият му корем е залепнал за моя. В един момент успявам да откъсна устни от неговите.

— Ние... не можем да го направим тук.

Думите се изплъзват сами от устата ми, без мое участие. Това, което исках да кажа, всъщност е: „Не можем да го направим. Нито тук, нито никъде!“

Това, което исках да кажа, е: „Спри!“

Той диша тежко, все още търси устните ми. В основата на косата му се образува капчица пот и проследявам пътя ѝ през челото му до върха на носа. Най-послед слиза от мен, потрива брада и кима разсеяно.

Усещам се свободна, моментално скачам и дърпам полата надолу, като внимавам да не види, че ръцете ми треперят.

— Права си — казва замислено и тръска глава, все едно иска да прогони дрямката от себе си. — Да, права си.

Прави две крачки встрани и ми обръща гръб. За миг оставаме така, безмълвни и тихи. Мозъкът ми пулсира от напрежение. Той е само на няколко крачки от мен, но изглежда безнадеждно, невъзможно далеч, като далечна сянка в снежна буря, дори не сянка, а нещо, което приемаш за сянка.

— Саманта — проговаря най-послед и разтърква очите си с ръце, все едно съм го изтощила до смърт. — Виж, Саманта, това, което се случи тук... нали няма нужда да ти напомням, че трябва да си остане между нас?

Усмива се, но не е обичайната му усмивка. В тази няма смях.

— Изключително важно е, Саманта. Разбираш ли ме? — Поглежда ме право в очите, после въздъхва нещастно. — Всеки прави грешки...

И замлъква, загледан в мен.

— Грешки — повтарям и думата започва да подскача като топка за пинг-понг из главата ми. Не съм сигурна дали иска да каже, че той е направил грешка или говори за мен. Грешка, грешка, грешка. Странна дума, хаплива.

Устата, носът и устата на господин Даймлер — чертите му се прегрупират и изменят като в картина на Пикасо, докато настоява:

— Искам да съм сигурен, че мога да разчитам на теб.

— Разбира се, че можете — чувам се да казвам и той ме поглежда облекчено. Подозирам, че ако не беше толкова неудобно, щеше да ме потупа по главата с думите: добро момиче.

Продължавам да стоя там, просто не знам какво да правя. Не знам дали да изчакам да дойде и да ме целуне, или само да ме прегърне, изглежда ми идиотско да си тръгна ей така, да си събера нещата и да изляза, все едно нищо не се е случило. След няколко примигвания в посока към мен той казва:

— Ще закъснееш за обяд.

Сега вече наистина съм свободна. Грабвам чантата си и тръгвам.

Излизам в коридора и се облягам на стената, благодарна за хладината на камъка по кожата си. В мен нещо ври и кипи и не знам дали да подскачам от радост, да се засмея или да заплача. Коридорите, слава Богу, са празни. Всички са на обяд.

Вадя телефона да изпратя съобщение на Линдзи, но се сещам, че сме скарани. Тя също не ми е писала за купона у Кент. Сигурно още ми е бясна. Нямам представа дали и Елъди ми е сърдита, но като се сещам какви ги наговорих в колата, потръпвам.

Решавам да напиша съобщение на Али — поне за нея съм сигурна, че не ми се сърди. Дълго обмислям как точно да ѝ го кажа. Някак си не върви да напиша: „Целунах господин Даймлер“, но ако използвам „Айвън“, тя няма да разбере за кого говоря. „Айвън Даймлер“ също не става, освен това беше много повече от една целувка. Той беше върху мен.

Накрая връщам телефона в чантата, без да напиша нищо. Решавам, че ще бъде по-ефектно, ако изчакам, докато се сдобря с Линдзи и Елъди, и да го съобщя лично и на трите. Така ще мога да им го представя по-хубаво, отколкото беше, и ще видя с очите си реакциите им. Ако ченето на Линдзи падне, значи цялата работа си струваше. Слагам малко фон дьо тен на бузите да прикрия червените петна от брадата на господин Даймлер и отивам на обяд.

НЕ СЪДИ ЗА ЕДНА КНИГА ПО КУБИНКИТЕ

След десет минути влизам в барчето и съглеждам, че нашата маса е празна. Ясно, изритана съм от групата официално и категорично.

За стотна от секундата всички очи се насочват към мен. Неволно вдигам ръка към лицето си, ужасена, че ще видят червените ми бузи и ще разберат какво съм направила.

Връщам се в коридора. Трябва да остана за малко сама и да си събера мислите. Тръгвам към тоалетните, но щом приближавам, две второкурснички (Линдзи ги нарича двекурснички, защото винаги вървят по две, сякаш разбират, че ако са три, гледката може да те накара да повърнеш) излизат оттам ръка за ръка и се заливат от смях за нещо си.

Обедната почивка е пиков час за трафика до тоалетните и обратно: всяка от нас има нужда да оправи червилото си, да се оплаче, че е напълняла, да заплаши, че ще разбие автоматите за закуски, понеже ѝ глътнали стотинките. Последното, което ми трябва сега, е подобен поток от глупости.

Тръгвам към старата тоалетна в далечния край на крилото по природни науки. Миналата година там направиха нова, която не се запушва седем дни в седмицата, както беше със старата: тази вече не се посещава. Колкото повече се отдалечавам от барчето, толкова по-тихо става, шумът и врявата заглъхват и се сливат в един ненатрапчив звук като шума от океанските вълни. Сърцето ми успокоява ритъма си с всяка следваща стъпка и усещам как краката ми стават по-стабилни, по-сигурни.

Както и очаквах, тоалетната е празна и мирише на обичайните препарати за почистване и сяра. Но днес усещам и още нещо: миризма на цигарен дим, но не точно. Натискам вратата към мивките, но тя не се отваря. Натискам по-силно и нещо изскърцва. Блъскам вратата с рамо, най-после се отваря, влизам заедно с нея и удрям коляно в подложения под дръжката стол. Болката се разнася бързо по целия ми крак. Тук миризмата на дим е много по-силна.

Хвърлям чантата, хващам се за коляното и изругавам:

— Мамка му!

— Какво става там?

Подскачам от изненада. Не предполагам, че в тоалетната може да има някой. Вдигам поглед и виждам Ана Картильо с цигара в ръка.

— Господи! Изкара ми акъла — възкликвам.

— Аз ли съм ти изкарала акъла? — Тя се подпира на мивката и тръска в нея пепелта. — А ти? Как връхлетя само! Не можа ли да почукаш?

Изглежда възмутена, сякаш съм нахлула в дома ѝ.

— Извинявай, задето ти развалих купона — казвам и се обръщам към вратата.

— Чакай! — Протяга ръка към мен и пита притеснено: — Нали няма да кажеш?

— Какво да кажа?

— За това. — Дърпа от цигарата и издухва облак от дим.

Цигарата изглежда прекалено тънка и къса, сякаш сама си я е свивала. И изведнъж ми просветва. Това е джойнт. Листата сигурно са смесени с тютюн, защото не успях веднага да различа характерната миризма, която усмърдява дрехите ми след всеки купон. Веднъж Елъди ме нарече щастливка, понеже мама никога не идва в стаята ми, когато се прибирам, иначе щяла да си помисли, че кълцам листа в старата ни пералня.

— Ти какво? Идваш си тук и си изпушваш обяда, така ли?

Не исках да ехидствам, но прозвучава точно така. Очите ѝ се стрелкат към плочките на пода и чак тогава забелязвам празната опаковка от сандвич и наполовина изядените картофи. Изведнъж се замислям и установявам, че никога не съм я виждала в барчето. Сигурно тук обядва всеки ден.

— Да. Декорът ми харесва. — Тя проследява погледа ми до огризките на пода, гаси фасата и скръства ръце. — А ти какво правиш тук? Не си ли... — Млъква, но разбирам какво има предвид: „Не си ли с приятелките си?“

— Допишка ми се — отвръщам бързо.

Очевадна лъжа, очевидно е, че не намирам към кабинките, но се чувствам прекалено объркана, за да измисля свястно извинение, и тя не пита повече.

Известно време стоим една срещу друга в неловко мълчание. През целия си живот не съм разменила една дума с Ана Картильо, поне не и преди катастрофата, като изключим онзи път, когато изкрещях в лицето ѝ: „Не я наричай гадна мръсница“, след като тя нарече Линдзи „гадна мръсница“. Но предпочитам да остана тук с нея, отколкото да се разхождам из коридорите като призрак. Накрая си казвам „майната му“, сядам на стола и качвам крака си на мивката. Очите на Ана вече са леко разфокусирани. Тя се подпира на стената, сочи към коляното ми и установява:

— Подуло се е.

— Да, защото някакъв идиот е запънал вратата със стол.

Захилва се. Вече е яко напушена. Вдига вежди и кима към крака ми, който се кандилка върху кръглата мивка.

— Готини обувки — в първия момент не мога да преценя дали не ми се надсмива, — но сигурно са трудни за ходене.

— Мога да ходя с тях — отвърщам прекалено бързо. После свивам рамене: — Но на къси разстояния.

Тя изпръхтява и покрива устата си с ръка.

— Купих ги за майтап.

Не разбирам защо трябва да се оправдавам, и то не пред друг, а пред Ана Картильо, но днес май нищо не върви по обичайния ред. Всички правила са излетели през прозореца. Ана също изглежда спокойна. Държи се, сякаш няма нищо странно, че двете си гукаме в тоалетна с размерите на затворническа килия, вместо да сме в барчето и да обядваме.

Сяда на плота между мивките и завърта крака към мен. Не ме изненадва, че не е облякла нищо специално за Свети Валентин. Виждам ръбовете на няколко тениски с различна дължина, като последната е с качулка. Ръбът на дънките ѝ е разръфан, едно копче на дюкяна ѝ липсва и на негово място има безопасна игла. На краката ѝ се мъдрят огромни кубинки, „Док Мартинс“, ама не точно, по-скоро дядо му.

— Трябват ти чифт от тези. — Чуква пети една в друга и си представям как пънкарката Дороти се опитва да избяга от Оз. — Не съм имала по-удобни обувки.

Поглеждам я красноречиво в смисъл на „Да бе“. Тя свива рамене.

— Пробвай и ще се убедиш.

— Окей, дай ги насам.

Ана се вглежда в мен, опитва се да разбере сериозно ли говоря, или се шегувам.

— Ето. — Изхлузвам обувките си, те падат на плочките и се приземяват с тракане. — Хайде да ги сменим.

Ана се навежда мълчаливо и събува кубинките си. Чорапите ѝ се оказват на ивици с цветовете на дъгата, което ме изненадва. Очаквах да са черепи или нещо по-добро. Тя събува и тях, свива ги на топка и замахва да ги хвърли към мен.

— Ух! — бърча нос. — Не, благодаря. Ще карам така.

Тя свива рамене и се усмихва.

— Както кажеш.

Обувам кубинките и веднага разбирам, че е абсолютно права. Наистина са удобни, дори и без чорапи. Кожата е страхотна и много мека. Краката ми се отпускат блажено в тях.

— С тях съм като някоя мъчителка на дечица — усмихвам се и чуквам изпъкналите железни върхове един в друг. Много ми харесват, харесва ми и потракващият звук.

— А аз съм като на кокили.

Виждам, че вече е обула моите обувки и маневрира напред-назад из тоалетната с разперени встрани ръце, все едно ходи по въже.

— Носим един номер — отбелязвам, макар да е очевидно.

— Осем и половина. Често се среща.

Тя спира, поглежда ме през рамо, сякаш иска да каже още нещо, навежда се и измъква чантата си от шкафа под мивката — размъкната торба, вероятно собственооръчно съшита от различни парчета плат — вади метална кутийка от бонбони за свеж дъх. Вътре има торбичка с трева, сигурно подарък от Алекс, хартия за цигари и няколко готови.

Ана свива една, като балансира внимателно върху учебника по подготовка за живота, който играе ролята на маса. (Странична забележка: досега съм виждала учебникът да се използва вместо: (1) чадър, (2) оръжие, (3) възглавница, а сега и това. Никога обаче не съм забелязвала някой да учи от него, което означава, че всеки, завършил Томас Джеферсън, е тотално неподготвен за живота или че определени неща не се научават от учебник.) Пръстите ѝ са бързи и ловки. Явно е с дълга практика. Чудя се дали го правят с Алекс след секс. Лежат един

до друг и си пафкат. Чудя се също дали понякога се сеца за Бриджит и едва не задавам въпроса на глас.

— Спри да ме зяпаш.

— Не те зяпам — отвърщам, вдигам поглед нагоре и поглеждам в тавана с цвят на повръщано, което ми напомня за господин Даймлер, и връщам поглед на нея. — Но тук няма големи възможности.

— Никой не те е канил.

Отново е язвителна.

— Това е обществена тоалетна — изрепчвам се. За част от секундата очите ѝ потъмняват, подозирам, че всеки момент ще избухне и ще сложи край на идилията, затова бързам да добавя: — Тук наистина не е лошо, като се има предвид, че е тоалетна.

Тя ме поглежда изпод вежди, сигурно смята, че я баламосвам, за да ѝ се подигравам после.

— Може да си донесеш отоманка. — Оглеждам се наоколо. — Да си създадеш малко уют.

Ана навежда глава и отново се съсредоточава в пръстите си.

— Има един художник, много го харесвам... онзи, дето рисува стълби, които отиват нагоре и надолу едновременно.

— Ешер? — Поглежда ме, явно изненадана, че съм наясно за кого говори.

— Да, точно той — кимам и улавям, че погледът ѝ омеква. — Мислех си... де да знам, може да окачиш една от неговите картини тук. Ей така, да имаш какво да си гледаш. Имам десет негови албума вкъщи — изтърсвам, доволна, че се е успокоила и не се кани да ме изрита от тоалетната. — Баща ми е архитект. Пада си по тия работи.

Ана навива джойнта, облизва ръба на хартията и завърта с пръсти двата края на цигарата. После кима към стола.

— Ако искаш, може да седнеш там. Тъкмо ще блокираш вратата. Така ще са наясно, че е частна собственост.

Сядам и се облягам на вратата, столът изскърцва зловещо по плочките. Двете притаяваме дъх, споглеждаме се и се размиваме. Ана вади лилава запалка с изображение на цвете, съвсем различна от очакванията ми, и се опитва да разпали джойнта. Пробва няколко пъти, но камъчето на запалката ѝ явно се е изтрило. Захвърля я на пода и изругава. Пак бърка в чантата и този път изважда запалка във формата

на голо женско тяло. Натиска главата и от гърдите ѝ изскачат две сини пламъчета. Ето такава запалка очаквах от Ана Картильо.

Лицето на Ана става сериозно, тя смуква дълбоко от цигарата и ме поглежда през облак от синкав дим.

— Кажи ми, защо ме мразите толкова много? — пита тихо.

Изобщо не очаквах подобен въпрос от нея. Още повече се изненадвам от следващото: протяга ръка и ми предлага да си дръпна.

Колебанието ми трае само миг. Хей, никъде не пише, че мъртвите трябва да са разумни, нали?

— Не те мразим. — Изглежда не съм особено убедителна.

Истината е, че не знам отговора. Аз лично не я мразя Линдзи непрекъснато повтаря, че я мрази, но никога не съм разбирала причината за действията ѝ. Дръпвам силно и тревата ме удря в главата. Досега съм пушила такова нещо един-единствен път, но съм виждала милион пъти как го правят другите. Вдишвам дълбоко и пълня дробовете си с дим вкусът е тежък, сякаш дъвча мъх. Опитвам се да го задържа в себе си, както съм виждала да правят, но той започва да гъделичка гърлото ми. Задавам се и ѝ връщам фаса.

— Тогава защо — пита отново, спестявайки края на изречението: „... ми правите шибани номера?“ Като графитите по тоалетните. И злостната атака с имейли в края на втори курс: „Ана Картильо има хламидии.“ Добре, че не започна да ги изброява. Дръпва от цигарата и пак ми я подава.

Дърпам и аз. Нещата започват бавно да се променят, някои се размазват, други изплуват напред с кристална яснота. Сякаш някой си играе с обектива на камерата. Нищо чудно, че хората продължават да говорят с Алекс. Може да е гадняр, но прави добър стаф.

— Не знам — отвърщам най-накрая. — Предполага, че така ни е по-лесно. Просто трябва да си го изкараме на някого.

Думите излизат от устата ми сами, преди да осъзная, че казвам самата истина. Дърпам още веднъж и връщам на Ана. Всичко около мен се разширява и уголемява, ръцете ми натежават, сърцето ми бие в гърдите и чувам как изтласква кръвта по вените. В края на деня всичко това ще изчезне, времето отново ще подскочи и всичко ще започне отначало.

Звънецът бие. Обядът е свършил.

— Ох, по дяволите! — възкликва Ана. — Трябваше вече да съм на друго място.

Започва бързо да събира нещата си и без да иска, изпуска кутията с джойнта. Торбичката с тревата се завира под мивката, а хартийките се разлетяват из цялото помещение.

— Мамка му!

— Чакай, ще ти помогна.

Двете сме на колене и събираме нещата. Пръстите ми са подути и сковани, трудно ми е да отлепя тънките хартийки от пода. Вижда ми се смешно и с Ана избухваме в смях, събираме глави, хълцаме, тресем се и между смеховете тя продължава да повтаря „Мамка му“ почти на равни интервали.

— Побързай — казвам, останала без дъх.

Изведнъж усещам, че трупаните през последните дни злъч и тревога ме напускат, оставят ме свободна и щастлива. — Алекс ще се ядоса.

Тя замръзва на място. Главите ни са изключително близо една до друга и челата ни почти се докосват.

— Откъде знаеш, че имам среща с Алекс? — пита с трезв и сериозен тон.

Разбирам, че съм сгафила, но вече е късно.

— Виждала съм те няколко пъти да се промъкваш през Салона на пушачите след седмия час — мънкам наслуки и тя се отпуска.

— Нали няма да кажеш на никого? — Поглежда ме умолително и прехапва долната си устна. — Не искам...

Не се доизказва и се замислям дали няма предвид Бриджит. Тя само поклаща глава и продължава да събира хартийките.

Струва ми се абсурдно да кажа на съучениците си, че Ана Картильо спи с Алекс след онова, което направих с господин Даймлер. Нямам право да казвам нищо на никого. Пафкам трева в тоалетната. Нямам приятелки. Учителят по математика си набута езика в гърлото ми и гаджето ми ме мрази, защото не искам да си легна с него. И макар да съм мъртва, не мога да спра да живея. Абсурдът на ситуацията ме блъска с такава сила, че започвам да се хиля отново. Ана остава сериозна. Очите ѝ са като два искрящи мраморни къса.

— Какво? — поглежда ме злобно. — На мен ли се смееш?

Поклащам глава, но не съумявам да отговоря. Смея се толкова силно, че ме заболява коремът. Така се треса от смях, че се накланям назад и се приземявам по задник с едно мощно „бам“. Устните на Ана се разтягат в усмивка.

— Ти си куку — вика през смях.

Поемам няколко глътки въздух и успявам да кажа:

— Поне не се барикадирам в тоалетната.

— А аз поне не се отцепвам от половин цигара.

— А аз поне не спя с Алекс Лимънт.

— А аз поне нямам кучки за приятелки.

— А аз поне имам приятелки.

Продължаваме в този дух и се смеем все по-силно. Ана се превива на две, залита на една страна и се подпира с лакът, но той не я удържа, претъркулва се, ляга на пода, хълца и мята крака и ръце — като пудел. От време на време казва нещо и всичко започва отново.

— Искам да ти спусна нещо — обявявам, щом успявам да си поема дъх.

— Съдът е готов да те изслуша — изрича и имитира, че удря със съдийско чукче по пода, после отново прихва в шепите си.

Харесва ми как помещението се стеснява и ме притиска от всички страни. Плувам в гъст мрак. Зелените стени са вода.

— Целувах се с господин Даймлер.

Казвам го и пак избухвам в неистов смях. Това са петте най-смешни думи в английския език.

Ана се надига на лакът.

— Каквооо си направила?

— Шшшт — слагам пръст на устните си. — Целунахме се. И той си пъкна ръката под блузата ми. И после я сложи... — соча между бедрата си.

Тя започва да върти пиянски глава. Косата ѝ се увива около лицето като торнадо.

— Няма начин. Няма начин. Няма начин.

— Кълна ти се.

Тя се навежда толкова близо до мен, че усещам дъха ѝ по лицето си. Смърди на тик-так.

— Гадост е. Знаеш го, нали?

— Знам.

— Гадно, гадно, гадно. Той е завършил нашето училище. Преди десетина години.

— Осем. Проверихме.

Тя се засмива с цяло гърло и за секунда обляга глава на рамото ми.

— Всички са перверзници — мълви тихо и налива думите директно в ухото ми. После се отдръпва и простенва. — Мамка му! Така се отцепих.

Става и се хваща с ръка за стената. Олюлява се за момент, поглежда се в огледалото и си оправя косата. После изважда от задния си джоб шишенце и капва във всяко око по две капки. Аз продължавам да седя на пода и да я зяпам отдолу на горе. Струва ми се, че е на километри от мен.

— Алекс не те заслужава — изтърсвам ни в клин, ни в ръкав.

Тя ме прекрачва и продължава към вратата. Виждам вдървения ѝ гръб и решавам, че съм я ядосала. Ана спира за момент и се подпира на облегалката на стола. Обръща се и я виждам да се усмихва.

— А теб господин Даймлер не те заслужава. — И пак дружно избухваме в смях.

Най-последно тя избутва стола от пътя си, отваря вратата и се измъква в коридора.

Изчаквам я да излезе, отмятам глава назад и се забавлявам с лупингите, които прави помещението. Като че ли си играе със слънцето. Осъзнавам, че съм дрогирана, и решавам, че е адски забавно да знаеш, че си дрогиран, но да не си в състояние да спреш дрогираните си мисли.

Съзирам нещо бяло под мивката: цигара. Навеждам се и намирам още една. Ана е забравила да си ги прибере. На вратата се чука. Грабвам цигарите и ставам. Световъртежът и усещането, че се намирам под вода, веднага се засилват. Отнема ми цяла вечност да махна стола от пътя си и да отворя вратата. Всичко е ужасно тежко. Отварям и подавам цигарите през цепката.

— Забрави си ги.

Само че не е Ана. Госпожа Уинтърс стои отпред със скръстени ръце и толкова силно присвити очи, че носят ѝ прилича на голяма черна дупка, която поглъща цялото ѝ лице.

— Пушенето в района на училището е забранено — заявява, натъртвайки на всяка дума. После се усмихва и показва всичките си зъби.

МОПСОВЕТЕ

В Правилника на гимназия „Томас Джеферсън“ пише, че „за пушене в района на училището ученикът се наказва три дни отстраняване от учебни занятия“. (Знам го наизуст, защото всички пушачи късат тази страница и церемониално я изгарят в Салона, понякога се навеждат и палят цигарата си от пламъците, докато думите по нея се къдрят, чернеят и се превръщат в пепел.)

Аз не се разминавам само с предупреждение. Администрацията прави изключение за ученици, които знаят нещо за някои заместник-директори и някои учители по физическо, които са и треньори по футбол. Госпожа Уинтърс за малко не получи сърдечен пристъп, когато започнах да бръщолева за моделите на поведение, за горкото ми силно възприемчиво съзнание — обичам този израз, сякаш съзнанието на всеки под двайсет и една е като гипс — и за отговорността на педагозите на оформянето му, както и за задълженията на администрацията да следи за изпълнението на въпросния правилник, включително и за написаното на шейсет и девета страница от него: „Забраняват се неприлични и сексуални действия в и около училището.“ (Това го знам, защото страницата е късана и закачвана стотици пъти по вратите на тоалетните, придружавана с неприлични рисунки предимно от сексуално естество. Но администрацията направо си го проси. Кой слага такова правило на страница шейсет и девета?)

Ако не друго, поне прекараният с госпожа Уинтърс час и половина ме отрезвява. Излизам от кабинета ѝ, звънецът вече е бил и учениците излизат от класните стаи, вдигайки повече шум, отколкото е необходимо — смеят се, крещят, отварят и затварят с трясък вратите на шкафчетата, изпускат учебници и тетрадки, бутат се: напрегнат и безсмислен шум, типичен за петък следобед. Чувствам се в страхотна форма, самоуверена и силна, и докато си гукаме с госпожа Уинтърс, си мисля, че трябва веднага да намеря Линдзи. Няма да повярва. Направо ще пририта от смях. После ще ме прегърне и ще каже: „Ти си истинска звезда, Саманта Кингстън“, и всичко ще бъде наред. Не пропускам да

хвърлям по едно око и за Ана — изведнъж се сещам, че не си разменихме обувките и аз все още съм с нейните гигантски черни кубинки.

Всичко свършва и излизам през главния вход. Очите ми се насълзяват от студа и гърдите ме заболяват, февруари наистина е най-лошият месец. На паркинга пред барчето има няколко автобуса, моторите им се давят и кашлят, изпускайки гъст облак от черен дим. Зад мръсните им прозорци се виждат бледите лица на няколко безлични и еднакви на пръв поглед хлапета от долните класове, потънали дълбоко в седалките с надеждата никой да не ги види. Тръгвам напърно през преподавателското крило към алеята на старшите, но на половината път съзирам огромната задница на сребристия рейндж ровър с пуснатата на макс „Без повече драма“ да напуска алеята и да дава газ към горния паркинг. Заковавам на място, усещайки как доброто ми настроение изведнъж се изпарява. Естествено, няма причина да си мисля, че Линдзи ще ме чака, но дълбоко в себе си се надявах. И тутакси изтрезнявам напълно: няма с какво да се придвижа. Няма и къде да отида, понеже не искам сега да се прибирам вкъщи. Замръзвам, но усещам как гореща вълна се надига от пръстите на краката ми и тръгва по гърба ми.

Странно нещо — популярна съм, но нямам много приятели. А най-странното е, че го отчитам за пръв път.

— Сам!

Обръщам се и виждам Тара Флът, Бетани Харпс и Кортни Уолкър да идват към мен. Винаги се движат в пакет и въпреки че уж сме нещо като приятелки, Линдзи ги нарича „мопсовете“, защото, за разлика от нас, били грозни.

— Какво правиш?

Усмивката на Тара е перманентна, все едно непрекъснато позира за реклама на паста за зъби. Сега усмивката ѝ е насочена право към мен.

— Навън е най-малко трийсет градуса под нулата.

Мятам косата на рамото си и демонстрирам пълно спокойствие. В никакъв случай няма да допусна мопсовете да разберат, че съм изхвърлена от групата.

— Трябваше да кажа нещо на Линдзи — махам неопределено към алеята на старшите, — но вече е отпрашила с момичетата.

Включили са се в някаква благотворителна акция и ходят всеки петък.

— Кофти работа — отбелязва Бетани и кима енергично. Доколкото знам, единствената ѝ задача в живота с да се съгласява с току-що казаното от друг.

— Ела с нас — хваща ме за ръката Тара и я стиска приятелски. — Тръгнали сме на пазар в „Ла Вила“. После мислим да отидем на купона у Кент. Какво ще кажеш?

Проверявам наум другите възможности. Сто процента съм сигурна, не съм поканена у Али. Линдзи се е погрижила за това. После Роб... виждам цялата сцена: той седи на дивана и свири, раздава го рокаджия, нахвърля се върху мен, прави се, че не забелязва, че къса поредния ми сутиен само защото не може да се справи с кукичките. Опитва се да разговаря и се люлее напред-назад, докато техните опаковат багажа си за уикенда. И щом потеглят — пица и хладка бира от гаража. И продължаваме да се натискаме. Не, благодаря.

Обхождам с поглед паркинга още веднъж, търсейки Ана. Неудобно е да си тръгна с нейните обувки, но пък тя също не прояви никакво старание да ме намери. А и Линдзи винаги твърди, че новите обувки може да променят живота ти. А ако някога съм се нуждаела от сериозна промяна в живота си, то е сега.

— Звучи добре — казвам и ако изобщо е възможно, усмивката на Тара става още по-широка и белите ѝ зъби блясват като кости.

Докато се изтегляме от паркинга, разказвам на мопсовете — не мога да спра да мисля за тях по друг начин — за конското в кабинета на госпожа Уинтърс и как се разтрепери от страх, като разбра, че знам за нея и господин Ото, и как се разминах с наказанието, защото ѝ обещах да унищожа записа на телефона с една от нейните любовни срещи в кабинета на Ото (пълна измислица, разбира се, няма как да се добера до доказателство за тяхната връзка без цифрова камера). Тара ахва и започва да се смее като побъркана, Кортни ме поглежда, сякаш съм измислила лекарство срещу рак или хапче, което те смалвява до размерите на муха, а Бетани слага ръце на устните си и казва:

— Пресвета майко на шоколадовия „Коконът“!

Не съм сигурна какво трябва да означава това, но определено е най-оригиналното нещо, което съм чувала да излиза от устата ѝ. Развоя

на срещата с мопсовете ми възвръща настроението и самоувереността и си напомням, че това е моят ден: мога да правя каквото си искам.

— Тара — навеждам се към нея. Колата на Тара е малък сивик с две врати и с Бетани седим на задната седалка. — Може ли преди мола да се отбием за малко до нас?

— Разбира се — отвръща и ето я пак усмивката, този път отразена в огледалото за задно виждане, като част от небето. — Искаш да си оставиш нещо ли?

— Не, да взема нещо — поправам я и я дарявам с една от най-големите си усмивки.

Наближава три часът, мама трябва вече да се е върнала от курса си по йога и наистина виждаме колата ѝ на алеята пред нас. Тара започва да навива волана, но я потупвам по рамото и ѝ правя знак да продължи. Тя поема нагоре по пътя, докато се скрием зад вечнозелените храсти, които мама посади преди години, когато откри, че тогавашният ни съсед, господин Хорфърли обича да се разхожда из градината си чисто гол посред нощ. Това е решение за всеки проблем в предградията: посади дърво и стискай палци то да те предпази от всички.

Излизам от колата и минавам отстрани на къщата, като се моля мама да не гледа през прозореца на хола или от кабинета на татко. Залагам на предположението, че е в банята, взима си един от нейните възмутително дълги душеве, преди да прибере Изи от гимнастика. Оказвам се права, когато мушвам ключа в ключалката на задната врата, и влизам в кухнята, чувам шуртене на вода и няколко подобни на чуруликане ноти — мама си пее. Спирам за малко колкото да хвана мелодията — Франк Синатра, „Ню Йорк, Ню Йорк“ — и благодаря на Господ, че мопсовете не станаха свидетели на невероятното изпълнение. Влизам на пръсти във вестибюла, където мама обикновено държи огромната си чанта. Виждам я върху пералнята машина, ципът е затворен само наполовина. От отвора се подават няколко монети и пакет с ментови бонбони, а под дебелия дръжка забелязвам крайчеца на коженото ѝ портмоне „Ралф Лорън“. Издърпвам го внимателно, цялата на тръни, и слушам плющенето на водата, готова да побягна, щом спре. В портмонето ѝ е истинска бъркотия. Натъпкано е със снимки — на мен, на Изи и на мен с Изи,

после Пикъл с костюм на Дядо Коледа, разни рецепти, бизнес карти и кредитни карти.

Кредитни карти.

Измъквам бавно картата на „Амекс“. Нашите я използват само за големи покупки, затова съм сигурна, че мама няма да забележи липсата ѝ. Потта се стича по дланите ми, а сърцето ми бие толкова силно, та гърдите ме заболяват. Внимателно затварям портмонето и го връщам в чантата в позицията, в която го намерих. Над мен се чува финалният плисък, скърцащ звук, тръбите гъргорят и настъпва тишина. Мама спира с интерпретацията на „Ню Йорк, Ню Йорк“. Къпането свършва. В първия момент така се изплашвам, че не мога да помръдна. Ще ме чуе. Ще ме хване. Ще ме види с „Амекс“-а в ръка. Телефонът започва да звъни. Чувам стъпките ѝ да пресичат коридора, после мелодичният ѝ глас: — идвам, идвам.

В следващия миг вече ме няма, излизам от вестибюла, пресичам кухнята, оттам през вратата и тичам, тичам, тичам покрай къщата през покритата със скреж трева, удрям кокалчетата си едни в други и се превивам на две, за да сдържа напушилия ме смях. Стискам студената пластмасова карта невероятно силно и когато по-късно отварям ръка, забелязвам как е оставила белези по дланта ми.

Обикновено разполагам със строго определена сума за мола. Два пъти в годината мама и татко ми отпускат по пет хиляди долара за нови дрехи. Освен това ми разрешават да харча всичко спечелено от работата ми като детегледачка на Изи или от други услуги, например да опаковам подаръците за съседите на Коледа, да събера листата от градината през ноември или да помогна на татко да почисти улциите. Знаем, че пет хиляди долара ви се струват голяма сума, но трябва да имате предвид, че само галошите на Али Барбъри струват толкова, а тя ги носи само при дъжд. И то на краката си. Както виждате, далече съм от челните места по пазаруване. Особено, когато първи приятелки са ми Али Харис, с неограничения достъп до кредитни карти, и Линдзи Еджком, чийто втори баща се опитва да купи обичта ѝ с пари.

Днес проблемът е решен.

Първата ни спирка е „Бейб“, откъдето си купувам страхотна рокля, толкова тясна, че трябва да засмуча корема си, за да се вмъкна в

нея. Дори и тогава се налага Тара да влезе в пробната и да издърпа ципа до края. Кубинките на Ана стоят много секси на роклята, приличам на изстребителка от видеоигра или екшън героиня. Правя пред огледалото позата „Ангелите на Чарли“ — свивам пръсти като пистолет и го насочвам към образа в огледалото, прошепвам „извинявай“ и натискам спусъка, представяйки си изстрела.

Кортни едва не припада, когато подавам кредитната карта, без да поглеждам цената. Не че не съм я видяла предварително. Няма как да пропуснеш голямата светеща в зелено цена от триста и два долара и десет цента на дисплея на касата, която примигва срещу мен, сякаш ме обвинява в нещо. Стомахът ме присвива, когато касиерката ми дава фиша да го подпиша, но дългогодишният опит в подправянето на медицински бележки и всякакви извинителни по домашни причини дава своите плодове: докарвам подписа на мама до пълно съвършенство, касиерката ми се усмихва и казва:

— Благодаря, госпожо Кингстън.

И ми се усмихва, сякаш съм ѝ направила лична услуга. Тръгвам си преспокойно с най-готината черна рокля на света, която си кротува в меката хартия на дъното на снежнобялата фирмена торбичка. Сега разбирам защо Али и Линдзи обичат да пазаруват. Съвсем различно е, когато знаеш, че можеш да си купиш всичко, което си поискаш.

— Завиждам ти, че вашите ти дават кредитна карта — тича като кученце след мен Кортни, докато напускаме магазина. — Откога моля моите за това! Но все разправят, че трябва да почакам, докато вляза в колеж.

— Не бих определила, че са ми я дали — казвам, вдигам едната си вежда и я поглеждам красноречиво.

Тя зяпва като гръмната:

— Стига бе! — Завърта глава невероятно бързо и косата ѝ полита отляво надясно и обратно като облак. — Няма начин! Да не си... да не би да искаш да кажеш, че си я откраднала?

— Шшшт! — „Ла Вила Мол“ е в италиански стил с големи фонтани от мрамор и калдъръмени алеи, звуците подскочат по тях, смесват се в общ хор и е невъзможно да разбереш какво си приказват хората, освен ако не са точно до теб, но дори и тогава е трудно, та няма защо да шъткам и да се оглеждам като престъпник, но ми харесва. — Аз го приемам като заем.

— Нашите ще ме удушат, ако направя подобно нещо. — Очите на Кортни се разширяват до такава степен, че започвам да се притеснявам да не изпаднат. — И после ще ме застрелят.

— Абсолютно — добавя Бетани.

После влизаме в МАК и сядам за пълен грим при момче на име Стенли, по-мършаво и от мен, но си знае работата, а мопсовете пробват различни оттенъци на очната линия, след което се струпват при червилата. Взимам всичко, което Стенли използва върху лицето ми: фон до тен, бронзова пудра, пудра за под сенки, три вида сенки за очи, два цвята очна линия (едната бяла, за под очите), спирала за мигли, молив за устни, червило, четири различни четчици и уред за извиване на мигли. Но си струва. Накрая изглеждам като модел и погледите на хората се лепят за мен, докато се разхождаме из мола. Минаваме покрай група момчета, колежани, ако не и по-големи, и едното от тях подхвърля:

— Страхотно гадже!

Тара и Кортни вървят от двете ми страни, а Бетани ни следва по петите. „Линдзи непрекъснато се чувства така“, ми минава през ума.

Следващата спирка е „Нийман Маркус“ — магазин, където никога не влизам, освен ако Али не ме замъкне, защото тук всяко нещо струва милион и нагоре. Кортни изпробва странна старовремска шапка, а Бетани я снима и я заплашва, че ще пусне снимките в нета. Аз избирам невероятна зелена наметка от лисица, в нея изглеждам като дама, тръгнала на частно парти с джет и чифт сребърни обеци с гранат. Единствената спънка се оказва Ирма — така поне пише на табелката на гърдите ѝ, — която иска да види личната ми карта.

— Лична карта ли? — мигам невинно срещу нея. — Никога не я нося със себе си. Миналата година ми я откраднаха от чантата.

Тя ме оглежда дълго и подозрително, явно се чуди дали да си затвори очите, или не, после прави с дъвката балон, но навътре в устата си, пука го и пуска една усмивка.

— Съжалявам, Елън, но изискваме лична карта за всяка покупка над двеста и петдесет долара.

— Всъщност предпочитам да се обръщате към мен с „госпожо Кингстън“ — усмихвам ѝ се накриво. Кучка! И пльокането на дъвката. Това си е номер на Линдзи.

Но като си помисля, сигурно и аз щях да бъда кучка, ако нашите ме бяха кръстили Ирма.

Изведнъж ме осеня идея, започвам да ровя из чантата и вадя членската карта на мама от клуба „Хилдбридж“. Там ходя на плуване, тенис и фитнес. Там охраната е по-жестока и от на летището, честна дума, затова на картата има и моя снимка, идентификационен номер, фамилното ми име и инициали: С. Е. Кингстън.

Усмивката изчезва от лицето на Ирма.

— А това „С“ какво означава?

Мозъкът ми се спъва, после блокира тотално.

— Ъм... Север.

Тя се взира в мен.

— Като в „Хари Потър“ ли?

— Всъщност е германско. — Не трябваше да чета тази тъпа книга на Изи. — Сега разбирате защо предпочитам да използвам второто си име.

Ирма захапва долната си устна, продължава да се колебае. Тара, която стои плътно до мен, прокарва ръка по кредитната карта, сякаш да се отърка в големите пари. После се навежда напред и се засмива.

— Сигурна съм, че разбирате. — Присвива очи, все едно полага огромни усилия да разгадае написаното име на табелката от десетте сантиметра разстояние между тях. — Ирма, нали?

Кортни се появява зад нас с широкопола шапка на главата, украсена с гигантско птиче перо.

— Като малка наричали ли са ви „фирма“? Или „Бирма“?

Ирма свива устни на тънка бяла линия, взима картата и я пъха в машинката със замах.

„Гутен таг“, казвам на излизане: единствените думи на немски, които знам. Докато напускаме паркинга на „Ла Вила“, „Тара и Ко“ продължават да се заливат от смях и да обсъждат Ирма.

— Не мога да повярвам — повтаря Кортни и се навежда напред да ме погледне, сякаш може внезапно да изчезна. Този път безапелационно ми преотстъпват мястото отпред. Няма нужда да си го искам сама. — Невероятна си.

Позволявам си лека усмивка, обръщам се към прозореца и се стряскам от образа в него: огромни тъмни очи, сенки отгоре и отдолу,

яркочервено червило. После се сецам за грима. В първия миг не можах да се позная.

— Направо си велика! — припява Тара, но тутакси проумява, че изпускаме светофара, удря с длан по волана и изругава.

— Какво толкова? — Махам небрежно с ръка. Но вътрешно тържествувам. Почти се радвам, че сутринта се скарахме с Линдзи.

— Направо си върхът! — праска ме по рамото Кортни.

В същия момент покрай нас профучава на пълна скорост едно Чеви Тахо. Колежанчетата от мола, дето ни заглеждаха по-рано. Заглеждаха мен. Смят се и се боричкат за нещо. Един от тях крещи:

— Майк, какъв женчо си! — Прави се, че не гледа към нас, както всички момчетата, които всъщност си умират от желание да те погледнат.

— Много са готини — отбелязва Тара, навежда се през мен, за да ги види по-добре, после бързо се връща на мястото си.

— Трябва да запишеш номера им.

— Ало, те са четирима.

— Добре де, номерата им тогава.

— Абсолютно.

— Ще се запозная с тях — казвам, внезапно оживена. „Ще го направя“ се оказва много по-лесно и просто от „Дали да го направя?“, „Няма ли да си навлека неприятности?“, „Божичко, не бих“ и така нататък. Да. Две букви. Обръщам се към Кортни: — Искаш ли да видиш?

Очите ѝ отново набъбват застрашително. Тара и Бетани ме зяпват, сякаш имам пипала и хобот.

— Няма да посмееш.

— Не можеш — възкликва Тара.

— Мога, смея и ще го направя.

Свалям стъклото. Студът ме зашеметява, замъглява съзнанието ми и парализира тялото ми. Преставам да усещам връзките между отделните му части. Тук виждам лакът, там схванато бедро, мърдащи се пръсти. Музиката от колата на момчетата е изключително силна и ушите ме заболяват, но не успявам да чуя нито думите, нито мелодията, ритъмът пулсира в мен с такава сила, че звукът изчезва, остават само вибрациите.

— Хей! — В първия момент излиза прегракнало. Прочиствам гърло и опитвам пак. — Хей, пичове!

Шофьорът обръща глава към мен. Толкова съм стресната от себе си, че едва успявам да фокусирам поглед, но веднага забелязвам, че всъщност не е толкова готин, има криви зъби и изкуствен диамант на едното си ухо. Прилича на рапър или друга подобна измет.

— Здравсти, маце — отвърща той, тримата му приятели се обръщат към прозорците да ме видят и една, две, три глави, като на палячовците в луна парка или като във видеоиграта „Уакамол“, се извъртат към нас.

Едно, две, три, вдигам прозореца и в ушите ми гръмва невъобразима врява. Кортни крещи:

— Бързо, бързо, бързо!

Гумите на колата издават ужасен звук, колата се накланя напред, поднася леко, вятърът захапва лицето ми и въздухът се изпълва с мирис на изгоряла гума и бензин. После всичко си идва на мястото. Сърцето ми бавно се завръща от гърлото в гърдите, сетивата ми отново заработват с разливащата се по тялото ми топлина. Обзема ме странно чувство — като възбудата, след като си се смял прекалено много или си се въртял в кръг прекалено дълго. „Щастие“ не е точната дума, но ще го приема за такова.

— Страхотно! Легендарно! — крещи Кортни и бие с юмрук по облегалката ми.

Бетани клати удивено глава и протяга ръка да ме докосне с широко отворени очи, като че съм светица и мога да я излекувам, ако успее да се доближи до мен. Тара квичи от смях, очите ѝ са пълни със сълзи и подозирам, че пътят пред нея ѝ е като в мъгла.

— Видя ли лицата им? Видя ли ги?

Чак сега осъзнавам, че не съм ги видяла. Не виждах и не чувах нищо, освен ужасния, просто непоносим шум около мен. Неволно се питам дали това означава да си напълно и истински жив, или напълно и истински мъртъв, и ме напушва смях. Кортни ме фраска още веднъж през седалката, забелязвам лицето ѝ да нараства в огледалото за обратно виждане, червено като слънце, и започвам отново да се смея. И четирите се заливаме от смях по пътя до Риджвю — около двайсет и пет километра, — а светът минава покрай нас като цапаница от черни и сиви петна на некадърен художник.

Отиваме у Тара да се преоблечем. Тя ми помага пак да се намъкна в роклята си. Слагам кожената наметка и обещите и пускам косата си, която пада на прекрасни вълни, защото цял ден е била вдигната нагоре. Оглеждам се и сърцето ми подскача в гърдите. Изглеждам най-малко на двайсет и пет. Не приличам на себе си. Затварям очи и си спомням момента, когато малката Сами чакаше в банята със свито сърце горещата пара да се махне от огледалото и се молеше за трансформация. Спомням си горчивия вкус на разочарованието, което ме обземаше всеки път, докато лицето ми изплуваше — обикновено е невзрачно както винаги. Но този път отварям очи и то наистина се случва. Аз съм различна, красива, не приличам на себе си.

Вечерята, естествено, е от мен. Отиваме в „Льо Жарден дю Роа“, онзи суперскъп ресторант, където сервитьорите са французи и много секси. Избираме най-скъпото вино в менюто и никой не иска от нас да се легитимираме, просто спокойно си изпиваме шампанското. Толкова е хубаво, че докато чакаме вкусотиите, си взимаме още една бутилка. Бетани се натрясква веднага и започва да флиртува със сервитьора на лош френски, защото миналото лято била на почивка в Прованс. Поръчвам половината меню: малки топящи се в устата ти хапки сирене, дебели резени пастет, който вероятно съдържа повече калории, отколкото трябва да поемеш за цял ден, салата с козе сирене, миди със сос от бяло вино, стек Бернез, един цял лаврак с главата, крем „Брюле“ и шоколадов мус. Най-вкусната храна, която някога съм опитвала, и плюскам така, че накрая едва дишам и усещам, че ако хапна още една хапка, роклята ми ще се разцепи. После подписвам сметката и един от сервитьорите (най-сладкият) ни носи четири миниатюрни чашки със сладък розов ликьор за подпомагане на храносмилането, само дето, естествено, го произнася на френски, нещо като *ze deejestee on*.

Разбирам, че съм прекалила с пиенето чак когато ставам и всичко се завърта с бясна скорост пред очите ми, но приемам, че не аз, а светът около мен е пиян, и това ме размива. Излизаме навън, студеният вятър прояснява главата ми. Проверям съобщенията си, имам едно от Роб: „Какво става? Нали имахме планове за тази нощ?“

— Хайде, Сам — вика Кортни. С Бетани вече са седнали отзад в сивика и ме чакат да заема мястото отпред. — Отиваме на купона.

Бързо натраквам отговор до Роб: „Идваме. Скоро ще ти звънна.“
Качвам се в колата и потегляме.

Пристигаме тъкмо когато купонът започва и веднага се насочвам към кухнята. Рано е, хората са малко и този път забелязвам куп подробности, които досега са ми убягвали. Помещението е толкова наблъскано с дървени статуетки, простички пейзажи, рисувани с масло, и стари книги, че може спокойно да мине за музей.

Кухнята е ярко осветена и всяка вещ изпъква като единствена. Зад вратата има две бурета и хората се тълпят около тях. Повечето са от нашия випуск, но има и няколко момичета от втори курс. Притискат се една в друга, стиснали здраво пластмасовите си чаши, сякаш съдържанието им е еликсирът на живота, и усмивките им до една са пресилени. Бас държа, че бузите ги болят.

— Сам.

Роб ме вижда, изпива бирата си на две глътки и си пробива път към мен с рамене и лакти, притиска ме до стената и слага ръце от двете страни на главата ми, та няма къде да мърдам.

— Вече не вярвах, че ще се появиш.

— Писах ти, че идвам. — Слагам ръце на гърдите му и усещам ударите на сърцето му под пръстите си. — Изпратих ти съобщение.

Той свива рамене.

— Цял ден се държа странно. Реших, че не си харесала розата ми.

„Падам си по теб.“ Бях забравила колко много ме ядоса изречението, но сега няма значение. Някакви си думи.

— Розата беше супер.

Роб се усмихва и слага ръка на главата ми, все едно съм куче.

— Изглеждаш страхотно. Искаш ли бира?

Кимам утвърдително. Виното започва да отслабва действието си. Чувствам се прекалено трезва, прекалено тежка, ръцете ми висят от двете страни като отсечени. Роб се обръща към кухнята, но изведнъж спира и се заглежда в обувките ми. После ме поглежда развеселен и леко озадачен.

— Какво е това? — сочи към кубинките на Ана.

— Обувки. — Повдигам палеца на крака си и кожата дори не се набръчка. Това незнайно защо ми доставя удоволствие. — Харесват ли ти?

Той криви устни.

— Приличат на войнишки.

— Аз пък ги харесвам.

— Не ти отиват — поклаща глава.

Замислям се за направеното от мен през деня, от което на Роб ще му настръхне косата: бягането от часовете, целувките с господин Даймлер, пушенето на трева с Ана Картильо, кражбата на кредитната карта от чантата на мама. Всички тези неща не ти отидат. Не че знам какво означава, нямам представа как да разбере дали нещо ми отива. Мислено се опитвам да категоризирам всичко, което съм правила досега, но не получавам ясна картина, нищо не ми подсказва какъв човек съм — пълна мъгла с размазани краища, неясни спомени за купони, смях и бясно шофиране по пътищата. Все едно, че снимам срещу слънцето: хората се появяват в съзнанието ми без лица и се сменят, преди да съм ги разпознала.

— Не съм сигурна, че ме познаваш добре — отвръщам.

Той се засмива накриво.

— Много си сладка, като се ядосаш — казва и ме потупва с пръст между очите. — Не се мръщи толкова. Ще ти излязат бръчки.

— Какво стана с онази бира? — питам нервно и си отдъхвам, когато тръгва към буретата. Мислех си, че ще ми подейства отпускащо, но се оказа, че присъствието му ме натоварва още повече.

Той се връща с бира за мен, взимам си чашата и се качвам на втория етаж. На горната площадка се сблъсквам с Кент. Той ме вижда и бързо отстъпва назад.

— Извинявай! — изричаме в един глас и усещам, че се изчервявам.

— Значи дойде все пак — подхвърля той. Очите му са по-зелени отвсякога, но ме гледат странно, ченето му помръдва, сякаш дъвче нещо или има възпален зъб.

— Тази вечер всички са тук — отвръщам и отклонявам поглед, като се моля да спре да ме зяпа така. Усещам, че ще ми каже нещо ужасно, че може да вижда в мен например. И мен ще ме зачовърка да

попитам какво вижда и може ли да ми помогне да разбере. Но ме е страх от отговора му.

Той се заглежда в краката си.

— Сам, исках да ти кажа...

— Недей! — Вдигам ръка.

И изведнъж нещо прищраква в главата ми. Той е наясно какво се случи между мен и господин Даймлер. Той може да вижда в мен. Знам, че звучи налудничаво, но съм толкова сигурна, че ми се завива свят и трябва да се хвана за парапета, за да се задържа на крака.

— Ако ще говорим за това, което се случи в часа по математика, спести си думите.

Той пак се вторачва в мен и аз стискам устни.

— И какво се случи?

— Нищо. — Отново усещам тежкото тяло на господин Даймлер и дъха му в устата си. — Не е твоя работа.

— Даймлер е дърт развратник. Стой по-далеч от него — предупреждава ме Кент, поглежда ме умоляващо и добавя: — Прекалено добра си за него.

Сещам се за бележката, която ми подхвърли на бюрото през часа.

Знаех си, че е от него. Мисълта, че Кент Макфулър ме съжалява и ме гледа отгоре, ме разбива и изведнъж избухвам.

Думите излизат от устата ми като куршуми:

— Нямам намерение да ти обяснявам нищо. С теб дори не сме приятели. Не сме... нищо.

Кент отстъпва крачка назад и издава странен звук между пръхтене и смях.

— Ти наистина си невъобразима — поклаща глава отвратно или просто ядосано, а може би и двете, и отвърща поглед от мен. — Май другите са прави за теб. Може би наистина си повърхностна... — И млъква.

— Какво? Повърхностна какво? — Ще ми се да му отвъртя един шамар и да го накарам да ме погледне, но той продължава да се взира в стената. — Повърхностна кучка, нали? Нали това си мислиш?

Очите му отново се връщат на моите — чисти, ясни и твърди като скала. По-добре изобщо да не ме бе поглеждал.

— И може би... може би е точно както каза. Не сме приятели. Не сме нищо.

— Така ли? Добре тогава. Поне не се преструвам пред другите на по-добра, отколкото съм. — Думите продължават да се леят, преди да успея да ги спра: — Защото и ти не си мистър Съвършенство. Сигурна съм, че си правил лоши неща. Сигурна съм, че продължаваш да ги вършиш.

Още докато го изричам, осъзнавам, че не е истина. Просто го знам.

Кент Макфулър не върши лоши неща. Поне не прави лоши неща на другите.

Той се засмива.

— Аз ли се преструвам на по-добър, отколкото съм? — присвива очи. — Това вече е смешно. Казвали ли са ти някога колко смешна си, Сам?

— Слушай, Кент, говоря сериозно — свивам юмруци и ги подпирам на хълбоците. Нямам представа защо съм му толкова ядосана, но ми иде да го раздрусам здравата или да се разплача. Той знае за господин Даймлер. Знае всичко за мен и затова ме мрази. — Не е нужно да настъпваш хората само защото не са така съвършени, както ти се иска на теб.

Той зяпва учудено.

— Никога не съм...

— Не е моя вината, че не съм като теб, разбра ли? Не ставам сутрин с мисълта, че светът е прекрасно и щастливо място. Не мога така. И не мисля, че някога ще се променя.

Имам предвид „не мисля, че някога светът ще се промени“, но се обърквам и сълзите бликват от очите ми. Спирам, поемам няколко дълбоки глътки въздух, за да ги спра, и се обръщам, за да не ги види Кент.

Настъпва мълчание, което ми се струва цяла вечност. Най-после Кент ме докосва по лакътя, само за секунда, но сякаш ме прегръщат нечий криле. И това почти неуловимо докосване раздвижва кръвта ми.

— Просто исках да ти кажа, че си много красива с пуснатата коса... това е всичко.

Гласът му е тих, но твърд. Минава покрай мен, застава до стъпалата и спира на самия ръб на първото. Поглежда ме и въпреки че изглежда ядосан и сърдит, по устните му заиграва лека усмивка.

— Няма нужда да се променяш, Сам.

Думите излизат от устата му, но не ги чувам, просто ги усещам да преминават в мен, сякаш ги абсорбирам от въздуха. Кент не може да не знае, че това не е истина. Отварям уста да му го кажа, но той вече е изчезнал, слял се е с потока от хора, който снове из къщата. Аз съм невидима, сянка, призрак. Дори и преди катастрофата не съм сигурна, че съм била цялостна личност, но го осъзнавам чак сега. Откога започна всичко това?

Отпивам жадно от бирата с надеждата по-бързо да се напия. Искам да се скрия от света. Отпивам отново. Има вкус на мухъл, но поне е студена.

— Сам!

Тара слиза по стълбата с огромна като слънчев лъч усмивка.

— Търсехме те. — След миг е при мен, слага ръка на корема си и се превива. С лявата държи наполовина изгоряла цигара и казва: — Кортни се разтърси из къщата и откри готини неща.

— Готини неща ли?

— Уиски, водка, джин, ликьор. Всякакъв алкохол. Готини неща, ти казвам.

Хваща ме за ръката и ме повежда отново по стъпалата, които започват бавно да се пълнят с народ. Всички се движат от входа до буретата, после нагоре до стаите. В кухнята успяваме да преминем през насъбралите се около бирата деца, като си пробиваме път с лакти. В другия край на стаята има врата. На нея пише нещо и разпознавам почерка на Кент:

Моля, не влизайте!

Под него има друг надпис с по-малки букви:

Сериозно, момчета, аз съм домакина и това е единственото, което искам от вас. Обърнете се! Зад вас има цяло буре с бира!

— Може би не трябва... — Спирам нерешително, но Тара отваря вратата и ме повлича навътре.

Тук е тъмно и студено. Единствената светлина в помещението идва от два големи прозореца към задния двор. Дочувам някъде от вътрешността на къщата тих кикот, после някой се спъва в нещо.

— Внимавай — шепне глас.

Кортни отговаря:

— Опитай се ти да наливаш в тъмното.

— Натам — шепне Тара. Странно как хората снишават глас в тъмното, сякаш се чувстват безпомощни.

Оказва се, че сме в трапезарията. От тавана виси странен полилей, прилича на екзотично цвете, а на прозорците има тежки завеси. Заобикаляме голямата маса (ако я види, мама ще получи инфаркт от вълнение около нея могат да насядат най-малко дванайсет души) и влизаме в нещо като ниша. Там е барчето. Зад нишата е още една стая. От диваните и рафтовете по стените правя заключение, че е библиотека или всекидневна. Чудя се колко ли още стаи са в къщата. Изглежда необятна. Тук е по-тъмно, но не пречи на Кортни и Бетани да ровят из шкафовете.

— Има най-малко петдесет бутилки — осведомява ни Кортни. Тъмно е и етикетите не се виждат, затова отваря всяка бутилка и души, докато познае съдържанието ѝ. — Мисля, че това е ром.

— Не ви ли се струва малко страшна къщата? — прошепва Бетани.

— Мен пък не ме плаши — минавам в защита, без да знам защо.

Сигурна съм, че през деня тук наистина е красиво — стая след стая, окъпани в слънчева светлина. Сигурна съм също, че тук винаги е тихо, носи се тиха класическа музика или друга, но лека, приятна.

Изведнъж се чува шум от счупено стъкло и нещо се разплисква по краката ми. Подскачам изплашено и чувам шепота на Кортни:

— Какво направи?

— Не съм аз — казвам.

— Без да искам — обажда се Тара — Мисля, че счупих някаква ваза.

— Пфу! Намокри ми обувките.

— Да вземем бутилката и да се махаме.

Излизаме оттам и се връщаме в кухнята точно когато Ар Джей Равнър изревава:

— Пожар в хола!

Мат Дорфман взема чаша с бира и я излива в гърлото си. Всички се смеят и Аби Макгайл започва да ръкопляска, когато Мат сваля празната чаша от устата си. Някой пуска музиката, „Дъджъз“ започват и всички запяват с тях: „Тук има всякакви стимулатори, братлета. Ако нашите стихове ви харесват, надуйте докрай...“

До ухото ми достига познат смях. После глас от коридора:

— Идваме тъкмо навреме.
Стомахът ми се преобръща. Линдзи е тук.

ЗА НЯКОИ НЕЩА НЕ БИВА ДА СЕ ГОВОРИ

Ето ви една голяма тайна за Линдзи: когато след първата година в гимназията се върна от посещението при заварения си, беше непоносима дни наред: зъбеше се на всички, заяждаше се с Али, че мислела само за храна, казваше за Елъди, че била лесна и увисвала на врата на всеки, а за мен мърмореше, че винаги и за всичко съм на опашката и не съм можела да хвърлям до трета база (така и не успях да го направя до края на втори курс).

С Елъди и Али веднага разбрахме, че в Ню Йорк се е случило нещо, попитахме я, но не каза нищо и ние не настояхме. При Линдзи не бива да насилваш нещата.

Една вечер към края на учебната година бяхме отишли в „Розалита“, гнусния мексикански ресторант, където иначе не бихме стъпили, но е единственият в града, където не ти искат лична карта, затова киснехме там. Пиехме „Маргарита“ и чакахме вечерята. Линдзи не ядеше, всъщност, откакто се бе върнала от Ню Йорк, хапваше съвсем малко. Дори не докосна пържените картофи, заяви, че не е гладна, през цялото време обираше с пръст солта от ръба на чашата си и облизваше кристалчетата едно по едно.

Не си спомням за какво говорехме, но Линдзи изведнъж изтърси като гръм от ясно небе:

— Правих секс.

Просто ей така. Всички замлъкнахме и я зяпнахме с отворена уста, а тя се наведе напред и на един дъх ни разказа как били на гости и се напила, и понеже брат ѝ не искал още да си тръгват, онзи пич — „Не искам да споменавам името му“ — ѝ предложил да я изпрати до общежитието, където живеел брат ѝ. Правили секс на двойното легло и Линдзи ту идвала в съзнание, ту пак се отнасяла, а онзи — „Не искам да споменавам името му“ — изчезнал, преди брат ѝ да се върне от купона.

— Беше не повече от три минути — отбеляза накрая тя и разбрах, че вече записваше историята в папката „За някои неща не бива да се говори“, избутваше я в най-далечния ъгъл на съзнанието си

и изграждаше друга алтернативна и по-добра версия върху нея от рода на: „Бях в Ню Йорк и си прекарах чудесно! Един ден ще се преместя да живея там. Целувах се с едно момче и то искаше да замине с мен, но аз не му позволих.“

Веднага след признанието ѝ вечерята ни дойде. Линдзи явно се разтовари, като сподели с нас, и въпреки че ни закле под заплаха от смъртно наказание да пазим пълна тайна, настроението ѝ веднага се оправи. Върна салатата, която беше поръчала („Не искам да се задавя с тази заешка закуска“), и си взе кесадила с гъби и сирене, буритос със свинско и допълнително сметана, гуакамолe за цялата маса и по още една „Маргарита“. Все едно бе свалила огромен товар от плещите си и тази вечер беше една от най-хубавите ни. Всички се наплюскахме като прасета, дори и Али, пихме „Маргарита“ след „Маргарита“, опитвайки от всички аромати — на ягода, манго, портокал, — и се смяхме толкова силно, че една двойка помоли да ги преместят в друга част на ресторанта. Не помня за какво си говорихме, но беше много весело, Али снима Елъди с тортиля на главата, вдигнала високо шишето с лютия сос. Пазя снимката у дома. В ъгъла ѝ се вижда част от профила на Линдзи. Превила се е на две от смях, лицето ѝ е яркочервено. Притиска корема си с една ръка.

След вечерята Линдзи хвърли на масата кредитната карта и плати всичко. Беше ѝ разрешено да я ползва само при спешни случаи, но се наведе напред и ни накара всички да се хванем за ръце като за молитва.

— Това, скъпи мои, беше наистина спешен случай — обяви тя и всички се засмяхме, защото го каза като в сълзлива мелодрама.

Идеята беше да продължим вечерта с купон в ботаническата градина — това е традиция в гимназията и се организира през пролетта в първата топла събота на годината. Имахме пред себе си цялата нощ. Всички бяхме в приповдигнато настроение. Линдзи отново си беше нормална.

Тя отиде в тоалетната да си оправи грима и няколко секунди след като изчезна от погледа ми, погълнатите „Маргарити“ и всичко останало ме пришпориха. Не помня някога да ми се е пишкало така. Хукнах към тоалетната, все още превивайки се от смях, а Елъди и Али ме замеряха с парченца пържени картофи и топчета от салфетки и викаха след мен: „Изпрати ни картичка от Ниагарския водопад“ и „Ако

е жълта, запази я да отлежи“, при което хората от още една маса помолиха да ги преместят.

Тоалетната беше с една кабинка. Облегнах се на вратата, натиснах дръжката и извиках на Линдзи да ме пусне. Предполагам, че е имала голям зор, защото не беше заключила вратата и когато се облегнах на нея, се отвори. Врълхлетях вътре със смях, очаквайки да заваря Линдзи пред огледалото с червило в ръка или с блясъка си за устни „Мак Виксен“. Но я видях на колене пред тоалетната чиния, а във водата плуваха остатъците от кесадила и буритото. Веднага пусна водата, но не достатъчно бързо и зърнах две несмлени парчета домати да потъват надолу във водовъртежа.

Веселието ме напусна на мига.

— Какво правиш? — попитах, макар да бе очевидно.

— Затвори вратата! — изсъска тя.

Затворих я и шумът от ресторанта заглъхна веднага оставяйки след себе си напрегната тишина.

Линдзи бавно се изправи.

— Какво? — Погледна ме, готова за кавга, сякаш очакваше да я обвиня в нещо.

— Трябва да пишкам — смотолевих. Прозвуча нелепо, но не успях да измисля нищо друго.

На косата ѝ се бе залепило парченце от храната и гледката му ме докара до сълзи. Боже, та тя беше Линдзи Еджком! Тя беше нашият флагман.

— Тогава пишкай — рече и на лицето ѝ се изписа облекчение, макар в очите ѝ да съзрях нещо друго — може би тъга.

Седнах на тоалетната чиния и пишках. През това време Линдзи се наведе над мивката, напълни шепите си с вода и започна да мие устата си, да прави гаргара. Мислиш си, че когато се случи нещо ужасно, всичко останало губи значение, спираш да пишкаш, да ядеш и да пиеш, но не е така. В такъв момент ти и тялото ти сякаш сте две отделни неща, тялото те предава напълно, отдава се на животинския инстинкт, жадува за сандвичи и кола, намира към тоалетната, докато твоят свят се разпада на парчета.

Линдзи извади лентичка за оправяне на дъха, сложи я в устата си и започна да дъвче с лека гримаса. После се захвана с грима, мина със

спиралата по миглите и сложи блясък за устни. Помещението беше тясно, но ми изглеждаше много далече.

Накрая заговори:

— Не ми е навик. Мисля, че просто се нахвърлих прекалено бързо на храната.

— Добре — отвърнах и никога не разбрах дали казва истината.

— Нали няма да кажеш на Ал и Елъди? Не искам да си изкарат ангелите за нищо.

— Разбира се.

Тя притисна устни, за да оправи червилото, огледа ги внимателно в огледалото. После се обърна към мен.

— Вие сте моето семейство, Сам. Знаеш го, нали?

Изрече го съвсем нехайно, сякаш ми правеше комплимент за дънките, но беше едно от най-големите откровения, които някога съм чувала от нея. Разбрах, че е напълно сериозна.

После отидохме на купона в Ботаническата градина, както си беше по план. Елъди и Али си прекараха върховно, но мен ме заболя коремът и през повечето време стоях превита на две, облеганата на капака на колата на Али.

Линдзи беше във вихъра си: тази нощ с Партик се целунаха за пръв път. След три месеца, в края на септември, правиха секс. Когато ни разказа как ѝ отнел девствеността и ни описа свещите, одеялото на пода и онези негови тринайсет сантиметра, и сподели колко е щастлива, че първият ѝ път е бил толкова романтичен, никоя от нас не си позволи дори да примига. Всички се втурнахме да я поздравяваме, да настояваме за подробности и да я уверяваме, че ѝ завиждаме. Направихме го заради нея, искахме да е щастлива. Тя щеше да направи същото за нас.

Защото така правят приятелките. Пазят те да не залитнеш и да паднеш в пропастта.

КЪДЕ ЗАПОЧВА ВСИЧКО

Линдзи, Елъди и Али сигурно са се качили горе още с пристигането си. Знам, че си носят собствено пиене, решавам, че са се покрили да си го изпият на спокойствие, защото не ги виждам повече от час. Аз изпивам три чаши ром и алкохолът ме отрязва изведнъж: стаята започва да се върти, цветовете се размазват пред погледа ми. Кортни довършва рома, затова минавам на бира. Налага се да се съсредоточа и да внимавам в краката си, защото им нямам вяра. Най-после се добирам до бурето, заставам пред него и за миг забравям за какво съм дошла.

— Бира? — пита Мат Дорфман, пълни една чаша и ми я подава.

— Бира — отвърщам аз, доволна, че думата излиза от устата ми толкова ясна и разбираема, и си спомням какво исках всъщност.

Поемам нагоре по стълбите. Виждам нещата като отделни предмети, като кадри от накъсана филмова лента: грубият дървен парапет, Ема Макълрой, облегната на стената с отворена уста и бързо повдигащи се гърди — може би се смее? — като риба, хваната на кука примигващите коледни лампички и мътната им светлина. Не знам къде отивам, нито кого търся, но изведнъж виждам в далечния ъгъл Линдзи и осъзнавам, че съм обходила цялата къща и сега съм при тях. Двете се поглеждат за секунда и очаквам да видя усмивката ѝ, но тя отмества поглед. Али се навежда към нея и ѝ прошепва нещо, после тръгва към мен.

— Здравей, Сам.

— Трябваше ли да поискаш разрешение, за да говориш с мен? — казвам, но не съм сигурна, че произнасям ясно думите.

— Не бъди гадна — извърта очи Али. — Линдзи много се ядоса на онова, което каза.

— Елъди сърдита ли ми е?

Елъди е в ъгъла със Стив Даф, поклаща се съблазняващо срещу него, а той говори с Лиз Хамър, сякаш изобщо не я забелязва. Ще ми се да отида при нея и да я прегърна.

Али се двоуми, после ме поглежда изпод ръба на бретона си.

— Тя не ти се сърди. Знаеш я Елъди.

Сигурна съм, че лъже, но съм прекалено пияна, за да настоявам.

— Днес не ми се обадохте.

Не исках да го казвам. Пак ме кара да се чувствам аутсайдер, сякаш съм външен, който се опитва да влезе в групата. Но те ужасно ми липсват, въпреки че е минал само един ден. Те са единствените ми приятелки.

Али отпива от бутилката и потръпва.

— Линдзи е бясна. Казах ти, жестоко ти е сърдита.

— Но това, което казах, е истина, нали?

— Няма никакво значение дали е истина, или не — върти глава.

— Тя е Линдзи. Тя си е наша. Ние си принадлежим една на друга, забрави ли?

Никога не съм забелязвала проява на интелект у Али, но това е най-интелигентното нещо, което съм чувала от нея за тези години.

— Трябва да се извиниш — продължава тя.

— Не искам.

Сега вече със сигурност завалям думите. Езикът ми се надува и натежава в устата ми. Не мога да го накарам да направи това, което искам. Да каже на Али всичко — за господин Даймлер и Ана Картильо, за госпожа Уинтърс и мопсовете, — но не мога дори да измисля думите.

— Просто го кажи, Сам.

Очите на Али обикалят из стаята. Изведнъж отстъпва бързо назад. Ченето ѝ пада и тя закрива уста с ръце.

— Боже мой! — прошепва, загледана над рамото ми. Устните ѝ се извиват в усмивка.

Обръщам се в съответната посока, имам чувството, че времето е спряло. Четох веднъж, че на ръба на черната дупка времето спира напълно, и ако някога се случи да стигнеш там и решиш да скочиш, ще си останеш завинаги така, цяла вечност ще скачаш, ще се разпадаш и ще умираш. Точно това чувствам в момента. Хората щъкат около мен и така ще бъде вечно, като безкраен скок, и ще стават все повече и повече.

И ето я, застанала е вече на входа. Джулиет Сайкс. Джулиет Сайкс, която вчера си пръсна мозъка с ловната пушка на баща си.

Косата ѝ е вдигната на конска опашка представям си я заплетена и напоена с кръв, под един от тънките ѝ кичури зее голяма черна дупка. Потръпвам от ужас: призрак на вратата, това си е направо кошмар, като онези, които сънуваш като малък. Или като част от филм на ужасите.

В главата ми изниква фраза, взета от новините по телевизията, които трябваше да гледам във връзка с поставената ни задача по етика, за осъдените на смърт: ходещ мъртвец. Когато го чух за пръв път, реших, че е отвратително, но сега ми се струва, че го разбират. Джулиет Сайкс е ходещ мъртвец. Подозирам, че в известна степен и аз съм ходещ мъртвец.

— Не — излиза от устата ми, без да съм го искала.

Отстъпвам неволно назад и Харлоу Роусън изписква:

— Хей, това беше моят крак!

— Не мога да повярвам! — казва за пореден път Али, но гласът ѝ се отдалечава. Вече се е обърнала назад и се надвиква с музиката. — Линдзи, видя ли кой е тук?

Джулиет се полюлява на входа. Изглежда спокойна, но пръстите ѝ са свити в юмруци.

Хвърлям се напред, но точно в този момент всички решават да се приближат, притискат ме отвсякъде, стената от телата им е непробиваема. Не искам да видя какво ще се случи после. Краката ми не стоят стабилно върху пода, тълпата ме блъска напред-назад и отскачам от нечие рамо към друго като топка. Правя отчаяни опити да изляза от стаята, стъпвам по краката на хората и забивам лакти в гърбовете им, но не ми пука. Трябва да изляза.

Най-после успявам да разкъсам стената, но входът е блокиран от Джулиет. Стои неподвижно като статуя, очите ѝ гледат в далечината над рамото ми. Гледат към Линдзи. Осъзнавам, че тази, която иска, е Линдзи, тази, която мрази най-много, е Линдзи, не аз, но от това не ми става по-добре.

Точно когато се каня да я избутам и да мина, тя потръпва и забива поглед в мен.

— Чакай — казва и слага ръка на кръста ми. Пръстите ѝ са студени като лед.

— Не.

Отскубвам се от нея и продължавам напред, спъвам се и едва не падам, задушена от страх. Ужасяващите образи от смъртта на Джулиет продължават да тормозят съзнанието ми: Джулиет, превита на две, с разперени настрани ръце, цялата в бира Джулиет, просната на студения под в локва кръв. Умът ми е замъглен, двата образа се сливат в съзнанието ми и я виждам да снове из стаята, от косата ѝ капе кръв, а всички наоколо се смеят.

Толкова съм уплашена, че виждам Роб чак когато се блъсвам в него.

— Здравсти. — Роб е пиян като кирка. Между устните му виси незапалена цигара. — Къде се губиш?

— Роб... — притискам се в него. Светът се върти с шеметна бързина. — Хайде да се махнем оттук, искаш ли? Да отидем у вас. Готова съм. Искам да сме само двамата.

— О, страхливката се престаши.

Едната половина на устата му се повдига бавно нагоре, но другата не успява.

— Само да изпуша тази цигара — отвръща той и тръгва към задната част на къщата. — После си тръгваме.

— Не — почти изкрещявам след него.

Той се обръща, олюлявайки се, но преди да успее да каже нещо, вадя цигарата от устата му, хващам лицето му с две ръце, притискам го в моето и го целувам. Отнема му известно време, докато осъзнае какво става, после се окопитва, започва да ме опипва през дрехите, да върти език в кръг и да стене лекичко.

Двамата се клатушкаме напред-назад из коридора, все едно танцуваме. Усещам, че подът се мести под краката ми. Роб ме притиска до стената и изпъшквам, останала без дъх.

— Извинявай, маце — поглежда ме той. Очите му губят фокус, после пак се концентрират.

— Трябва да намерим място — казвам задъхано. Вече чувам скандирането „Психо! Психо!“ от другия край на къщата. — Трябва да намерим веднага стая.

Хващам ръката му и го повеждам по коридора срещу основния поток от хора. Както винаги, всички се натискат, за да видят за какво е цялата връва.

— Ето тук — казва Роб и блъска с рамо първата попаднала пред погледа му, онази с глупавите стикери. Чува се изщракване и двамата почти се изтърколваме вътре.

Целувам го отново, съсредоточавам се върху близостта на телата ни и топлината на устните му с надеждата да отвлека вниманието си от долитащите от другата стая викове и смях. Представям си, че съм само плът със съзнание като оставен на празен канал телевизор. Опитвам се да се загубя в себе си, да остане само кожа, и единственото усещане да е от допира на пръстите на Роб.

Той затваря вратата и вътре става тъмно като в рог. Мракът е гъст и лепкав и не се разнася с времето. В стаята или няма прозорци, или завесите са тежки и плътни. Толкова е тъмно, че не виждам дори себе си и изведнъж ме обзема ужасяващо чувство, че сме затворени в кутия. Роб едва се държи на краката си, прегърнал ме е с две ръце и стиска толкова силно, че ми се замайва главата. Прилошава ми и започвам да го блъскам назад, докато достигаме до нещо меко — легло. Той сяда и аз падам върху него.

— Чакай — мърмори той.

— Нали искаше това? — прошепвам аз. Дори и тук продължавам да чувам смеха и крясъците „Психо! Психо!“, като съпровод на музиката.

Целувам силно Роб и той започва да се бори с ципа на роклята ми. Чувам късане на плат, но дори не се замислям. Смъквам роклята до кръста и Роб атакува сутиена ми.

— Сигурна ли си, че го искаш? — чувам гласът му в ухото си.

— Целуни ме, Роб.

„Психо! Психо!“, ехтят гласовете по коридора. Пъхам ръце под якето му и го вдигам нагоре през главата, долепвам устни до врата му и под яката на полото. Кожата му мирише на пот, сол и цигари, но продължавам да го целувам. Ръцете му пълзят по гърба ми и надолу под кръста. Виждам господин Даймлер върху мен на фона на мръсния таван, но бързо прогонвам неканения образ.

Издърпвам полото му нагоре и сега вече сме гърди в гърди. Кожите ни издават странни мляскащи и засмукващи звуци всеки път, когато коремите ни се долепят и разделят. Изведнъж ръцете му се отпускат. Продължавам да го целувам, да се придвижвам надолу по гърдите му, усещайки гъдел от космите му. Космите по гърдите на

мъжете винаги са ме отвращавали, но тази вечер си забранявам да мисля и затова.

Роб притихва съвсем. Сигурно е шашнат. Никога не ме е виждал такава. Обикновено той е активната страна. Аз винаги съм се страхувала, че ще направя нещо не както трябва. Не ми е удобно да се преструвам, че знам какво правя. Дори не съм си позволявала да се съблека напълно пред него.

— Роб? — прошепвам и чувам, че простенва лекичко. Ръцете ми треперят от усилието да стоя полуклекнала и да се държа за него, затова се изправям. — Искаш ли да си съблека роклята?

Мълчание. Сърцето ми се свива, в стаята е студено, но започвам да се потя под мишниците.

— Роб? — повтарям несигурно.

Неочаквано се разнася мощно хъркане и той се обръща на другата страна. И продължава да хърка, дълго и равномерно.

Известно време оставам заслушана в него. Звукът ми напомня за детството. Тогава обичах да седя на предната веранда и да наблюдавам как татко обикаля на малки кръгове със старата ни косачка, която пърпореше толкова страшно, че трябваше да си запушвам ушите. Въпреки това не се прибирах, обичах да гледам тесните зелени пътеки, които оставяше по пътя си, и стотиците стръкчета трева, танцуващи около него като балерини.

Вътре е толкова тъмно, че едва успявам да намеря сутиена и тъпата кожена наметка. Трябва да лазя на четири крака, за да ги открия. Но не се сърдя. Не чувствам нищо, дори не мисля много, просто правя това, което трябва. Да намеря сутиена. Да си оправя роклята. Да изляза оттук.

Измъквам се в коридора. Музиката е с нормални децибели. Хората отново влизат и излизат свободно от стаята. Джулиет Сайкс си е отишла.

Разминавам се с няколко души, които ме оглеждат със странна усмивка. Знам, изглеждам ужасно, но нямам сили да се тревожа и затова. Невероятно е, че се справям толкова добре, и макар в главата ми да е вихрушка, мисълта, която идва в съзнанието ми, е съвсем ясна: „Невероятно е колко добре се справяш!“ И после: „Линдзи ще се гордее с теб!“

— Ципът на роклята ти е отворен — хихика се Карли Яблонски.

Някой зад нея пита:

— Какво си правила в онази стая?

Не обръщам внимание и на двамата. Продължавам да вървя, по-скоро да се нося, без да знам накъде. Слизам по стълбата, излизам на страничната веранда, но студът ме удря като с юмрук, връщам се обратно в къщата, после в кухнята. Изведнъж мисълта за онази тиха тъмна стая зад надписа Не Влизай, насеченият от лунна светлина мрак и тихото тиктакане на старинните часовници ме привлича неудържимо и поемам натам, отварям вратата, минавам през трапезарията, покрай нишата, където Тара счупи вазата. Когато преминавам оттам на път за хола, парченцата стъкло хрущят под краката ми.

Една от стените там е почти цялата в прозорци и всичките гледат към поляната пред главния вход. Навън нощта е сребриста и хрупкава като скреж, всички дървета са със снежни наметала и изглеждат като изваяни от гипс. Запитвам се дали всичко в този свят, в света, където съм заседнала, е просто копие, евтина имитация на реалните неща. Сядам на килима — точно в центъра на един съвършен квадрат лунна светлина — и заплаквам. Първите звуци излизат почти като писъци.

Нямам представа колко дълго продължава — поне петнайсет минути, защото си изплаквам всичките сълзи. Цялата се омазвам в сополи и лекъосвам кожената наметка с аркансил и всякакви секрети. В един момент усещам, че в стаята има някой.

Заставам съвсем неподвижно. Част от стаята тъне в сянка, но долавям ясно, че някой се движи по периферията. Бяло-черни като шахматна дъска маратонки ту се появяват, ту изчезват в мрака.

— Откога стоиш там? — питам и избърсвам за четвърти път носа си с опакото на ръката.

— Отскоро — отвръща тихо Кент.

Сигурна съм, че ме лъже, но какво от това. Всъщност дори се чувствам по-добре, знаейки, че не съм била сама през цялото време.

— Добре ли си? — Прави две крачки и застава така, че луната го залива със сребърната си светлина. — Виждам, че не си добре, но исках да ти кажа, че ако мога да направя нещо или решиш да поговориш с някого, или пък...

— Кент — прекъсвам го. Още от дете има ужасния навик да се отплесва.

— Да?

— Ще ми... може ли да ми донесеш чаша вода?

— Да, разбира се. След секунда се връщам.

По гласа му усещам радостта, че може да направи нещо за мен, и след миг чувам шепота на маратонките му по килима. Връща се с висока чаша вода. В нея тракат точно толкова кубчета лед, колкото е необходимо.

Отпивам няколко глътки и казвам:

— Извинявай, че влязох тук, въпреки табелата и всичко...

— Няма нищо.

Сяда до мен на килима и кръстосва крака, не прекалено близо, та да го докосна, но достатъчно, за да го усещам до мен.

— Табелата беше за другите. Не исках да пострадат любимите вещи на нашите, нали разбираш? Всъщност досега никога не съм организирал купон.

— Сега защо го направи? — питам колкото да поддържам разговора.

Усмива се смутено.

— Помислих си, че ако го направя, ще дойдеш.

Изведнъж ми става неудобно, горещата вълна на срам ме залива от главата до петите. Не очаквах такъв отговор и просто не знам какво да кажа. Но той изглежда не изпитва неудобство. Седи си там и ме гледа. Типично за Кент. Не разбира, че такива неща не се изричат просто ей така.

Мълчанието продължава прекалено дълго. Трескаво търся какво да кажа.

— Тази стая през деня сигурно е пълна със светлина.

— Все едно е построена в центъра на слънцето — засмива се той.

Отново настъпва мълчание. Музиката стига и дотук, но някак приглушено, сякаш е пътувала километри, преди да стигне до нас. И това ми харесва.

— Виж — опитвам се да кажа нещо, но думите засядат в гърлото ми. — Извинявай за преди. Аз... благодаря ти, че ме накара да се почувствам по-добре. Съжалявам за... — Но не ми достигат сили да кажа: „Съжалявам за ужасното си поведение. Съжалявам, че има нещо сбъркано в мен.“

— Аз наистина мисля онова, което казах — прошепва Кент. — За косата ти.

Помръдва леко, приближава се с една десета от милиметъра и чак сега осъзнавам, че седя по средата на лунна стая с Кент Макфулър.

— Трябва да тръгвам — казвам смутено и ставам.

Алкохолът все още ме държи и стаята се накланя на една страна.

— Опа! — става Кент и протяга ръка да се хвана за него. — Сигурна ли си, че си добре?

— Аз... — Изведнъж се сецам, че няма къде да отида, нито има кой да ме закара, където и да било. Не мога да изтърпя отново усмивката на Тара, а Линдзи очевидно няма да ме вземе. Толкова е ужасно, че направо е смешно и се засмивам късо. — Не искам да се прибирам вкъщи.

Кент не пита защо и мислено му благодаря за това. Просто пъха ръце дълбоко в джобовете си. Един лунен лъч докосва лицето му и то засиява.

— Винаги... — Той преглъща тежко и започва отново: — Винаги си добре дошла тук. Можеш да останеш, разбира се.

Вглеждам се в него. Слава Богу, че е тъмно. Нямам представа как изглеждам в момента.

— Не исках да кажа да останеш с мен... — заплита се той. — Нищо подобно. Просто си мислех... имаме няколко стаи за гости. Леглата са застлани и всичко е готово. Чисти чаршафи, искам да кажа, не че ги оставяме там, след като хората са спали...

— Добре.

— ... в тях, това щеше да е гадно. Имам си чистачка и тя идва два пъти в седмицата...

— Кент! Казах „Добре“. С удоволствие ще остана... ако нямаш нищо против.

Той е със зяпнала уста, все едно не е сигурен, че е чул добре. Изважда ръце от джобовете, сплита пръсти и ги разплита, вдига ги и ги пуска.

— Ами... добре. Супер. В смисъл... добре.

Но продължава да стърчи там и да ме гледа. Горещата вълна ме залива отново, само че този път ме удря в главата и всичко става далечно и мъгляво. Клепачите ми изведнъж натежават.

— Виждаш ми се уморена — отбелязва той и гласът му още повече омеква.

— Денят беше дълъг.

— Ела.

Кен протяга ръка и аз я поемам, без да мисля. Дланта му е топла и суха. Докато ме води навътре в къщата, далеч от музиката и врявата, затварям очи и си спомням как навремето слагаше ръка в моята и прошепваше: „Не ги слушай. Продължавай напред. И си вдигни главата.“ Имам чувството, че е било вчера, и няма нищо ненормално във факта, че Кент Макфулър ме държи за ръка, а аз му позволявам да ме заведе някъде. Всичко изглежда правилно.

Музиката заглъхва напълно. Сега е съвсем тихо. Стъпките ни потъват в меките килими и всяка стая е като мрежа от лунна светлина и сенки. Мирише на полирано дърво, дъжд и съвсем леко на дим, сякаш някой наскоро е палил камината... „Идеалното място да се скриеш в снежна буря“, ми минава през ума.

— Насам — насочва ме Кент. Отваря врата и пантите ѝ скръцват. Чувам пръстите му да търсят по стената ключа за лампата.

— Не.

— Не искаш ли на светло? — колебае се.

— Не искам.

Въвежда ме в стаята. И тук е пълен мрак. Виждам единствено очертанията на раменете му.

Оставям го да ме заведе до леглото. Двамата сме на сантиметри един от друг. Усещат израза на лицето му в тъмното, сякаш витае около него. Все още се държим за ръцете, но сега сме един срещу друг. Никога не съм се заглеждала колко е висок, поне десет сантиметра по-висок от мен. От него се излъчва силна топлина, загарява цялата стая и гъделичка пръстите ми.

— Много си топъл — почти прошепвам.

— Винаги е било така — отвърща и вдига ръка.

Усещам пръстите му да кръжат на сантиметър от лицето ми, сякаш ги виждам, нажежени до бяло. После отдръпва ръката си, а с нея си отива и топлината. И колкото и да е абсурдно, докато стоя до Кент Макфулър в тъмната като гроб стая, усещам малка, съвсем мъничка искра да се разпалва у мен, едно микроскопично пламъче в дъното на корема ми, което бавно се разгаря и прогонва страха ми.

— В гардероба има още едно одеяло — осведомява ме Кент. Устните му са точно до бузата ми.

— Благодаря — прошепвам в отговор.

Той остава, докато си легна, после завива раменете ми с одеялото, сякаш това е най-естественото нещо на света, все едно ме е слагал да спя цел живот. Типично за Кент Макфулър.

ПЕТ

Тогава все още търсех отговори. Все още исках да знам защо сякаш някой можеше да отговори вместо мен. Бях готова да приема всяко обяснение.

Не веднага, малко след това, започнах да се замислям за времето, което се движи, никога не спира, носи те все напред. Секундите преминават в минути, минутите в дни и години, и всичко неизменно тече в една посока. И ние плуваме в него, бързаем и помагаме с каквото можем.

Но си мисля: вие можете да си позволите да чакате, защото за вас има „утре“. Има хиляда „утре“ или три хиляди, или десет хиляди, или толкова много време, че можете да се къпете в него, да си играете, да го оставите да изтече като вода между пръстите ви. Можете да го пилеете.

За мен има само „днес“. Истината е, че не съм наясно дали има и днес.

Събуждам се жадна за въздух, алармата ме изважда от мрака, все едно ме издърпва от дъното на дълбоко езеро. За пети път се събуждам на датата 14 февруари, но днес се чувствам добре. Изключвам алармата, лягам обратно и впервам поглед в меката утринна светлина, която се прокрадва по стените около мен и чака да дойда на себе си. Слънчев лъч трепти точно над колажа, който ми подари Линдзи. В долния край е написала с розово мастило: „Винаги ще те обичам!“ Днес с нея отново сме приятелки. Днес никой не ми се сърди. Днес не съм целувала господин Даймлер, нито съм седяла да плача сама на купона.

Е, не съвсем сама. Затварям очи и си представям как слънцето бавно изпълва къщата на Кент, пени се като шампанско.

Намествам се по-удобно и започвам мислено да правя списък на нещата, които искам да направя или да изживея в живота си, ако все

още съществува подобна възможност. Повечето от тях са пълна лудост, но сега не мисля за това, просто записвам едно след друго, сякаш правя списък за бакалията. Да летя с частен самолет. Да опитам току-що опечен кроасан от хлебарница в Париж. Да измина разстоянието от Кънектикът до Калифорния на кон, а по пътя да отсядам в най-хубавите хотели. Има и по-простички: да заведе Изи до Гус Пойнт, мястото, което открих, когато за пръв и последен път избягах от дома. Да си взема от „Файт Фийст“ за вечеря бургер с тлъст бекон и сирене, млечен шейк и пълна чиния с пържени картофи, и да си го изям без страх от килограмите, както правех всяка година на рождения си ден, когато бях малка. Да тичам под дъжда. Да си взема пържените яйца в леглото.

В това време Изи влиза в стаята ми и се мушка в леглото до мен.

— Мама казва, че трябва да ставаш за училище — изрича го и слага глава на рамото ми.

— Днес няма да ходя на училище.

Ето как започва. Един от най-хубавите и най-лошите дни в целият ми живот започва с тези шест думи.

Обръщам се към Изи и я гъделичкам по корема. Тя продължава да упорства и все още спи със своята пижама „Дора де Експлорър“, но вече ѝ е толкова тясна, че остава големи розови ивици по корема ѝ — единственото все още пухкаво нещо по нея.

Изи пищи, смее се и се търкаля по леглото, за да избегне ръцете ми.

— Стига, Сам! Стига!

И се киска, крещи и мята ръце и крака. Мама влиза в стаята.

— Часът е седем без петнайсет — обявява и застава на вратата, само на сантиметър от червената линия, която я държи там години наред. — Линдзи ще пристигне всеки момент.

Изи избягва от ръцете ми и сяда в леглото, очите ѝ блестят от смях. Досега не бях забелязала, но тя изглежда точно като мама. Това ме натъжава за момент. Искане ми се да прилича на мен.

— Сам ме гъделичка.

— Сам ще закъсне за училище.

— Сам няма да ходи на училище. И аз няма да ходя — заявява тя и пъчи гърди, готова за битка.

Може би ще заприлича повече на мен, когато порасне. И когато времето отново поеме своя път напред — дори и да ме погълне като изхвърлен във водата на тоалетната боклук, — скулите ѝ ще се оформят, гърдите ѝ ще напъят и косата ѝ ще потъмнее. Надявам се с цялото си сърце да стане така. Надявам се след време, когато я срещнат, хората да казват: „Изи изглежда точно като сестра си.“

И ще уточняват: „Помните ли Сам? Тя беше много хубава.“ Не знам какво още да си пожелаая. Може би: „Беше наистина красива. Хората я обичаха. Много ни липсва.“ А може би няма да споменат нищо подобно.

Избутвам мислите си назад и се връщам към моя списък. Целувка, от която главата ти е готова да експлодира. Бавен танц в средата на празна стая на нежна музика. Гмуркане в океана точно в полунощ заедно с дрехите.

Мама разтрива челото си.

— Изи, иди да закусиш. Сигурна съм, че закуската ти вече е готова.

Изи ме прекрачва. Използвам момента и я стискам още веднъж по коремчето, тя надава последен писък, скача от леглото и изтичва навън. Единственото нещо, което може да я накара да се затича, е багета с фъстъчено масло и канела на тостер, и се моля да дойде момент, когато ще мога да ѝ давам всяка сутрин багета с кимион на тостер, всеки божи ден до края на живота ѝ така, че да напълня цялата къща с тях.

Мама изчаква Изи да излезе и ме поглежда строго.

— Какво става, Сам? Болна ли си?

— Не точно.

Ето нещо, което няма място в моя списък — да прекарам дори и една секунда в лекарския кабинет.

— Какво има тогава? Все нещо се е случило. Мислех, че Свети Валентин е един от любимите ти празници.

— Наистина е така. Или беше така. — Сядам и се подпирам на лакти. — Но сега, като се замисля, ми се струва доста тъпо.

Тя вдига вежди.

Започвам да го усуквам, дори не мисля какво точно искам да кажа, но изведнъж осъзнавам, че това, което мисля да кажа, всъщност е самата истина.

— Всичко се свежда до това, да демонстрираш пред другите колко много приятели имаш. Но те знаят колко приятели има всеки. Тези рози не ти носят нови приятели, нито... как да кажа... ставаш по-близка с тези, които вече имаш.

Мама се усмихва леко, с половин уста.

— Но ти си късметлийка, защото имаш много добри приятелки, и го знаеш. Сигурна съм, че за някои хора розите са много важни.

— Просто казвам, че цялата работа е малко глупава.

— Това не е Саманта Кингстън, която познавам.

— Да, може би се променям. — Не съм се замисляла за това, преди да го чуя от собствената си уста. И фактът, че наистина се променям, събужда нова надежда в мен. Може би все още имам шанс. Може би трябва да се променя.

Мама стои пред мен и ме гледа, сякаш съм нова кулинарна рецепта, която не може да разбере.

— Случило ли се е нещо, Сам? Да не би нещо с приятелките ти?

Днес не ме дразни толкова с въпросите си. Днес го намирам дори за забавно. Колко много ми се иска единственото тревожно нещо около мен да е караницата с Линдзи или някаква глупост, изречена от Али!

— Не, не е с тях. — Търся нещо, което ще й прозвучи правдоподобно. — Става дума за... Роб.

Мама свъсва вежди.

— Скарахте ли се?

Потъвам дълбоко в леглото, за да изглеждам по-нешастна.

— Той... ме заряза.

В определен смисъл не е чиста лъжа. Роб не ме заряза, но не гледаше особено сериозно на връзката ни, както аз си въобразявах години наред. Защото не е възможно да ходиш сериозно с някого, а той да не те познава.

Получава се по-добре, отколкото очаквах. Мама притиска ръка до гърдите си и казва:

— Ох, милата ми! Какво стана?

— Предполагам, че просто искаме различни неща.

Заигравам се с ръба на одеялото и си припомням всички вечери с него в онова окъпано от синя светлина мазе, където се чувствах защитена от целия свят. Това е достатъчно да се разстроя истински и долната ми устна затреперва.

— Не мисля, че някога ме е харесвал истински. Не и истински.

Това са най-откровените думи, които съм ѝ казала от дълго време насам, и изведнъж ми се струва, че съм застанала гола пред нея. Спомням си, че когато бях на пет или шест години, трябваше да се съблека чисто гола и да застана пред нея, за да ме прегледа за кърлежи. Заравям се между чаршафите и стискам юмруци, докато ноктите се забиват в дланите.

После се случва нещо нечувано и невиждано. Мама прекосява червената линия и идва до леглото ми съвсем спокойно, сякаш не се е случило нищо особено. Страшно се изненадвам и забравям да протестирам, когато се навежда над мен и ме целува по челото.

— Много съжалявам, Сам! — Погалва косата ми. — Разбира се, че може да си останеш вкъщи.

Очаквах сблъсък, а ето какво става.

— Искаш ли да остана с теб? — пита ме.

— Не — изричам бързо и се опитвам да се усмихна. — Ще се оправя, не се безпокой.

— Аз искам да остана с нея.

Изи се е върнала и е застанала на прага — наполовина облечена за училище. От известно време е навлязла в някаква жълто-розова фаза, не е особено удачна комбинация, но как да обясниш съответствието между цветовете на едно мъниче? Облякла е жълта като горчица рокля върху розов клин. На краката ѝ има дълги жълти чорапи. Прилича на тропическо цвете. Част от мен се възмущава и е готова да се разкрещи на мама, че ѝ позволява да облича каквото си реши. Другата част тайничко се хихика и с радост би изсипала куп подигравки на главата ѝ. Но Изи е невъзмутима. Това също ми се струва забавно: малката ми сестричка е по-смела от мен, по-смела вероятно от повечето хора в „Томас Джеферсън“. Нямам представа дали с годините тази смелост няма да изчезне, да се изпари във въздуха.

Изи разтваря широко и без това огромните си очи и сключва ръце в молитвен жест.

— Моля те, мамо, моля те!

Мама започва да губи търпение.

— В никакъв случай! На теб ти няма нищо.

— Лошо ми е — обявява бързо тя.

Трудно е да ѝ повярваш, защото не спира да подскача от крак на крак и да прави пируети, докато говори, но нея никога не я е бивало в лъжите.

— Свърши ли със закуската? — пита мама, скръства ръце и влиза в ролята на строг родител.

Изи поклаща глава.

— Май получих хранително отравяне.

Превива се на две, хваща се за корема, но веднага се изправя и отново подскача. Не мога да се сдържа и се изсмивам.

— Хайде, мамо — подканям я развеселена. — Остави я вкъщи.

— Сам, моля те, не я окуражай — поклаща укорно глава мама, но виждам, че се двоуми.

— Тя е едва в трети клас — продължавам. — Не вярвам да учат нещо.

— Учим, и още как! — възразява Изи, но среща погледа ми и бързо слага ръка на устата си. Милата ми тя! Явно няма да я правим дипломат. Изи клати глава и бърза да замаже. — Учим, но не много.

Мама снишава глас.

— Нали знаеш, че няма да те остави на мира цял ден? Не искаш ли да си сама?

И очаква да кажа „да“. В последните години тези думи се превърнаха в знакови за мен: „Сам иска да я оставим на мира.“

„Искаш ли да хапнеш нещо?“ — „Ще кача чинията в стаята си.“ — „Къде тръгна?“ — „Искам да остана за малко сама.“ — „Може ли да вляза?“ — „Остави ме на мира. Не влизай в стаята ми. Не ме закачай, когато говоря по телефона. Не ме занимавай, когато слушам музика. Сама, сама, сама!“

Но когато умреш, нещата се променят, защото смъртта е най-самотното нещо на света.

— Няма да ми пречи — отвърщам и наистина го мисля.

Мама маха с ръка и измърморва:

— Ваша си работа.

Още преди да свърши, Изи се хвърля върху корема ми, обвива ръце около врата ми и крещи:

— Може ли да гледаме телевизия? И да си направим чийзбургери?

Както винаги, ухае на фъстъчено масло и си спомням времето, когато беше съвсем малка и още я къпехме в мивката. Тя седеше вътре и се смееше, гукеше и пляскаше с ръчички по водата, сякаш порцелановият квадрат с размери четирийсет на шейсет е най-прекрасното място на света. Мивката беше нейният океан.

Мама ме поглежда красноречиво в смисъл: „Сама си го изпроси!“

Усмиввам ѝ се над рамото на Изи и свивам рамене. Толкова е лесно.

В ГОРАТА

Не е за вярване колко се променят хората. Например, когато бях дете, обичах конете, „Файт Фийст“ и Гус Пойнт. С времето всяко от тях отпадна от списъка с любимите ми неща, всички бяха изместени от приятелките, от интернет, мобилните телефони, момчетата и модните дрешки. Тъжна работа, като се замислиш. Сякаш няма никаква приемственост. Все едно нещо се къса, когато навършиш дванайсет или тринайсет — годините, когато вече не си дете, а „подрастващ“, — и се превръщаш в съвсем различен човек. Не толкова щастлив. Може би малко по-лош.

Ето как открих за себе си Гус Пойнт: веднъж, преди Изи да се роди, нашите отказаха да ми купят малко лилаво колело с розова кошница отзад и звънче на дръжката. Не знам защо не се съгласиха, може вече да съм имала колело, но се разсърдих и реших да избягам.

Две са основни правила за успешно бягство от дома:

Да отидеш на място, което познаваш.

Да отидеш на място, което никой друг не познава.

Тогава нямах представа за тези правила, но мисля, че исках тъкмо обратното: да отида някъде, където не съм ходила, и да бъда открита от мама и татко, които трябваше да се чувстват толкова виновни, че да ми купят всичко, което пожелаея, включително онова колело (а защо не и едно пони?).

Беше май и времето бе топло. Денят вече нарастваше. Един следобед напъхах нещата си в моята любима раничка и се изнизих през задната врата. (Помня, че се поздравих за хитростта да избегна предния двор, където в момента баща ми работеше.) Помня също какво точно сложих в раничката: фенерче, суичър, бански, пакет бисквити „Орео“, любимата ми книга „Матилда“ и огърлица с огромни изкуствени перли, която мама ми беше дала за костюма на Хелюин.

Не знаех къде да отида, затова просто излязох на площадката, слязох по стълбите, пресякох задния двор и навлязох в гората, която

разделя нашия имот от този на съседите. Повървах малко, изпълнена със самосъжаление и с надежда един много, ама много богат човек да ме срещне, да ме съжали и да ме осинови, после да ми купи цял гараж с лилави велосипеди.

Не след дълго, като всяко дете, забравих мрачните мисли и се зазяпах наоколо. Слънцето сипеше златиста светлина над гората, листата се къпеха в нея, над главата ми прелитаха птички, под краката си усещах мекия кадифен килим от мъх и шума. Къщите постепенно изчезнаха. Бях навлязла дълбоко в гората и ми се струваше, че съм единствената, стигнала толкова далеч сред дърветата. Представих си, че оставам да живея завинаги тук, спя в легло от мъх, украсявам косата си с горски цветя и живея в хармония с мечките, лисиците и еднорозите. Неусетно стигнах до поток и го прекосих. После се изкачих на мнооого висок и голям като планина хълм.

На самия му връх открих най-голямата скала, която някога съм виждала. Тя се издигаше нагоре, стърчеше от върха като тумбестата част на кораб. Отгоре беше плоска като маса.

Не си спомням много от това първо пътешествие, освен че ядох „Орео“ на поразия, нагъвах ги една след друга, и се чувствах господар на цялата гора. Помня също, че когато се върнах вкъщи, стомахът ме боля от бисквитите и бях ужасно разочарована, че мама и татко не изглеждаха по-разтревожени от мен. Бях сигурна, че съм се губила часове наред, но часовникът показваше, че ме е нямало по-малко от четирийсет минути.

Тогава реших, че онази скала е специална и там времето спира.

През онова лято прескачах често дотам, всъщност винаги когато исках да се скрия. Същото беше и през следващото лято. Един ден си лежах с разперени ръце и крака на скалата и гледах небето — истинска феерия в пурпурно и розово, която се стелеше като захарен памук: видях стотици гъски, литнали към юг в свършена форма на стрела. Едно перце се понесе из въздуха и се приземи точно до ръката ми. Така ми дойде на ума да кръстя мястото Гус Пойнт. Години наред пазех перцето в кутийка, която криех в процеп под издадения ръб на скалата. Един ден кутията изчезна. Предположих, че е паднала по време на буря, и търсих с часове в шубраците и листата отдолу, но не я намерих и плаках много.

Дори и след като спрях да яздя, продължих понякога да се изкачвам до Гус Пойнт, но с времето го правех все по-рядко. Отидох в шести клас, когато всички момчета единодушно оцениха задника ми като „прекалено квадратен“. Ходих и когато Лекса Хил не ме покани на купон с преспиване за рождения си ден, въпреки че седяхме една до друга в часа по физика и цели четири месеца се кискахме и обсъждахме колко сладък е Джон Липинкът. Всеки път, когато се връщах у дома, установявах, че е минало по-малко време, отколкото очаквах. И всеки път, колкото и нелепо да беше, си повтарях, че Гус Пойнт е специално място...

Един ден Линдзи Еджком влезе в кухнята на Тара Флът, приближи лице до моето и попита: „Искаш ли да видиш нещо?“ От този момент животът ми се промени завинаги. Оттогава не съм ходила до скалата нито веднъж.

Може би затова реших да заведа Изи там, макар че навън е студено като във фризер. Искан да видя дали всичко си е както преди, дали аз съм същата. Не знам защо, но чувствам, че е важно за мен, още повече, че от нещата в списъка ми това е най-лесно осъществимото.

Не е като да чакам в двора ни да кацне частен самолет. А ако тръгна да се къпя в океана, или ще ме приберат в лудницата, или ще пипна пневмония, най-вероятно и двете.

Затова решавам, че Гус Пойнт е най-добрият вариант. И е в съзвучие с новото ми прозрение: човек прави каквото може.

— Сигурна ли си, че пътят е този? — подскача Изи до мен, навлечена с толкова много дрехи, та прилича на снежен човек. Както винаги, настоя да си сложи аксесоари и сега е с наушници на розови и черни леопардови петна и два различни шала.

— Този е — отвърщам, макар в първия момент и аз да мислех, че съм сбъркала.

Всичко ми изглежда толкова малко. Потокът се оказва тясна черна ивица, покрита с паяжина от скреж, не по-широка от стъпка. Хълмът зад него е леко възвишение, въпреки че в съзнанието си винаги съм го виждала като планина.

Най-ужасното се оказват новите строежи. Някой е закупил земята наоколо и сега се издигат две къщи на различен етап на

завършване. Едната е само скелет, от земята стърчат дървени греди и арматура, пространството наоколо е обсипано със строителни материали като отломки от разбит кораб, изхвърлен на брега. Другата е почти готова. Огромна и някак изоставена, като къщата на Али. Клекнала е на хълма и ни наблюдава мълчаливо. Отнема ми известно време, за да разбера откъде идва това чувство, че ни наблюдават: на прозорците няма капаци.

Изпълва ме разочарование. Явно идването тук не беше добра идея. Спомням си какво каза учителката ни по английски, госпожа Харбър, при едно от нейните лирични отклонения: човек не може да се завърне отново вкъщи (изучавахме списък с цитати на известни личности и обсъждахме значението им — един от тях беше „Човек не може да се завърне отново вкъщи“ на Томас Улф) не защото мястото се е променило, а защото хората се променят. И вече нищо не изглежда същото.

Решавам да предложа да се връщаме, но Изи вече е прескочила потока и се катери по хълма.

— Хайде! — вика през рамо и когато стига на петнайсетина крачки от върха, се обръща и ме поглежда хитро. — Хайде да видим кой ще стигне пръв горе.

Гус Пойнт си е същият, какъвто го помня. Изи се изкачва на плоския връх и тръгвам след нея с вкочанени пръсти въпреки ръкавиците. Скалата е покрита с камъчета, опаднали листа и скреж. Има достатъчно място да се разположим удобно и двете, но се сгушваме една в друга, за да се топлим.

— Е, какво ще кажеш? — питам я. — Нали е отлично скривалище?

— Най-готиното. — Вдига глава към мен, за да види очите ми. — Наистина ли тук времето върви по-бавно?

Свивам рамене.

— Поне така мислех, когато бях малка.

Оглеждам се. Къщите ми развалят гледката. Някога тук се чувствах съвсем сама, изолирана от външния свят.

— Тогава беше много по-различно. По-хубаво. Нямахше никакви строежи. Все едно си на края на нищото.

— Но сега, ако ти се пишка, може да почукаш на една от вратите и да помолиш за тоалетна — отбелязва тя и всичките й „с“-та излизат

като „т“: „тега, त्याकш, те, ति“.

— Тук си права — засмивам се. Мълчим известно време. Аз се обаждам: — Изи?

— Да?

— Някога... присмивали ли са ти се в училище, че говориш така? Усецам как телцето ѝ потръпва под пластовете дрехи.

— Понякога.

— Защо тогава не направиш нещо по въпроса? Има начин да се научиш да говориш правилно.

— Но това си е моят език — отвръща тихо, но упорито тя. — Как иначе ще разбереш, че говоря аз?

Типичен Изи отговор, изключително шантав, и не мога да измисля възражение, затова просто я притискам по-плътнo до себе си. Искам да ѝ кажа толкова много, има толкова неща, които не знае. Например, когато си дойде у дома от родилния дом и на мен ми заприлича на голямо розово копче с перманентна усмивка, как заспиваше, докато стискаше показалеца ми, как я носех на конче из Кейп Код, а тя дърпаше опашката ми и ме насочваше в една или друга посока, колко мека и мъхеста беше главичката ѝ в началото. Искам да я предупредя, че когато целуне за пръв път момче, ще е неспокойна, ще ѝ се струва странно и няма да е толкова приятно, колкото очаква, но е съвсем нормално как трябва да се влюбва в момчета, които са готови също да се влюбят в нея. Но преди да си отворя устата, тя се отдръпва от мен, застава на лакти и колене и извиква:

— Сам, виж!

Приближава до ръба и бърка в цепнатина в скала! — Обръща се, както си е на колене, и ми го показва с триумфална усмивка: перце, мокро бяло перце със сива ивица по края.

Сърцето ми се къса, защото никога няма да мога да ѝ кажа онези неща. Дори не знам откъде да започна. Взимам перцето от нея и го прибирам в един от джобовете на якето си.

— Ще го запазим — казвам, лягам по гръб на ледения камък и поглеждам нагоре към тъмнеещото от приближаващите буреносни облаци небе. — Трябва да тръгваме вече. Ще вали.

— След малко — отвръща тя, ляга до мен и слага глава на рамото ми.

— Да не ти е студено?

— Добре съм си.

Всъщност, както сме се притиснали една в друга, усещам, че не е толкова студено, и свалям ципа на якето. Изи се обръща към мен, подпира се на лакът и издърпва златната верижка с птичката.

— Защо баба не е оставила нищо за мен? — пита тихо.

Това е постоянна тема за разговор, превърнала се е в рутина.

— Ти още не беше родена, глупаче.

Тя продължава да дърпа верижката.

— Хубава е.

— Но си е моя.

— Баба хубава ли беше?

Това също е рутина.

— Да, беше много хубава.

Всъщност не си я спомням добре, почина, когато бях на седем, помня само пръстите ѝ в косата ми, докато ме решеше, помня, че непрекъснато си припвяваше популярни мелодийки, независимо какво правеше. Печеше огромни кифлички с шоколад и портокали и най-голямата беше за мен.

— Щеше да ти хареса.

Изи изпуска бяло облаче пара между устните си.

— Искам никой никога да не умира.

Гърлото ми се свива болезнено, но успявам да ѝ се усмихна. В мен се борят две противоположни желания, силни и остри като ножове: „Искам да те видя пораснала“ и „Никога не се променяй“. Слагам ръка на главата ѝ и казвам:

— Тогава земята ще се пренасели, Физ.

— Аз ще се преместя в океана — обявява твърдо тя.

— Някога често лежах на тази скала. Едно цяло лято — казвам замислено. — Опъвах се и просто зяпах в небето.

Изи се обръща по гръб, за да може и тя да го зяпа.

— Бас държа, че небето не се е променило много, нали?

Казаното от нея е толкова просто и ясно, че ме размива. Права е, разбира се.

— Не, не се е променило. Изглежда съвсем същото.

Предполагам, че това е тайната: ако някога ти се прииска нещата да си станат както са били някога, трябва само да погледнеш нагоре.

МРАКЪТ

Прибираме се и проверявам телефона си. Три нови съобщения. Линдзи, Али и Елъди са ми писали едно и също: „Днес е Свети Валентин! Къде си?“ Сигурно са били заедно, когато са ги пуснали. Понякога го правим, изпращаме един и същ текст на един и същ човек. Глупаво е, но ме разсмива. Не им отговарям. Сутринта изпратих на Линдзи съобщение да тръгва за училище без мен и въпреки че днес не сме се карали, чувствам неудобство да завърша по традиционния начин с „Х. Х. Х“. Някъде, в някакво алтернативно време, място, живот или нещо си, аз все още ѝ се ядосвам, както и тя на мен.

Не мога да повярвам колко лесно се променят нещата. Колко е лесно да отбиеш от пътя, по който винаги си вървял, и да поемеш по нов. Само една погрешна стъпка, една пауза, едно кривване и ето те при нови приятели може би с лоша репутация, с ново гадже или раздяла със старото. Досега не съм се замисляла за това; не съм могла да стигна до подобно прозрение. И ми се струва някак странно, сякаш всички тези възможности съществуват по едно и също време. И всеки изживян от нас момент крие под себе си хиляди пластове, които изглеждат по различен начин.

Възможно е с Линдзи да сме най-добри приятелки и едновременно с това да се мразим. Може би ми трябва само един час по математика, за да се превърна в „лесна“, като Ана Картильо. Може би дълбоко в себе си съм като нея. Може би на всички ни е достатъчна една обедна почивка, за да започнем да ядем сами в тоалетната. И се питам дали е възможно човек да научи истината за другите, или е по-добре да се разминаваме с наведени глави, надявайки се да избегнем тази възможност.

Виждам отново Линдзи в тоалетната на „Розалита“ и се чудя колко хора стискат в дланите си своите малки тайни и колко ли им тежат. Като камък, затиснал гърдите им. Вероятно всички.

Четвъртото съобщение е от Роб. Пише само: „Болна ли си?“ Изтривам го и затварям телефона.

С Изи прекарваме останалата част от деня пред телевизора, гледаме стари дивидита, предимно филми на Дисни и Пиксар, които и двете обичаме: „Малката Русалка“, „Немо“. Правим си пуканки с допълнително масло и сос табаско, както ги приготвя татко, и сядаме на пода, без да палим лампите, а небето зад нас тъмнее все повече и дърветата се огъват под напора на вятъра. Мама се прибира и ние я посрещаме с молба за „Формаджо Фрайдей“. Някога всеки петък ходехме в един италиански ресторант, затова го нарекохме така. Ресторантът (масите му бяха застлани с карирани в червено и бяло покривки от изкуствен плат и върху тях имаше вази с изкуствени рози, също и един истински акордеонист) беше много евтин, така че няма да е проблем. Мама отговаря, че ще помисли, което означава, че ще отидем.

От цяла вечност не ми се е случвало да съм си вкъщи в петък вечер и когато татко се прибира и ни заварва с Изи на дивана, залита към вратата и се хваща за сърцето, все едно получава сърдечен пристъп.

— Халюцинирам ли? — пита уж изплашено и пуска куфарчето на пода. — Възможно ли е това? Саманта Кингстън? У дома? В петък вечер?

Извъртам очи.

— Не знам. Може би си прекалил с наркотиците през шейсетте. Може да е ретроспекция.

— През шейсетте бях на две години. Закъснях за купона. — Навежда се и ме целува по главата. Бързо се дърпам, отвикнала от подобни нежности. — И изобщо нямам намерение да питам откъде знаеш за ретроспекцията при наркотиците.

— Какво е ретроспекция при наркотиците? — пита Изи.

— Нищо — отвръщаме с татко в един глас и той ми се усмихва.

След малко тръгваме за „Формаджо“ (официалното му име е „Домашната кухня на Луиджи“), но се оказва, че вече не е „Формаджо“, нито „Луиджи“, и то не от вчера. Преди пет години на негово място се настанил ресторант за суши и собствениците му заменили декорацията тип Арт Деко и стъклените фенери с метални маси и дълъг бар от дъбово дърво. Няма никакво значение. Ресторантът завинаги ще си остане „Формаджо“.

Помещението е пълно с народ, но успяваме да седнем на една от най-хубавите маси, до два големи аквариума с екзотични риби, разположени до прозорците. Както обикновено, татко се шегува неудачно, започва да разправя колко много обичал ресторанти, където сервирали морска храна, но мама му казва да се съсредоточи върху архитектурата и да остави хумора за професионалистите. През цялото време тя се държи много мило с мен, убедена, че страдам от раздялата с Роб, това е повод с Изи да си поръчаме половината меню и се натъпкваме с бакла, скариди, темпура и салата от водорасли още преди да се появи основното ястие. Татко изпива две бири, развеселява се и започва да ни забавлява с истории за изкукали клиенти, а мама продължава да ме насърчава да си поръчам каквото ми хареса. Изи си слага салфетка на главата и се прави на чужденка, която опитва ролца по калифорнийски за пръв път.

Засега всичко върви като по вода — денят е близо до съвършенството, макар да не се е случило нищо специално. Сигурно съм имала много подобни дни в живота си, но просто не съм ги запомнила. И ме е яд за това. Виждам се излегната на дивана у Али в следобедния мрак и се питам дали онези петъци може да се сравняват с този. Ще бъде прекрасно, ако изживея още един такъв и още един, и още един. Представям си как го правя — просто продължавам по същия начин отново и отново, докато времето свърши и Вселената спре да се върти.

Преди да поднесат десерта, в ресторанта влиза голяма група младежи и разпознавам някои от първи и втори курс. Повечето са още с якетата от униформите на отбора по плуване. Сигурно са тренирали до късно. Изглеждат съвсем млади, с прибрани назад коси, без грим — видът им е доста различен от онзи, който демонстрират, когато са на нашите купони, и като ги погледнеш, си мислиш, че са прекарвали най-малко час и половина в гримьорните на МАК. Някои от тях улавят погледа ми и бързо свеждат очи.

— Сладолед от зелен чай и червен боб — обявява сервитьорката и поставя на масата голяма купа с четири лъжици. Изи веднага се нахвърля на червения боб.

Татко изпъшква и слага ръка на корема си.

— Просто не знам как е възможно да поемате още.

— Защото растем — обявява Изи, отваря уста и ни показва разтопения сладолед.

— Това е гадно, Изи — обяснявам, вземам лъжицата и опитвам сладоледа от половината със зеления чай.

— Сайкс! Хей, Сайкс!

Обръщам се бързо назад. Едно от момичетата, скрито наполовина от високата маса, е станало и маха с ръка. Обхождам с поглед ресторанта и търся Джулиет. До вратата стои момиче, но не е тя. Тази е значително по-слаба, бледа и силно руса. Момичето отърсва рамене, за да изтръска дъжда от якето си. В първия момент не го разпознавам, но щом се обръща с лице към приятелите си, вече няма никакво съмнение: купидонът от часа по математика, ангелът, който ми достави розите.

Тя съзира приятелите си, вдига ръка и маха само с пръсти. После тръгва към тях и докато минава покрай нашата маса, надпис по униформеното ѝ яке в неонов синьо и оранжево привлича погледа ми и изведнъж цялото помещение изчезва и остават само петте букви: Сайкс.

Това е по-малката сестра на Джулиет.

— Земя вика Сами — почуква ме Изи по ръката с опакото на лъжицата си. — Сладоледът ти се стопи.

— Не ми се яде повече.

Оставям лъжицата и отдръпвам стола от масата.

— Къде отиваш? — хваща ме за ръката мама, но аз се отскубвам.

— Връщам се след малко.

Тръгвам към масата на хлапетата, като не откъсвам поглед от почти бялата коса на момичето, падаща свободно около сърцевидното му лице. Странно как не съм забелязала приликата досега. Но как да я забележа, когато доскоро не поглеждах към Джулиет, въпреки че е минавала покрай мен милион пъти.

Момичетата вече са поръчали, смеят се и се ръчат в ребрата. Чувам една от тях да произнеса името на Роб, вероятно обяснява колко е готин с новото си яке за лакрос. (Наясно съм. Самата аз съм го казвала стотици пъти.) Но го пропускам през ушите си. Вече съм на метър разстояние, когато едно от момичетата ме забелязва и всички моментално замлъкват. Момичето, споменало Роб, става червено като подвързията на менюто в ръката ѝ.

Малката Сайкс е притисната в далечния край на масата.

— Здравей. — Заставам пред нея, осъзнавам, че не знам защо дойдох. И най-тъпото е, че тази, която трепери от нерви, съм аз. — Как се казваш?

— Ъ... направила ли съм нещо? — пита тя и гласът ѝ трепери. Останалите момичета не ѝ помагат с нищо. Гледат ме, сякаш очакват всеки момент да се спусна напред и да ѝ отхапя главата.

— Не, не, просто... — Усмиввам се леко. Приликата с Джулиет направо ме побърква. — Имаш по-голяма сестра, нали?

Тя стиска устни в права линия и очите ѝ потъмняват, все едно издига стена между нас. Не мога да я виня, вероятно си мисли, че ще ѝ се присмее за откачената сестра. Сигурно често ѝ се случва.

Но тя накланя глава на една страна и ме поглежда право в очите. В този момент ми напомня за Изи, която сутринта също гледеше така. „Сам няма да ходи на училище. И аз няма да ходя.“

— Да. Джулиет Сайкс.

И чака търпеливо. Чака да започна да се смея.

Погледът ѝ е толкова твърд, че свеждам очи.

— Да. Аз, хм, я познавам.

— Така ли? — вдига вежди тя.

— Ами нещо такова. — Момичетата не свалят поглед от мен, дори не примигват. Подозирам, че полагат огромни усилия да държат устите си затворени. — Тя... тя ми е партньор в лабораторията.

Решавам, че ходът е безопасен. Лабораторните упражнения са задължителни и всеки има разпределен от преподавателя партньор.

Чертите на лицето ѝ леко се отпускат.

— Джулиет е добра по биология. Изобщо е добра ученичка — казва тя и си позволява плаха усмивка. — Аз се казвам Мариан.

— Приятно ми е. — Името ѝ подхожда, някак си чисто и приветливо. Дланите ми се изпотяват и ги изтривам в дънките. — Аз съм Сам.

Мариан свежда очи и казва срамежливо:

— Знам коя си.

Две ръце ме хващат за кръста. Изи е зад мен, подава глава и ме поглежда. Брадичката ѝ се забива в реброто ми.

— Сладоледът вече свършва. Сигурна ли си, че не искаш?

Мариан се усмивва, навежда се към сестра ми и пита:

— Как се казваш?

— Елизабет — отвърща гордо тя, после оклюмва, — но всички ме наричат Изи.

— Когато бях малка, всички ме наричаха Мери — казва Мариан и прави гримаса. — Но сега ми казват Мариан.

— Нямам нищо против „Изи“ — отвърща Изи, дъвчейки долната си устна, сякаш току-що го е решила.

Мариан поглежда към мен.

— Значи и ти имаш по-малка сестра.

И изведнъж усещам, че нямам повече сили да я гледам. Нямам сили да мисля какво ще се случи тази нощ. Защото знам: тишината на къщата, изстрелът.

И после... какво? Мариан ли ще я намери? Това ли ще е последният спомен от сестра ѝ? Това ли ще се загнезди в съзнанието ѝ завинаги и ще заличи другите красиви моменти, съхранявани с години?

Изведнъж се паникьосвам и се опитвам да отгатна какви спомени има Изи от мен.

— Хайде, Изи, да оставим момичетата да се нахранят. — Гласът ми трепери, но не мисля, че някой забелязва. Потупвам Изи по главата и тя хуква в галоп към масата ни.

Момичетата около масата се отпускат, гледат ме с широко отворени очи, не могат да повярват, че съм толкова мила, за тях това е истински подарък. Гадост. Трябва да ме мразят. И съм сигурна, че ако знаят какъв човек съм, ще ме мразят.

Изведнъж в главата ми изниква лицето на Кент. Нямам представа откъде се появи в този момент. Ако знаеше всичко, той също щеше да ме намрази. И тази мисъл незнайно защо ме натъжава.

— Кажи на Джулиет да не го прави — изтърсвам неочаквано, изненадана от себе си.

Мариан бърчи чело.

— Какво да не прави?

— Онзи проект по биология — казвам бързо и добавям: — Тя знае за какво става въпрос.

— Окей — усмихва се Мариан. Обръщам се с гръб, но тя ме спира. — Сам?

Отново се обръщам, а тя слага ръка на устата си и се изхилва, не може да повярва, че е имала смелостта да произнесе името ми.

— Ще ѝ го кажа утре — уточнява тя. — Тази вечер сестра ми ще излиза.

Спуска ми го така, все едно ми съобщава, че Джулиет е определена за отличничката на випуска. Веднага си представям картинката: мама, татко и сестричката са на първия етаж, а Джулиет както обикновено се е заключила сама в стаята си и надува музиката. И изведнъж — чудо на чудесата — излиза с приборна на опашка коса, уверена и спокойна, и съобщава, че отива на купон. Сигурно всички са били на седмото небе, горди с дъщеря си. Тяхното самотно момиченце най-после прави пробив. В края на последната си година в гимназията.

И отива на купона у Кент. Да намери Линдзи... и мен. Да бъде блъскана, удряна и заливана с бира.

Изведнъж сушито започва да се бунтува в корема ми. Само ако знаеха...

— Но утре ще ѝ кажа непременно.

Тя ми се усмихва и усмивката ѝ ме заслепява като лъч светлина в тъмнината.

През целия път до дома се опитвам да забравя Мариан Сайкс. Татко ми пожелава лека нощ — една бира е достатъчна да го приспи, а тази вечер изпи (направо ги изля в гърлото си) две — аз все още се опитвам да забравя Мариан Сайкс. След половин час Изи идва, изкъпана, ухаеща на сапун в омалялата си пижама, и слага мокра целувка на бузата ми, а аз се опитвам да забравя Мариан Сайкс. И около час след това, когато мама застава на вратата и заявява: „Гордея се с теб, Сам“, продължавам да мисля за нея.

Мама си ляга. Къщата се изпълва с тишина. Някъде дълбоко в мрака цъка часовник. Затварям очи и си представям Джулиет Сайкс да се приближава тихо към мен, обувките ѝ тропат по дървения под, от очите ѝ се стича кръв...

Сядам в леглото с разтуптяно сърце. После ставам и намирам якето си в тъмното.

Тази сутрин се заклев за нищо на света да не ходя на купона у Кент. Но ето ме, слизам на пръсти по стълбата, притичвам по

коридорите, промъквам се крадешком във вестибюла и свивам ключовете на мама от шкафчето. Днес тя беше истински памук, но последното нещо, което ми трябва сега, е дълъг разговор на тема „Какво те кара да мислиш, че можеш да се скатаваш от училище и да си развяваш байрака цял ден и цяла нощ?“

Не спирам да си повтарям, че Джулиет Сайкс не е мой проблем, но не мога да спра да мисля колко ужасно ще бъде, ако това се окаже и нейният ден. И се налага да го изживява отново и отново. Според мен всеки, дори и Джулиет Сайкс, заслужава да умре в по-хубав ден.

Пантите на задната и предната врата скърцат толкова силно, че заместват напълно алармата. (Понякога си мисля, че мама и татко нарочно ги оставят така.) Отивам в кухнята, внимателно сипвам малко зехтин на салфетка и намазвам пантите на задната врата. Научих този трик от Линдзи. Тя непрекъснато измисля нови, по-съвършени начини за измъкване от дома, въпреки че няма полицейски час и може да излиза и да се връща, когато си поиска. Мисля, че всъщност ѝ липсва, и затова обръща такова голямо внимание на подробностите. Харесва ѝ да си мисли, че всъщност има.

След малко италианските панти отварят вратата с едва чул шепот и съм навън.

Всъщност не знам защо отивам у Кент и какво ще правя, когато пристигна. Вместо да се насоча веднага към тях, откривам, че завивам по случайни улици, стигам до задънени места, обръщам и се въртя като сляпа из града. Повечето къщи са разположени по-навътре, далеч от шума на улиците, и осветените им прозорци блещукат в мрака като вълшебни. Удивително е колко различно изглежда всичко през нощта, просто не можеш да го познаеш, особено когато вали. Къщите са се отпуснали тежко из поляните, замислени, с живи очи. Един различен Риджвю. През деня всичко е чисто, излъскано и подредено, всичко върви в определения ред: съпрузите се качват в колите с чаша кафе в ръка и тръгват за работа, съпругите излизат малко след тях, облечени в роклите си „Пайлът“, хванали за ръка момиченца в бебешки роклички „Бейби Гап“, детски седалки отзад, лексус, чаши от „Старбъкс“ и така нататък. И се питам коя от двете версии е истинската.

По пътя не се виждат други коли, но продължавам да пълзя с трийсет километра в час. Търся нещо, нямам представа какво. Минавам покрай къщата на Елъди и продължавам. Всяка улична лампа хвърля триъгълник от светлина по тротоара, който за момент осветява вътрешността на колата, после отново ме оставя в мрак.

Фаровете осветяват на около триста метра пред мен килнат на една страна зелен уличен знак: Серенити Плейс. Изведнъж си спомням, беше през първата година в гимназията: един ден седяхме у Али, а майка ѝ бърбеше от часове по телефона, крачейки напред-назад по терасата с боси крака, обути в клина си за йога.

— Разменя ежедневната доза клюки — пояснява Али и извърта очи. — Имаш ли Манди Сакс, не ти трябва жълти вестници. Поинформирана е от тях.

Линдзи отбеляза, че било истинска ирония, дето Минди живеела в Серенити Плейс, „точно тя, която непрекъснато вдига врява“, и тогава за пръв път разбрах значението на думата „ирония“.

Завъртам волана в последния момент и свивам към Серенити Плейс. Уличката е малка, с не повече от двайсетина къщи, и като много други улици в Риджвю е сляпа. Виждам сребристия сааб, паркиран чинно на една от алеите, и сърцето ми подскача. На лиценза отпред пише: МОС. Колата е на госпожа Сайкс. Трябва да съм близо.

Следващата е номер петдесет и девет. Табелата започва от малка пощенска кутия във формата на петел и стига до цветната леха, която по това време на годината не е нищо повече от дълга ивица черна земя. „Сайкс“ е изписано близо до крилото на петела с толкова малки букви, че трябва да знаеш, че са там, за да ги откриеш.

Не мога да го обясня, но си мисля, че познавам къщата. В нея няма нищо различно, същата е като съседните — нито е най-голямата, нито най-малката, редовно поддържана, с бяла боя, тъмни капаци и една-единствена лампа над външните стълби. Но има и още нещо, не мога да го определя, сякаш вътре има нещо прекалено голямо за нея и напират да излезе навън, все едно къщата е на път да се пръсне по шевовете. И в това има нещо трагично.

Свивам по алеята. Знам, че не е моя работа да се меся, но нещо ме тегли отвътре, нещо по-силно от мен. Дъждът се засилва. Грабвам някакъв пуловер, вероятно на Изи, от задната седалка, вдигам го над главата си и докато притичвам от колата до предната веранда, дъхът ми

излиза на облак пред мен. Преди да обмисля ситуацията, натискам звънеца. Минава дълго време, докато ми отворят. Започвам да подскачам на място и духам в дланите си, за да не замръзна. Най-после отвътре се чуват стъпки, после скърцане на панти. Вратата се отваря, появява се жена, мига объркано и придържа с ръка халата си за баня. Слаба е колкото Джулиет и има ясно сините очи и бялата кожа на двете си дъщери. Докато я гледам, си представям виещ се към небето облак дим.

— С какво мога да ви помогна? — пита тихо тя.

Окопитвам се бързо. Не знам защо си мислех, че ще отвори Мариан.

— Казвам се Сам... Саманта Кингстън. Търся Джулиет. — И понеже веднъж проработи, пробвам отново. — Тя ми е партньор по биология.

Отвътре някакъв мъж — вероятно бащата на Джулиет — пита:

— Кой е?

Гласът е лаещ и силен и толкова различен от тихия глас на госпожа Сайкс, че неволно отстъпвам назад.

Госпожа Сайкс подскача лекичко, обръща се назад и по невнимание отваря вратата с още няколко сантиметра. Коридорът зад нея е тъмен. По стените танцуват мочурливи синьо-зелени сенки, проектирани образи от телевизора в стаята, чиято отворена врата виждам от прага.

— Никой — уточнява бързо тя към тъмния коридор. — Търсят Джулиет.

— Джулиет ли? Някой е дошъл за Джулиет?

Точно като куче. „Баф, баф, баф!“ Едва потискам нервния пристъп на смях.

— Аз ще се погрижа — казва госпожа Сайкс и отново се обръща към мен.

С движението ѝ вратата пак се притваря и тя се обляга на нея сякаш за подкрепа. Усмивва ми се, но усмивката ѝ не достига до очите.

— Джулиет не си е вкъщи в момента. Мога ли аз да помогна?

— Днес не бях на училище. Исках да я питам за един проект... — Замлъквам безпомощно и започвам да съжалявам, че съм дошла. Въпреки якето треперя като луда и сигурно изглеждам така, докато

подскачам от крак на крак, държейки онзи пуловер над главата си вместо чадър.

Госпожа Сайкс най-после забелязва, че стоя на дъжда.

— Защо не влезете? — кани ме и отстъпва навътре.

Влизам след нея. Единствената светлина идва от отворената врата, зад която е телевизорът. Виждам фотьойл и силует на седнал в него човек, едрата му челюст е осветена в синьо от телевизора.

Линдзи беше казала веднъж, че бащата на Джулиет е алкохолик. Смътно си спомням, че из градчето се говореше нещо подобно, но имаше и още: след катастрофа останал полупарализиран или бил на системи, не помня точно, и съжалявам, че не съм слушала по-внимателно.

Госпожа Сайкс проследява погледа ми, бързо отива и затваря. Става толкова тъмно, че едва виждам. И осъзнавам, че все още треперя от студ. Ако отоплението беше включено, щях да го усетя. От стаята с телевизора се разнасят викове като от филм на ужасите, после ритмичен звук от стрелба с автомат.

Сега вече напълно съжалявам, че дойдох. За миг ми хрумва, че всички в семейството на Джулиет може да са луди или серийни убийци и всеки миг майката на Джулиет ще ми разиграе „Мълчанието на агнетата“ на живо, защото Линдзи се кълнеше, че в тях става точно това. Мракът ме притиска отвсякъде, съгъства се и едва не се разплаквам от благодарност, когато госпожа Сайкс включва осветлението и всичко отново изглежда нормално, а не накичено с трофеи от мъртви хора. На долепена до стената и постлана с дантелена покривка маса има аранжирани сухи цветя и до тях семейна снимка в рамка. Ще ми се да я разгледам отблизо.

— Защо е толкова важен този проект? — пита, не, по-скоро шепне госпожа Сайкс и веднага хвърля тревожен поглед към стаята с телевизора. Сигурно се страхува, че говори прекалено високо.

— Аз просто... обещах на Джулиет да мина днес и да взема някои материали за презентацията ни в понеделник. — Опитвам се да говоря възможно по-тихо, но въпреки това тя потръпва при всяка моя дума. — Доколкото си спомням, каза, че ще си е вкъщи тази вечер.

— Излезе — отвърща жената и сякаш несвикнала да произнася тези думи, решава да ги опита още веднъж, за да паснат на езика ѝ. — Тя излезе, но може да е оставила нещо за теб.

— Бих могла да погледна — предлагам веднага. Любопитна съм да разгледам стаята ѝ. — Сигурно го е оставила на леглото си или някъде на видно място.

Опитвам се да говоря нехайно, сякаш с Джулиет сме в отлични отношения и няма нищо нередно да нахълтам в дома ѝ в десет и половина вечерта и да се опитам да вляза в стаята ѝ.

Госпожа Сайкс се колебае.

— Може би трябва да ѝ звънна — казва тя и добавя извинително: — Джулиет мрази да се влиза в стаята ѝ.

— Не е необходимо да я занимавате — отклонявам бързо. Джулиет сигурно ще накара майка си да извика полицията. — Не е толкова важно. Ще мина утре.

— Не, не. Ще ѝ се обадя. Ей сегичка, само секунда — уточнява госпожа Сайкс и изчезва в кухнята. Удивително е колко бързо и безшумно се движи, влиза и излиза от сенките като диво животно.

Готова съм да изхвърча навън, да избягам, да се върна вкъщи, да се свия в леглото и да изгледам всички филми в компютъра си. Може да си направя кафе и да будувам цяла нощ. Ако не заспя, може би на днешния ден ще ту се наложи да стане утре. Веднага се запитвам колко време бих могла да издържа без сън, преди да увия белия чаршаф около себе си и да хукна по улиците гола, халюцинирайки лилави паяци.

Вместо да избягам, оставам на мястото си и чакам. Омръзва ми да стоя и се навеждам към стената да разгледам снимката на масата. За миг се обърквам. От нея ме гледа непозната жена на двайсет и пет, най-много трийсет години, с пуснати по тялото ръце, и хубав мъж със спортна риза. Цветовете са наситени и ярки, двойката изглежда супер, и двамата сияят, лицата им сияят от ослепителни усмивки, бели зъби и красиви кестеняви коси. После виждам надписа в долния край на снимката — „Шедоу Каст“ — и разбирам, че това не е истинска семейна снимка, а една от фирмените, които се продават като допълнение към рамката бляскава красива реклами за бляскави красиви моменти, които можеш да увековечиш и поставиш в тази „прекрасна солидна сребърна рамка 15 на 35 сантиметра с пеперуди“. Досега никой не си е направил труда да я махне.

Може би семейство Сайкс няма много бляскави и красиви моменти за увековечаване.

Отдръпвам се бързо. Съжалявам, че я погледнах. Знам, че е само реклама и хората са актьори, но въпреки това имам чувството, че съм нарушила нечие лично пространство, все едно съм видяла вътрешността на бедрото или космите в носа на някого.

Госпожа Сайкс се бави. Тръгвам по коридора и стигам до всекидневната вдясно. Вътре също е тъмно, навсякъде има бродирани карета, дантели и сухи цветя. Не вярвам някой да е подменял декорацията ѝ през последните петдесет години.

В стаята свети една-единствена нощна лампа, поставена близо до прозореца, и светлият кръг върху стъклото отразява в себе си умалената версия на стаята.

И едно лице.

Изкривено от писък лице, притиснато към прозореца.

Надавам ужасено писък, но бързо осъзнавам, че това също е отражение. Върху масата в коридора има маска, обърната право към прозореца, с лице към него. Отивам и я вдигам внимателно от поставката ѝ. Лицето е женско, направено от парчета вестник, съшити с червен конец като страховити белези. Буквите вървят по носа и челото, някои заглавия се виждат изцяло, други само наполовина: Средство за красота, трагичен сблъсък и други, на много места има допълнителни късчета вестник, залепени само в единия край, сякаш лицето на жената се разпада. Устата и очите са изрязани и когато я слагам на лицето си, ми пасва идеално. Отражението в прозореца е зловещо: изглеждам като мъртва или чудовище от филм на ужасите. Не мога да отместя поглед от него.

— Джулиет я направи.

Гласът зад мен ме кара да подскоча. Госпожа Сайкс се е появила отново, облежната на вратата и намръщена.

Свалям маската и бързо я връщам на мястото ѝ.

— Извинете ме. Просто я видях и... реших да я изпробвам — довършвам тихо.

Госпожа Сайкс идва и оправя маската, после я оглежда, за да се увери, че е закрепена правилно върху поставката.

— Като по-малка Джулиет рисуваше много, все драскаше нещо, украсяваше стаята и шиеше сама роклите си — обяснява госпожа Сайкс, после свива рамене и маха с ръка. — Но сега тези работи не я интересуват вече.

— Говорихте ли с нея? — питам нервно, в очакване да ме изритат най-позорно.

Госпожа Сайкс примигва няколко пъти срещу мен, все едно се опитва да ме хване на фокус.

— С нея... — повтаря, после поклаща глава. — Звънях ѝ два пъти, но не ми отговори. Рядко излиза през уикенда...

Не довършва и ме поглежда отчаяно.

— Сигурна съм, че е добре — казвам колкото може по-весело, но всяка дума се забива като нож в корема ми. — Предполагам, че е на шумно място и не чува.

Отчаяно започвам да търся начин да се разкарам оттук. Не мога повече да стоя и да лъжа госпожа Сайкс. Тя изглежда толкова тъжна в своята хавлия и толкова унесена, сякаш вече спи. Ето какво чувство ми навява къщата, като че ли цялата тъне в тежък сън, от онзи, който те притиска, не ти дава да се събудиш, връща те обратно в леглото и те държи здраво, въпреки че се бориш.

Представям си Джулиет да се промъква към стаята си по тъмния заспал коридор, мракът е изключително гъст, изглежда непробиваем, скърцащите дъски под краката ѝ и тихите съскащи радиатори са като монотонна приспивна песен, хората обикалят един около друг като в забавен кадър... И после... Бам!

Госпожа Сайкс ме изпраща до входната врата:

— Елате утре. Сигурна съм, че Джулиет ще е готова със задачата. Гледа сериозно на задълженията си. Тя... е добро момиче.

— Разбира се. До утре — казвам, въпреки че не искам да произнасям думата, махам бързо за довиждане и се гмуркам в мрака, тичайки към колата.

Сега е по-студено отпреди. Влизам бързо и докато чакам моторът да загрее, се заслушвам в барабаненето на ледените дъждовни капки по покрива на купето, духам в ръцете си да ги сгрея и потръпвам от радост, че се измъкнах от къщата. Още с излизането от нея тежестта в гърдите ме отпуска, като че ли напрежението и гъстотата на въздуха вътре са различни. Обръщам се и виждам силуета на госпожа Сайкс до прозореца и се питам дали чака аз да си тръгна, или дъщеря ѝ да си дойде.

В този момент взимам окончателно решение. Знам какво трябва да направя. Ще отида у Кент, ще хвана Джулиет и ако трябва, ще ѝ

фрасна един в мутрата. Ще я накарам да разбере колко глупава е идеята със смъртта (както за нея, така и за мен). Ако се наложи, ще я вържа на задната седалка на колата си, за да не може да се докопа до онзи пистолет.

И изведнъж осъзнавам, че никога не съм правила нещо добро за друг, поне не ѝ в последните години. Понякога работя като доброволка по социалните програми, но това е само защото колежите харесват подобни неща. Бостънският университет споменава специално благотворителността във формуляра си за кандидатстване, видях го в техния уебсайт. Естествено, към приятелките си съм много мила, подарявам им огромни подаръци на рождените дни (веднъж търсих цял месец и половина солници във формата на крави за Али, защото обича солта и кравите). На никого обаче не правя добро за нищо. Това, което се каня да направя сега, ще бъде моята добра постъпка за деня.

Хрумва ми нещо. Спомням си, че когато по английски изучавахме Данте, Бен Гауан попита дали душите от чистилището отиват после в ада. (Веднъж отстраниха Бен Гауан за три дни от учебни занятия, защото нарисувал картина как една бомба хвърля във въздуха училищното барче и наоколо летят човешки глави, та за него въпросът е напълно оправдан.) Госпожа Харбър се впусна в едно от лиричните си отклонения: не че било невъзможно, но съвременните християнски мислители вярвали, че от чистилището най-често се отивало в рая, след като се прекарало определено време там. Никога не съм вярвала в рая. Идеята винаги ми се е струвала леко дебилна: всички са щастливи и близки като братя, Фред Астер и Айнщайн танцуват танго върху облаците и подобни щуротии.

Не съм вярвала също, че ще ми се наложи да преповтарям един и същи ден завинаги. Раят не е по-абсурден от всичко, което ми се случва в момента. И точно това ми хрумва сега: може би целият смисъл е в това — да докажа себе си като добър човек. И да покажа, че заслужавам да продължа към рая.

Джулиет Сайкс може да се окаже единствената преграда между мен и вечността от шоколадови фонтани, идеална любов, момчета, които винаги се обаждат, когато кажат, че ще го направят, и банановата мелба, която хем е готина, хем ти помага да изгориш калориите.

ФАТАЛНО ЗАКЪСНЕНИЕ

Не искам да влизам с колата в двора на Кент. Не мисля да оставам дълго и не желая да рискувам да блокират колата ми. Още повече идеята да бродя из тъмната гора в дъжда ме привлича. Това е изпитание, друг начин да се жертвам. Имам съвсем оскъдни спомени от неделното училище (мама престана да ме води след мой изблик на гняв, когато заплаших да се покръстя във вуду религията, макар да нямах представа каква е точно). Наясно съм, че това е начинът: трябва да жертваш нещо.

Спирам на шосе номер 9, грабвам отново пуловера на Изи, вече е съвсем мокър, но все пак е по-добре от нищо, мятам го на главата си и слизам от колата. Оглеждам се. Пътят е празен, мастиленочерен, нашарен със светли езерца от уличните лампи. Опитвам се да откроя мястото, където колата на Линдзи се обърна първата нощ, но всичко ми изглежда еднакво. Може да е било навсякъде. Започвам да ровя из мозъка си, търся някакви спомени преди катастрофата, преди мрака, но не стигам доникъде.

Вземам от багажника фенерче и поемам през гората. Разстоянието е по-голямо, отколкото предполагах, тънката ледена кора по земята често преминава в размякната кал и готините ми обувки затъват като в подвижни пясъци. След няколко минути дочувам слаба музика, пулсира в мрака, все едно е част от него, като че нейният ритъм е ритъмът на нощта. Изминават още десетина минути, преди първите светлини да се мернат между дърветата като случайни мълнии, и слава Богу, защото бях започнала да подозирам, че се въртя в кръг. После изминават още пет минути, докато гората се разрежи, и най-после съзирам къщата — огромна купчина сладолед, цопната в средата на необятна поляна. Ту се появява, ту се скрива в зависимост от силата на вятъра и дъжда, които крият от време навреме светлината от включените лампи на предната веранда. Чувствам, че замръзвам, и ужасно съжалявам, че реших да дойда пеша. Ето какъв е проблемът със саможертвата. Винаги боли, имам предвид буквално.

Прекрачвам прага и две момичета се изхилват, а на първокурсниците им увисват ченетата. Не ги виня. Сигурно изглеждам ужасно. Преди да изляза от нас, изобщо не си направих труда да сменя панталона си — поне с два номера по-голям хавлиен анцуг на мама. Даде ми го, когато излязоха от мода, за да си стоя с него вкъщи.

Не спирам да си губя времето в излишни приказки, изтръпвам от страх, че може да съм пристигнала прекалено късно.

Виждам Тара да слиза по стълбите, докато аз се качвам. Хващам я за ръката и се навеждам към ухото ѝ.

— Виждала ли си Джулиет Сайкс?

Трябва да викам, за да ме чуе.

— Какво? — крещи в отговор и се усмихва.

— Джулиет Сайкс. Тук ли е?

Тара потупва ухото си, за да покаже, че не чува.

— Линдзи ли търсиш?

Кортни е зад Тара, навежда се напред и слага брадичка върху рамото ѝ.

— Имаме скрити запаси — ром и трева. И Тара счупи една ваза — хили се тя и ме пита: — Искаш ли нещо?

Поклащам глава. Никога не ми се е случвало да съм трезва сред тълпа добре наквасени хора и се моля наум да не съм толкова дразнеща като пияна, колкото са те.

Продължавам нагоре и Тара вика след мен:

— Линдзи е отзад.

Преди да се отдалеча достатъчно, чувам Кортни да крещи в ухото ѝ:

— Видя ли какво си е навлякла?

Поемам дълбоко въздух и си казвам, че няма значение. Сега важното е да намеря Джулиет. Поне това мога да направя. С всяка стъпка надеждата ми се изпарява. Площадката горе гъмжи от народ и освен ако не е идвала изобщо — което ми изглежда невъзможно, — вероятно вече си е тръгнала. Въпреки това намирам напред и най-после се добирам до задната стая. Линдзи ме забелязва и се мята към мен — всъщност скача върху петима — и за миг се чувствам толкова щастлива да видя моята весела и пияна най-добра приятелка, и да получа една от прословутите ѝ смазващи гръдния кош прегръдки, че забравям защо съм дошла.

— Ах ти, хитрушо! — пляска ме по ръката тя и се отдръпва. — Спаси се от училище, но на купона дойде!

— Търся един човек — казвам и обикалям с поглед стаята. Джулиет я няма. Не че очаквах да я видя на дивана да си бърби с Джейк Сомърс например, но го правя инстинктивно.

— Роб е долу.

Линдзи отстъпва назад и ме слага в рамка между палеца и показалеца си.

— Да не си ограбила „Уол Март“ или какво? Или се опитваш да отблъснеш Роб с този панталон?

Пак ми кипва. Линдзи винаги има какво да каже.

— Виждала ли си Джулиет Сайкс?

Линдзи се опулва срещу мен, после избухва в смях.

— Ти сериозно ли питаш?

Залива ме огромна вълна на облекчение. Може пък да не дойде. Може да ѝ се е развалила колата, да изпадне в нервна криза или...

Линдзи разбива всичките ми надежди.

— Нарече ме кучка. Представяш ли си? — казва и продължава да се залива от смях. Слага ръка на рамото ми и крещи: — Елъди, Али! Сам е тук и търси приятелката си Джулиет.

Елъди изобщо не се обръща, прекалено заета е да се натиска на Стив Даф, но Али се засмива.

— Здравей, сладур! — И вдига ръка да ми покаже празната бутилка водка. — Ако видиш Джулиет, питай я какво направи с водката ми.

С Линдзи решават, че това е адски смешно, и Линдзи се провиква:

— Психопатка.

Закъсняла съм. Това ме изкарва от релси и ядът към Линдзи се връща с нова сила.

— Приятелка ли? Интересно. Мислех, че ти си имала вземане-даване с Джулиет.

— За какво говориш? — пита Линдзи и става сериозна.

— Че сте били приятелки в детството. Като ръка и ръкавица. — Линдзи ме поглежда, иска да каже нещо, но я изпреварвам: — Видях снимките. Кажи какво стана. Да не би да те е чула да пърдиш? Или че

ти е потекъл сополът? Открила е, че въпреки всичко Линдзи Еджком не е свършена. Какво толкова лошо е направила?

Линдзи отваря уста, после я затваря.

— Откачалка е — прошепва злобно тя, но улавям в очите ѝ нещо невиджано досега, нещо, което не мога да определя.

— Ти го твърдиш.

Както и да е, сега трябва да намеря Джулиет.

Отново си пробивам път надолу, без да обръщам внимание на коментарите на хората: сигурно си шепнат, че съм дошла на купона с пижама, което всъщност е самата истина.

Действам ли бързо, може би ще настигна Джулиет по пътя. Сигурно е паркирала на алеята и вероятно колата ѝ е блокирана. Ще отнеме часове, докато хората изтеглят своите (ако изобщо успее да убеди някого да ѝ помогне, в което се съмнявам), а може и повече, ако реши да тръгне пеша.

За радост успявам да сляза до долу, без да налетя на Роб. Сега не ми е до обяснения. До входа забелязвам група второкурсници, изглеждат изплашени и малко по-трезви от останалите, затова тръгвам към тях.

— Виждали ли сте Джулиет Сайкс?

Те ме поглеждат тъпо.

Въздъхвам и преглъщам раздразнението си.

— Една висока мацка с руса коса и сини очи.

Продължават да ме гледат неразбиращо и осъзнавам, че не знам как точно да им я опиша. В главата ми изниква една дума: Загубенячка — и преди три дни не бих се поколебала да я изрека. Сега избирам друга и я изпробвам.

— Една хубава такава. — Явно не помага и аз стискам юмруци.
— Мокра.

Най-сетне лицата на момичетата светват.

— В банята е — казва едно от тях и сочи към малка ниша преди вратата за кухнята.

Пред затворената врата се е насъбрала опашка от чакащи. Едно момиче е кръстосало крака и подскача нагоре-надолу. Друга не спира да удря по вратата. Трета сочи към часовника си и повтаря нещо, което не чувам, но се вижда, че е ядосана.

— Стои вътре повече от двайсет минути — съобщава някой до мен.

Сърцето ми пада в краката и усещам, че ще повърна на място. В тоалетните има разни лекарства. Има и бръсначи. Кога хората се заключват в баните? Когато искат да правят глупости, например да се чукат или да повръщат. Или да се самоубият.

„Не трябва да става така. Аз трябва да те спася.“

Пробивам си път през тълпата и напредвам към вратата, като действам с лакти.

— Мърдай! — изсъсквам на Джоан Палермо, когато стигам. Тя пуска ръката си от дръжката и се омиа моментално.

Притискам ухо до вратата и слухтя за ридания, гневни изблици, изобщо някакъв шум. Нищо. Стомахът ми се преобръща, съдържанието му тръгва нагоре към гърлото. Казвам си, че няма как да чуя нещо с тази гърмяща музика.

Чукам лекичко и извиквам:

— Джулиет? Добре ли си?

— Може да е заспала — обажда се Криси Уолкър. Хвърлям ѝ поглед, който ѝ показва категорично, че предположението ѝ е тъпо и безполезно.

Почукам отново и притискам буза до вратата. Напрягам слух и ми се струва, че чувам лек стон, но в същия момент музиката гръмва с нова сила и заглушава всичко. Представям си я припаднала до вратата в локва кръв с разрязани вени...

— Извикайте Кент — едва успявам да кажа.

— Кой? — гледа ме неразбиращо Джоан.

— Трябва да се изпишкам — подскача нещастно Рейчъл.

— Кент Макфулър. Веднага! — изсъсквам към Джоан, тя подскача и веднага се втурва по коридора.

Секундата ми се струва цяла вечност. Това е първият път, когато наистина разбирам теорията на Айнщайн за относителността, особено в онази част за времето — то наистина се накланя, забавя и забързва като гумено мече.

— Какво си се разтревожила... — измърморва Рейчъл достатъчно високо, за да я чуя.

Не отговарям. Истината е, че нямам отговор. Трябва да спася Джулиет, чувствам го. Това е моята добра постъпка. Трябва да спася

себе си.

Изведнъж се замислям. Вече не съм сигурна дали това ме прави по-добра от хората, които не правят нищо. Обърквам се и прогонвам мислите от главата си. Джоан се връща и води след себе си Кент. Той гледа разтревожено, по челото му има бръчки, виждам ги под буйния кестеняв перчем пред очите му.

Стомахът ми се свива. Вчера двамата бяхме в онази тъмна стая на не повече от пет сантиметра един от друг, толкова близо, че усещах прекрасната топлина на тялото му.

— Сам!

Навежда се бързо към мен, хваща ръката ми и се вглежда в мен.

— Добре ли си?

Толкова се изненадвам от неочаквания допир, че се отдръпвам лекичко. Кент прибира ръката си и в мен остава някаква празнина.

— Аз съм добре — казвам, осъзнавайки каква картинка представлявам: рошава и с анцуг. Но той изглежда страхотно. Много е сладък с развлечения си панталон като с нисък колан, карираните маратонки и навитите ръкави на оксфордската си риза, които разкриват Бог знае откъде хванат тен. Не може да е от Риджвю, не и през последните шест месеца.

— Джоан разправя, че си имала нужда от мен — казва сконфузено той.

— Наистина имам нужда от теб. — Думите излизат бързо и напрегнато от устата ми и се изчервявам като домати. — Нямам предвид, че се нуждая от теб, просто... — Поемам дълбоко въздух. Виждам искра на радост в очите му и това ме разсейва. — Тревожа се за Джулиет Сайкс. Заключение се е в банята.

И щом го изричам, се свивам вътрешно. Звучи ужасно нелепо. Сигурно ще си помисли, че съм откачила. Нали не знае това, което аз знам? Искрата угасва и той става сериозен.

Застава до мен и опитва вратата, после се замисля. Не ми казва, че съм луда, параноичка или нещо подобно.

— Нямам ключ. Ще се опитам да отворя с подръчни средства. Ако се наложи, ще разбием вратата.

— Отивам да пишкам горе — оповестява на всеослушание Рейчъл, обръща се и поема към стълбата.

Кент бърка в задния джоб и вади шепа безопасни игли.

— Не питай — казва, когато повдигам вежди. Вдигам ръце и изоставям темата. Благодарна съм му, че се заема с проблема, без да ме разпитва. Кент кляка, извива една безопасна игла и я мушка в ключалката. Държи ухото си долепено до вратата, сякаш слухти за изщракване. Любопитството ми взема връх.

— Да не би след училище да обираш банки?

Той прави гримаса, опитва да отвори, прибира иглата и избира от портфейла си кредитна карта.

— Не — казва и пъха картата в процепа между рамката и вратата. — Мама държи нездравословната храна под ключ.

Изправя се и натиска дръжката. Вратата се открява няколко сантиметра и сърцето ми се качва в гърлото. Част от мен се моли лицето на Джулиет да се появи в процепа, бясно, че я безпокоим, или вратата да се затръшне отново. Поне така бих направила аз, ако някой се опитва да отвори, докато съм вътре. При положение, че съм все още будна... жива... щях да я затворя с ритник.

Вратата обаче си остава отворена на сантиметър-два. С Кент се споглеждаме. И двамата се страхуваме да я отворим докрай.

Той се взима в ръце и буца вратата с палеца на крака си.

— Джулиет?

Вратата се отваря бавно и времето отново забавя ход имам чувството, че минава цяла вечност, и през тази вечност или секунда, или половин секунда, успявам да прехвърля в ума си ужасяващите варианти и да си я представя просната на пода.

Вратата стига до края и вече се вижда цялата баня — съвършено чиста, съвършено нормална и съвършено празна. Лампата е запалена, на мивката има мокра кърпа за ръце. Единственото необичайно нещо е прозорецът. Отворен е широко и поройният дъжд мокри плочките пред него.

— Излязла е през прозореца — сочи Кент в мига, когато си го помислям.

Не мога да определя какво изразява тонът му: и тъга, и възхищение.

— По дяволите!

Естествено. След публичното унижение, е търсила възможно най-бързия начин за бягство, такъв, който ще привлече най-малко внимание.

Прозорецът гледа към склона на поляната, която слиза до гората. Скочила е и се е върнала на алеята за колата си.

Изхвърчам на пожар от тоалетната. Кент вика след мен: „Стой!“, но вече тичам по коридора и скоро излизам на верандата. Взимам фенерчето и пуловера зад сандъчето с цветя, където ги оставих на влизане, и прекосявам поляната. Дъждът е намалял, по-скоро прилича на ледена мъгла, падаща бавно върху земята, но студът просто пронизва костите. Завивам отстрани на къщата, като държа фенерчето надолу към земята.

Не съм специалист в различаването на следи, но съм чела достатъчно старинни мистерии, за да съм наясно, че трябва да търся отпечатъци от обувки. За лош късмет калта е невероятно много и рядка и изглежда като черно масло. Но под прозореца на тоалетната откривам дълбока вдлъбнатина, където вероятно се е приземила, и няколко разкривени следи, водещи, както и предполагах, към гората.

Увивам по-плътно пуловера около главата си и се спускам след нея. Не виждам нищо, освен малкия светъл кръг около лъча на фенерчето. Никога не съм се плашила от гората, но стоновите и пращането на клоните под краката ми и непрекъснатият ромон от дърветата ме карат да мисля за нея като за жива, струва ми се, че си нашепва нещо, като онези побъркани хора из улиците на Ню Йорк, които бутат пред себе си пазарски колички с празни чували.

Няма никакъв смисъл да следвам стъпките на Джулиет. Кашата от гнили листа, кал и омекнали парчета кора е заличила всичко. Затова се насочвам към шосето с надеждата да я настигна по пътя ѝ към дома. Сигурна съм, че е тръгнала пеша. Ако си толкова отчаян, та да избягаш от купон, от хората там, като скочиш от прозореца на тоалетната, надали ще се върнеш да ги молиш да отместят колите си.

Дъждът пак се засилва, набива заплашително по заледените клони и звукът ми напомня тракане на кости. Гърдите ме заболяват от студа, вървя възможно най-бързо, но пръстите ми се вкочаняват и едва успявам да държа фенерчето. Щом стигна до колата, ще надуя парното до дупка. Ще карам по пътя и ще се оглеждам за нея. Ако не я засека, ще я пресрещна пред тях. Само да изляза от тази злокобна гора.

Забързвам ход, почти тичам в усилието си да се сгрея. През няколко секунди викам „Джулиет“, но всъщност не очаквам отговор.

Шумът от дъжда се засилва и става постоянен, големите тлъсти капки ме бият по врата и ме оставят без дъх.

— Джулиет! Джулиет!

Дъждът преминава в порой. Ледената вода ме облива като из ведро. Продължавам да тичам напред, фенерчето тежи като олово в ръката ми. Вече не чувствам пръстите на краката си. Дори не знам дали напредвам в правилната посока. Бих могла да тичам и в кръг, няма как да разбере.

— Джулиет!

Постепенно ме обзема страх. Обръщам се на сто и осемдесет градуса и насочвам фенерчето в мрака пред себе си, но не виждам нищо, освен привелите се към мен дървета. На идване не ми отне толкова време да прекося проклетата гора, сигурна съм. Пръстите ми набъбват, стават двойни и фенерчето изхвърча от ръката ми. Чува се удар, нещо се чупи. Светлината избледнява бавно и умира. Оставам сред непрогледна тъмнина.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

Ругатните ми помагат да се почувствам леко по-добре. Правя няколко колебливи крачки в посоката на фенерчето, като протягам ръце пред себе си, за да не се блъсна в нещо. Спъвам се, падам на колене и съсипвам анцуга, усещайки как се напоява с кал. Опипвам почвата пред себе си, като се опитвам да не мисля до какво се докосвам. Дъждът влиза в очите ми. Якето залепва за мен и засмърдява на мокро куче. Започвам да треперя неконтролируемо. Ето какво става, когато се опитваш да помагаш на хората. Съсипваш себе си. В гърлото ми се надига солена буца.

За да не се скапя напълно, започвам да си мисля какво би казала Линдзи, ако беше с мен посред нощ в средата на гората, която може би се простира километри напред, по средата на жесток порой. И види как лежа на земята като презряна мравка, покрита цялата в кал.

Вероятно би се усмихнала и би казала:

— Саманта Кингстън! Винаги съм знаела, че дълбоко в себе си ти си една мръсна твар.

Това ме ободрява само за миг. Линдзи не е с мен. Вероятно се натиска с Патрик в онази гореща като тостер и много суха стая или предава фаса с тревата напред-назад и се чуди на глас защо се държа

като малоумна. Болката в гърлото ми се засилва, някакво диво животно започва да драска с нокти по него, опитвайки се да излезе навън.

Изведнъж се ядосвам на Джулиет. Толкова се вбесявам, че ако я видя в момента, ще ѝ разбия муцуната. Как може да е такава егоистка? Независимо какво става и колко зле се развиват нещата, тя има избор. Не всеки от нас има този късмет.

В същия миг чувам най-сладкия звук, който съм чувала през целия ми седемнайсетгодишен живот (плюс пет дни след смъртта).

Чувам клаксон.

Идва отдалече и заглъхва почти веднага — нисък вой в нощта, сякаш някой дава газ и по грешка натиска и клаксона. По-близо съм до пътя, отколкото мислех.

Изправям се и бързам с всички сили към източника на звука, протегнала ръце напред като мумия, отмахвайки клоните и хлъзгавите иглички на боровете. Сърцето ми ще изскочи от възбуда, докато слухтя за някакъв шум, какъвто и да е, само да ме насочи. След минута или малко повече чувам още един клаксон, този път по-близък и ясен. Едва не се разплаквам от радост. Още минутка, и до мен долита думкацията звук от стереоуредба, засилва се, после изчезва заедно с отдалечаването на преминаващата кола. След още няколко минутки между дърветата проблясва бледа светлина от улична лампа. Шосето.

Светлините се засилват, гората оредява и сега виждам малко по-добре. Започвам да си мечтая за купчина одеяла — ще натрупам върху себе си всяко, което открия из къщата — и горещ шоколад, и топли пантофи, и вана, и толкова съм заета с фантазиите си, че съзирам Джулиет секунда преди да се блъсна в нея.

Свита на две на метър и половина от шосето, тя прегръща коленете си и се взира в платното пред себе си. Бялата ѝ риза е станала полупрозрачна от дъжда, закопчалката и презрамките на сутиена ѝ се виждат ясно, както и очертаният гръбнак. Изненадата да я видя пред себе си е поразителна и в първия момент забравям, че именно тя е причината да съм тук по това време.

— Какво правиш? — надвиквам се с дъжда.

Тя ме поглежда и светлината от уличната лампа пада върху лицето ѝ. Очите ѝ са като черни дупки.

— А ти какво правиш? — отвърща с въпрос тя.

— Аз... търся теб.

Лицето ѝ не отчита никаква емоция — нито изненада, нито шок или гняв, нищо. Това ме обърква.

— Не ти ли е студено?

Тя поклаща едва-едва глава и продължава да ме гледа с тези нейни празни очи.

Не си го представях така. Мислех, че ще се зарадва да ме види, дори ще ми благодари. Или ще се ядоса. При всички случаи мислех, че ще направи нещо.

— Виж, Джулиет — успявам да кажа. Зъбите ми тракат като откачени. — Наближава един часът и е ужасно студено. Искаш ли да дойдеш с мен у дома за малко?

Да поговорим? Знам какво стана вътре — кимам в посоката, където трябва да се намира къщата на Кент. — Много съжалявам.

Умирам от желание да я вкарам в проклетата кола и да се свърши, но усещам как наистина се чувствам кофти заради нея.

Джулиет остава загледана в мен за няколко дълги и тежки секунди. Дъждът се лее между нас като водопад. После се надига и аз решавам: „Край, всичко е наред“, но тя се обръща и прави няколко крачки към пътя.

— Съжалявам — казва, но в гласа ѝ няма съжаление, равен.

Вдигам ръка и я хващам за китката. Тя изглежда невъзможно тънка между пръстите ми и си спомням за малкото птиче, което веднъж намерих близо до Гус Пойнт. Вдигнах го от земята и то умря, поемайки последните глътки въздух от дланта ми. Джулиет не се отдръпва, но поглежда към ръката ми, сякаш е змия, готова да я ухапе.

— Виж — опитвам отново, — знам, че ще ти прозвучи идиотско, но имам чувството, че с теб си приличаме. Ако може да отидем някъде и да поговорим...

— Няма да ходя никъде — отсича тя и прави крачка напред.

Струва ми се, че виждам по устните ѝ да играе тъжна усмивка, но изчезва толкова бързо, та не мога да се закълна.

Може би се въртях прекалено дълго из тъмната гора и мозъкът ми блокира. Мислите ми се объркват. В съзнанието ми изникват и изчезват странни образи, изкривени фантазии, свързани с топли неща: басейн, пьлен с горещ шоколад, купчина одеяла чак до покрива на къщата. И една мъничка част от мен започва да си мисли: „Зарежи я.

Остави я да прави каквото иска. Утре нещата ще се завъртят по друг начин.“

По-голямата част — полицаят вътре в мен, както обича да го нарича мама — ми нашепва друго. Тя ми дължи това. Аз замръзвам. Покрита съм с кал от глава до пети. И половината гимназия мисли, че съм кукувица в пижама. Дължи ми го.

— Ако искаш, да отидем у вас тогава.

Преценявам, че все пак трябва да се върне там, и може би така ще стане по-лесно.

Тя ме поглежда някак странно и за част от секундата ми се струва, че гледа през мен.

— Защо го правиш? — пита накрая.

Налага се да викам още по-силно отпреди. Колите започват да се изтеглят от купона и профучават покрай нас по мокрия път.

— Аз... искам да ти помогна.

Тя поклаща глава съвсем слабо, едва го забелязвам.

— Ти ме мразиш.

Джулиет приближава все повече до пътя и това ме изнервя до краен предел.

Една кола минава покрай нас, басовете на музиката реват. На светлината на уличната лампа успявам да видя силуети. Вътре се смеят. Някъде отдясно май чувам името си, но дъждът плющи с невероятна сила и е трудно да твърдя със сигурност.

— Не те мразя. Аз не те познавам. Искам да променя това. Да започнем отново — крещя на края на силите си и въпреки това не съм сигурна, че ме чува.

Джулиет отвърща нещо, но не разбирам. Още една кола. Преминава като сребърен куршум по пътя.

— Какво?

Тя отмества глава с по-малко от сантиметър в моята посока и повтаря по-силно:

— Права си. Не ме познаваш.

Нова кола. Смахът се смесва с воя на двигателя. Някой изхвърля отвътре бутилка от бира и тя се разбива в близкото дърво. После чувам, и този път съм сигурна, някой да ме вика по име, но не съм наясно откъде идва гласът. Вятърът свири в ушите ми и докато се оглеждам, забелязвам, че Джулиет е на сантиметър от пътното платно,

точно до ивицата, където започва асфалтът, и се люлее, сякаш балансира на пръсти.

— Махни се от пътя! — крещя, но междуременно някъде дълбоко в съзнанието ми назрява ужасна мисъл, невъзможно предположение, което расте и добива форма като облаците на хоризонта.

Някой пак извиква името ми и после, все още далече от нас, чувам от една кола да се носи „Сплинтер“ на Феласи.

— Сам! Сам!

Сега разпознавам гласа на Кент.

„Последна нощ, последен път... ти каза, че ще бъдеш моя пак...“

Джулиет се обръща към мен. Усмивва се, но това е най-тъжната усмивка, която съм виждала някога.

— Може би другия път — произнася, — но по-вероятно не.

— Джулиет — опитвам се да извикам, но името засяда в гърлото ми.

Страхът сковава тялото ми. Искам да кажа нещо, да стигна до нея и да я дръпна, но времето просто лети и изведнъж предположението се превръща в прозрение. Музиката става нетърпимо висока и сребрист рейндж ровър изскача от мрака. Като птица или ангел Джулиет вдига ръце и се хвърля напред... сякаш се хвърля от ръба на скала.

Ужасяващ писък изпълва въздуха, свистене на гуми, тялото на Джулиет се удря в страничния ръб на покрива на Линдзи и се плъосва с лицето надолу върху асфалта. Рейндж роувърът завива към гората, блъска се в едно дърво и се разпада на парчета. Дълги панделки дим ближат въздуха, лумва пожар, някой пици. И минава време, преди да осъзная, че тази, която пици, съм аз.

ПРЕДИ ДА СЕ СЪБУДЯ

Кент се хвърля към мен.

— Сам — шепне, останал без дъх. — Добре ли си?

— Линдзи — казвам с устни. — Линдзи, Елъди и Али са в онази кола.

Той се обръща към гората, откъдето се издигат черни стълбове дим. От мястото, където се намираме, се вижда разбитото купе, стърчащо като пръст от земята.

— Чакай тук — казва ми.

Не е за вярване, но изглежда напълно спокоен. Затичва се към пътя, вади телефона от джоба си и след малко го чувам да обяснява посоката на някого от другата страна на линията.

— Стана катастрофа. Пожар: шосе номер девет, веднага след Девън Драйв. — Привежда се над тялото на Джулиет и продължава. — Най-малко един пострадал.

Чува се скърцане на спирачки. Другите коли спират, хората слизат от тях несигурно, всички изведнъж изтрезняват, всички говорят шепнешком, местят погледи от дребното проснато на пътя тяло към дима и пламъците в гората. Ема Макълрой спира и излиза от колата с ръце на устата и изцъклени от ужас очи, от ужас забравя да затвори вратата на колата си, от радиото се чува Джей Зи, песента „Проблемите на деветдесет и девета“ се понася из въздуха и нормалността на всичко ми се струва най-страшното нещо. Някой крещи:

— Мамка му, Ема, спри това!

Ема се връща в колата и след миг настъпва пълна тишина, остава само дъждът и нечий плач.

Имам чувството, че съм попаднала в лош сън. Мъча се да се раздвижа, но не мога. Вече не усещам дори и дъжда. Не усещам тялото си.

В главата ми като латерна се върти една-единствена мисъл: онази бяла светлина, точно преди да се забием в дървото. Линдзи бе извикала нещо, но не можах да го разбера.

Не сак, нито скат, нито снакс...

Сайкс.

В същия момент откъм гората се чува пронизителен писък и Линдзи изплува от другата страна на пътя с изкривена уста и обляно в сълзи лице. След нея излиза и Кент, подкрепя Али, която куца и кашля, но иначе изглежда добре.

Линдзи крещи:

— Помощ! Помощ! Елъди е вътре! Моля ви, няма ли кой да помогне, моля ви!

Явно е в истерия, думите ѝ се сливат в едно и се трансформират в животински рев. Тя се хвърля на земята, покрива лицето си с ръце и се разридава.

След малко се разнася друг рев, този път на сирени.

Никой не помръдва. Всичко се случва на кратки накъсани епизоди — поне така ми изглежда на мен: все едно гледам филм, а някой ту включва, ту изключва светлината в залата.

Трупат се все повече хора, стоят под дъжда, тихи, неподвижни като статуи. Сирените на полицейските коли приближават, лампите по покривите им осветяват мястото в червено, после в бяло, червено, бяло. Хора в униформи... линейка... носилка... две носилки. Тялото на Джулиет заема едната — мъничко, нежно, като на птичето от Гус Пойнт. Линдзи започва да повръща в момента, когато вкарват носилката в колата, и Кент разтрива гърба ѝ. Али плаче с отворена уста, което ми се струва странно, защото не чувам да излиза звук. Вдигам очи към небето и забелязвам, че дъждът е преминал в сняг. Като някаква магия от мрака се появяват едри бели снежинки и изпълняват сложни пируети. Не знам колко време стоя загледана в тях, но когато поглеждам отново към пътя, с изненада установявам, че почти всички са се разотишли, останали са само двама скитници, една полицейска кола и Кент, който подскача на място, за да се стопли, и разговаря с полицаите. Линейките ги няма. Линдзи и Али ги няма.

Без да разбере как, Кент застава пред мен. „Как го направи?“, се опитвам да кажа, но от устата ми не излиза и звук.

— Сам — вика ме той и не знам защо, но имам чувството, че е повторил името ми няколко пъти.

Някой ме стиска за ръката, поглеждам и виждам, че е той. Отнема ми време да осъзная, че все още имам ръце. В същия момент

отново влизам в тялото си и ужасът от всичко видяно ме удря с цялата си сила, краката ми се подкосяват и залитам напред, но Кент ме хваща и вдига.

— Какво стана... — питам отнесено. — Какво стана с Джулиет? С Елъди?

— Шшшт — шепне той на милиметри от ухото ми. Цялата трепериш от студ.

— Трябва да видя Линдзи.

— Стоиш на студа повече от час. Ръцете ти са ледени. — Той сваля дебелия си пуловер и го намята върху раменете ми. По миглите му има снежинки. Слага нежно ръце под лактите ми и ме повежда обратно към къщата. — Хайде, ела да те стоплим.

Нямам сили да споря. Оставям го да ме заведе до къщата и въпреки че едва ме прикрепя, имам чувството, че без него ще падна.

Няма представа как стигаме до дома му, не помня да съм мърдала краката си. Влизаме в кухнята, той дърпа един стол и ме слага да седна. Устните му се движат, гласът му е успокояващ, но не разбирам какво ми казва. Дебело одеяло увива раменете ми, скоро усещанията се завръщат и пръстите на ръцете и краката ми се свиват от остра болка, все едно някой забива в тях остри нажежени игли. Продължавам неистово да треперя. Зъбите ми тракат като зарове в чаша.

Буретата все още са в ъгъла на кухнята, навсякъде се виждат наполовина изпити чаши с бира и в тях плуват фасове, но вече няма музика и къщата изглежда съвсем различна без тълпите из нея фокусирам се в редица дребни детайли, които се блъскат едно в друго и отскачат като топки за пинг-понг: избродираният надпис над мивката: „Марта Стюард не живее тук“ върху хладилника снимките на Кент и семейството му на някакъв плаж, на непознати за мен роднини, стари картички от Париж, Мароко, Сан Франциско редиците от чаши зад стъклените вратички на шкафовете с различни надписи по тях като: „Умирам за малко кафе“ и „Време е за чай“.

— Една бучка захар или две? — пита Кент.

— Какво? — отвърщам прегракнало.

Другите ми сетива се включват в действие изведнъж: чувам съскането на млековарката лицето на Кент идва на фокус, мило и

загрижено, по рошавата му тъмна коса все още има неразтопени снежинки миризмата на лавандула от одеялото на раменете ми.

— Ще сложа две — решава Кент и се обръща към печката.

След минутка пред мен се появява огромна чаша (от онези, на които пише „У дома е там, където има шоколад“), пълна с изпускащ пара горещ шоколад, но истински, не от онези в пликчетата, и две големи бучки ароматизирана захар. Нямам представа дали съм си ги пожелала на глас, или той може да чете мисли.

Кент сядна на масата срещу мен и ме наблюдава, докато пия шоколада си. Голяма вкуснотия, сладък, ухае на канела и на още нещо, което не мога да уловя. Отпивам и оставям чашата. Ръцете ми вече не треперят толкова силно.

— Къде е Линдзи? — питам веднага, щом сцената се завръща в съзнанието ми: Линдзи на колене, повръща пред очите на всички. Линдзи никога не би направила такова нещо на публично място. — Добре ли е?

Кент кима, очите му не се отделят от моите.

— Добре е. Отиде до болницата, да я прегледа психолог, но ще се оправя.

— Джулиет... тя... го направи много бързо. — Затварям очи и си представям бялото петно пред нас. Отварям ги и виждам Кент да ме гледа така, сякаш нещо в него се къса. — Тя... искам да кажа, Джулиет...

Той поклаща глава само веднъж.

— Не успяха да направят нищо. — Изрича го изключително тихо и не съм наясно дали съм го чула, или просто решавам, че е казал това.

— Видях я... — започвам, но нямам сили да му разкажа всичко. — Можеш да я хвана. Беше съвсем близо.

— Беше катастрофа — казва той и свежда поглед. Не мисля, че го вярва.

„Не, не беше“, казвам наум. Виждам странната ѝ полуусмивка, когато изрече: „Може би следващата година, но по-вероятно не“, и затварям бързо очи, за да излича спомена.

— Ами Али? Тя добре ли е?

— Али е много добре. Няма нито драскотина.

Сега говори по-силно, но в гласа му има умоляваща нотка, опитва се да ме спре — не иска да чуе следващия ми въпрос.

— А Елъди? — питам почти шепнешком.

Кент отмества поглед. Мускулче около челюстта му започва да играе.

— Седяла е на предната седалка — изговаря съвсем бавно, сякаш всяка дума боли. Виждам Елъди да се накланя напред и да мърмори: „Защо винаги Сам да е отпред?“ — Мястото до шофьора е най-уязвимо.

Ето как са обяснили на нашите в болницата — катастрофа, мястото до шофьора, неизбежно.

— Тя...

Не, не мога да го изрека.

Кент ме поглежда, сълзите пълнят големите му тъжни очи. Изглежда по-възрастен, отколкото е.

— Съжалявам, Сам — мълви едва чуто.

— Какво искаш да ми кажеш? — Свивам юмруци невероятно силно и ноктите ми се забиват в кожата. — Казваш ми, че е... че е...

И млъквам, неспособна да продължа нататък. Мисля, че ако изрека онази дума, ще я потвърдя.

Кент вади думите от устата си една по една, все едно са забити в корема му бръсначи.

— Стана... станало е на мига. Не я е боляло.

— Не я е боляло ли? — повтарям с треперещ глас. — Не я е боляло? Но не си сигурен, нали? Няма откъде да знаеш. — Преглъщам, но буцата остава в гърлото ми. — Така ли ти казаха? Че е било безболезнено. Което трябва да означава спокойно? Едва ли не добре?

Кент хваща ръката ми през масата.

— Сам...

— Не! — Бутам стола назад и ставам. Цялата се треса от ярост. — Не ми казвай, че всичко ще се оправи. Не ми казвай, че не я е боляло. Защото не знаеш, никой от вас не знае колко много боли. Боли и...

Не знам дали говоря за Елъди или за себе си. Кент също става и ме прегръща. Заравям лице в рамото му и се разплаквам. Той ме държи здраво, хълца сподавено в косата ми и преди да оставя всичко да си иде и да потъна в мрака, през главата ми минава най-странната, най-невероятна мисъл: главата ми пасва идеално на рамото му.

После мисълта за Елъди и Джулиет ме завладява отново, тежък воал забулва съзнанието ми и се разплаквам на глас. Това е втората нощ, която завършвам в прегръдките на Кент, но той, разбира се, не знае. Вместо да се радвам, че не си спомня как миналата вечер двамата седяхме в тъмната стая и коленете ни почти се допираха, се чувствам още по-самотна. Изгубвам се в мъглата на собствените си мисли и когато се връщам отново в кожата си, осъзнавам, че Кент ме държи на ръце и краката ми не докосват пода.

Устните му са заровени в косата ми, усещам горещия му дъх да преминава през мен като електричество и ме оставя по-тъжна и по-объркана отпреди. Отдръпвам се така, че между нас да остане малко пространство, но продължава да ме държи в ръцете си и това ме успокоява. Топлината и спокойствието му се предават и на мен.

— Все още трепериш — отбелязва той и слага ръка на челото ми. Докосва ме за секунда, но когато я отдръпва, мястото започва да пари като изгорено. — Дрехите ти са подгизнали от дъжда.

— Бельото ми — казвам неочаквано.

Той свива вежди.

— Какво?

— Бельото ми... Бикините, корсажът... всичко е пълно със сняг. Е, вече се е стопил, но наистина ми е студено.

Прекалено изтерзана съм, за да чувствам неудобство. Кент прехапва устни и кима.

— Стой тук. — Сочи чашата ми: — И си изпий шоколада.

Отвежда ме до масата, настанява ме пак на стола и изчезва. Все още треперя, но поне мога да държа чашата, без да разплискам всичко по масата. Не мисля за нищо, освен за движението ѝ до устните си и за вкуса на какаото, за тиктакането на часовника и за бялата вихрушка навън. След няколко секунди Кент се връща с огромен пуловер, избелял анцуг и раирани боксерки.

— Мои са — измънква и се изчервява до ушите. — Не, не са мои. Още не съм ги обувал. Мама ми ги купи наскоро... — Преглъща тежко и продължава да пелтечи: — Всъщност аз си ги купих. Във вторник. Етикетът е още на тях и...

— Кент — прекъсвам го.

Той млъква и поема дълбоко дъх.

— Да?

— Извинявай, но... може ли да млъкнеш за малко? — Соча към главата си. — Мозъкът ми прегря.

— Съжалявам — казва той. — Не знам какво да направя. Исках... исках да ти помогна.

— Благодаря — кимам. Знам какви усилия му коства и успявам да му се усмихна, макар и наполовина.

Той оставя дрехите на масата заедно с голяма бяла хавлиена кърпа.

— Не знаех... Мислех, че ако още ти е студено, може да си вземеш горещ душ. — Потрива смутено ръце и при думата „душ“ се изчервява до уши.

Поклащам глава.

— Искам просто да спя.

Бях забравила за съня и сега изведнъж усещам огромно облекчение, когато си казвам: „Всичко, което трябва да направя, е да заспя.“

Щом заспя, кошмарът ще изчезне. Страхът обаче продължава да ме гложди. Ами ако този път денят не се повтори? Ами ако си остане така? Замислям се за Елъди и усещам как шоколадът се връща обратно в гърлото ми.

Кент сигурно забелязва промяната, защото се привежда, за да бъдат очите ни на едно ниво.

— Мога ли да ти помогна? Да направя нещо за теб? Да ти донеса нещо?

Поклащам глава и преглъщам сълзите.

— Ще се оправя. Всичко е от... шока. — Преглъщам тежко и продължавам. — Просто искам някак си да върна лентата обратно.

Той кима, взима ръката ми в своята, а аз не я отблъсквам.

— Ако можех, щях да го направя — изрича той.

Произнесени на глас такива очевидни неща звучат глупаво, но той го казва толкова искрено и чистосърдечно, че сълзите отново пълнят очите ми. Взимам дрехите и кърпата и тръгвам към банята, същата, която разбихме, за да намерим Джулиет. Влизам и затварям вратата. Прозорецът все още е отворен и вятърът набива снежинките вътре. Затварям го и вече се чувствам по-добре, сякаш започвам да изтривам всичко случило се тази вечер. С Елъди всичко ще бъде наред.

Нали тази, която трябваше да бъде на предната седалка, съм аз? Махам кърпата, която Джулиет бе оставила на мивката, и събличам мокрите дрехи. Въпреки умората не мога да устоя на душа, пускам водата толкова силно и толкова гореща, колкото мога да издържа. Душът е от тропическите, от които водата тече право надолу на дълги тежки струи, стига до плочките под краката ми и се връща под формата на голям облак гъста пара. Оставам под него, докато кожата ми почервеняла като на рак.

После обличам пуловера на Кент — супер мек, ухаещ на прах за пране и на прясно окосена трева, махам етикета на боксерките и ги обувам. Определено са ми големи, но чистият още непран плат действа освежаващо на кожата ми. Единствените боксерки, които съм виждала досега, са на Роб, обикновено захвърлени на пода, метнати под леглото и с петна от неща, за произхода на които не желая дори да мисля. Накрая слагам и анцуга, който се набръчква около глезените ми. Кент се е погрижи и за чорапи — големи, хавлиени и меки. Свивам на топка собствените си дрехи и ги оставям до вратата.

Връщам се в кухнята, Кент стои на същото място, където го оставих. Нещо проблясва в очите му, щом ме вижда, но не мога да определя какво.

— Косата ти е мокра — казва тихо, но тонът му ми говори нещо съвсем различно.

— Реших да се изкъпя все пак — казвам и свеждам поглед.

Настъпва кратка тишина, но Кент бързо я нарушава.

— Знам, че си уморена. Ще те откарам до вас.

— Не. Не мога... не искам да се прибирам сега.

— Вашите... — започва той, но не довършва.

— Моля те, нека остана тук.

Не знам кое е по-лошо — нашите вече да са научили и да ме чакат, за да ме въртят на шиш, да ме обсипят с въпроси и да говорят за болници и терапевти, за да ми помогнат да се справя с шока, или да не знаят нищо, да спят спокойно и аз да се завърна в тъмната къща.

— Имаме стая за гости — казва той.

Косата му най-после е изсъхнала и се е накъдрила повече от обикновено.

— Не искам в стаята за гости — клатя решително глава. — Искам да съм в истинска стая. Където се живее.

Той се вглежда в мен и кима.

— Ела с мен.

Взема ръката ми и аз го оставям да ме води. Качваме се горе, продължаваме по коридора и спираме пред стаята с онези надписи по вратата. Трябваше да се досетя, че е негова. Спираме и той натиска няколко пъти дръжката.

— Заяжда — обяснява кратко и след няколко опита най-после вратата се отваря.

Вдишвам дълбоко въздуха. Мирише по същия начин, както миришеше преди два дни, когато нахълтахме тук с Роб, но всичко останало е различно. Мракът изглежда някак по-благосклонен и не така гъст.

— Дай ми секунда — казва Кент, стиска ръката ми и се отделя от мен. Чувам шумолене на завеси и ахвам.

Пред мен се откриват три големи прозореца, заемащи цялата стена от пода до тавана. Кент не включва лампите, но все едно, че го е направил. Луната е огромна и ярка, осветява белия сняг и той искри под лъчите ѝ като сребро. Стаята се изпълва с прекрасна сребриста светлина.

— Удивително е! — прошепвам, останала без дъх. Дори не осъзнавам, че съм спряла да дишам.

Кент се усмихва бързо. Лицето му тъмнее на фона на пълната луна.

— Чудесна е през нощта. Но сутрин не е толкова красива.

После понечва да пусне отново завесите.

— Остави ги така! — извиквам и добавям бързо: — Моля те!

И за моя изненада ме хваща срам.

Оглеждам просторната стая и отново вдишвам невероятната смес от прах за пране и косена трева. Това е най-свежият аромат на света, ароматът на отворен прозорец и чисти чаршафи. Миналата вечер не успях да видя нищо, освен леглото. Сега забелязвам, че стаята е опасана с рафтове, пълни с книги. В ъгъла има бюро с компютър и още книги. На едната стена висят картини, на тях някакви хора, но не се виждат добре. В един от ъглите — чудовищно голям стол, от онези, дето са като торби, и Кент улавя втренчения ми в него поглед.

— Имам го от седми клас — пояснява някак засрамено.

— И аз имам такъв.

Не знам защо го казвам, може би защото Линдзи разправя, че изглеждал като крива цица. В момента не искам да мисля за Линдзи и Али. И в никакъв случай не желая да се сещам за Елъди.

Кент опъва завивките, после се обръща с гръб, за да мога да се оправя на спокойствие. Качвам се на леглото и лягам, усещам ръцете си тежки и болезнено схванати.

Малко се стеснявам, но толкова съм изтощена, че бързо ми минава. Забелязвам, че таблата над главата ми е с дърворезба, онази в краката ми е подобна, но по-малка. Изтягам се и в главата ми изниква образ на шейна. Обръщам глава към прозореца, за да видя падащия сняг, после затварям очи и си представям, че летя над заснежена гора, на път за красиво и добро място: бяла къщурка в далечината с прозорци, зад които горят свещи.

— Лека нощ — прошепва Кент. Стоял е толкова тихо, че съм забравила за него.

Отварям рязко очи и се надигам на лакът.

— Кент?

— Да?

— Ще останеш ли малко с мен?

Той кима, завърта стола пред бюрото си към леглото и сяда мълчаливо. Качва краката, подпира брадичка на колене и се заглежда в мен. Лунната светлина пада върху косата му и я превръща в разтопено сребро.

— Кент?

— Да?

— Не ти ли се струва странно, че съм тук с теб? — питам и веднага затварям очи, за да не го гледам.

— Аз съм редактор на хумористичния вестник и веднъж прекарах цели триста шейсет и пет дни в гумено сабо „Крокс“. Оттогава нищо не ми се струва странно.

— О, да, бях забравила за етапа „Крокс“. — Най-после се стоплям под етажите от завивки и усещам, че главата ми натежава. Представям си, че лежа на горещ плаж, а приливът нежно гали пръстите на краката ми. — Кент?

— Да?

— Защо си толкова мил с мен?

Мълчанието продължава изключително дълго и вече не очаквам отговор. Струва ми се, че чувам падащия сняг, чувам как покрива земята и всичко става бяло и чисто. Не искам да отворя очи, за да не разваля магията, да не видя гняв или болка в очите му.

— Помниш ли онова лято след втори клас? Веднага след смъртта на дядо? — Най-после заговаря с нисък глас. — Разплаках се в стола и Фил Хауел ме нарече педал. Това ме разстрои още повече, макар да не знаех какво е педал.

Продължавам да държа очите си затворени, завладяна от мелодията на гласа му.

— Между другото, миналата година откриха Фил Хауел полугол с Шон Требът на задната седалка на беемвето на баща му. Виж как се завъртат нещата!

Кент се засмива кратко.

— Както и да е. Когато му казах да ме остави на мира, той бутна подноса ми и храната се разхвърча навсякъде. Никога няма да го забравя. Имахме за обяд сандвич с пуйка и картофено пюре. Ти дойде, събра пюрето в шепя и го натика право в лицето на Фил. После вдигна сандвича и го изтри в тениската му. Каза му: „По-гаден си и от горещ обяд!“ — Той спира за миг и се засмива отново. — Беше голяма обида за един второкласник. Шон беше толкова изненадан и изглеждаше толкова смешен с размазаното по лицето му пюре, че започнах да се смея. Смеях се за пръв път, след като разбрах за... за дядо.

Той се замисля за кратко. После пита тихо:

— Помниш ли какво ти казах тогава?

Споменът е в мен, изплува бавно, сякаш идва от много далече. Мислех, че е загубен завинаги, но сцената изниква в главата ми с всички подробности.

— Ти си моят герой — казваме в един глас.

Не чувам движението на Кент, но неочаквано гласът му прозвучава съвсем близо до мен, хваща ръцете ми и ги сгушва в своите.

— Тогава се заклев, че някога и аз ще стана твой герой, без значение кога — прошепва ми.

Оставаме така дълго, сякаш часове, през цялото време сънят ме дърпа към себе си, отдалечава ме от него, но сърцето ми трепти като мушица, отблъсква мрака и мъглата, не ѝ позволява да погълне

съзнанието ми. Ако заспя, ще го изгубя. Ще изгубя този момент завинаги.

— Кент — казвам и гласът ми сякаш трябва да преплува мъглата, за да стигне до устата ми.

— Да?

— Обещай ми да останеш с мен.

— Обещавам — прошепва той.

И в момента, когато вече не знам дали сънувам, или съм будна, дали мечтая, или обикалям из поле, където всичко, което си пожелаеш, се превръща в реалност, усещам устните му върху моите, но вече е късно, вече спя, няма ме, него също го няма — моментът се оттегля, прибира се в себе си, като цвете, свило цвета си за през нощта.

ШЕСТ

Този път в съня ми има и звуци. Докато падам, се чува весела звънлива мелодия, като онези, които можеш да чуеш в лекарските кабинети и асансьорите, и без да знам откъде, разбирам, че тя се носи от стаята на възпитателите в „Томас Джеферсън“.

В мига, когато го разбирам, мракът се насища със светлина и се оказвам пред галерия с досадни вдъхновяващи крилати мисли, които възпитателката ни, госпожа Гарднър, държи на табла по стените, но в съня ми всичките са поне сто пъти по-големи от нормалното, всеки е с размера на къща. На един от тях е снимката на Айнщайн, а отдолу пише: „Гравитацията не е отговорна за тези, които падат в капана на любовта.“ Има и плакат с цитат на Томас Едисън: „Успехът е един процент талант и 99 процента труд.“ Решавам да се хвана за едно от таблата и да проверя дали ще издържи теглото ми, когато минавам покрай снимка на раирана котка, вкопчила се с нокти в един клон и увиснала на него. Отдолу пише: „Не се отчайвай“.

Най-странното е, че щом го виждам, пищенето в ушите ми спира, мъчителното отчаяние ме напуска и разбирам, че изобщо не съм падала, а се рея из въздуха.

Алармата на будилника ми се струва най-приятният звук на света. Сядам в леглото с желание да се усмихна. Изведнъж ме обхваща порив да докосна всичко в стаята си — стените, прозореца, колажа, натрупаните по бюрото ми снимки, захвърлените на пода дънки, учебника по биология и дори бледия слънчев лъч, току-що погалил перваза на прозореца. Ако можех да го събера в шепата си и да го целуна, щях да го направя.

— Някой е станал в добро настроение — отбелязва мама, когато слизам долу.

Изи е на масата пред багета с фъстъчено масло, отхапва малки хапки и ги дъвче бавно, както обикновено.

— Честит Свети Валентин — казва татко. Застанал е до печката и пържи яйца за мама.

— Ммм, любимите ми — отвърщам и протягам ръка, да си открадна хапка от багетата на Изи. Тя изпищява и ме пляска по ръката. Навеждам се и лепвам голяма целувка на челото ѝ.

— Не ме лигави — муси се тя.

— Чао, Изи Пизи, ще се видим по-късно.

— И не ме наричай Пизи — вика тя и ми показва покрития си с фъстъчено масло език.

— Така приличаш точно на Пизи.

— Ще закусваш ли, Сам? — пита ме мама.

Никога не закусвам у дома, но мама продължава да ме пита всяка сутрин, ако изобщо ме види, преди да изляза, и сега осъзнавам колко много обичам тези дребни подробности от ежедневието си: факта, че тя не спира да ме пита, факта, че неизменно отговарям с „не“, защото в колата на Линдзи ме чака поничка със сусам, факта, че винаги слушаме „Стига вече драма“, докато паркираме пред училище, фактът, че в неделя мама винаги готви спагети и кюфтета, и фактът, че веднъж в месеца татко окупира кухнята и прави своя прочут специалитет „задушено със зеленчуци“, което е просто парчета месо, боб и много кетчуп — аз никога няма да си го призная, но е едно от любимите ми ястия.

Тези дребни подробности придават облик на живота ми, като пропуснатите бримки на ръчно тъканите килими, онези малки дупчици, които никой никога не може да повтори, затова те са уникални.

Вгледаш ли се истински, ще видиш колко много красиви неща има около теб.

— Няма да закусвам, благодаря.

Приближавам се към мама и обвивам ръце около врата ѝ. Тя почти изхълцва от изненада. Сигурно са минали повече от две години, откакто не сме се прегръщали, с изключение на задължителния двесекунден ритуал на рождените дни.

— Обичам те — казвам, отдръпвам се и виждам, че ме гледа, сякаш току-що съм обявила, че напускам училище, за да стана акробат

в цирка.

— Какво? — обажда се татко, слага тигана в мивката и си избърсва ръцете. — Няма ли малко любов и за стареца?

Извъртам очи. Мразя, когато се опитва да говори на „тийн език“, както го нарича той, но не казвам нищо. Днес нищо не в състояние да ми развали настроението.

— Чао, татко — казвам и го оставям да ме смачка в една от неговите мечешки прегръдки.

Любовта ме изпълва от горе до долу, бълбука и се пени в мен, все едно някой ме е разклатил като бутилка кока-кола. Всичко — съдовете в мивката, багетата на Изи, усмивката на мама — е ясно очертано, като направено от стъкло, и ми се струва, че го виждам за пръв път. Всички вещи блестят ослепително и отново ми се иска да ги докосна, за да се убедя, че са истински. Ако имах време, щях непременно да го направя. Щях да сложа ръце около наполовина изядения грейпфрут на кухненския плот и да го помириша. Щях да заровя пръсти в косата на Изи...

Но нямам никакво време. Днес е Свети Валентин, Линдзи вече е отвън и имам да се погрижа за много неща. Днес ще трябва да спася два живота — този на Джулиет Сайкс и моя.

ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА

— Пи — бийп! — вика Линдзи през сваления прозорец, докато бързам по заледената пътека и вдишвам студения въздух. Харесва ми как изгаря дробовете ми, харесва ми и вонята от цигарата на Линдзи, и ауспуха, който бомбардира въздуха с отровните си изпарения. — Ох, че секси мацка. Колко ще ми струваш?

— Не питай — махам с ръка и сядам на мястото до нея. — Не можеш да си го позволиш.

Тя се ухилва и ми връчва кафето, преди да съм помислила за него.

— Честит Свети Валентин.

— Честит и на теб — отвръщам и двете чукваме стиропорните чаши една в друга.

Тя също ми изглежда по-ясна от друг път. Линдзи с ангелското си лице, рошовата мръсноруса коса, евтиния черен лак за нокти и износената кожена чанта, чието дъно винаги е покрито с пласт от никотин и загънати в хартийка сдъвкани дъвки. Линдзи, която не може да понася скуката, винаги се движи, винаги бърза. Линдзи, която веднъж, пияна до козирката, обви с ръцете си раменете и на трите ни и каза: „Този свят е срещу нас, мацета“, и беше съвсем сериозна. Линдзи — подла, забавна, жестока и моя.

Навеждам се импулсивно и я целувам по бузата.

— Ха! Лесбийски напъни, а? — изръмжава и избърсва бузата си с рамо. — Или просто тренираш за довечера?

— И двете — отговарям и тя се засмива яко.

После започва да пресмята колко рози очаква да събере и да умува дали Марси Познър ще се завре отново в тоалетната и ще реве по време на петия час, защото преди три години Джъстин Стриймър я заряза на същия ден и това завинаги определи съдбата ѝ на умерено популярна в училище, а аз обръщам поглед към прозореца и се заглеждам в сивото петно, което в този момент представлява Риджвю. Опитвам се да си представя как ще изглежда само след два месеца, дърветата ще пуснат тънките си клонки към небето, цветният прашец и

ароматът на зелена трева ще изпълнят въздуха като мъгла. А след още два месеца целият град ще бъде феерия в зелено. Тук има толкова много дървета и толкова много трева, че ще изглежда като картина в зелено с все още незасъхнала боя. Представям си как всичко това дреме под повърхността и е достатъчно само да натиснеш копчето, да смениш диапозитива и лятото ще дойде.

Елъди се клатушка на високите си токове по поляната без яке, с ръце около раменете си. Когато я виждам, сияйна и жива, облекчението е невероятно голямо и избухвам в нервен смях. Линдзи ме поглежда с вдигнати вежди.

— Ще замръзне така — казвам през смях, в опит да обясня.

Тя почуква с пръст по главата си и казва:

— Елъди е абсолютно куку, като „Коконът“.

— Кой говори за „Коконът“? — пита Елъди и влиза в колата. — Умирам от глад.

Обръщам се назад да я огледам. Иде ми да скоча на задната седалка и да я нацелувам. Искам да я пипна, да се уверя, че е истинска и жива. В определено отношение е най-смелата и най-милата от нас. Искане ми се да намеря начин да ѝ го кажа.

— Какво? — вирва тя нос към мен и осъзнавам, че я зяпам, все едно е извънземна. — Има ли ми нещо? Да не би да е останала паста за зъби по лицето ми?

— Не — отвръщам щастлива и разнежена, и усещам, че смехът отново заплашва да изригне от мен. Мога да остана завинаги в този конкретен момент, ми минава през ума. — Много си красива.

Линдзи се изкисква и поглежда към Елъди в огледалото.

— Под задника ти има поничка за теб, красавице.

— Ммм, поничка в задник! — Елъди измъква плика и вади отвътре сплескана наполовина поничка, отваря уста до разчекване и отхапва огромна хапка. — Има вкус на „Виктория Сикрет“.

— На развалени зъби — пояснявам.

— На пикня — обажда се Линдзи.

— На пръдня — завършва Елъди.

Линдзи прихва и разлива кафето си по таблото, а аз започвам да се смея и не мога да спра, и през целия път до училище измисляме различни аромати за поничка, стояла под нечий задник, и си казвам, че

всичко това — животът ми, приятелките — може да е странно, несъвършено, скапано и какво ли не, но за мен си е добре.

Щом завиваме към паркинга, извиквам на Линдзи да спре. Тя заковава спирачки, кафето на Елъди се излива върху нея и тя започва да ругае.

— Какво, по дяволите, има? — слага ръка на сърцето си Линдзи. — Изкара ми акъла.

— Ох... ъм... извинявай. Стори ми се, че видях Роб.

Но всъщност виждам шевролета на Сара Грендъл да завива по алеята на старите кучета петнайсет секунди преди нас. Въпросът за мястото на паркинга е незначителен, просто подробност, но днес съм решила да не вредя на никого. Не искам да рискувам. Като играта, която играехме като малки: трябваше да избягваме всички линии по тротоарите, иначе майките ни щяха да умрат. Човек и да не вярва в това, все пак внимава къде стъпва, просто за всеки случай. — Съжалявам, сгрешила съм.

Линдзи извърта очи и отново натиска газта.

— Моля те, не се превръщай в маниачка.

— Остави я на мира — навежда се напред Елъди и ме потупва по рамото. — Просто е нервна заради довчера.

Прехапвам устни, за да не се изсмея. Ако имаха и най-малка представа какво се върти из главата ми, щяха да ме пратят в лудницата. През цялата сутрин, щом затворя очи, си представям устните на Кент Мак Фулър да докосват моите, съвсем леко, като крило на пеперуда ореола от светлина около главата му и чувството, което предизвикват в мен ръцете му, докато ме крепят да не падна. Облягам глава на прозореца. Докато Линдзи кара нагоре-надолу по алеята на старите кучета и псува, защото Сара Грендъл заема последното място само секунди преди ние да се мушнем, аз се гледам в стъклото и усмивката ми става все по-широка.

Вместо да тръгна с Линдзи и Елъди към главната сграда, измънквам някакво извинение, че уж ме боли глава, и завивам към блок А, където е лекарският кабинет. Там се складират и розите, и валентинките за Свети Валентин, а аз имам малко работа с тях. Добре де, може лъжата да не попада в топ десет на списъка с добрите постъпки (особено когато лъжеш най-добрите си приятелки), но каузата си заслужава.

Кабинетът на медицинската сестра е тесен и дълъг и в обикновен ден по цялата му дължина има походни легла, но сега са прибрани и заменени с големи разтегателни маси. Тежките завеси, които обикновено превръщат стаята в кинозалон, сега са дръпнати и тя блести от светлина. Слънчевите лъчи се отразяват в металните шкафове и лудешки шарят по белите стени. Навсякъде има рози — по препълнените подноси, събрани на купчини по ъглите, дори има няколко разпилени по пода, листенцата им вече повяхват и ако не знаеш, че са тук с определена цел, и то по заповед на директора, ще си помислиш, че някой е заложил бомба и я е прикрил с тях.

Госпожица Дивейн, която обикновено на този ден поема грижата за валентинките, не се вижда наоколо, но около един от подносите стоят три купидона и се смеят на нещо. Щом влизам, те подскочат и веднага се отдръпват от розите. Явно четат картичките. Странно е, като се замислиш — тези малки парченца хартия съдържат в себе си цитати, полуобяснения, скрити предложения, неизпълнени обещания, желаниа и завоалирани послания — бледи образи на онова, което е в главата на изпращащия никога не съдържат всичко, което искаш да кажеш, дори и половината. Една стая, пълна с думи, които са истина, но не съвсем всяка картичка е прикрепена към стъблото на роза, като счупено крило на пеперуда.

Нито едно от момичетата не ме заговаря, когато тръгвам по пътеката между цветята и оглеждам валентинките. Търся онези с буквата „С“. Не вярвам някой друг да е ровил из тях, не и от старшите. Най-после откривам поднос с етикет „Ст-Та“. Виждам пет или шест рози за Тамара Сътън, още толкова за Андрю Сърк и три за Бърт Суортни — най-тъпото име, което съм чувала някога. И ето я най-после — самотна роза за Джулиет Сайкс и бележка, забодена директно в стъблото. **МОЖЕ БИ СЛЕДВАЩАТА ГОДИНА, НО ПО-ВЕРОЯТНО НЕ.** „Може би друг път, но по-вероятно не.“

— Тъ... може ли да ви помогна с нещо? — пристъпва не повече от два сантиметра към мен едно от момичетата и чупи пръсти пред себе си, изглежда направо ужасена.

Розата на Джулиет е още млада, нежна розова пъпка. Всичките ѝ листенца са свити. Още не е разцъфтяла.

— Трябват ми рози — казвам. — И много.

ПОПРАВКИ И КОРЕКЦИИ

Напускам стаята окрилена и заредена с енергия. Все едно съм изпила три кафета лате в близкия мол. Замених розата на Джулиет с голям букет — прерових две кофи с рози, отбрах дващсет и четири, добавих картичка и написах с печатни букви „От таен обожател“. Ще е хубаво, ако съм наоколо, когато ги получава. Сигурна съм, че това ще промени деня ѝ, но не само, мисля, че ще подреди нещата правилно. Тя ще има повече рози от Линдзи Еджком. Представям си физиономията на Линдзи, щом разбере, че Джулиет я бие в състезанието „Събрала най-много рози тази година“, и това ме кара да изпръхтя от смях по средата на часа по американска история.

Всички се обръщат и ме зяпат, но на мен не ми пука. Предполагам, че така действат наркотиците: дават ти усещането, че си над нещата, всичко ти изглежда ново и интересно и се чувстваш озарена отвътре. Само че в моя случай на другия ден не те гони чувство за вина, нито те боли глава. Не те заплашва и съдебен процес.

Господин Тиърни ни дава тестовете и отделям цели дващсет минути да рисувам сърца и балончета около въпросите, а когато той идва да събере бланките, му се усмихвам толкова широко, че той се сепва — явно не е свикнал да вижда щастливи хора около себе си.

В междучасието тръгвам из коридорите да търся Кент. Дори не знам какво ще му кажа, ако го срещна. Не мога да му кажа нищо. Той не знае, че прекарахме две поредни нощи заедно, че и двете бяхме толкова близко един до друг, че ако някой от нас си бе поел по-дълбоко въздух, щяхме да се целунем — според мен последната нощ го направихме. Но усещам необикновен подтик да съм около него и да го гледам, докато прави онези познати, присъщи само на Кент неща: да бутне назад падналия в очите си бретон, да се усмихва с несиметричната си усмивка, да мърда крака в смешните си карирани маратонки и да крие ръце в прекалено дългите си ръкави. Сърцето ми се качва в гърлото всеки път, когато зърна подскачащата походка и рошавата кестенява коса, но винаги се оказва някой друг, и всеки път

сърцето ми поема в обратната посока и потъва чак до дъното на стомаха ми.

Поне е сигурно, че ще го видя в час по математика. След часа по подготовка за живота се отбивам за малко в тоалетната и прекарвам трите минути до втория звънец пред огледалото, игнорирайки брътвежите на второкурсничките от двете ми страни и опитвайки се да забравя факта, че след по-малко от пет минути ще се изправя лице в лице с господин Даймлер. Заради напрежението от чакането Джулиет да си вземе розите, надеждата, че ще срещна Кент из коридорите, и разочарованието след това, вътрешностите ми правят салта толкова често, че започвам да се питам дали ще мога да издържа четирийсет и пет минути да гледам как господин Даймлер се хили, намига и кима пред класа. И се мъча да изтрия спомена за мокрия му хлъзгав език в устата си.

— Каква мръсница! — казва една второкурсничка и клати глава, докато излиза от кабинката.

За миг ме обзема параноята, решавам, че говори за мен, че някак си е успяла да прочете мислите ми, но на мига приятелките ѝ избухват в смях и една от тях казва:

— Така е. Чух, че е спала с три момчета от баскетболния отбор.

И разбирам, че говорят за Ана Картильо. Вратата на кабинката остава отворена и думите на Линдзи се виждат ясно: „АК = ББ“, както и написаното под тях: „Връщай се на клона, маймуно!“

— Не бива да вярвате на всичко чуто — намесвам се ненадейно.

Трите моментално затварят усти и ме зяпват.

— Знаете ли колко клюки се пускат из училището? — питам, далеч по-смело сега, когато имам такава всеотдайна публика.

Момичетата поклащат глави. Застанали са толкова близо една до друга, че за момент се изплашвам да не сплескат черепа на средната.

— Само защото някой иска да навреди на друг.

Звънецът бие и хлапачките хукват към вратата, сякаш бързат да излязат от класна стая. Оставам сама. Заповядвам на краката си да излязат, да тръгнат по коридора, да изкачат на бегом стълбите, после да завият надясно и да влязат в кабинета по математика, но нищо не става. Вместо това продължавам да фиксирам с поглед надписа на вратата и си припомням как се смееше Али, докато ми показваше имитациите на оригиналния надпис. Сигурна съм, че тези гадни,

жалки, глупави и безсмислени четири букви са написани от Линдзи, просто ей така, да изпробва новия маркер и да види колко мастило ще пуска. Нямах да е толкова гадно, ако наистина го е мислила. Ако наистина мразеше Ана. Защото това е важно. Има значение.

Забравила напълно за математиката, късам малко тоалетна хартия за експеримент и започвам да търкам написаното на вратата. Никакъв ефект. Вече съм започнала и не мога да спра. Поглеждам под мивката и откривам домакинска тел и препарат за почистване. Хващам здраво вратата с една ръка и започвам да търкам отново. След малко надписът избледнява, след още няколко минути избледнява още повече и скоро буквите вече не се виждат. Това ми харесва толкова, че тръгвам по редицата и изтривам и другите два надписа, въпреки че ръката ме заболява, схваща се леко и започвам да се потя, като не спирам да псувам Линдзи наум за глупавото ѝ хрумване да използва неизтриваем маркер.

Свършвам и с третия надпис, отварям вратите и ги поглеждам в огледалото. И трите са идеално чисти, без нито едно петънце по тях, както трябва да бъдат вратите на тоалетните, фактът ме изпълва с невероятна гордост и радост: изпълнявам малък танц, потропвайки с пети по плочките. Струва ми се, че съм успяла да се върна във времето и да поправа нещо. Не знам откога не съм се чувствала толкова жива и способна да направя нещо.

Но откривам, че съм съсипала напълно грима си. По челото и основата на носа ми блестят капчици пот. Наплисквам лицето си със студена вода и го подсушавам със смачкана тоалетна хартия. После слагам отново спирала и руж с цвят на пепел от рози — подарък от Линдзи. И двете ги ползвам като светиня. Сърцето ми прави лупинги в гърдите отчасти от радост, отчасти от нерви. След този час идва време за обяд и тогава започва шоуто.

— Ще спреш ли с това? — Елъди се навежда и хваща пръстите ми, които не спират да барабанят по масата. — Подлудяваш ме.

— Нали не си станала „Рекси“? — пита Линдзи и посочва към сандвича ми, от който съм хапнала само една-две хапки. „Рекси“ е нейната дума за анорексичка, въпреки че на мен винаги ми е звучало като име на куче.

— Ето какво става, когато си поръчваш сандвич със съмнително месо — кима Али към говеждото, което си взех, въпреки че не

изглеждаше добре. Обядът и дали, месото е прясно нямат никакво значение, когато си изживял един ден шест пъти и си умрял поне в два от тях.

За моя изненада Линдзи застава на моя страна.

— Всичкото месо е съмнително, Ал. Пуешкото мирише на мръсен чорап.

— Наистина е отврат — съгласява се Елъди.

— Винаги съм мразела пуешкото им тук — признава Али.

Всички се споглеждаме и избухваме в смях.

Смехът ме ободрява и възелът в гърдите ми леко се отпуска. Но пръстите ми продължават да барабанят, правят го въпреки волята ми. Не пропускам нито един влязъл в барчето, търся Кент — какво, той не яде ли по това време? — и светлорусата коса на Джулиет.

— ... на Джулиет?

Толкова се бях отвееяла, толкова много мисля за Джулиет, че когато произнасят името ѝ, решавам, че ми се причува или още по-лошо — изрекла съм го на глас.

Забелязвам Линдзи да гледа към Али с ехидна усмивка и разбирам, че току-що е попитала дали са доставили розата на Джулиет.

Напълно изключих, че Али и Джулиет са в един клас по биология, и изведнъж спирам да дишам. Помещението се завърта пред погледа ми, докато чакам отговора ѝ. „Боже мой, забравих да ви кажа. Това беше най-странното нещо на света! Тя получи най-големия букет и... представяте ли си, усмихна се.“

Али слага ръка на устата си и ококорва очи.

— Боже мой, забравих да ви кажа...

Две ръце закриват очите ми и това толкова ме вбесява, че надавам гневен писък. Ръцете миришат на мас от картофите и, разбира се, на лимонов балсам. Линдзи, Али и Елъди се захилват и Роб сваля ръце от очите ми. Поглеждам го, той ми се усмихва, но очите му са сериозни и установявам, че нещо го притеснява.

— Избягваш ли ме? — пита той и ме дърпа за блузата, сякаш съм на пет години.

— Не — отвръщам и се старая да прозвучи мило. — Защо мислиш така?

Той завърта глава към машината за безалкохолно.

— Стоях там цели петнайсет минути — казва пресипнало. Определено не му е приятно да водим този разговор пред приятелките ми. — Ти нито дойде, нито погледна към мен.

„Ти ме накара да чакам много повече“, ми идва на езика, но съм наясно, че няма да разбере. Продължавам да гледам как пристъпва с протритите си маратонки „Ню Баланс“ и осъзнавам, че не е толкова ужасен. Да, егоист е, не е особено интелигентен и пие прекалено много, флиртува с други момичета и не може да свали един сутиен като хората, но някой ден ще порасне и ще може да направи едно момиче щастливо.

— Не те избягвам, Роб, просто... — пълня бузите си с въздух и го изстрелвам напред. Досега не съм късала с никого и колкото и да мисля, в главата ми идват само клишетата: „Не е свързано с теб!“ (Не, свързано е. С него и с мен.) „По-добре да останем приятели“. (Никога не сме били такива.) — Нещата между нас...

Той се вглежда в мен, сякаш се мъчи да разчете букви на непознат език.

— Нали получи розата ми? Петия час. Прочете ли картичката? Сякаш това ще помогне.

— Не — отвръщам, опитвайки се да скрия нетърпението си, — не съм я получила. Избягах от петия час.

— Госпожице Кингстън — слага ръце на гърдите си Елъди и се прави на изумена, — вие много ме разочаровахте.

Още смях.

Застрелвам я с поглед и се обръщам към Роб.

— Но това не е важно, Роб. Важното е...

— Аз не получих роза от теб — казва той и постепенно започва да сглобява картинката: нещо не е наред. Когато Роб мисли, можеш да видиш как зъбчатите колела се въртят в главата му.

Тази сутрин направих още една промяна в розите. Отидох в подноса на буквата „К“, прочетох валентинката от Габи Хейнс, бившето му гадже: „Кога ще излезем на разходка, готин? Нали ми обеща?“, и магнах моята с картичката, над която агонизирах с часове. Линдзи мисли, че всичко е шега, първа Роб по ръката и му смига.

— Търпение, Роб. Твоята роза пристига със специална поща.

— Търпение ли? — смръщва вежди той, сякаш думата има отвратителен вкус, скръства ръце и поглежда към мен. — Разбрах.

Няма никаква роза, нали? Забрави ли или какво?

Нещо в гласа му кара приятелките ми най-после да зацепят. Спират да се смеят и въртят очи от Роб към мен и обратно. Нека да перифразирам: някой ден Роб ще направи истински щастлива някоя колежанка, блондинка с огромни цици, на име Беки, която няма да има нищо против мъжът да я опипва като мариновано месо.

— Не съм забравила — започвам, но той ме прекъсва.

Говори кротко, много тихо, но усещам гнева под горния пласт, гласът му е студен, твърд и рязък.

— Ти вдигна врява до Бога за Деня на любовта и накрая не спази своята част от сделката. Типично.

Стомахът ми къркори, сякаш се опитва да смели цяла крава, но вирвам брадичка и го поглеждам право в очите.

— Типично ли? Какво трябва да означава това?

— Мисля, че знаеш.

Той плъзга ръка по очите си и изведнъж добива зъл вид. Това ми напомня за номерата на татко — прокарва ръце по лицето си и то изведнъж се променя от весело в тъжно, после веднага отново става весело. — Не си водя бележки за твоите обещания...

— Внимание, психарка на хоризонта! — извиква Линдзи, може би иска да намали градус на напрежението.

И успява донякъде. Ставам толкова бързо, че се удрям в стола. Роб ме изглежда злобно, удря стола с крак, не силно, но достатъчно, за да се чуе.

— Обади ми се по-късно.

И бързо тръгва към другата зала, но аз дори не поглеждам към него. Гледам как Джулиет Сайкс се носи из помещението. Все едно вече е мъртва, а ние гледаме как отделните ѝ части се връщат към живота и се сглобяват бавно и неточно. Не носи никаква роза, нито една, само смачкан плик от кафява хартия, както обикновено. Отчаянието ми е толкова силно и искрено, та го усещам като горчива буца в основата на гърлото.

— И после един от купидоните дойде и ѝ връчи около двайсетина рози, кълна ви се, всичките бяха за Джулиет.

— Какво каза? — обръщам се като фурия към нея.

Али се стъписва от тона ми, но повтаря:

— Тя получи огромен букет. Никой не е събирал толкова много рози. — И започва да се киска. — Може би Психото си има таен обожател.

— Не ми е ясно обаче какво е станало с нашата роза — казва замислено Линдзи. — Специално им казах да ѝ я дадат през третия час, по биология.

— Какво направи с тях? — прекъсвам я аз.

Трите ме поглеждат неразбиращо.

— С кои? — пита Али.

— С розите. Тя... хвърли ли ги?

— Какво ти пука? — прави физиономия Линдзи.

— Не че ми пука, просто си мисля... — И трите са забили погледи в мен. Устата на Елъди е отворена и съзирам вътре полусдъвканите пържени картофи. — Мисля си, че е мило. Ако някой ѝ е изпратил толкова много рози... не знам, но на мен ми се струва трогателно.

— Сигурно сама си ги е изпратила — решава Елъди и пак започва да се смее.

Чашата най-после прелива.

— Защо? — повишавам тон. — Защо го казваш? Какъв е смисълът?

Елъди се свива назад.

— Ами защото... защото това е Джулиет.

— Да, точно така. Това е Джулиет. И никой не дава и пукната пара за нея. Никой не я забелязва. — Слагам ръце на масата и се облягам напред, главата ми трепери от яд. — Защо го правим?

— Няма защо да се пениш само защото се сдърпахте с Роб — сопва ми се Али.

— Да, точно така — намесва се и Линдзи. — Впрочем какво става между вас? Всичко наред ли е?

— Не е заради Роб — казвам през зъби.

Елъди се озъбва.

— Казах го на шега, Сам. Самата ти вчера заяви, че не смееш да се приближиш до нея, защото може да те ухапе и може би има хидрофобия.

Това направо ме разбива, изкарва ме от кожата ми, когато чувам Елъди да казва, или по-скоро да ми припомня какво съм казала вчера,

преди шест дни, когато светът беше напълно различен. Как е възможно да съм се променила толкова много, а да не мога да променя нищо около мен? Това е най-жестокото в цялата история, чувството на безпомощност, и осъзнавам, че въпросът, който зададох на Елъди, е въпросът, който измъчва мен самата: „Какъв е смисълът?“

— Сам е права — обажда се Линдзи и ми намига бързо, без да разбира. — Днес е Денят на любовта. Време е за обич и прошка, дори и за психарите в целия свят. — Вдига една роза вместо чаша с шампанско и произнася тържествено: — За Джулиет!

Али и Елъди веднага поемат шегата и вдигат своите.

— За Джулиет — изричат в един глас.

— Сам — вдига вежди Линдзи. — Ще вдигнеш ли тост с нас?

Ставам, обръщам се и тръгвам към задната врата, която извежда директно на паркинга. Линдзи извиква нещо, гласът на Али ме догонва:

— Не ги хвърли, разбра ли?

Аз продължавам напред между отрупаните с храна, рози и чанти маси, всички разговарят и се смеят, слепи за ставащото. Изведнъж ми става жал за тях. Всички са толкова глупави, щастливи, нормални. Всички си губят времето, защото имат прекалено много от него, пилеят часове в приказки от рода на „кой с кого“ и „ти чу ли“.

На хоризонта се е образувала черна върволица от облаци, завесата, която скоро ще се спусне над града. Заведи Изи на Гус Пойнт, преди да е станала прекалено голяма за това. Излез на разходка с Елъди насаме. Вземи колата и иди в Ню Йорк на мач на „Янките“ с Линдзи, натъпчи се с хотдог и освиркай всички играчи.

Целуни Кент. Целуни го истински, бавно и дълго, някъде на открито, докато снегът вали. Може би в гората. Той ще се наведе към теб и по миглите му отново ще има снежинки, ще отметне косата от лицето ми и ще ме прегърне с топлите си ръце, толкова горещи, че просто парят...

— Здравсти, Сам — чувам гласа на Кент.

Обръщам се с подскок и се спъвам в собствените си крака. Точно както и с Джулиет Сайкс, толкова се отплесвам във фантазиите си за Кент, че появата му ми се струва част от нея. Кент е облякъл старомоден кадифен блейзер с крѳпки по лактите и прилича на изкуфял, но обичан учител по английски. Кадифето изглежда меко и

изведнъж ми се приисква да го погаля с пръсти — желание, което няма нищо общо с днешната ми цел и нещата от моя списък.

Кент е заровил ръце дълбоко в джобовете си, раменете му са приведени напред, сякаш му е студено.

— Днес се отказа от диференциалното смятане, а?

— Ммм, да.

Цял ден мечтая да го видя, но сега главата ми се оказва съвсем празна.

— Лошо — усмихва се и пружинира на краката си. — Пропусна да си получиш розите.

Сваля торбата си от рамото, отваря ципа и вади оттам прекрасна кремаво — розова роза със златиста картичка на стъблото ѝ.

— Няколко останаха в кабинета. Но аз... аз исках да ти поднеса тази лично. Малко е смачкана, извинявай.

— Не е смачкана — отвърщам бързо. — Прекрасна е.

Той захапва края на устната си и решавам, че това е най-сладкото нещо на света. Сигурно се притеснява. Очите му шарят по лицето ми, после бягат встрани и всеки път, когато се връщат на мен, светът изчезва и оставаме само аз и той в центъра на голяма яркозелена поляна.

— Не изпусна нищо — казва той и разбирам, че ще последва дълга тирада в стил „Кент Макфулър“. — Преговорихме някои неща от домашната работа за сряда, защото има хора, които просто треперят от страх за теста в понеделник. Но почти всички бяха напрегнати и разсеяни, предполагам заради празника, и Даймлер не се задълбочи особено...

— Кент?

Той примигва и спира.

— Да?

— Ти ли ми изпрати това? — Вдигам розата пред очите му. — От теб ли е?

Усмивката му става голяма, голяма и заприличва на слънчев лъч.

— Няма да ти кажа — отвърща и ми намига.

Несъзнателно съм направила няколко крачки към него и го разбирам чак когато усещам познатата топлина. Какво ли ще направи, ако в този момент го дръпна към себе си и докосна устните му с моите, както направи той снощи... както се надявам, че направи. Въпреки

това идеята ме кара да усетя пърхане на пеперудени крила в корема си, свивам се, чувствам се несигурна.

И в този момент си спомням какво каза Али за нас в първия ден, онзи ден, когато всичко това започна, че ако ято пеперуди напусне Тайланд, може да причини потоп в Ню Йорк. И се замислям за хилядите действия, грешки, шансове и последствия, които ме изправиха днес пред Кент с навитата като сладолед в розово и кремаво роза, и усещам, че това е най-голямото чудо на света.

— Благодаря ти — излиза от устата ми неволно и бързам да добавя: — Нали се сещаш, за розата.

Той свежда поглед, доволен и засрамен.

— Няма проблем.

— Аз... хм... разбрах, че правиш купон довечера.

И се ритам наум, защото се получава толкова нелепо. В главата ми всичко се разигра значително по-лесно. В главата ми той се навежда към мен и прави онова нещо с устните си, онова нежно докосване като дъх. Отчаяно искам да се случи отново, пак да усетя прекрасното чувство, което ме обзе снощи... което ни обзе снощи, защото той сигурно е почувствал същото, но ме е страх, че ако кажа нещо, ще разваля момента. Обзема ме тъга за онова, което съм пропуснала, за миниатюрната част от секундата някъде в безкрайната спирала на вечността, когато устните ни се докоснаха, изгубена завинаги.

— Да — отвърща той и лицето му светва. — Нашите заминават за уикенда. Ще дойдеш ли?

— Естествено — казвам толкова разпалено, че той се стряска, затова добавям по-спокойно: — Имам предвид... явно всички ще са там, нали?

— Надявам се. — Гласът на Кент се разлива бавно, на топли вълни, като сироп. Искане ми се да затворя очи и да го слушам, слушам. — Приготвил съм две бурета с бира.

Вдига ръце и изтанцува танца на радостта.

— Въпреки това ще дойда.

Отново се ритам по задника. Какви ги приказвам?

Кент май разбира, защото се изчервява.

— Благодаря. Много се надявах да дойдеш, всъщност мислех си, че ще дойдеш, защото си на всеки купон, с приятелките си, но нямах

представа дали вече няма организация за друг купон или вие сте свикнали да правите нещо друго в петък...

— Кент?

Той ме поглежда и спира на мига.

— Какво?

Облизвам устни, не знам как да го кажа и свивам ръце в юмруци.

— Аз... искам да ти кажа нещо.

Той мръщи чело (Боже, колко сладък жест! Как не съм забелязала досега колко невероятен е!) и прави нещата още по-трудни.

Вдишвам дълбоко, после издишвам.

— Може да ти прозвучи напълно откачено, но...

— Да?

Той се навежда към мен и устните ни застават на десетина сантиметра една от друга. Усещам дъха на ментови бонбони и всичко започва да се върти пред мен, сякаш съм се качила на огромна въртележка.

— Аз, ъ... аз...

— Сам!

Двамата инстинктивно отстъпваме крачка назад, когато съглеждаме Линдзи на вратата на барчето, преметнала моята и своята чанта през рамо. Радвам се, че ме прекъсна, защото бях на ръба да си призная, че съм мъртва от няколко дни и съм влюбена в него.

Линдзи върви тежко, играе ролята на мъченица, едва пристъпва, сякаш двете чанти са направени от желязо.

— Отиваме ли?

— Какво?

Очите ѝ се стрелкат към Кент, но се съмнявам, че умът ѝ регистрира присъствието му. Застава точно пред него, все едно не съществува, не заслужава да си губи времето с него, и когато Кент поглежда встрани и се прави, че не забелязва, ми домъчнява.

Искам да му покажа някак, че аз не съм тя, че съм готова да изгубя цялото си време с него, че е по-добър от моето време.

— Ще ходим ли до НСЦС? — пита тя, слага ръка на корема си и прави трагична физиономия. — Тези пържени картофи така ме издуха, че само някаква химическа вкуснотия може да го оправи.

Кент ми кима набързо и тръгва, без да каже довиждане, иска по-бързо да се измъкне.

Заобикалям Линдзи и викам след него:

— Чао, Кент! Ще се видим довечера.

Той се обръща, поглежда ме изненадано и на лицето му цъфва огромна усмивка.

— До довечера, Сам.

Докосва главата си за довиждане, като мъжете от черно-белите филми, и продължава към главната сграда.

Линдзи го изпраща с поглед, после се обръща към мен и присвива очи.

— Какво става тук? Да не би най-сетне да си се предала пред Кент?

— Може би — казвам разсеяно.

Не ми пука какво ще си помисли. Все още съм под впечатлението от усмивката му и неговата топлина. Чувствам се лека и непобедима, най-приятната фаза на пиянството.

Тя ме гледа дълго и замислено, после свива рамене.

— Нищо не казва по-добре „Обичам те“, както тухла в прозореца — изпява и ме хваща под ръка. — Отиваме ли за йогурт?

Ето защо обичам Линдзи Еджком въпреки милионите ѝ недостатъци.

АЛФАТА И ОМЕГАТА

— Хайде, Сам — нервничи Линдзи и гледа лакомо към къщата на Кент, все едно е направена от шоколад. — Добре си, стига си се оглеждала.

Проверявам грима си за петнайсети път. Слагам последния щрих с блясъка за устни, издърпвам останала по миглите ми бучица аркансил и си упражнявам наум подготвената реч, като не спирам да се гледам в страничното огледало: „Кент, знам, че звучи странно, но се питах дали искаш някой път да излезем...“

— Не разбирам — навежда се Али от задната седалка и кожата на новото й „Барбъри“ изскърцва. — Щом няма да го правите с Роб, защо си толкова притеснена?

— Не съм притеснена — контрирам бързо. Въпреки че сложих руж и лек фон дьо тен, кожата ми е много бледа и приличам на вампир.

— Притеснена си — изричат трите в един глас и избухват в смях.

— Сигурна ли си, че не искаш една глътка? — пита Али и ме ръчка по рамото с бутилката.

Поклащам глава.

— Не, добре съм си.

Прекалено съм нервна, за да пия, освен това днес е първият ден от новото начало. От днес нататък ще правя само добри неща. Ще постъпвам правилно. Ще бъда друг човек, по-добър. Защото искам не само да ме запомнят, но да ме запомнят с добро. Мислих много за това. Тази идея ми харесва, дава ми сили, нещо стабилно, за което да се залавя, пътеводна светлина. Помага ми да прогоня страха и неприятното чувство, че съм забравила да свърша нещо, че нещо съм пропуснала.

Линдзи ме прегръща и лепва целувка на бузата ми. Дъхът й мирише на водка и тик-так.

— Ето кой ще назначим за шофьор на връщане — казва тя. — Все едно сме на извънкласно събиране по интереси.

— Ти си на извънкласно събиране по интереси — отбелязва Елъди.

— Днес ще научиш какво не трябва да правят добрите момичета.

— Ти ли ще водиш занятията, мръсноце? — изкисква се Линдзи, обръща се назад и перва Елъди с червилото си. Елъди го хваща, изписква победоносно и веднага си слага малко на устните.

— Ох, направо замръзвам — изплаква Али. — Няма ли да влезем най-после вътре?

— Мадам? — прави жест с ръка Линдзи и ми се покланя леко театрално.

— Добре. Да тръгваме — съгласявам се, но наум продължавам да реда изречение след изречение. „Нали се сещаш, да отидем на кино или да хапнем някъде... Знам, че не сме разговаряли като хората от две години...“

Купонът е в разгара си. От къщата се носи ужасен вой. Може би защото съм трезва, но всички са много смешни, зачервени и възбудени, на някои им личи, че не се чувстват добре в блъсканицата, но пак се усмихват. И за пръв път от много време изпитвам неудобство да вървя сред толкова много хора, вперили поглед в мен. Налага се да си повтора няколко пъти защо съм тук: заради Кент.

— Лудница — сочи Линдзи към наблъсканите като сърдели хора, които се придвижват групово, сантиметър по сантиметър, сякаш са вързани с общо невидимо въже.

Тръгваме нагоре по стълбата. Очите на всички блестят като на кукли от алкохола, а може би от още нещо. Има нещо зловещо в тази сцена. Виждам тези хора всеки ден, но сега ми се струват различни, непознати, и когато ми се усмихват, виждам насреща си зъби на пирани, готови да изгризат някого. Все едно завесата се е вдигнала и виждам хората каквито са: различни, неразпознаваеми, гротескни фигури на самите себе си. За пръв път през тези дни се сещам за онзи сън — аз съм на купон и всички ми изглеждат уж познати, но в тях има нещо страшно и различно. И се питам дали смисълът на съня е, че не другите се променят, а аз. Линдзи забива пръст в гърба ми и ме бута нагоре, и аз се радвам на това. Тази малка точка на физически допир между нас ми вдъхва кураж.

Най-после изкачвам стълбите, влизам в първата стая, една от най-големите в къщата, и сърцето ми слиза в петите: Кент. Стои в ъгъла и говори с Фийби Райфър. Главата ми се завърта, сякаш в нея вилнее снежна вихрушка, имам чувството, че устата ми е пълна с

памук, и започвам лекичко да съжалявам, че не глътнах поне малко водка, колкото да се освободя от неудобството, от абсурдното усещане, че съм Алиса в Страната на чудесата, че съм прекалено голяма и висока за тази стая.

Обръщам се назад да кажа нещо на Линдзи — не знам какво, но имам нужда да говоря с някого, не искам да стоя в средата на стаята и да зяпам като паднала от луната, но нея я няма. Естествено. Сигурно е отишла да търси Патрик. Стискам юмруци и затварям очи. Започвам да броя секундите — три, две, едно...

— Сам.

Роб. Не протяга ръце към мен и когато се обръщам, бърчи нос, все едно смърдя. Не е за вярване, но наистина забравих, че и той ще бъде на купона. Не се сетих нито веднъж за него.

— Не вярвах, че ще дойдеш тази вечер.

— Защо да не дойда? — питам и скръствам ръце, за да се прикрия, когато забива не особено деликатния си поглед в циците ми.

— Днес през целия ден се държа странно. — Ето, започна се. Лицето му е мрачно, погледът — студен. — Е, какво? Ще ми се извиниш ли?

И се усмихва накриво.

— Може да измислим начин как да ти простя.

Едва не се задушavam от гняв. Той ме оглежда от горе до долу с очи като пръсти, които се опитват да опипат всичките ми прелести наведнъж. Не ми се мисли колко вечери съм прекарала на дивана в мазето му и съм го оставяла да ме лигави. Всичките ми трупани с години фантазии и мечти изчезват на секундата като с вълшебна пръчка.

— Така ли? — Опитвам да се сдържам, но гласът ми ме издава. За щастие Роб е прекалено пиян и не забелязва. — Това ми харесва. Оставям те ти да решиш как да ти се извиня.

— Така ли?

Очите му светват, прави крачка към мен и слага ръка около кръста ми. Потръпвам от неприязън, но си налагам да остана спокойна.

— М-хм — измърквам и прокарвам пръст по гърдите му. Поглеждам крадешком към Кент, който все още говори с Фийби, и веднага се ядосвам — за Бога, акълът на Фийби е колкото на врабче,

какво толкова има да говори с нея, но бързо се връщам на Роб и продължавам да флиртувам.

— Не мислиш ли, че трябва да се усамотим за малко?

— Определено — кима Роб. — Имаш ли предложение?

Повдигам се на пръсти и прошепвам в ухото му:

— На този етаж има една стая. Вратата ѝ е облепена с всякакви надписи. Влез вътре и ме чакай. Искам те чисто гол. — И се отдръпвам, подарявайки му най-съблазнителната си усмивка. — Обещавам да ти поднеса най-доброто извинение.

Роб се опулва така, че очите му заплашват да изпаднат.

— Ама сега ли?

— Сега.

Той се обръща и залита напред към коридора, после се сеца нещо и отново се обръща:

— Няма да ме караш да чакам, нали?

Този път няма защо да се насилвам, за да се усмихна.

— Пет минути — уверявам го и вдигам два пръста нагоре. — Обещавам.

Обръщам се и стискам зъби, за да не се изхилия на глас, и цялата нервност от предстоящия разговор с Кент ме напуска. Готова съм да отида при него и, ако трябва, да набутам езика си в гърлото му. Той обаче вече е изчезнал.

— По дяволите! — процеждам тихо.

— Една дама не говори така — чувам гласа на Али зад гърба си и се обръщам. Тя вдига вежди и отпива от бутилката с водка. — Какво става с теб? Да не те стискат обувките?

— Нещо толкова — разтривам уморено чело. — Виждала ли си, хм, Кент Макфулър?

Али присвива очи.

— Кой?

— Кент Макфулър — казвам малко по-силно и две момичета от втори курс се обръщат изненадано към мен. Аз забивам поглед в тях и те бързо се изнизват.

— Домакинът ли? — Тя вдига бутилката и я слага пред лицето ми. — Защо не глътнеш малко? Купонът е готин, нали?

— Да, велик е — съгласявам се и си налагам да не извъртя очи. Али е прекалено пияна, за да ми е полезна. Соча с ръка към задната

стая. Линдзи и Елъди сигурно са там, Кент трябва също да е наблизо. — Хайде да се поразходим.

— Слушам, мамо — казва Али и ме хваща под ръка. На прага на вратата Ейми Уийз — най-голямата клюкарка в цялото училище — се целува с Орън Талмидж, налита му, сякаш умира от глад, а устата му е пълна с шоколад. Повличам Али към тях.

— Искаш да си говориш с Ейми Уийз? — ахва Али. През първата година в гимназията Ейми пусна слух, че Али разрешила на Фред Данън и две други момчета да ѝ пипат циците зад физкултурния салон срещу обещание, че ще ѝ пишат домашните по математика цял месец.

Така и не разбрах има ли нещо вярно в историята. Али се кълне, че няма, Фред се кълне, че има, а Линдзи предполага, че само им ги е показала, без пипане, но така или иначе, Али и Ейми са неофициални врагове за вечни времена.

— Малка почивка — потупвам Ейми по рамото и тя откъсва устни от устните на Орън.

— Здравсти, Сам — светва като крушка тя. Поглежда бързо към Али, после обратно към мен и увисва на врата на Орън. Той изглежда доста разтревожен, вероятно се чуди какво ще стане с лицето му след цялото това смукане. — Извинявам се, ако съм блокирала входа.

— Не ти, само задникът ти — изчуруликва Али. Стискам ръката ѝ и тя изписква. Сега не е време да ги хвърлям една срещу друга.

— Знаеш ли, наблизо има много по-добро място — казвам заговорнически. — Ако с Орън искате... нали се сещаш, да се усамотите.

— Искаме да се усамотим — включва се веднага Орън и аз му се усмихвам.

— Онази стая с надписите по вратата. Гарантирам голямо и меко легло. — Слагам пръст на устните си и изпращам целувка към Ейми. — Забавлявайте се, деца.

— Какво беше това? — избухва Али веднага щом се отдалечаваме достатъчно. — Откога сте толкова гъсти с Ейми?

— Дълга история — отвърщам доволно. Чувствам се отлично, изпълнена с енергия и под пълен контрол. Нещата се развиват точно според плана. Докато минавам покрай вратата на стаята на Кент, чукам на вратата и викам:

— Съжалявам, Роб.

Тръгваме с Али по коридора. Оглеждам се за Кент, надниквам във всяка стая по пътя си и все повече се скапвам, защото не го откривам никъде. Чуваме някой да крещи, после следва експлозия от смях. Сърцето ми спира за миг и си казвам: „Не може да бъде, не и тази вечер, не и днес, Джулиет“, но после чувам виковете на Орън:

— Вдигни си панталоните, приятел!

Али наднича от стаята, в която сме, и поглежда към посоката, откъдето идват смеховете. Очите ѝ се разширяват и стават кръгли като на момичетата в анимационните филмчета.

— Сам! Трябва да видиш това.

Надничам зад рамото ѝ и виждам Роб да тича към стълбите или по-скоро да се опитва. Малко му е трудно, защото е плътно заобиколен от публика и леко нестабилен, защото е абсолютно гол, като изключи/а боксерките и маратонките с неподходящи за цвета им чорапи. И шапката, разбира се. Притиснал е другите си дрехи към чатала и крещи по околните:

— Какво гледате? Какво толкова има за гледане?

Щеше да ми стане гадно заради него, ако не бяха маратонките. Какво, дори не си е направил труда да ги свали? Бил е прекалено зает да планира атаката си върху сутиена ми или какво? Освен това, когато стига до стълбите, случайно се блъска в една второкурсничка и вместо да се отдръпне, я прегръща пиански и шепне нещо в ухото ѝ. Не мога да чуя какво ѝ казва, но когато се отдръпва, я виждам да хихика, сякаш да попаднеш в лапите на полугол потен и миришещ на бира пич е най-хубавото нещо, което може да ѝ се случи.

— Да — казвам на Али. — Обявявам на всички, че с Роб скъсахме. Абсолютно официално.

Тя ме поглежда някак разсеяно.

— Кент.

Сърцето ми прескача.

— Какво Кент?

— Кент е.

Главата ми отново се завърта. Тя знае. Очевидно е за всички, че съм омагьосана от него. Може Линдзи да ѝ е казала нещо, когато ни видя в коридора пред барчето.

— Аз... Нещата с Роб нямат нищо общо с...

Али поклаща глава и забива пръст в рамото ми.

— Кент е зад теб. Нали го търсеше преди малко?

Отдъхвам си облекчено. Тя не знае. Но облекчението ми има лек привкус на разочарование. Не знае, защото няма нищо за знаене. Той също нищо не знае. Обръщам се и оглеждам коридора.

— Ей там. — Али сочи една врата на десет крачки от нас. От мястото, където сме, е невъзможно да видиш повече от половин метър от вътрешността на стаята, която сигурно е килер или кабинет, ако съдя по огромното бюро, което се вижда през пролуката. Поток от хора се движи навътре и навън от нея.

— Ела — повеждам отново Али, но тя дърпа ръката си.

— Ще отида да намеря Линдзи — казва, уморена от неясната мисия, която според нея изпълнявам.

Кимам и тя тръгва в обратната посока към последната стая, използвайки бутилката водка за остен, с който разгонва изпречилите се на пътя ѝ. Една ръка ме хваща за рамото и аз подскачам.

Обръщам се и виждам Бриджит Макгуайър и Алекс Лимънт.

— Сам... нали беше днес по английски при госпожа Харбър? — Бриджит не изчаква отговора ми и продължава: — Знаеш ли дали е дала есе за „Макбет“? Алекс пропусна часа, защото трябваше да отиде на лекар.

Понеже в крайна сметка не отидох с Линдзи за йогурт, нещо ме теглеше да остана в училище, в центъра на събитията, и забравих тотално за Ана, Алекс и Бриджит. Сега усмивката на Алекс — крива и малка, като онази, която пълзи по устните на Роб винаги когато успее да навие учителят да го изпита не сега, а другия път по някаква скалъпена причина — събужда в мен желание да му забия един в зъбите. Замислям се за Ана с нейните черни като въглени очи и импровизираната ѝ трапезария на пода на изоставената тоалетна. Бриджит също не е толкова лоша. Дразнеща е, да, но е хубава и мила, и вероятно през свободното си време работи в кухня за бездомни.

Не мога да приема това. Не мога да оставя да му се размине.

Бриджит продължава да плямпа за майката на Алекс, която била маниачка на тема здраве, но аз я прекъсвам.

— Кой мирише на китайска храна?

Бриджит се нацупва, разстроена, че не я слушам.

— Китайска храна ли?

Започвам да душа наоколо като куче.

— Да, надушвам го. — И гледам директно в Алекс. — Подушвам голяма купа говеждо с портокали.

Усмивката на Алек става още по-малка, но той свива рамене и обявява:

— Не е от мен.

— Божичко! — Бриджит слага ръка пред устата си и духа. — Нали не е от дъха ми? Снощи ядох китайско.

Продължавам да гледам право в Алекс.

— Какво става с теб? — питам и дори не се старая да прикрия яда си.

— Какво? — примигва срещу мен той.

Бриджит се обърква и за момент тримата стоим един срещу друг и се гледаме като в ням филм. С Алекс не сваляме очи един от друг, а тези на Бриджит шарят между нас толкова бързо, че започвам да се притеснявам да не си изкълчи врата.

Аз пускам една усмивка.

— Разбирам, грижа за здравето. Защо трябваше да ходиш на лекар?

Алекс си отдъхва видимо.

— Не е нещо важно. Мама си измисли някаква шантава причина да се притеснява. Просто рутинен преглед.

— М-хм. Дано да е бил пълен — казвам и поглеждам красноречиво към чатала му. За късмет, в същия момент Бриджит вдига поглед към лицето му, вижда го, че се изчервява, но все още не може да загрее.

— Ами... да, пълен беше.

Той ме оглежда внимателно, все едно ме вижда за пръв път.

— Аз също търсих лекар — започвам нехайно. Кофти ми е заради Бриджит, но същевременно си мисля, че тя трябва да знае какво се крие зад лъжливите обяснения на гаджето й. — Да знаеш само колко е трудно да се намери добър специалист. Особено такъв, който се явява като ресторант с обяд за 4,99 долара. Тези са голяма рядкост.

— Какви ги говориш? — пита, или по-скоро изквичава Бриджит, и веднага се обръща към Алекс: — За какво говори тя?

Едно мускулче на челюстта на Алекс започва да трепери. Обзалагам се, че му иде да ме напсува, но разбира, че ще стане по-лошо, затова просто стои и ме гледа.

Хващам ръката на Бриджит и казвам:

— Съжалявам, Бриджит, но гаджето ти е лъжец.

— За какво говори тя?

Гласът на Бриджит се качва с още една октава и докато се отдалечавам, чувам Алекс да я успокоява, естествено, наливайки още лъжи в торбата, всички, които му идват наум. Трябва да съм доволна от стореното — той си го заслужава, и колкото и да е гадно, аз само подреждам нещата на правилните места, но докато вървя, се чувствам странно празна. Самообладанието изчезва и на негово място се настаняват тревогата и безпокойството. Връщам се обратно към случилото се през деня, като че ровя из компютъра си, търсейки някакъв пропуск, нещо, което съм забравила да направя или кажа. Може би трябваше да отида по-рано у Джулиет, да проверя какво става с нея. Но какво бих могла да й кажа? „Ще ми обещаеш ли, че няма да се хвърляш пред никакви коли тази вечер? Нито ще се стреляш? Защото това съсипва и моя живот.“

Музиката гърми с такава сила, че нотите се сливат в едно общо бучене. Мечтая да хвана ръката на Кент и да го заведа някъде на тъмно и тихо място. В онази стая на долния етаж може би или в гората, или още по-далеч. А може просто да се качим в колата и да караме без посока.

— Сам! Сам!

Оглеждам се. През отворената врата на последната стая виждам Линдзи, седнала на един от диваните. Маха ми над потока от глави, Али е до нея, а няколко крачки по-далече виждам Елъди да шепне нещо в ухото на Стив Дъф.

Решителността ме напуска, залива ме вълна на безнадеждност. Глупаво е да говоря с Кент. Нямам думи, за да му опиша колко виновна съм пред него, да му обясня за Роб, за всичко. Май няма да успея да го убедя, че съм се променила. А може да се окаже и лъжа. Може би човек просто не може да се промени.

И докато се придвижвам от коридор на коридор, хората около мен изведнъж се смълчават и застиват с неподвижни лица.

Линдзи залита, ръката ѝ литва във въздуха, търсейки опора. До нея Али отваря и затваря уста като риба. Цялото ми тяло трепери, сякаш през мен преминава ток.

И ето я, крачи по коридора. След всичко това. Джулиет Сайкс в действие.

В същия миг отчаянието, безсилието, чувството, че съм пропуснала нещо, всичко се трансформира в гняв. Тя вижда Линдзи, спира и отваря уста да каже обичайното „Ти си кучка“, но няма да позволя да излезе дори и една дума. Хвърлям се към нея,хващам я за ръката и я завличам обратно в коридора. Тя е прекалено шокирана, за да се бори с мен.

Избутвам я до най-близката баня.

— Вън! — нареждам на две момичета, които се кипрят пред огледалото, затръшвам вратата и я заключвам. Обръщам се към нея и виждам, че ме гледа, сякаш аз съм психопат.

— Какво правиш?

Тя изглежда не разбира въпроса ми.

— Има купон — казва тихо, но някак упорито. Установявам, че когато не дивее и не крещи по мен, че съм кучка, има приятен мелодичен глас, като на Елъди. — Имам право да съм тук, като всички останали.

— Не — поклащам глава и притискам пръсти до слепоочията си, които пулсират болезнено. — Питам те, какво наистина правиш? Защо си тук?

Погледът ѝ пробягва към вратата и заставам бързо пред нея. Ако иска да излезе, първо трябва да се справи с мен. Тя разбира, че няма шанс, защото поема бавно и дълго глътка въздух, после издишва.

— Дойдох да ти кажа нещо. На теб, на Линдзи, Елъди и Али.

— Точно така. И какво искаш да ни кажеш?

— Ти си кучка — казва тя съвсем тихо не като обвинение, а по-скоро като нещо, за което съжалява.

Изрича го в момента, в който аз произнасям:

— Аз съм кучка.

Джулиет ме поглежда изненадана.

— Слушай, Джулиет. — Прокарвам ръце по косата си и я поглеждам. — Знам, че невинаги сме се държали мило с теб. И съжалявам за това... наистина.

Опитвам се да разбера какво мисли в момента, но тя като че ли е затворила всичко зад очите си, натиснала е някакво копче и сега стои и ме гледа безизразно. Аз обаче не се предавам.

— Правили сме разни неща, но не сме искали да те засегнем. Сигурна съм, че не съм... не сме ги правили с умисъл. Просто се е случило така. Хората се шегуват понякога, с мен например, непрекъснато си правят шеги. — Тя ме изнервя: стои и ме гледа като статуя. Облизвам устни и продължавам: — През цялото време, но не си мисля, че е така, защото са зловни, лоши или нещо такова. Просто си мисля... Просто си мисля... — трескаво търся правилните думи. В главата ми минало и настояще се смесват — гласовете на хората по коридора отвън, дъхът на сладолед от устата на Линдзи в деня, когато с нея хвърляхме тампоните на Бет, вятърът в косите ми, докато яздя между дърветата. — Просто си мисля, че хората не си дават сметка. Не разбират. Ние... аз не разбирах.

И се изпълвам с гордост, че успях да обясня толкова ясно. Но Джулиет не помръдва, не се усмихва, дори не се ядосва. Стои неподвижно като каменна статуя. Най-после раменете ѝ потрепват леко, малко лично земетресение, и очите ѝ се съсредоточават върху мен.

— Ти невинаги си била мила с мен — казва с равен тон и стомахът ми се свива. Не е чула и думичка от речта ми.

— Така е... и съжалявам за това.

Миглите ѝ трепват.

— В седми клас с Линдзи ми откраднахте дрехите от съблекалнята и трябваше да остана цял ден с потния си спортен екип. После ти ме нарече „Сайкс Смръдлата“.

— Аз... извинявай. Не си го спомням.

Начинът, по който ме гледа, е ужасен, сякаш гледа през мен в някакво празно пространство.

— Това беше, преди да ви хрумне гениалният прякор „Психото“. — Гласът ѝ губи мелодичността си. Става монотонен и равен. Вдига ръка и замахва, все едно пробощда въздуха с нож, издавайки серия от пронизителни писъци, от които ме побиват тръпки, и за миг ми минава през ума, че може наистина да е луда. Но тя отпуска ръка.

— Голям майтап. „Психо килър, qu'est-ce que c'est?“. Лесно се запомня.

— Знаеш ли каква тъпа шега бяха измислили за мен? Направо я припявах, когато се появях някъде. „Какво е това — бяло на червени петна? Сам Кингстън!“ — Надявам се това да я разсмее, да я

заинтригува или нещо, но тя продължава да ме гледа с празен животински поглед.

— Аз никога не съм го припявала — обяснява и после, сякаш е решила да ми изброи всичко, което някога сме ѝ причинили, продължава: — Вие ме снимайте, докато се къпех.

— Не бях аз, Линдзи беше — казвам механично, усещайки се все по-неудобно.

Ако се бе ядосала, щеше да е друго, но тя просто не ме забелязва, все едно чете на глас списък, четен поне милион пъти.

— Вие разлепихте снимките из цялото училище. Дори и там, където можеха да ги видят и учителите.

— Свалихме ги малко по-късно... около час по-късно — оправдавам се и усещам как ме залива вълна от срам. Какво, като сме ги свалили, това оправя ли нещата?

— Хакнахте акаунта ми и публикувахте личната ми поща.

— Не бяхме ние — отвръщам бързо и изпускам въздишка на облекчение.

Поне това не е наше дело. Така и не разбрах кой хакна акаунта ѝ и кой извади на светло писмата между нея и някакво момче с потребителско име Path2Pain118, с което явно се е запознала в чата. Имаше десетки имейли с дълги оплаквания и от двете страни колко гадно било в гимназията и колко ужасни били всички. Хакерът ги бе разпратил почти до всички ученици и ги бе озаглавил: „Новите серийни убийци на Америка“. Потръпвам вътрешно от мисълта колко лесно е да настроиш хората срещу някого, да покажеш само една малка част от него и да го представиш за негова същност, да видиш следствието, без да покажеш причината. И въпреки че за шест дни идвам в къщата на Кент пет пъти, изведнъж губя ориентация, объркана от ярката светлина в банята, непроницаемото лице на Джулиет и врявата отвън.

Джулиет продължава да изброява, сякаш не съм казала нищо.

— Вие пуснахте слуха, че съм изгубила девствеността си за кутия цигари.

Али. Това беше Али. Но не мога да ѝ го кажа. Няма и значение. Бяхме ние. Всички ние. Всички, които повтаряха клюката, процеждаха през зъби „курва“, и започваха да кашлят като стари пушачи, когато тя минаваше покрай тях.

— А аз дори не пуша — промълвява тя и се усмихва, все едно това е най-смешното нещо на света. Сякаш целият ѝ живот е една огромна шега.

— Джулиет...

— Ключката стигна до сестра ми и тя каза на мама и татко. Аз... — Най-после помръдва, свива ръце в юмруци и ги притиска до бедрата си. — Аз дори не съм се целувала.

Това излиза от нея като нажежен до червено шепот, като признание, и зарядът на мъката и отчаянието раздвижват черния кладенец в мен — насъбралият се гняв се излива от него като фонтан.

— Всичко това ми е известно. Знам, че постъпихме ужасно, че се държахме гадно, и... — засичам за миг, думите се заплитат на възел в гърлото ми. На ръба съм да се разплача, треперя от сляпа ярост, която ме покрива като облак, поглъща всичко, оставя една-единствена пареща мисъл: не мога да я накарам да разбере, не мога да я накарам да осъзнае, че се опитвам да поправа нещата. Затварям очи и виждам как нашите животи, моят и нейният, изтичат в канала, вплетени един в друг. — Опитвам се да ти кажа, че много, много съжалявам. Искам да ти се извиня. Нещата... нещата ще се оправят.

Тя стиска устни и се взира в мен, мълчалива, с бяло лице. И трябва да стегна всички мускули, за да не я хвана за раменете и да я разтърся.

— Искам да кажа... — продължавам, без да знам как, ровейки из мозъка си за думи и идеи, опитвам се да преодолея гнева си и да достигна до нея. — Аз ти изпратих тези цветя днес. Целият букет.

Тя излиза от вцепенението си и се разтриса цялата. Очите ѝ отново светват, но вместо благодарност в тях гори омраза.

— Знаех си. Знаех си, че сте вие. — Гласът ѝ тежи от толкова много гняв и болка, че аз се отдръпвам, сякаш ме е ударила. — Какво беше това? Още една от вашите шегички?

Реакцията ѝ е толкова неочаквана, че минават няколко секунди, преди да отговоря.

— Какво? Не! Не беше...

— Горката малка психарка — изсъсква Джулиет с присвити очи. — Няма приятели. Няма рози. Хайде да ѝ го начукаме още веднъж.

— Не съм искала да ти го начукам. — Боже мили, нямам никаква представа какво става и защо нещата се обърнаха така. —

Исках да те зарадвам.

Не знам дали изобщо ме слуша.

Тя се приближава към мен.

— Е, какъв беше планът този път? Какво щяхте да правите с този скапан тайнствен обожател? Да подкупите някой от приятелите си и той да се престори, че ме харесва? Да ме покани да излезем? Дори да отидем на кино? И после какво? Вечерта на срещата той просто няма да се появи. А вие ще наблюдавате отстрани как се ядосвам или се разплаквам, или припадам, когато го срещам по коридорите в училище, и ще се превивате от смях. — Тя се отдръпва от мен и изрича студено: — Съжалявам, че ще ви разочаровам, но започваме да се да се виждаме с Андрю Робъртс.

И полита леко напред, сякаш изтощена от дългата реч. Блясъкът в очите ѝ угасва, а с него и гневът.

Много съм объркана и нещастна, едва сдържам сълзите си.

— Кълна ти се, Джулиет, не беше това целта. Аз... мислех, че ще се зарадваш. Ще се почувстваш по-добре.

— Да се почувствам по-добре.

Тя повтаря думите, като че ли никога досега не ги е чувала, и погледът ѝ става мечтателен, зареян някъде далеч. Няма и следа от гняв или някаква емоция. Изглежда спокойна, някак примирена и аз за пореден път се смайвам от нейната красота. Прилича на фотомодел с призрачно бялата си кожа и големите сини очи като цвета на небето в ранна утрин.

— Ти не ме познаваш — казва тя почти шепнешком. — Никога не си ме познавала. И не можеш да направиш така, че да се почувствам по-добре. Никой не може.

Това ми напомня за думите, които казах на Кент преди два дни: „Не мисля, че някой може да ме промени.“ Сега съм наясно, че съм сгрешила. Всеки може да се промени трябва да може, защото само така нещата имат смисъл.

Трескаво търся начин да го обясня на Джулиет, да я убедя в това, но с присъщата си грация и спокойствие тя слага ръка на моята, отмества ме внимателно от пътя си и аз неволно отстъпвам, оставям я да стигне до вратата. Сълзите ме задушават, все още търся точните думи и гледам как лицето ѝ пребледнява все повече, засиява като бялата точка в средата на пламъка и изведнъж ми се струва, че я

виждам как пламва, животът ѝ изгаря пред мен, като телевизор на изключен канал. Тя слага ръка на дръжката, загледана право пред себе си.

— Знаеш ли, някога бяхме приятелки с Линдзи.

Все още говори с тихия глас, от който ме побиват тръпки, сякаш е на километри от мен.

— Като малки бяхме неразделни. Все още пазя верижката и половината от разцепеното сърце, което ми подари. Когато го събереш с другата половина, се получава надпис „първи приятелки“.

Искам да я попитам какво е станало, защо са се разделили, но буцата в гърлото ми пречи на думите да излязат. Страх ме е да я прекъсна. Защото, докато говори с мен, е в безопасност.

— Беше точно преди родителите ѝ да се разведат. — Тя хвърля бърз поглед към мен, очите ѝ се спират на лицето ми, но се връщат, без да отчетат съществуването му. — Тя го преживяваше тежко. Ходех понякога да спя у тях и те се караха така жестоко, че ние се криехме под леглото ѝ и складирахме пред нас възглавници, за да не ги чуваме. Тя го наричаше „построяване на крепост“. Нали я знаеш каква е, винаги се стреми да обърне всичко на шега. Но, когато заспивах, тя плачеше, плачеше, плачеше. Започна да сънува кошмари. Беше ужасно. Събуждаше се с писък през нощта. — Джулиет се заглежда във вратата и леко се усмихва. Много ми се иска да вляза в спомените ѝ, да видя това, което вижда тя в момента, и да поправа всичко счупено. — Започна отново да се подмокря. Заради всичко, което ставаше между майка ѝ и баща ѝ. Това я измъчваше, чувстваше се унижена. Закле ме да пазя тайната, заяви, че никога няма да ми проговори, ако кажа на някого. Когато сутрин се събуждахме, някои от възглавниците бяха мокри. Аз се правех, че не забелязвам. Една сутрин влязох в банята да си измия зъбите, а тя седеше във ваната и търкаше накиснатата в толкова много белина възглавница, че ми залютя на очите. Трябва да е търкала поне половин час, защото възглавницата беше на бели петна и напълно съсипана, а пръстите ѝ бяха червени и обелени, белината ги бе изгорила, но тя май не забелязваше. Просто искаше да бъде чиста.

Затварям очи, усещайки подът под краката ми да се люлее. Спомням си деня, когато влязох в тоалетната на „Розалита“ и я заварих на колене пред тоалетната чиния с плуващото парче храна във водата. И онова нейно изражение — смес от срам, гняв и войнственост.

— Веднъж кавгата беше толкова страшна, че избягахме от къщата. Бяхме само на седем или осем години, но извървахме целия път до нас пеша. Беше март и вечерта бе студена. Планът беше Линдзи да се шмугне тайно в стаята ми. Не исках да казвам на никого, че е у нас, просто исках да е на сигурно място и да я нахраня. Тогава тя много обичаше шоколад и бонбони, особено желирани мечета. Всъщност всичко сладко.

Без да искам, издавам лек звук, сякаш се задушавам. Не съм сигурна, че искам да слушам по-нататък. Имам усещането, че тази история, разказвана в тази баня, е алфата и омегата на всичко. Началото и краят.

Но Джулиет продължава с преднамерено равен тон, все едно разполагаме с цялото време на света.

— Разбира се, не успяхме. Качихме се до стаята ми, но после започнахме да се караме кой да спи на малкото легло и кой на голямото, и мама ни чу. Ужаси се, като разбра, че сме дошли пеша, развика се, че е можело да ни отвлекат или дори да ни убият. Помня, че бях много разстроена. — Тя обръща ръката си с дланта нагоре и се заглежда в нея. — Но нищо не можеше да се сравни със страха на Линдзи, когато мама заяви, че трябва да се прибере у дома. Никога не съм чувала толкова страшни писъци.

Тя замлъква. Мълчи дълго и аз решавам, че това е краят. Думите ѝ продължават да отекват в мен, кръжат в съзнанието ми и се подреждат като в кръстословица. „Нали я знаеш каква е, винаги се стреми да обърне всичко на шега...“ „Трябва да е търкала поне половин час...“ „Пръстите ѝ бяха червени и обелени.“ Нещо започва да ми просветва, на път съм да разбера нещо, което не съм сигурна, че искам да знам. Помещението изведнъж ми се вижда прекалено тясно и задушно. Нещо безмилостно притиска гърдите ми. Изкушавам се да избягам отгук, да я блъсна, да изляза и да отида за бира, да забравя за Джулиет, да забравя за всичко. Но съм като залепена за плочките. Не мога да помръдна. Виждам как онзи безкраен и непрогледен мрак от съня ми приближава към мен. Не мога да се върна отново в него.

— Само като си помислиш! — продължава неочаквано Джулиет. — Правехме всичко заедно. Заедно се записахме и в скаутския клуб. Идеята беше нейна. Аз няхах никакво желание да правя всичко това:

бисквити, лагерен огън и глупости. В началото на пети клас отидохме заедно на поход. Естествено, спяхме в една палатка.

Поглеждам към ръцете ѝ: треперят съвсем леко, но изключително бързо и не успявам да ги проследя, като крила на колибри. Тя улавя погледа ми с крайчеца на окото си и прибира ръце до бедрата, грациозно, но решително.

— Нали си спомняш какъв прякор ми бяха лепнали в пети клас? Линдзи ми го измисли. „Жълтата лимонада“. Непрекъснато го чувах и започнах да го сънувам. Понякога забравях как е истинското ми име.

Тя се обръща към мен. Светлината пада върху лицето ѝ и то засиява, сякаш гори отвътре. За сетен път виждам колко е красива.

— Най-смешното е, че не бях аз. Линдзи беше тази, която намокри спалния си чувал. Сутринта цялата палатка миришеше. Когато госпожа Бриджис дойде и попита какво е станало, Линдзи ме посочи с пръст и извика: „Тя го направи!“ Никога няма да забравя лицето ѝ, докато крещеше това „Тя го направи!“. В очите ѝ имаше ужас. Все едно бях диво куче и щях да я ухапя.

Облягам се на вратата, благодарна, че има на какво да се опра. Сега всичко става ясно. Всичко си идва на мястото: яростта на Линдзи, онези вдигнати пръсти във формата на кръст, за да държи Джулиет далеч от себе си. Тя не я мрази. Тя се бои от нея. Джулиет Сайкс държи в ръцете си най-старата и може би най-унизителната тайна на Линдзи.

Всичко изглежда още по-абсурдно: случайността и липсата на конкретна причина. Един човек се застрелва и друг пада по спиралата надолу, съвсем случайно, независимо. Просто се е оказал на правилното място или на грешното, зависи от коя страна го гледаш. Толкова просто, колкото един ден на плажно парти да ти се допие диетична кола и да се изгубиш като личност толкова просто, колкото да не кажеш „Не“.

— Защо не си казала истината? — питам я, въпреки че вече знам отговора. Гласът ми е дрезгав и се губи от усилието да задържа напирещите сълзи.

Джулиет свива рамене.

— Тя беше най-добрата ми приятелка. И беше толкова тъжна. — Издава странен звук, може би смях, може би ридание, и продължава съвсем тихо: — И мислех, че ще отминем.

— Джулиет — започвам, но тя тръска ръце, сякаш да махне от себе си спомена за този разговор, за миналото.

— Какво значение има сега? — казва бързо, отваря вратата, без повече обяснения, и излиза.

— Джулиет!

Пред вратата се е насъбрала огромна опашка и когато излизам, две пияни младши моментално ме притискат от двете страни. Всяка от тях бърза да изпревари другата, двете крещат: „Аз бях първа“, „Не, аз“. „Ти току-що дойде“. Няколко души ме поглеждат накриво, но забравям за тях веднага щом виждам Бриджит Макгуайър, с червено лице и подпухнали от сълзите очи, да ги прережда. Тя ме забелязва и проплаква „ти...“, но не довършва, избутва зайците и се заключва в тоалетната.

— Божичко, не отново! — извиква някой.

— Ще се напикая в гащите — простенва една от младшите, кръстосва крака и започва да подскача.

Алекс Лимънт е зад Бриджит. Стига до вратата на банята и удря по нея, моли я да отключи. Аз продължавам да стоя, все още нямам сили да помръдна. Притисната до стената, стоя като парализирана от развитието на нещата.

Веднъж ми казаха, че когато скочиш в студена вода, не се давиш веднага. Студът те дезориентира, решаваш да си мислиш, че долу е горе, и обратното, започваш да се бориш за живота си и плуваш, плуваш, но в обратната посока, и напредваш към дъното, докато потънеш. Ето как се чувствам в момента: всичко се преобърна с главата надолу.

— Ти наистина си невъзможна.

Осъзнавам, че Алекс говори на мен. Устните му са извити назад, всичките му зъби са пред очите ми.

— Знаеш ли какво си ти? — слага той ръце от двете страни на главата ми, за да не ми даде възможност да избягам.

Ясно виждам потта по челото му и долавям дъх на трева и бира.

— Ти си кучка, Саманта Кингстън!

Тези думи ме разтърсват, събуждат ме напълно. Трябва да се съсредоточа. Джулиет е навън, някъде из гората. Сигурно е тръгнала към шосето. Все още мога да я настигна, да поговоря с нея, да я накарам да разбере.

Слагам ръце на гърдите му и го блъскам. Той залита назад.

— Чувала съм го и преди. Повярвай ми.

Тръгвам бързо по коридора и съм на половината път по стълбите, когато чувам някой да ме вика. Заковавам на място, хората зад мен се блъскат един в друг като домино и започват да псуват.

— Боже мой, какво правиш! — ахам, когато се обръщам и съзирам Кент да се спуска по перилата и да скача върху съучениците, като едва не поваля на пода Хана Гордън.

— Ти дойде!

Приземява се две стъпала над мен, изправя се леко задъхан и ме поглежда щастливо. Очите му сияят, косата му пада над челото и блести от отразената в нея светлина на пръснатите из къщата коледни лампички. На места изглежда като шоколад, а на места като карамел. И в мен намира почти неконтролируемо желание да протегна ръка и да отмахна косата му назад.

— Нали ти казах, че ще дойда? — Усещам тъпа болка в корема си. През целия ден и през цялата вечер исках само едно — да бъде близо до него. А сега нямам време за това. — Слушай, Кент...

— Видях Линдзи и си помислих, че и ти си тук, нали винаги се движите в пакет? Започнах да те търся... — Той млъква и се изчервява. — Не че те търсех активно, просто оглеждах за теб, нали разбираш, докато обикалях наоколо и осъществявах социални контакти. Нали това се очаква от един домакин? Да контактува с гостите си. Така че просто хвърлях по едно око...

— Кент.

Гласът ми излиза остър, почти злобен. Затварям очи и се питам какво ли е усещането да лежиш до него в непрогледна тъмнина, докато си представям как ръката му докосва моята. Изведнъж ме пронизва една мисъл. Това между него и мен е невъзможно. Отварям очи, той стои там, чака, на челото му едва забележима бръчица, толкова сладка, естествена, като на момче, което заслужава момиче с кашмирени пуловери и е факир на кръстословиците, или свири на цигулка, или работи в някоя кухня за бездомни като доброволка. Мило, нормално и искрено момиче.

Болката в корема се засилва, нещо разкъсва вътрешностите ми. Никога няма да бъде достатъчно добра за него. Дори и ако продължа да

изживявам този ден до края на вечността. Никога няма да бъде достатъчно добра.

— Съжалявам — измърморвам тихо. — Не мога да разговарям с теб сега.

— Но... — Той започва да оправя ненужно ръкавите на ризата си и гледа нерешително надолу.

— Съжалявам.

Искам да му кажа „Така е по-добре“, но разбирам, че няма смисъл. Продължавам към изхода, без да се обръщам повече, но усещам погледа му.

Навън обличам якето и вдигам ципа чак до брадичката. Дъждът се стича по врата ми и веднага мокри обувките ми. Добре, че се сетих тази вечер да си сложа равни обувки. Стигам до алеята. Паважът е заледен и трябва да се държа за колите, за да не падна. Студът прерязва гърдите ми и колкото и да е странно, след всичко това в главата ми се появява най-глупавата, най-идиотската мисъл: „Трябва да започна да тичам сутрин.“

Иска ми се да заплача и да се изсмея едновременно. Но мисълта за свилата се до шосе номер 9 Джулиет, която се вижда в преминаващите коли и чака Линдзи, взема връх и продължавам напред.

Постепенно врявата от купона остава зад мен и настъпва тишина. Само дъждът продължава да се сипе, все едно хиляди парченца стъкло се разсипват по паважа. Мракът е гъст като масло и забавям темпо, придвижвам се внимателно от една кола до друга, държа се за тях. Металът под пръстите ми е непоносимо студен, просто пари.

Откривам Танка сред десетките други коли и започвам да ровя из чантата си. Пръстите ми най-после напипват ключодържателя с изкуствения диамант и надпис „Лошо момиче“. Това са ключовете на Линдзи. Издувам бузи и изпускам доволна въздишка. Поне в това ми провървя. Линдзи не може да си тръгне без мен. Колата ѝ няма да бъде на шосето тази нощ, нека Джулиет чака колкото си иска. Все пак заключавам два пъти всички врати.

Скоро колите свършват, продължавам напред приведена, почти пълзяща, проклинайки се, че не си взех фенерче, проклинайки четиринайсети февруари, проклинайки Джулиет Сайкс. Сега

осъзнавам, че розите бяха тъпа идея, дори обидна. Виждам ги двете в онази палатка, виждам Линдзи да вдига пръст, разтреперана от страх. И ужасът започва. През всичките тези години Джулиет е пазела тайната на Линдзи. „Мислех, че ще отmine.“

Същевременно колкото повече мисля за това и колкото по-яростно бие дъждът в мен, толкова повече се ядосвам. Това си е моят живот. Цялата каша от възможности и събития в живота ми — първата целувка и следващите след нея, колежът, апартаментът, женитбата, сръдните и извиненията, щастливите мигове, — всичко това е сведено до една точка, до една секунда, милисекунда даже, определена от волята на Джулиет, от желанието ѝ да си отмъсти на нас, на мен. Колкото повече се отдалечавам от къщата, толкова повече се настройвам. „Не. Не може да стане така. Каквото и да сме направили, не може да завърши така!“

Изведнъж тъмнината се отдръпва и съзирам пътя: шосе номер 9 блести пред мен като сребърна река с езерца от светлина. Издишвам и чак тогава осъзнавам колко дълго съм съдържала дъха си. Въздишам отново, благодарна за светлината пред себе си.

Избърсвам дъжда от лицето си, обръщам се наляво и се вирам в края на гората. Една малка част от мен се надява Джулиет да се е почувствала по-добре след разговора ни и все пак да се е прибрала вкъщи. Може пък да е имало смисъл от всичко това. Но начинът, по който говореше с равния безизразен тон, ми подсказва друго. Където и да е била мислено, докато стояхме в онази баня, аз не съм била с нея. Тя витаеше някъде далече, обвита в мъглата на спомените, а навярно и на съжалението, че е могло нещата да бъдат по-различни.

Кола се задава с вой към мен и подскачам. Загубвам равновесие и се оказвам на колене и лакти, докато профучава покрай мен, следвана от втора, чийто двигател гърми като гръмотевица. Чуват се клаксони, звуците прииждат на вълни към мен, все по-силни и по-силни, фаровете на следващата кола ме заслепяват. Стоя като вцепенена, фаровете плуват в мрака, големи като луни. В последната минута колата леко завива и минава невероятно близо до мен, усещам топлината на двигателя, миризмата на бензин и една строфа от песен по радиото: „Запали го, изгори го, скъсай го“. После колата изчезва, все още с надут клаксон, стопява се в мрака, а басовете от колонките отслабват и остават като далечен пулс.

Ръцете ми се разраняват от падането, сърцето ми всеки момент ще изскочи от гърдите. Изправям се бавно, цялата треперя. По платното за обратно движение се задава кола, но за разлика от другите, пълзи по пътя и водата под гумите ѝ се разлива на вълни в двете посоки.

И изведнъж на около сто и петдесет метра пред мен фигура в бяло изплува от гората и застава до пътя като голямо бяло цвете. Джулиет. Тръгвам към нея бавно, като избягвам хлъзгавите заледени участъци. Тя стои там съвсем неподвижна, все едно не усеща дъжда. В един миг вдига ръцете си успоредно на шосето като подготвяне да се гмурне в голям басейн. Има нещо много красиво и вземащо дъха в тази бяла фигура. Напомня ми за голямата статуя на Христос на кръста, която стоеше до амвона в нашата църква и я съзерцавах всеки път, когато ходехме там за Коледа или Великден.

— Джулиет!

Не отговаря.

Нямам представа дали не ме чува, или просто не ми обръща внимание. На петнайсет крачки съм от нея. Десет. Зад себе си чувам монотонно ръмжене. Обръщам се и виждам голям камион бързо да напредва в мрака. Мислите ми отново се отнасят: „Трябва да му отнемат книжката. Кара твърде бързо.“ Отново се обръщам напред и виждам Джулиет да се взира в пътя с прибрани до бедрата ръце — напомня ми на нещо, но ми отнема известно време, докато включа. „Прилича на ловно куче, готово да хукне след птицата“, си казвам и продължавам да не схващам какво става. После всичко — мисли и реалност — изведнъж се слива в едно. Тя полита напред, бялото се размазва пред очите ми, аз също политам, тичам с всички сили, скъсявам бързо дистанцията между нас, но тя вече е на платното. Шофьорът на камиона натиска клаксона. Той изсвирва поразително силно, цепи въздуха, аз се хвърлям върху нея, падам с цялата си тежест, двете се обръщаме и започваме да се търкаляме обратно към гората. Аз крещя и тя крещи. Усещам пронизителна болка в едното рамо. Падам по гръб и черните клони над главата ми се спускат върху мен като гъста мрежа.

— Какво правиш? — крещи Джулиет.

Надигам се, сядам и я поглеждам. Лицето ѝ най-после е свалило маската на равнодушие и сега е разкривено от гняв.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Аз ли какво правя? — кипвам на свой ред. — Ти какво правиш? Защо скачаш пред случайни камиони? Нали трябваше да чакаш Линдзи...

— Линдзи ли? Линдзи Еджком? — Гневът напуска лицето ѝ и на негово място се появява пълно объркване. Хваща главата си с ръце и я стиска. — Нямам представа за какво говориш.

Изведнъж губя увереност.

— Аз... мислех си... че това е твоето отмъщение...

Джулиет се засмива, но смехът ѝ е тъжен.

— Отмъщение ли? — Клати глава и онази маска май отново се спуска пред лицето ѝ. — Съжалявам, Сам. Този път не е заради вас.

Тя става, без да мисли за калта и залепналите по дрехите ѝ листа.

— Сега, ако обичаш, би ли ме оставила сама?

Завива ми се свят и лицето ѝ се размазва пред очите ми. Имам чувството, че ни делят километри, а стоим на няколко крачки една от друга. Дъждът преминава в порой, едрите капки падат като куршуми. В главата ми се завъртат откъслечни мисли: Линдзи потупва капака на Танка и казва гордо: „Мога да се сблъскам с трактор и да изляза от битката без драскотина“, а собственикът на „Дънкин Донътс“ крещи: „Това не е трактор, а камион!“ случайността на нещата начинът, по който всичко може да се промени за секунда точното време на точното място или в грешното време времето изобщо онзи грамаден камион срещу нас и голямата му блестяща като зъби метална решетка ярката светлина от фаровете и огромните габарити. Никакво отмъщение. Случайност. Глупава, скапана, сляпа случайност. Просто част от сложния механизъм, по който се движи светът със своите причини, следствия, съвпадения и случайни сблъсъци.

— Но защо? — залитам към нея аз. — Защо дойде тук? Каква е причината?

Тя не ме поглежда и свива леко рамене.

— Всъщност нямаше причина. Просто исках да го кажа. Винаги съм се страхувала да кажа... какво мисля за вас. Вече не ме е страх. Нито от вас, нито от някого или нещо. Не се страхувам дори и от... — Тя спира, но аз се сещам какво следва: „Не се страхувам дори и от смъртта!“

Осъзнавам, че това, което казва, не е пълната истина. В решението ѝ да дойде на купона има нещо повече. Нещата се подреждат, следвайки своята ужасяваща логика: ние сме ѝ били необходими, имала е нужда от този последен тласък. Затварям очи при спомена за мократа нещастна Джулиет, блъскана от човек на човек като топка за пинг-понг. Сигурно тази вечер е имала нужда да разкаже своята история на някого, да си припомни колко ужасно е всичко, и започвам да се питам колко време ѝ е трябвало онази нощ, когато останахме да спим у Али, онази нощ, която всичко завършва различно за нея и тя се оказва сама в мазето с пистолета, за да събере кураж. Останала незабелязана на купона, игнорирана от всички, може би не е могла да събере сили да го направи. Затова по-късно е седнала в мазето и загледана в пистолета, си е припомнила лицата на всички, които са я тормозили през годините.

Лицето на Вики Халинан се рее в мрака, после внезапно се изкривява в гримаса и отварям очи. Може би това, което виждаш, преди да умреш, е твоят призрак.

— Това не е начинът — казвам отпаднала, с чувството, че дъждът се лее директно върху мозъка ми, мокри го и го превръща в безполезна маса. Не мога да си спомня и дума от онова, което си бях наумила да ѝ кажа. Затова повтарям казаното малко по-високо. — Това не е начинът.

— Моля те — прошепва тя. — Искам да остана сама.

— Ами семейството ти? — извисявам истерично глас, защото осъзнавам, че я губя отново, губя моя шанс. — Сестра ти?

Тя не ми отговаря. Стои неподвижно и гледа към пътя. Ризата ѝ е мокра от дъжда и ясно виждам изскочилите на гърба ѝ лопатки, като криле на птичка, и се замислям за момента, когато майката на Али дойде при нас и каза: „Джулиет Сайкс се е застреляла.“ Тогава си помислих, че смъртта ѝ е нелепа, че не ѝ подхожда, че би трябвало да скочи, да се хвърли и да падне от небето. И отново в главата ми се появява същата картина: тя разперва криле и се понася из въздуха, далече от всяко зло.

За момент пътят пред нас остава необичайно чист, но след миг от и от двете посоки се чува ръмжене на двигатели. Мощни двигатели. На големи автомобили.

— Джулиет — пристъпвам към нея и я хващам за ръката, — не мога да те оставя да направиш това.

Тя се обръща, поглежда ме с празен поглед и дъхът ми спира. Очите ѝ приличат на езера, в тях има само черна вода и нищо друго. Лицето ѝ ми напомня за съшитата от вестници маска с изрязани дупки вместо очи върху масичката в дома ѝ: чудовищно, деформирано, грубо съшито лице с вперени в нищото очи. Изплашвам се и отпускам ръка. Нещо бучи в ушите ми, имам неясно усещане, че от двете ни страни приближават коли, но съм като вцепенена, не мога да спра да я гледам.

— Късно е — мълви тя, използва отпускането на ръката ми, отскубва се и се хвърля на пътя в мига, в който микробус се изравнява с друг и дава газ, за да изпревари. Виждам само блясък на метал, нещо бяло във въздуха и за миг усещам безумна радост, мисля си: „Тя го направи! Тя лети!“, а докато гледам как сияе в мрака като красива птичка, времето сякаш спира. После връща обичайния си ход, тя пада надолу, пронизителен писък разкъсва нощта и отново ми е необходимо доста време, за да осъзная, че тази, която пици, съм аз.

РАЯТ

След час и половина паркирам пред Линдзи. Двете оставаме в колата, загледани в дъжда, който бавно преминава в сняг и се сипе над притихналия свят. Големите дъждовни капки замръзват във въздуха, бавно и безшумно падат на земята. Преди да взема Линдзи, прибрах Елъди и Али от купона. По пътя никой от нас не обели дума. Елъди се облегна назад и се престори, че спи, но в един момент погледнах в огледалото и видях, че очите ѝ блестят в тъмното. Гледаше ме в огледалото.

— Боже, каква нощ! — обляга уморено челото си на прозореца Линдзи. — Истинско безумие! Никога не съм предполагала... Вярно, че изглеждаше отчаяна, но не съм си представяла, че би...

Тя потръпва и ме стрелка с поглед.

— Ти си била там?

Когато полицията и линейките дойдоха, следвани от всички гости на купона — смълчани, изведнъж изтрезнели, привлечени от воя на сирените като молци от пламък, — ме откриха до шосето, втрещена в случващото се. Разпита ме една жена полицай, с голяма брадавица на върха на брадичката, и аз се съсредоточих в нея, тя беше единственото, което ме ориентираше, като единствена звезда на тъмно небе.

— Тя беше ли пияна?

— Не.

— Може да е взела нещо друго. Не се страхувай да ми кажеш.

— Не. Поне аз не съм видяла.

Линдзи облизва устни и рови с пръсти из скута си.

— И тя... и тя не ти ли каза нещо? Не ти ли обясни?

Същото ме пита по-рано и полицайката. Последният въпрос, който може би единствено има значение:

— Каза ли ти нещо? Нещо, което да ти намекне как се чувства, какво мисли?

— Не съм убедена, че мислеше.

На Линдзи отвърщам:

— Не мисля, че такива неща могат да се обяснят.

Тя продължава да рови.

— Сигурно си е имала проблеми, нали? Нещо вкъщи. Хората не го правят за нищо.

Представям си студената и мрачна къща на Джулиет, танцуващите по стената сенки от телевизора, непознатата двойка в масивната сребърна рамка.

— Не знам. — Поглеждам към Линдзи, но тя крие очите си. — И мисля, че вече няма как да узнаем.

Чувството за празнота е толкова силно, че преминава в облекчение. Предполагам прилича на онова, което усещаш, когато се отпуснеш във водата и се оставиш да те носи по вълните. После вдигаш глава точно в мига, когато тесният бряг се скрива зад хоризонта и виждаш само небе и вода, вода, която те гали като прегръдка. Или когато разпериш ръце и си кажеш „Окей!“.

— Благодаря ти, че ме докара — казва Линдзи, слага ръка на дръжката на вратата, но не я натиска. — Сигурна ли си, че си добре?

— Ще се оправя.

Погледът ми следва падащите под ъгъл снежинки, които се носят, реят се, кръстосват се и се сливат в поток, който залива целия свят и той засиява. Красиво е. От мислите, които се въртят като вихър в главата ми, изкрystalизира една: Джулиет няма да може да види тази красота. Линдзи загризва нокът, от трети клас се зарича да се отучи от този навик, но все не успява. Лампата пред гаража се е включила автоматично и очите ѝ тънат в сянка.

— Линдзи?

Тя се стряска, сякаш сме се разделили от часове, и се изненадва, когато вижда, че още съм в колата.

— Какво?

— Помниш ли онзи път в „Розалита“? След като се върна от Ню Йорк? Когато те заварих в тоалетната?

Тя се вглежда в мен, без да отговори. Очите ѝ са потъмни от останалата част на лицето — две черни като нощта петна.

— Наистина ли беше инцидентно?

Тя се колебае не повече от секунда.

— Разбира се, че да.

Гласът ѝ трепери и разбирам, че лъже.

Осъзнавам, че тя не е Безстрашната Линдзи. Тя трепери от страх, ужасена е, че хората ще разберат за лъжите ѝ, за скапания ѝ живот, за преструвките, че има всичко, когато всъщност просто я кара някак си, като всички нас. Линдзи, която ще те ухапе, ако посмееш дори да я погледнеш накриво, като малките кучета, които лаят и се хвърлят бясно напред, но веригата ги дърпа назад и те се прибират в колибата си с подвити опашки.

Сега вече снежинките са милиони, въртят се, правят салта и падат надолу вкупом като огромна бяла вълна. Чудя се дали наистина всяка от тях има различна форма.

— Джулиет ми каза. — Облягам се назад и лицето ѝ се скрива от погледа ми, остава само белият водопад. — За скаутския поход. В пети клас, когато все още сте били приятелки.

Линдзи мълчи, но аз усещам как започва да трепери.

— Каза ми, че ти... знаеш какво.

— И ти ѝ повярва, така ли? — изрича бързо, но го прави механично, не е отговор.

Аз не обръщам внимание на думите ѝ, продължавам:

— Помниш ли как всички след това я наричаха „Жълтата лимонада“? — Навеждам се пак напред и я поглеждам. — Защо каза на всички, че е била тя? В онзи момент е ясно защо, разбирам, че си била изплашена, засрамена, но после... Защо разказа на всички? Защо го разпространи из училището?

Линдзи започва да трепери още по-силно и в първия момент решавам, че няма да отговори или ще ме излъже. Тя заговаря и гласът ѝ е твърд, в него има нещо ново, нещо, което не мога да определя. Разкаятие може би?

— Мислех си, че няма да издържи — признава, сякаш изумена, че не е станало така, дори и след толкова години. — Мислех, че накрая ще разкаже на всички какво всъщност се е случило. Ще се защити.

Гласът ѝ се пречупва и тя продължава почти истерично:

— Защо никога не се защити? Нито веднъж. Просто... просто преглъщаше всичко. Защо?

Замислям се за годините, през които Линдзи е чакала тайната ѝ да излезе на бял свят, тайна, която я е измъчвала всяка нощ, а тя е продължавала да търка отдавна чистите възглавници — най-ужасната тайна, част от миналото, което всички се опитваме да забравим.

После виждам себе си, седнала в пълно мълчание, ужасена, че мога да кажа или направя нещо грешно, трепереща от страх, че онази грозна дългуреста яздейца коне загубенячка в мен ще надигне глава и ще погълне новия ми „аз“, както змията погълща големи неща. Виждам се да почиствам рафтовете от трофеите по езда, хвърлям чувала, който някога беше любимият ми стол, и започвам да се уча как да се обличам, как да не ям топла храна и най-вече да стоя далече от хора, които могат отново да ме повлекат надолу. Хора като Джулиет Сайкс. Хора като Кент.

Линдзи се обръща и отваря вратата. Изключвам двигателя, слизам с нея и ѝ мятам ключовете през колата. Тя ги хваща с една ръка. Нечии фарове зад нас примигват, вдигам ръка към спрялата кола и казвам само с устни: „Две минути.“

Линдзи кима към паркиралия зад рейндж роувъра Кент, който ме чака, за да ме откара вкъщи.

— Сигурна ли си, че си добре? Да се прибереш у дома сама имам предвид?

— Сигурна съм — отвръщам убедено.

Въпреки всичко случило се, мисълта да седя до Кент цели дванайсет минути, докато стигнем до нас, стопля сърцето ми. Макар да знам, че не е правилно, макар някъде дълбоко в мен да осъзнавам, че няма да се получи, няма да се получи повече с никого.

Линдзи отваря уста, после я затваря. Сигурна съм, че иска да ме попита за Кент, но размисля. Тръгва към къщата, спира нерешително и се обръща.

— Сам?

— Да?

— Много съжалявам, наистина много съжалявам за... всичко.

И ме чака да ѝ кажа, че всичко е наред. Има нужда да го чуе. Но аз не мога. И прошепвам:

— Хората биха те харесали, Линдзи. — Спестявам ѝ „ако спреш да се правиш, на каквато не си“, но съм наясно, че тя разбира. — Ние винаги ще те обичаме въпреки всичко.

Тя стиска ръце в юмруци и едва чуто казва:

— Благодаря.

Обръща се и отключва. Светлината пада върху лицето ѝ и виждам, че е мокро, но не знам дали плаче, или е от снега.

Кент заляга над другата седалка, отваря ми вратата и аз влизам. Дава на заден и след секунди поемаме в пълно мълчание по главния път. Той кара бавно, внимателно. Фаровете му образуват две светли линии с падащ сняг. Ръцете му държат съвсем леко кормилото.

Искам да му кажа толкова много неща, но не съумявам да отворя уста. Уморена съм, главата ме боли и предпочитам да се наслаждавам на факта, че ръцете ни са само на няколко сантиметра, че колата му мирише на канела, че е увеличил парното докрай заради мен. Топлината замайва главата ми, крайниците ми натежават, вътрешно треперя от близостта му.

Колкото повече приближаваме, толкова по-бавно кара, колата просто пълзи по пътя и проумявам, че и той не иска моментът да свърши. Ето кога трябва да спре времето, пространството да се отвори и ние да изпаднем, като в черна дупка, времето да направи своя скок и да ни остави в безкрайно движение напред през снега. Колкото и бавно да кара, колата не спира, продължава напред.

Скоро се появява клюмналата наляво табела на улицата ни. Минаваме покрай тъмните къщи на съседите и спираме пред нас.

— Благодаря, че ме докара — казвам и се обръщам към него в мига, когато и той се обръща към мен и казва:

— Сигурна ли си, че си добре?

И двамата избухваме в нервен смях. Кент отмахва бретона от челото си, той веднага се връща на същото място и докато го гледам, усещам, че стомахът ми се свива.

— Няма защо да ми благодариш. За мен беше удоволствие.

„За мен беше удоволствие.“ Само Кент би могъл да се изрази така, и то да не прозвучи изкуствено, като в старите филми. Сърцето ме заболява, като си помисля за пропиляното време, за секундите, минутите и часовете, изтекли безсмислено през пръстите ми като този сняг в нощта. Оставаме в колата за минутка и отчаяно искам да кажа нещо, каквото и да е, само да не слизам от колата, но думите не идват и секундите се изнизват.

Най-накрая изричам бързо:

— Всичко тази нощ беше ужасно, с изключение на това.

— На кое?

Соча с пръст към него, после към мен. Аз и ти. Всичко тази нощ беше ужасно, с изключение на това.

Очите му светват.

— Сам. — Произнася името ми без глас и не знам как, но тази единствена сричка кара тялото ми да се разлюлее, да затанцува вътрешно.

Той протяга топлите си ръце и ги слага от двете страни на лицето ми. Проследява с пръсти веждите, после носа и за една вълшебна секунда поставя палец върху долната ми устна. Усещам вкуса на канела от кожата му и... той маха ръката си и се отдръпва засрамен.

— Извинявай — мънка смутено.

— Не, не... няма защо. — Имам чувството, че тялото ми пее. Сигурно и той го чува. Същевременно главата ми сякаш се откъсва от него и литва във въздуха.

— Това... Боже мой, това е ужасно!

— Кое е толкова ужасно?

Тялото ми спира да пее и натежава, все едно в корема си имам олово. Сега ще ми признае, че не ме харесва. Ще ми каже пак, че вижда през мен.

— Имам предвид, след всичко, което стана тази вечер... може би не е точният момент, а и... ти си с Роб.

— Не съм с Роб — отвърщам бързо. — Вече не.

— Не си ли? — Поглежда ме и в погледа му има толкова напрежение, че очите му изпъкват, и съзирам златистите жилки около зениците му като спици на колело.

Поклащам глава, за да потвърдя.

— Страхотна новина! — прошепва той и продължава да ме гледа, сякаш е първият и последният човек на земята, който някога ще ме гледа в очите. — Защото...

Гласът му секва, погледът му тръгва надолу към устните ми и изпраща толкова силна топлина към мен, че кълна се, ще припадна.

— Защото? — подканвам го, изненадана, че мога да говоря.

— Защото, извинявай много, но просто не мога да се въздържа и трябва да те целуна веднага.

Слага ръка на врата ми, придърпва ме към себе си и ме целува. Устните му са меки и нежни, моите изтръпват от допира им. Затварям очи и в мрака зад клепачите си съзирам прекрасни неща: пред мен разцъфват невиджани цветя и малките им пъпки разтварят листенцата си в цветна феерия, колибрите над тях пърхат с криле в ритъма на

сърцето ми. Аз се рея над тях, изчезвам в нищото като в съня си, но този път чувството е прекрасно, нося се над всичко напълно свободна. Той отмахва косата от лицето ми с другата си ръка и аз попивам усещането за пръстите му с всяка своя фибра, представям си падащи в небето звезди, които оставят огнени дири след себе си, и в този момент — не знам колко секунди, минути или часове, — докато изрича името в устата ми и аз го вдишвам, разбирам, че за пръв път в живота си се целувам истински. Той се отдръпва бързо, все още държи лицето ми в ръце.

— Уау! — прошепва, останал без дъх. — Извинявай, но... уау!

— Да... — Думите засядат в гърлото ми.

Оставаме загледани един в друг и изведнъж вече не се притеснявам, не се тревожа какво ще си помисли той. Щастлива съм в прегръдката на погледа му, който ме пренася на топло и светло място.

— Обичам те, Сам — изрича тихо той. — Винаги съм те обичал.

— Аз също.

Не се тревожи за утре, дори не помисляй за това. Затвори очи, освободи съзнанието си от всичко и остави само този момент, топлиите му ръце, устните му и онези невероятни зелени очи.

— Хайде — навежда се към мен и ме целува нежно по челото, — знам, че си уморена. Имаш нужда от сън.

Слиза от колата, заобикаля от другата страна и ми отваря вратата. Снегът започва да стяга, покрива всичко като одеяло и скрива от погледа ни останалия свят. Стъпките ни се губят в него, докато вървим по алеята и по стълбите на верандата. Нашите са оставили лампата отпред да свети, единствената светлина в къщата и на цялата улица, единствената светлина в целия свят. На нейното сияние снегът изглежда като дъжд от звезди.

— Имаш сняг по миглите си — шепне Кент, прокарва пръст по клепачите ми и аз потръпвам. — И в косата си.

Вдига ръка и затаявам дъх в очакване на пръстите му по лицето си. Ето го рая.

— Кент... — Хващам го за яката на ризата и го притеглям към себе си. Стоим съвсем близо един до друг, но за мен не е достатъчно близо. — Не те ли е страх да заспиш? Не се ли страхуваш от това, което следва?

Той се усмихва малко тъжно и аз изтръпвам. Той знае.

— Понякога се страхувам от това, което оставям след себе си — признава си.

И се целуваме отново, телата и устните ни се движат в пълен синхрон и сякаш не се целуваме, а мислим, че се целуваме, мислим, че дишаме, всичко е напълно естествено, несъзнателно и красиво, подчинено не на измислен, а на истински вътрешен импулс, и точно в този миг, на това място, немислимото, невъзможното се случва: времето най-накрая спира. Времето и пространството се оттеглят, все едно Вселената премества центъра си, продължава да се разширява във вечността, оставяйки ни в периферията на мрака, а ние продължаваме да черпим сили от нашите устни, от допира на телата и от дъха си.

СЕДЕМ

Ето го и последния ми сън: падам, летя надолу, по този път тъмнината около мен е пълна с живот, и разбирам, че не съм заобиколена от мрак, а просто през цялото време държа очите си затворени. Отварям ги, като се ядосвам на глупостта си, и на мига стотици пеперуди около мен литват нагоре, толкова са много и в толкова различни цветове, че оформят огромна цветна дъга, която за момент закрива слънцето. Издигат се все по-нагоре и по-нагоре и откриват пейзажа под нас, зелени и златисти поля, окъпани в слънце. Под мен плуват розови облачета, въздухът е чист и син, отнякъде се носи нежно ухание, а аз се смея, смея, смея и се въртя, и танцуват из простора, защото знам, че този път не падат надолу.

Този път летя.

Събуждам се и всичко около мен е прекрасно, сякаш са ме завели на тих спокоен бряг, а сънят и значението му се разбиват над мен като вълна, оттеглят се и ме оставят спокойна и уверена. Сега вече знам.

Не става дума за спасяването на моя живот. Не и по начина, по който си го мислех.

И НА СЕДМИЯ ДЕН

Веднъж с Линдзи гледахме стар филм и там главният герой каза, че е много тъжно да не знаеш, когато правиш секс за последен път. Никога не съм правила секс и не съм специалист по въпроса, но предполагам, че е така с повечето неща в живота — с последната целувка, последния смях, последната чаша кафе, последния залез, последното скачане пред пръскачката в градината, последния сладолед и последното близване на снежинка с език. Не знам със сигурност, но мисля, че е хубаво да знаеш, че нещо ти е за последен път, защото тогава никога не би го оставил да се изплъзне от ръцете ти. То е като да ти кажат да стъпиш на ръба на скала. Тогава единственото, което искаш, е да паднеш на колене и да целунеш твърдата земя, да я помиришеш, да я прегърнеш с ръце.

Да кажеш „сбогом“ винаги е нещо подобно — като скачане от скала. Най-лошата част е да решиш да го направиш. Полетиш ли веднъж, не ти остава нищо друго, освен да продължиш.

Ето какви бяха последните ми думи към мама и татко: „До после.“ Казвам и „Обичам ви“, но това е по-рано. Последното казано от мен е „До скоро.“

И за да съм напълно точна, последното казано от мен на татко е: „До скоро.“ А на мама казвам: „Абсолютно сигурна“, защото тя стои на прага в кухнята с вестник в ръка, рошава, със смъкнат на една страна халат, и ме пита както обикновено: „Сигурна ли си, че няма да закусваш?“

Стигам до входната врата и поглеждам назад. Зад нея се вижда татко, тананика си нещо и пържи яйца за закуска на мама. Все още е по раираната си пижама, която му купихме с Изи за последния рожден ден, а косата му стърчи под невъзможни ъгли, все едно току-що се е включил в електрическата мрежа. Мама слага ръка на рамото му, докато минава покрай него, и сядат на масата, разлиствайки вестника. Той изсипва яйцата в чиния, поставя я пред нея и обявява:

— Воала, мадам, препържени по ваш вкус.

Тя поклаща глава и казва нещо, което не чувам, но се усмихва, вдига лице и го целува по челото.

Хубаво е да видиш това. Радвам се, че се обърнах.

Изи идва до вратата с ръкавиците ми, ухилва се и ми показва дупката между предните си два зъба. Изведнъж ми прилошава, стомахът ми започва да се бунтува, докато я гледам, но поемам дълбоко дъх и започвам да броя наум стъпала, да подскачам наум и да си представям, че летя като в съня.

Едно, две, три, скок.

— Забрави си ръкавиците — фъфли тя с широка усмивка, златистите къдрици трептят около лицето ѝ.

— Какво бих правила без теб? — Навеждам се и я прегръщам, докато през главата ми преминава целият ни съвместен живот като на филмова лента: виждам я като бебе и вдишвам аромата на бебешка пудра по крачетата и главичката ѝ спомням си първите ѝ стъпки, как стигна, клатушкайки се, до мен първия път, когато се качи на колело, падна и удари коляното си. Щом видях онази кръв по нея, щях да умра от ужас, грабнах я и я носих на ръце чак до нас. Виждам и още странни откъслечни видения в другата посока: Изи се смее, пораснала и красива, с подпряна на волана на някаква кола ръка; Изи с дълга зелена рокля и високи токчета върви към лимузината, която ще я откара на годишния бал на гимназията; Изи крепи в ръце кула с книги и върви през снежната вихрушка към квартирата си, косата ѝ е като злато на фона на белия сняг.

Тя изписква и се отскубва от мен.

— Не мога да дишам. Ще ме задушиш.

— Извинявай, Изи Бизи.

Вдигам ръце и свалям верижката с малката птичка на баба. Изи ме гледа с огромни и кръгли очи.

— Обърни се! — нареждам ѝ и тя веднага притихва, изпълнява желанието ми без протести и застава абсолютно неподвижно, докато вдигам косата ѝ и слагам верижката на тънкото ѝ вратле. После се обръща и ме гледа сериозно, чака мнението ми.

Дърпам верижката, стига до половината на гърдите ѝ, точно до линията на сърцето.

— Отива ти, Бизи.

— Все за мен ли ми я даваш? Или само за днес? — снишава тя глас, сякаш обсъждаме държавни тайни.

— На теб ти стои по-добре. — Изправям рамене и я первам по нослето.

Тя вдига ръце и се завърта като балерина.

— Благодаря, Сами. — Само дето от нейната уста излиза като „Тами“.

— Бъди добра, Изи.

Изправям се със свито гърло. Цялото тяло ме боли и трябва да се боря със себе си, за да не коленича отново и да я притисна в прегръдките си.

Тя слага ръце на кръста като мама, прави се на засегната и вирва сърдито носле.

— Аз съм добра. Най-добрата.

— Най-добрата от най-добрите...

Но тя вече се е обърнала, тича, пързая се с босите си крачета по плочките на коридора и крещи, с ръка върху сребърната птичка на гърдите си:

— Вижте какво ми даде Сами!

Сълзите замъгляват погледа ми, затова не я виждам ясно, открояват се само розовото на пижамата ѝ и златистият ореол на главата ѝ.

Навън студът изгаря гърдите ми и усилва болката в гърлото. Поемам дълбоко въздух и вдишвам миризмата на изгоряло дърво и бензин. Слънцето е прекрасно, разпростряло се ниско над хоризонта, сякаш се пробужда от сън и се протяга, и знам, че зад неговата слаба зимна светлина се крие обещание за дълги летни дни, проточващи се чак до девет вечерта с купони около басейна, с миризма на хлор и наденички на грил, а зад тях се спотайва друго обещание, за пожар в червено и оранжево по короните на дърветата, ароматен сайдер и слана, която се стопява по обяд, и още пластове и пластове от живот, и всеки един носи нещо повече, нещо ново. Сълзите напират в очите ми, но Линдзи вече е паркирала пред къщата, маха с ръце и вика:

— Какво правиш?

Тръгвам към нея, единият крак пред другия, едно, две, три, и мислено се сбогувам с дърветата, с небето, с нашарените с червени

ивици облаци на хоризонта, изтривам всичко това от съзнанието си, свалям го като воал. И може би под него ще открия нещо невероятно.

ЧУДОТО НА СЛУЧАЙНОСТИТЕ И СЪВПАДЕНИЯТА

ПЪРВА ЧАСТ

— Слушай ме добре, не ми пука дали е глупаво. Не ми пука дали изглежда като празник, измислен от Холмарк или... — бърбри Линдзи, преразказва ми разговора си с Патрик и набляга на някои места, като удря с длан по волана. Отново е самото самообладание, косата ѝ е прибрана на конска опашка, макар и разрошена, както винаги, с червило на устните и с пухено яке, което изпуска облаци от „Бърбъри Брит Голд“. Малко е странно да я гледам такава след миналата нощ, но същевременно се радвам. Жестока, изплашена, горда и несигурна в себе си, но каквато и да е, тя си е Линдзи Еджком, момичето, което в първи курс взе ключовете за беемвето на Мари Тинзли, след като Мари я нарече малка проститутка, и въпреки че Мари току-що бе обявена с гласуване за кралица на есенния бал, никой, дори и децата от нейния клас, не се застъпи за нея. Тя все още е най-добрата ми приятелка и въпреки всичко я обичам. И знам — колкото и да е грешна пред хората и пред себе си, ще намери възможност да оправи нещата. Знам го от начина, по който ме гледаше вчера, с черните дупки вместо очи.

Може би просто ми се иска така, но вярвам твърдо, че случилото се снощи не е напълно изтрито, на друго ниво или в друг свят то има значение. „Понякога се страхувам от това, което оставям след себе си.“ Мислите ми веднага се насочват към Кент и през мен преминава сладостна тръпка, танцува нагоре-надолу по гръбнака ми. Днес за пръв път в живота си усещам, че ми липсва нечия целувка за пръв път се събуждам с чувството, че съм изгубила нещо важно.

— Може би е полудял, защото е луд по теб — надниква Елъди от задната седалка. — Не мислиш ли, Сам?

— Ъ-хъ.

Отпивам бавно от кафето. Тази сутрин е съвършена, точно каквато бих си я избрала — съвършено кафе, съвършена багета, аз съм в колата с две от най-добрите си приятелки, не мисля за нищо, не се опитват да говоря за нещо, просто бърбря за нещата, за които винаги

бъбрим, наслаждавам се на звука от гласовете ни. Единственото, което ми липсва, е Али.

Внезапно ми се приисква да покараме още малко по улиците на Риджвю. Не желая моментът да свърши. И се надявам да хвърля още един последен поглед на града.

— Линдзи? Искаш ли да спрем за малко пред „Старбъкс“? Аз, хм... пие ми се още кафе — казвам и отпивам бързо два пъти от моето, за да изглежда по-достоверно.

Тя вдига вежди.

— Ти мразиш кафето в „Старбъкс“.

— Да, но този път внезапно ми се прииска.

— Каза, че мирише на кучешка пикня в боклукчийска кофа.

Елъди тъкмо отпива от кафето си.

— Хей, ало! Тук някои закусват — размахва театрално багетата си тя.

Линдзи вдига и двете си ръце и пуска волана.

— Само цитирах.

— Ако още веднъж закъснея за училище, сигурно ще ми сложат доживотно наказание.

— И ще пропуснеш шанса да се помляскат с Мъфин преди първия час — подхилва се Линдзи.

— Ами ти? — Елъди я замеря с парченце от багети и Линдзи изписква. — Цяло чудо е, че още не сте си изяли устните с Патрик.

— Хайде, Линдзи, моля те! — Примигвам умолително към нея, после се обръщам към Елъди. — Хайде, не ми отказвайте!

Линдзи въздиша тежко и двете с Елъди се споглеждат в огледалото. После включва мигача и завива. Аз изпляскам с ръце, а Елъди изпъшква.

— Сам може да прави каквото си иска днес — казва Линдзи. — Нали днес е Големият й ден? — набляга тя на „големия“.

Елъди веднага схваща за какво става въпрос.

— Аз бих казала, че днес е големият ден на Роб.

— Да се надяваме, че ще му е голям — навежда се Линдзи към мен и ме сръчква в ребрата.

— Пфу! — правя се на възмутена. — Какви мръсници сте!

Линдзи веднага сграбчва темата.

— Днес ще бъде един дъбълъг ден.

— И тежък — добавя Елъди.

Линдзи прихва и кафето излиза от устата ѝ като фонтан. Елъди се превива на две и изписква от смях. И двете се хият и пръхтят като луди.

— Ха-ха, колко смешно! — казвам, загледана през прозореца в къщите, които текат като цветен поток покрай нас. — Колко остроумно!

Но вътрешно се усмихвам, чувствам се щастлива и спокойна и си мисля: „Само да знаете!“

Зад „Старбъкс“ има малък паркинг и успяваме да заемем последното място. Линдзи се набутва и почти отнася огледалата на колите от двете страни, но въпреки това извиква триумфално: „Гучи, бейби, гучи!“, което според нея на италиански означава „отлично“.

Аз обаче съм заета да се сбогувам с местата от детството си и се изключвам. Деликатесният магазин със страхотните си пилешки котлети, кинкалорията, откъдето купувах конци, за да плета гривни за приятелките си, и търговската камара, и зъболекарският кабинет, и градинката, където в седми клас Стийв Кинг набута езика си в устата ми, а аз така се изненадах, че го ухапах. Не преставам да си мисля колко странно нещо е животът, за Кент, за Джулиет, дори за Алекс и Ана, за господин Ото и госпожа Уинтърс — колко сложно и свързано е всичко, като голяма невидима мрежа — и как понякога си мислиш, че постъпваш правилно, но не е, и се получава точно обратното.

Влизаме в „Старбъкс“ и си взимам кафе. Елъди предпочита курабийка, въпреки че току-що си изяде багета. Линдзи слага на главата си плюшено мече, нарежда се на касата за минерална вода и дори не мигва, докато касиерката я оглежда, сякаш е луда. Не мога да се въздържа и се хвърлям на врата ѝ, а тя казва високо: „Запази милувките за леглото, маце“, което кара възрастната жена зад нас да отстъпи няколко сантиметра. Излизаме със смях от кафенето, поглеждам напред и за малко не изпускам чашата си — кафявият шевролет на Сара Грендъл е на паркинга. Нервно барабани с пръсти по волана и поглежда към часовника си, чака да се освободи място. Последното място, което ние заехме.

— Ти какво, шегуваш ли се с мен?

Сега няма начин да не закъснее.

Линдзи проследява погледа ми, но го разбира погрешно.

— Така е. Ако аз имах такава кола, никога не бих се появила с нея пред хората. По-добре да си ходя пеша.

— Не, аз... — започвам, но тръсвам глава. Няма как да обясня.

Докато минаваме покрай нея, Сара смъква стъклото и изпуктява, в смисъл „Най-последно“. Ситуацията е изключително смешна и се засмивам на глас.

— Как е кафето? — пита Линдзи, когато се качваме в колата.

— Смърди на кучешка пикня в боклукчийска кофа.

Освобождаваме мястото и бибипкаме на Сара, а тя веднага върти волана и го заема.

— Какво й става? — пита Елъди.

— Синдромът „Паркинг“.

Напускаме паркинга и изведнъж ме осеня мисълта, че може би не е чак толкова сложно. През повечето време — деветдесет и девет процента от него — просто не знаеш как и защо се преплитат нишките. Правиш добро, а се случва лошо. Правиш лошо, а нещата се подреждат добре. Не правиш нищо и всичко експлодира.

И много, много рядко, по някакво чудо на случайността или съвпаденията, пеперудите просто започват да пърхат с криле, всички увисват надолу и ти имаш шанса да постъпиш правилно.

Ето и последното, което ми хрумва, докато гледам в огледалото за задно виждане Сара, която излиза от колата, затръшва вратата и тича през паркинга: ако си на крачка от възможността да пропуснеш голямо състезание, по-добре си пий кафето вкъщи.

Стигаме до училище, изоставям от Линдзи и Елъди и отивам в стаята с розите да се погрижа за две неща. После, понеже вече съм закъсняла, решавам да си спестя първия час. Тръгвам по коридорите и излизам навън. Колко странно, че може да преживееш целия си живот на едно място и никога да не го видиш истински. Дори и жълтите стени, които наричахме „повръщаните“, сега ми се струват красиви, високите голи дървета в средата на двора — елегантни, стройни, готови да посрещнат снега.

Досега винаги ми се е струвало, че денят в училище се влачи до безкрай, с изключение на часовете, когато имаме тест и писмено изпитване, тогава имам чувството, че секундите се прескачат, все едно са на състезание. И колкото и да ми се иска да забавят ход, времето просто тече, излива се и едва успявам да стигна до втория въпрос,

когато чувам господин Тиърни да обявява: „Време е!“ и да тряска учебника по бюрото. Трябва да предам изпитния лист без третия отговор. Знам, че няма значение, но вложих всичко от себе си.

Искам през последния ми ден всичко да е нормално. Да е като един от хилядите други преживени от мен дни. Ден, в който ще превивам гръб над листа и ще се питам дали господин Тиърни ще изпълни заканата си и ще се обади в Бостънския колеж. Тревогите ми не траят дълго. Тревогите и съжаленията вече са минало за мен.

Време е за математика, тръгвам по-рано към кабинета, напълно спокойна. Сядам на чина няколко минути преди звънеца, изваждам учебника и го разполагам точно в центъра на чина. Аз съм първата пристигнала ученичка.

Господин Даймлер идва и се обляга на чина ми. За пръв път забелязвам, че единият му резец е прекалено заострен, като на вампир.

— Какво е това, Сам? — сочи към учебника ми. — Три минути преди звънеца напълно подготвена за час? Да не би да обръщаш нова страница?

— Нещо такова — казвам безизразно и слагам ръце върху учебника.

— Така ли ти действа Денят на влюбените?

Той мята ментово бонбонче в устата си и се навежда още повече. Това ме вбесява. Какво, да не би да си мисли, че ще ме прелъсти със свеж дъх?

— Имаш ли романтични планове за довечера? Някой специален за теб човек да те стопли в студената вечер? — повдига игриво вежди.

Преди седмица това щеше да ме докара до припадък, но сега оставам абсолютно безразлична. Представям си зачервеното му лице над мен, тежестта му, но това не ме ядосва, нито ме плаши. Съсредоточавам поглед върху плетената верижка на врата му, която както винаги наднича зад отворената яка на ризата. За пръв път не предизвиква в мен възторг, напротив. Кой, за Бога, носи една и съща верижка осем години поред? Все едно аз да си сложа гerdана от бонбони, който обожавах в пети клас.

— Ще видим — усмихвам се. — Ами вие? Сам ли ще бъдете на празника? „Моля, маса за един“, а?

Той се привежда още повече, но аз оставам неподвижна, напрягам мускули, за да не се отдръпна.

— Защо мислиш така? — пита ме и ми смига, решил, че явно това е моят начин да флиртувам. Вероятно си мисли, че ще му предложи компанията си, за да не е сам.

Усмивам се още по-широко.

— Защото, ако имахте приятелка — произнасям тихо, но отчетливо, за да съм сигурна, че чува всяка моя дума, — няма да се заглеждаш по ученичките си.

Господин Даймлер ахва безгласно и се отдръпна назад толкова рязко, че едва не пада. Другите вече влизат в клас, разговарят и броят рози, дори не ни забелязват. Мисля, че обсъждаме предстоящия тест или проблем с домашното. Той продължава да ме гледа немигащо, устата му се отваря и затваря, но не казва нищо.

Звънецът бие. Господин Даймлер мърда рамене и се отдалечава от чина ми, все още загледан в мен. После прави пълен кръг около себе си, като изгубен в гората. Най-после прочиства гърлото и започва:

— Добре, стига приказки — но засича и започна да кашля. Когато заговаря отново, гласът му е рязък и сърдит. — Добре, сядайте всички. Часът започна.

Прехапвам устни, за да не се разсмея. Господин Даймлер ми изпраща поглед, изпълнен с презрение, и това налага да впрегна цялата си воля, за да задуша смеха. Отмествам поглед и се заглеждам във вратата.

В същия момент тя се отваря и Кент Макфулър влиза в клас. Очите ни се срещат и изведнъж стаята се прегъва на две, дистанцията помежду ни изчезва. Огряно от яркозелените му очи, нещо в мен започва да звъни, да пее и да танцува. Времето се връща назад и ние сме на верандата пред нас, топлите му пръсти бършат снежинките от врата и клепачите ми, меките му устни са върху моите, после шепнат нещо в ухото ми. И вече нищо друго не съществува, освен той.

— Господин Макфулър, ще благоволите ли да седнете? — пита студено господин Даймлер.

Кент се обръща към него и мигът отминава. Измънква някакво извинение и тръгва към мястото си. Обръщам се и го следвам с поглед. Обожавам начина, по който сяда зад чина, без да го докосва. Обожавам и начина, по който си изважда учебника и го слага пред себе си заедно с цял куп рисувани от него скици. И ръцете му, които непрекъснато отмятат бретона от лицето и го пригладат нервно назад, за да

започнат след миг всичко отново, защото косата му веднага заема старата позиция.

— Госпожице Кингстън, бих ли могъл да отнема секунда от вашето безценно време и внимание?

Обръщам се и виждам студения поглед на господин Даймлер.

— Може, щом е за секунда — отвърщам високо и всички се засмиват.

Господин Даймлер свива устни в тънка бяла линия, но не казва нищо.

Отварям учебника, ала не успявам да се съсредоточа. Започвам да барабаня с пръсти по чина, развеселена и обнадеждена след появата на Кент. Искане ми се да му кажа как се чувствам. Да му обясня някак си, за да знае. Поглеждам часовника си. Нямам търпение купидоните да се появят. Днес Кент Макфулър ще получи една допълнителна роза.

След часа изчаквам Кент в коридора. Стомахът ми се бунтува, червата ми къркорят. Той излиза и внимателно държи моята роза, сякаш се бои, че може да я счупи. Поглежда ме, сериозен и замислен, очите му шарят по лицето ми.

— Ще ми кажеш ли какво означава това?

Не се усмихва, но гласът му звъни и очите му блестят.

Решавам да го подразня малко, въпреки че близостта му обърква мислите ми.

— Не знам за какво говориш.

Той вдига розата към очите ми и отваря картичката, за да я прочета. „Довечера. Изкарай колата си, включи телефона и бъди моят герой.“

— Загадка — отвърщам и преглъщам усмивката си.

Той стои като препариран и гледа ту мен, ту нея. Така разтревожен, ми се вижда още по-сладък. — Да нямаш тайна обожателка?

— Не е толкова тайна — казва той и очите му продължават да изследват лицето ми, все едно някъде там се крие ключът за решаването на голям пъзел, и трябва да сведа поглед, за да не го нагрябам и да го нацелувам още там. — Довечера вдигам купон.

— Знаем — пояснявам бързо. — Не че знам, но чух. — Е...?

Решавам да престана с игричките.

— Виж, може би ще се наложи да ме откараш донякъде довечера. Ще ти отнеме не повече от двайсет минути. Нямаше да те моля, ако не беше важно.

Той вдига ъгълчетата на устните си.

— И какво ще получа в замяна?

Навеждам се към него и установявам, че устата ми пасва идеално в съвършената извивка на ухото му. Веднага долавям свежия полъх на окосена трева и мента.

— Ще ти кажа една тайна.

— Сега ли?

— По-късно.

Бързам да се отдръпна, иначе ще се изкуша и ще го целуна още тук. Не знам какво ми става днес. Никога не съм била такава с Роб. Ръцете ми сякаш сами се протягат към Кент. Сигурно, когато умреш два пъти, хормоните ти се объркват и нещата се променят. Но ми харесва. Лицето на Кент отново става сериозно.

— Това, което си написала... — сочи картичката, отваря я, затваря я, златистите нишки в очите му блестят. — Онова последното... за героя... Откъде...

Сърцето ми забързва ритъм и за секунда решавам, че той знае, разбира. Тишината помежду ни натежава, всичко отминало — и запомненото, и забравеното, и мечтаното, се залюляват като махало в главата ми.

— Откъде какво? — питам, останала без дъх.

Той въздъхва и завърта глава.

— Нищо, забрави. Беше глупаво — казва и се усмихва леко.

Осъзнавам, че неволно съм съдържала дъха си, издишвам и поглеждам встрани, за да не види разочарованието ми.

— Ъ... Между другото, благодаря ти за розата.

От розите, които получих днес, запазих само неговата. „Тази е любимата ми“, казах на Мариан Сайкс, когато ми я донесе.

Тя ме погледна изплашено, после се огледа, не вярваше, че е възможно да я заговоря. И когато се увери, че е така, се изчерви и на нежното ѝ лице се появи голяма усмивка.

— Имаш толкова много рози — промълви срамежливо.

— Проблемът е, че никога не успявам да ги съхраня за по-дълго. Не ме бива много с цветята.

— Трябва да отрежеш стеблата им под ъгъл — започва въодушевено тя, после отново се изчервява. — Сестра ми ме научи как да се грижа за тях. Преди много обичаше да работи в градината.

Прехапва устни и бързо свежда глава.

— Вземи ги — казах ѝ.

Тя ме поглежда изпод вежди, явно очакваше някаква клопка.

— Искаш да ги задържа? — пита невярващо и ми напомни за Изи.

— Нали ти казах. Не искам на съвестта ми да тежат още няколко убийства на цветя. Имаш ли ваза?

Тя замълчава за момент, но устните ѝ бързо се разтягат в ослепителна усмивка и цялото ѝ същество се преобразява.

— Ще ги сложа в стаята си — шепне задъхана.

Кент вдига вежда и ме поглежда изпитателно.

— Откъде знаеш, че аз съм ти я изпратил?

— О, моля ти се — извъртам очи. — Никой друг не си изкарва джобните с откачени карикатури.

Той слага ръка на гърдите си и го дава засегнат.

— Не е за джобните. Просто обичам да ги рисувам. И не са откачени.

— Тогава благодаря за нормалната картичка.

— Пак заповядай — ухилва се.

Стоим съвсем близо един до друг и топлината, която струи от него, просто ме разтапя.

— Е, ще бъдеш ли тази вечер моят рицар в блестящи доспехи или какво?

Кент прави лек поклон.

— Един рицар няма как да откаже на лейди в нужда.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Коридорите вече са празни. Всички обядват. Усмивваме се свенливо един на друг. Очите му омекват и гърлото ми се отпуска. Всичко в мен затрептява, чувствам се свободна и лека, все едно всеки миг ще литна към небето.

Музика, изведнъж се сещам, той ме кара да се чувствам като музика. Казвам си: „Ще ме целуне тук, точно пред кабинета по

математика, в крилото по природни науки на гимназията Томас Джеферсън“, и краката ми се подкосяват.

Но той не го прави. Протяга ръка и докосва леко рамото ми. После бързо се отдръпва, но продължавам да усещам нежния гъдел по кожата си.

— До довечера тогава — казва и по лицето му заиграва онази негова усмивка. — Дано тайната ти да си заслужава.

— О, на сто процента. Честна дума.

Искам да запомня всяко нещо в него. Да го запечатам в сърцето си. Колко сляпа съм била досега, просто не мога да повярвам!

Бързам да се отдалеча, преди да съм направила някоя глупост, като например да се хвърля на врата му, но той ме спира.

— Сам?

— Какво?

Очите му отново шарят по мен и сега разбирам защо ми каза, че може да вижда през мен. Наистина го прави, имам чувството, че в момента четете мислите ми, което е малко притеснително, защото почти всички са свързани с прекрасните му устни.

Той прехапва устни и мърда неловко крака.

— Защо мен? Имам предвид защо избра мен за довечера. Не сме разговаряли близо седем години...

— Може би искам да наваксам изгубеното време — отвърщам и продължавам напред, почти тичам.

— Питам сериозно. Защо аз?

Виждам Кент да държи ръката ми в мрака и да ме води из стаите през квадратите с лунна светлина. Чувам гласа му, докато шепне в ухото ми миг преди да заспя, усещам как ме носи на вълните си като прилив. Усещам ръцете му около лицето си и устните му върху моите.

— Повярвай ми — изричам, — може да бъдеш единствено ти.

ВТОРИ ШАНС

Валентинката за Кент беше само първата от промените, които направих тази сутрин в стаята с розите, и в мига, когато влизам в барчето, разбирам, че Роб е получил своята. Той ме вижда, разбутва приятелите си и изтичва при мен още преди да съм се наредила на опашката (този път ще си взема двоен сандвич с говеждо печено).

Както винаги глупавата му шапка се кандилка, обърната с козирката настрани, сякаш е в някакво рап видео от деветдесет и втора година.

— Здравей, маце — слага ръка на раменете ми, а аз инстинктивно се отдръпвам. — Получих розата ти.

— Чудесно. И аз твоята.

Той ме оглежда, вижда единствената роза, мушната в ръчната ми чанта, и смръщва вежди:

— Това ли е моята?

Поклащам глава и се усмихвам сладко. Той разтрива челото си. Винаги прави така, когато мисли, сякаш от мисленето го заболява шава.

— Какво е станало с другите ти рози?

— Дадох ги на съхранение. — Което си е самата истина.

Той тръска глава и оставя въпроса.

— Знаеш ли, довечера има купон... — казва, но не довършва, поглежда ме и се усмихва. — Ще е забавно да идем за малко.

Отново слага ръка на рамото ми и го разтрива силно.

— Нали разбираш, като увертюра.

Само Роб може да приеме пиенето на бира на корем и надвикването с тълпата за увертюра към нещо по-интимно, но решавам да се включа в играта.

— Увертюра ли? — поглеждам го невинно.

Явно решава, че флиртувам с него, усмихва се, накланя глава назад и ме поглежда с премрежен поглед. Преди мислех, че няма по-секси начин да погледнеш едно момиче, сега ми се струва, че е лайнбекър, който се опитва да играе самба. Лайнбекърът може да изучи движенията до съвършенство, но все пак няма да изглежда добре.

— Знаеш ли — казва тихо той. — Харесва ми това, което ми написа в картичката.

— Така ли? — изчуруликвам и си припомням: „Не трябва повече да ме чакаш!“

— Мисля да отида на купона към десет, да постоя час-два — започва да обяснява, отстъпва назад и завърта козирката си напред: край на флиртовете, сега да уточним работата.

Изведнъж ми писва. Имах намерение да повъртя Роб на шиш, да му го върна за липсата на внимание, за липсата на интерес към всичко,

освен към купоните, към любимия му спорт лакрос и тази тъпа шапка на „Янките“, но повече не ми се играе.

— Знаеш ли, всъщност изобщо не ме интересува какво ще правиш.

Той замлъква. Не е очаквал такъв отговор.

— Но ще останеш у нас тази нощ, нали?

— Не, не мисля.

Ръката му намира челото и отново го разтрива.

— Но ти каза...

— Казах, че не трябва повече да ме чакаш. Това е. — Поемам дълбоко въздух. Едно, две, три... — Нещата между нас не вървят, Роб. Искам да се разделим.

Той отстъпва крачка назад. Лицето му става бяло като тебешир, после изведнъж червенината плъзва от врата нагоре, сякаш някой му налива с фуния „Капи вишна“.

— Какво каза?

— Казах, че късам с теб. — Досега не ми се е случвало и се изненадвам колко лесно намирам думите. — Не мисля, че между нас се получи.

— Но... но — запъва се той. Объркването изчезва и идва гневът. — Не може да скъсаш така.

И ме поглежда, сякаш съм най-тъпата личност на света.

— Не можеш да скъсаш с мен! — почти изплюва той.

Сега разбирам. Роб помни. Помни как в шести клас каза, че не съм достатъчно готина за него, помни го и все още мисли, че е така. Всяка троха от симпатията, която все още пазех в себе си, изчезва на мига и докато гледам червеното му лице и стиснатите зъби върху него, изведнъж откривам, че е доста грозен.

— Мога — отговарям кротко. — Току-що го направих.

— А аз те чаках. Чаках месеци наред.

Обръща се и измърморва нещо под носа си.

— Какво?

Роб връща поглед към мен, лицето му е изкривено от злоба и ненавист. Не, това не може да е същият човек, който преди седмица сложи глава на рамото ми и каза, че съм личната му възглавница. Той изчезва напълно и отдолу се подава съвсем различно лице.

— Казах, че не трябваше да отказвам на Габи Хейнс, когато ме помоли да се видим тази вечер — процежда студено.

Нещо в стомаха ми се надига, остатъчна болка или наранена гордост, но преминава бързо и всички отново се утаява. Разбирам точно как се чувства Джулиет от известно време насам. Мисълта за нея ми връща самообладанието и успявам да се усмихна.

— Винаги има втори шанс — произнасям дружески, обръщам се и отивам за последен път да обядвам с приятелките си.

След десет минути вече седя на обичайната ни маса и докато нагъвам двоен сандвич с говеждо и майонеза, плюс пълна чиния с пържени картофи — мечтая за това от дълго време — Джулиет влиза в барчето. Виждам, че е сложила роза в празна бутилка от минерална вода, и я е мушнала отстрани в чантата си. Оглежда се и този път завесата от коса пред лицето ѝ е разделена на две и е вдигната, очите ѝ не пропускат маса, покрай която минава, търсят знак. Лицето ѝ е ясно, одухотворено. Хапе устни, но не изглежда нещастна. Изглежда жива. Сърцето ми прескача. Най-важното е, че е жива.

Когато минава покрай нас, виждам картичката да се люлее на стъблото точно под червените листенца на розата и въпреки че съм прекалено далече и не успявам да я прочета, мога да видя какво е написано на нея дори и със затворени очи. Едно изречение: „Никога не е късно!“

— Какво ти става днес? — пита Линдзи по пътя за „Най-добрият сладолед в цялата страна“. Вече сме на две крачки от Редицата — уличка с наредени като гъби магазинчета около хълма. Воалът от тъмни облаци пълзи и закрива хоризонта сантиметър по сантиметър, донасяйки обещание за сняг.

— Какво да ми е?

Вървим ръка за ръка и се опитваме да се топлим. Искях Али и Елъди да дойдат с нас, но Али имаше тест по испански, а Елъди каза, че ако пропусне още един час по английски, ще отнесе наказанието — и аз си замълчах.

Ден като всеки друг.

— Искам да кажа, защо се държиш така странно?

Опитвам се да скалъпя някакъв отговор, но Линдзи продължава:

— Например да се тъпчеш с гадости, да преразпределяш зоните за обяд. — Прехапва устни. — Получих съобщение от Ейми Уийз...

— Така ли?

— Права си, Ейми е откачалка и никога не бих повярвала на думите ѝ, особено ако става дума за теб — бърза да каже тя.

— Сигурна съм — отвърщам развеселена, вече знам докъде ще доведе това.

— Но... — тя вдишва дълбоко и изпява на един дъх — тя разправя, че е говорила със Стив Уейтман, който пък говорил с Роб и той му спуснал, че сте скъсали.

Поглежда ме и се засмива пресилено.

— Отговорих ѝ, че са измислици.

В първия момент мълча, искам да подбера внимателно думите си.

— Не е измислица. Истина е.

Линдзи се заковава на място и ме зяпва.

— Какво?

— Скъсах с него преди обяда.

Тя завърта глава, сякаш се опитва да изтръска думите от ума си.

— И... хм... кога мислеше да споделиш незначителната подробност с нас? С най-добрите си приятелки? Или предпочиташ да го научим от другите?

Виждам, че наистина е засегната.

— Мислех да ти кажа, Линдзи...

Тя слага ръце на ушите си и продължава да върти глава.

— Не мога да го проумея. Какво стана? Нали тази вечер трябваше да бъде вашата... нали трябваше да бъде твоята Голяма нощ?

Въздъхвам дълбоко.

— Ето, затова не исках да ти кажа, Линдзи. Знаех си, че ще направиш голям въпрос от това.

— Защото си е голям въпрос.

Толкова се разстройва, че изобщо не обръща внимание, когато минаваме покрай „Кухнята на Хънан“.

Втренчила се е в мен, все едно очаква внезапно да посинея или да се възпламеня. Сякаш съм човек, на когото повече никога няма да има доверие. Минава ми през ума, че тя наистина ще се почувства така, когато направя това, което съм си наумила, но дори и тази мисъл не може да ме спре.

Слагам ръка на рамото ѝ и казвам:

— Изчакай ме за минутка.

— Къде отиваш? — примигва объркано.

— Трябва да вляза в „Хънан“ за малко. — Поглеждам я и чакам да избухне. — Искам да кажа нещо на Ана Картильо.

Очаквам от нея да се разкрещи, да хукне нанякъде или да ме измеря с желирани мечета, но тя остава напълно неподвижна, сякаш някой е изключил тока ѝ. Започвам да се тревожа, че ще изпадне в шок, ала възможността е прекалено добра, за да я подмина.

— Две минути. Обещавам.

И се вмъквам в „Хънан“, преди Линдзи отново да се включи онлайн. Отварям вратата и звънче оповестява появата ми. Алекс вдига поглед, в първия момент се смущава, после се усмихва широко.

— К'во става, Сам? — провиква се през ресторанта. Идиот.

Забравям за него и тръгвам директно към Ана. Тя е навела глава и рови с вилица из купата с храна пред себе си. Няма съмнение, така е много по-безопасно, отколкото да я яде.

— Здравсти.

Не знам защо, но съм доста напрегната. Има нещо обезпокоително в нейното безмълвие, в начина, по който ме поглежда, без да издава емоциите си. Това ми напомня за Джулиет.

— Дойдох да ти дам нещо.

— Да ми дадеш нещо? — свива скептично устни тя и приликата с Джулиет изчезва.

Сигурно ме мисли за полудяла. Доколкото си спомням, с нея никога не сме разменяли и една дума. Нямам представа какво си мисли, че ще ѝ дам. Алекс гледа ту мен, ту Ана, не по-малко шашнат от нея. Сигурна съм, че Линдзи наблюдава сцената през прозореца и мисълта, че трима души ме зяпат, все едно падам от небето, лекичко ме изнервя. Отварям чантата си с треперещи ръце.

— Да. Виж, знам, че е шокиращо. Не мога да ти обясня, но...

Вадя големия албум със скици на Енър и го оставям на масата до пилето със сусам. Или телешкото с портокали. Или котешко задушено. Или... както и да е.

Ана замръзва. Поглежда към книгата, сякаш е куче и може да я ухапе.

— Реших, че харесваш такива неща — обяснявам и бързам да се отдалеча от масата. Тежката част от мисията завърши успешно, сега се

чувствам хиляди пъти по-добре. — Вътре има над двеста рисунки. Може да си окачиш някои от тях на стена... ако намериш къде.

Изражението на лицето ѝ се променя. Тя продължава да гледа книгата с отпуснати на бедрата си ръце. Забелязвам колко силно стиска юмруци. Готова съм да се обърна и да хукна навън, щом тя вдигне поглед. Очите ни се срещат. Ана не проронва и дума, устните ѝ се отпускат в нещо, което не може да се нарече усмивка, но прилича, и аз го приемам вместо благодарност.

Чувам Алекс да се чуди:

— Какво беше това?

Не дочаквам отговора, изскачам навън и звънчето отбелязва излизането ми с весел звън.

Линдзи стои точно на мястото, където я оставих. Знам, че е видяла всичко.

— Сега вече съм сигурна, че си полудяла — изрича бавно тя.

— Казах ти вече. Нямам представа за какво говориш — усмихвам се весело. Сега, когато всичко свърши, се чувствам отлично. — Хайде, умирам за малко йогурт.

— Забрави. Отяде ми се. Откога започна да правиш подаръци на Ана Картильо?

— Виж, не е като да съм ѝ дала гривна за приятелство или нещо подобно.

— Откога изобщо говориш с нея?

Въздиша, знам, че няма да ме остави на мира, докато не отговоря.

— Преди два дни говорих за пръв път с нея. Достатъчно ли е? — Линдзи продължава да гледа, сякаш светът пред очите ѝ се срива. Чувството ми е познато. — Всъщност тя е доста симпатична. Искам да кажа... мисля, че ще ти хареса, ако...

Линдзи надава пронизителен писък и пак запушва уши, все едно за нея е истинско мъчение да слуша всичко това. Докато чакам да свърши представлението, въздъхвам отново и поглеждам часовника си.

Най-после тя се успокоява, писъкът ѝ преминава в гъргорещ звук някъде в основата на гърлото, присвива очи и ме поглежда. Не мога да сдържа смеха си. Изглежда като пълна шизофреничка.

— Свърши ли?

— Върна ли се?

— Кой да се върне? — примигвам аз.

— Саманта Емили Кингстън. Моята най-добра приятелка. Моята хетеросексуална партньорка в живота. — Навежда се към мен и почуква с кокалчето на показалеца си по челото ми. — Или все разговарям с онази роботизирана кукувица, която лиже задника на крадлата на чужди гаджета, Ана Картильо?

Извъртам очи.

— Виж, мисля, че не ме познаваш добре.

— Очевидно, изобщо не те познавам — скръства ръце пред гърдите си.

Дърпам я за ръкава и тя с неохота тръгва напред. Виждам, че наистина е разстроена, слагам ръка на раменете ѝ и я придърпвам към себе си. Толкова е дребничка, че трябва да правя миши стъпки, за да вървя в крак с нея, но я оставям тя да определи ритъма.

— Знаеш ли кой е любимият ми сладолед? — питам с надежда да я разсея.

Тя въздъхва.

— С двойна порция шоколад — изръмжава, но не се отдръпва от прегръдката ми, което е добър знак. — С фъстъци и малко овесени ядки.

— И подозирам, наясно си дали ще си взема голям или малък.

Стигнали сме до вратата на сладоледената къща и вече подушвам сладката миризма на изкуствени ароматизатори, от която ми потичат лигите. Като миризмата на прясно опечен хляб в голям подлез. Нали разбирате, не е по начина, по който природата или Бог са я мислили, но въпреки това е привлекателно.

Свалям ръка от раменете на Линдзи и тя ме поглежда с крайчеца на окото си. Трагичният израз на лицето ѝ ме развеселява толкова, че трябва да преглътна още една усмивка.

— Ти по-добре внимавай с това „Джъмбо“ — казва тя и отмята коса от лицето си. — Цялата вкуснотия от устата отива директно в ханша ти.

Но устата ѝ се извива в усмивка и съм наясно, че ми е простила.

ОЩЕ ЗА ПРИЯТЕЛСТВОТО

Ако трябва да назова три неща, които най-много обичам у приятелките си, ето какво бих избрала:

Али:

1. През лятото между първи и втори курс отиде с родителите си на почивка във Вермонт и една крава уви езика си около китката ѝ. После цяла година колекционираше порцеланови крави и изчете цялата противоречива информация за тях в интернет.

2. Готви без рецепти, мечтае един ден да има свое кулинарно шоу и ни е обещала, че ще ни покани на гости в него.

3. Изплезва език винаги когато се прозява, като котка.

Елъди:

1. Пее прекрасно и има най-ясния, най-богатия глас на света, като кленов сироп, полят върху палачинка, но не го демонстрира и пее единствено когато е сама под душа.

2. Изкара цяла учебна година, като всеки ден обличаше поне една зелена дреха.

3. Пръхти, като се смее, което непременно ме разсмива.

Линдзи:

1. Винаги и навсякъде е готова да танцува, дори и сама, дори и без музика — в барчето, в тоалетната, в мола.

2. Уви цялата къща на Тод Хортън с тоалетна хартия, след като той каза пред всички, че не се целувала хубаво.

3. Веднъж хукна с всички сили през парка, размахвайки ръце и крака, както си беше, по дънки и с китайските си гуменки. Аз също се затичах, но не можах да я настигна, докато и двете се проснахме на тревата, останали без дъх, поемайки на пресекулки студения есенен въздух. Засмях се с чувството, че дробовете ми всеки момент ще експлодират, и казах: „Печелиш.“ Тя се обърна и ме изгледа някак странно през рамо, не лошо, просто особено, все едно не знаеше, че съм там, после се изправи и каза: „Аз не се състезавах с теб!“

Мисля, че сега го разбирам.

Мисля си за всичко това, докато седим у Али, чувствам, че не съм им казала достатъчно, не съм им казала нищо. Четирите

прекарваме прекалено много време в шеги и в празни приказки, в мечти за по-различни хора и по-готини, по-интересни, по-добри, по-зрели неща. Стане ли обаче дума за нещо сериозно, усещам, че ми е трудно да говоря, затова се смея с тях, докато Линдзи и Елъди се въртят из кухнята, а Али полага огромни усилия да направи нещо за ядене от престояли в хладилника цели два дни спагети и стари бисквити.

И когато Линдзи увива ръка около врата ми, Али около нейния, и накрая Елъди прегръща всички, и Линдзи казва: „Хей, кучки, обичам ви до смърт!“, и Елъди извиква: „Групова прегръдка“, аз протягам ръце над раменете им и стискам, докато Елъди не се отдръпва със смях и казва:

— Ако продължа да се смея, ще ми се спука коремът.

ТАЙНАТА

— Не мога да разбера — удря по седалката до себе си Линдзи. — Вече сме в края на алеята пред къщата на Кент, в края редицата от коли свършва. — Как предлагаш да се приберем по къщите си?

Въздъхвам и казвам за стотен път:

— Ще се върна и ще ви откарам всичките. Ясно?

— Защо не влезеш с нас? — хленчи Али от задната седалка, също за стотен път. — Остави проклетата кола, и това е.

— И да те оставя ти да ни караш на връщане, така ли, госпожице водка „Абсолют“? — Цупя устни и втренчвам красноречив поглед в бутилката с водка в ръката ѝ. Тя вижда в това повод да я надигне още веднъж.

— Аз ще карам — настоява Линдзи. — Някога виждали ли сте ме пияна?

— Какво значение има? — извъртам очи. — Ти и трезва не можеш да караш.

Елъди изпръхтява и Линдзи забива пръст в гърдите ѝ.

— Внимавай какво правиш, ако не искаш да ходиш пеша до училище.

— Хайде, ще изпуснем веселбата — фъфли Али, приглажда косата си с пръсти и проточва врат, за да се види в огледалото.

— Не повече от петнайсет минути — казвам. — Ще се върна, преди да сте стигнали до бурето.

— И после как ще стигнеш дотук? — пита ме Линдзи. Все още ме гледа с подозрение, но отваря вратата на колата.

— Не се безпокой — отвръщам. — Намерила съм си кола.

— Все още не мога да разбера защо просто не ни откараш у дома по-късно — мърмори Линдзи, явно недоволна от плана, но въпреки това слиза от колата.

Али и Елъди излизат след нея. Не си правя труда да ѝ отговарям.

Обясних им милион пъти, че може би ще си тръгна по-рано. Всички си мислят, че е защото Роб ще бъде тук и ме е страх да не побеснее и да не успея да го спра.

Планът ми е да оставя колата на алеята пред Линдзи, но когато излизам на шосе номер девет, без да разбера, поемам към нас.

Чувствам се спокойна, празна, сякаш мракът отвън се е изсипал някак си в корема ми и всичко в мен е заспало. Чувството не е неприятно. Все едно си в басейн и риташ с крака, докато откриеш пълния баланс, който ще ти позволи да се носиш по водата, без да мислиш за нищо.

У дома повечето прозорци са тъмни. Изи е заспала преди няколко часа. От прозореца в дневната се носи синкава светлина. Баща ми гледа телевизия. Ярκο осветените квадрати на втория етаж са от банята.

Виждам сянка да се движи през тънките пердета и си представям как мама нанася на точици овлажнител върху лицето си, присвила очи, защото е без контактните лещи, ръкава на хавлията ѝ трепти като крило на птица, докато втрива крема. Както обикновено, са оставили лампата на верандата да свети, та като си дойда, да не ровя на тъмно из чантата си за ключовете. После ще се приберат в спалнята си, ще правят планове за утре, ще обсъдят какво да приготвят за закуска и дали да ме събудят за обяд, и за миг ми става мъчно за всичко, което губя, което изгубих преди няколко дни, в онази секунда, когато колата се понесе към дървото. Мъката ме надвива, облягам глава на волана и чакам да премине. И тя преминава. Болката изчезва, мускулите ми се отпускат и за пореден път осъзнавам правилността на нещата.

Докато карам към Линдзи, си спомням нещо, което научих преди няколко години по биология. Дори, когато птицата е отделена от ятото си, тя все мигрира по инстинкт. Знае къде да отиде, без някой да ѝ е показвал пътя. Тогава на всички ни се стори невероятно, но сега вече не мисля, че е толкова необяснимо. Аз съм пример за това, като птица, рееща се в небето съвсем сама, но незнайно как, знам точно какво да правя.

Няколко минути преди да отбия по алеята за Линдзи, вадя телефона и намирам номера на Кент. Минава ми през ума: може да е решил, че съм се шегувала с него в училище. Или да не вдигне, ако не разпознае номера. Или да е толкова ангажиран да пази персийските килими на родителите си от онези хуни, че да не чува. Започвам да броя позвъняванията и с всеки един ставам все по-нервна. Едно, две, три.

На четвъртия звън се чува изщракване. После чувам топлия успокояващ глас:

— Екстра герои, спасяват разстроени жени, пленени принцеси и момичета без автомобили, родени след 1684 година. С какво можем да помогнем?

— Откъде знаеш, че съм аз?

Музиката се засилва, чуват се гласове. После Кент явно запушва телефона с ръка и извиква:

— Вън!

Затръшва се врата и шумът заглъхва.

— Кой друг може да бъде? — произнася леко язвително. — Другите са тук.

Премества нещо и сега гласът му е по-ясен. Сигурно е залепил слушалката до устата си. Мисълта за устните му ме кара да забравя думите си.

— Казвай сега.

— Надявам се, че колата ти не е блокирана. Имам неотложна нужда от шофьор с кола.

По обратния път и двамата си мълчим. Той не ме пита защо стоя по средата на алеята пред Линдзи и нито защо съм избрала точно него. Благодарна съм му за това и съм доволна, че мога да седя мълчаливо до него, да гледам дъжда и черните протегнати към небето клони на дърветата.

Когато свиваме по алеята пред тях, която вече е пълна с коли, се оглеждам и се опитвам да разбера на какво ми приличат танцуващите пред фаровете дъждовни капки.

Със сигурност не на нещо блестящо.

Кент паркира, но не гаси двигателя.

— Не съм забравил за голямата тайна — обръща се към мен. — Не си мисли, че ще се измъкнеш толкова лесно.

— Не съм си и мечтала за това.

Откопчавам предпазния колан и се приближавам към него, все още наблюдавайки дъжда с крайчеца на окото си. Някаква прах, може би прах от бяла светлина.

Кент слага ръце в скута си и ме поглежда с очакване, устните му се повдигат в лека усмивка.

— Хайде, искам да чуя.

Пресягам се през него, вадя ключовете от стартера и угасвам светлините. В настъпилия мрак шумът от дъжда се чува много отчетливо, бие по покрива на колата.

— Хей — казва тихо Кент, мекият му глас стопля тялото ми и сърцето ми отново прескача. — Така не мога да те виждам.

Лицето и фигурата му са в сянка — мрак в мрака.

Не го виждам, но усещам топлината му.

Навеждам се към него, докосвам с брадичка якето, намирам ухото му и случайно го докосвам с устни. Той рязко поема въздух и мускулите му се напрягат.

Кръвта хуква из вените ми като река. Не усещам паузи между ударите на сърцето си.

— Тайната е — прошепвам в ухото му, — че твоята целувка е най-хубавата в целия ми живот.

Той се отдръпва леко, за да погледне в очите ми, устните ни са на сантиметри разстояние. Не виждам лицето му, но мога да се закълна, че очите му отново изследват моето.

— Но аз никога не съм те целувал — шепне. Дъждът се засилва, изсипва се върху колата като падащо стъкло. — Не и след трети клас.

Усмивкам се, макар и да не съм сигурна, че може да види усмивката ми.

— По-добре започвай тогава, защото нямам много време.

За част от секундата той остава неподвижен. После се приближава, притиска устни до моите и целият останал свят изчезва — луната, дъждът, небето и улиците, — оставаме само ние и мракът, наситеният с живот мрак. Не знам колко време продължаваме, струват ми се часове, но когато той се отдалечава, за да навакса с въздуха, оставяйки ръцете си от двете страни на лицето ми, светещият в мрака часовник на таблото отчита само няколко минути повече.

— Уау — възкликва той. Гърдите му се повдигат бързо, бързо. И двамата дишаме тежко. — За какво беше това?

Налагам си да се отдръпна, напипвам дръжката на вратата и я отварям. Студеният въздух и дъждът изпълват купето и ми помагат да изтрезнея.

— За това, че ме докара, и за всичко — изричам на един дъх.

Виждам как в тъмното очите му проблясват като на котка. Не мога да откъсна поглед от тях.

— Защото спаси живота ми тази вечер — казвам малко на шега и преди да ме спре, изскачам от колата, въпреки че той ме вика, и изтичвам към къщата за последния купон в живота си.

— Ти успя! — изписква Линдзи, когато я откривам. Музиката, димът и горещината са непоносими както винаги, хората, парфюмите и шумът образуват непробиваема стена. — Бях сигурна, че ще останеш някъде по пътя.

— Аз пък си знаех, че ще се появиш — обявява Али, докопва ръката ми и я стиска. После снишава глас, което при ситуацията, в която се намираме, означава, че крещи малко по-слабо. — Видя ли Роб?

— Мисля, че ме избягва — което си е самата истина и слава Богу. Линдзи се оглежда за Елъди.

— Виж кой е благоволил да ни ощастливи с присъствието си! — извиква тя.

Елъди поглежда тъпо, после явно зацепва, че досега не съм била с тях, обръща се към мен и ме прегръща.

— Сега вече купонът наистина става купон — заявява доволна. — Ал, дай ѝ една глътка.

— Не, благодаря. — Отблъсквам бутилката, която Али завира в лицето ми, и отварям телефона си. Единайсет и половина. — Знаете ли, хм, мисля да сляза долу за малко. Може и в задния двор. Тук просто не се диша от горещина.

Линдзи и Али се споглеждат.

— Та ти тъкмо влизаш отвън — недоумява Линдзи. — Току-що дойде. Няма и пет секунди.

— Не, досега ви търсих из стаите.

Знам, че е същото с бели конци, но знам също, че няма как да им обясня нищо.

Линдзи скръства ръце.

— Тая няма да я бъде. Нещо става с теб и няма да те пуснем, докато не ни кажеш.

— Цял ден си много особена — кима Али.

— Линдзи ли ти нареди да кажеш това? — питам я.

— Кой е особен? — стоварва се Елъди върху нас.

— Очевидно аз.

— О, да — кима Елъди. — Определено си ти.

— Линдзи не ми е нареждала нищо — вирва нос Али, явно засегната. — Очевидно е.

— Ние сме ти приятелки — намесва се Линдзи. — Познаваме те.

Притискам с пръсти слепоочията си, опитвайки се да игнорирам бумтящия ритъм на музиката, и затварям очи. Когато ги отворям, виждам, че Елъди, Али и Линдзи ме гледат с подозрение.

— Всичко е наред — успокоявам ги в желанието си да избегна дълги разговори или още по-лошо — разпавии. — Повярвайте ми. Просто цялата седмица беше особена.

Меко казано.

— Тревожим се за теб, Сам — казва Линдзи. — Сякаш не си на себе си.

— Може пък това да е хубав знак — отвърщам, но те продължават да ме гледат напрегнато. Въздъхвам и разпервам ръце да ги прегърна всичките.

— Групова прегръдка? — засмива се Елъди, а Линдзи и Али май се отпускат.

— Обещавам ви, всичко си е наред — уверявам ги, което не е съвсем вярно, но решавам, че е най-доброто, което мога да им кажа.

— И без тайни — поглежда ме настойчиво Линдзи.

— И без тъпотии — бучи Елъди. Това не е част от ритуала, но карай. Трябваше да каже „без лъжи“, но мисля, че и така става.

— Докато смъртта ни раздели — завършва Али.

Последната част се пада на мен:

— Дори и след това.

— Дори и след това — повтарят трите след мен като ехо.

— Окей, стига сълзливи истории — отдръпва се Линдзи. — Време е да се напием.

— Мислех, че никога не се напиваш — вметва Али.

— Казвам го образно.

Али и Линдзи тръгват, всяка в различна посока. Али танцува към изхода с бутилката в ръка („Щом няма да се напиваш наистина, не виждам смисъл, само ще хабиш материала“), а Елъди се връща при Мъфин. Най-после съм въвн от вниманието им.

— Ще се видим по-късно — изричам в пространството.

Само Елъди поглежда през рамо, но може би не към мен, а към някого зад гърба ми. Линдзи маха с ръка през рамо, а Али изобщо не

ме чува. Това ме връща у дома, сутринта, когато излизах. Въпреки всичко е невъзможно да проумееш окончателния завършек на определени неща, определени думи, определени моменти. Обръщам се, всичко пред мен се размазва и с изненада установявам, че плача. Сълзите потичат без никакво предупреждение. Започвам да мигам, докато светът пред мен отново се проясни, избърсвам следите по бузите и проверявам телефона си. Единайсет и четирийсет и пет.

Слизам долу и заставам точно на прага на вратата, чакам Джулиет. Все едно се опитвам да се задържа на крака срещу течението. Хората се блъскат в мен, но почти не ме забелязват. Може би излъчвам странни вибрации или виждат, че умът ми е някъде другаде и е по-добре да не ме закачат. А може би — и тази мисъл ме натъжава — усещат някак си, че вече ме няма. Бързам да обърна гръб на тази мисъл.

Най-после я виждам да влиза през входната врата, белият пуловер леко е пристегнат с колан, косата е прибрана назад. Веднага скачам към нея и я хващам за ръката. Тя се сепва, обръща се и въпреки че се е надявала тази вечер да се изправи пред мен, фактът, че аз я откривам, а не обратното, я сварва неподготвена.

— Здравей — казвам. — Може ли да поговорим за момент?

Тя отваря уста, затваря я и пак я отваря.

— Тръгнала съм за другаде.

— Не, не си. — Издърпвам я по-далеч от тълпата, към малка ниша в коридора, където се чуваме по-добре, но е толкова тясно, че заставаме гърди в гърди. — Не търсиш ли точно мен? Не търсиш ли нас?

— Откъде... — Тя замлъква, рязко поема въздух и казва: — Не съм тук заради теб.

— Знам — отвърщам и търся очите ѝ, принуждавам я да ме погледне, но тя ме избягва. Искам да ѝ кажа, че я разбирам, но тя изследва с поглед плочките на пода. — Знам, че не е само затова.

— Нищо не знаеш — тросва се.

— Известно ми е какво си намислила тази вечер — обявявам съвсем тихо.

Очите ни най-после се срещат и съглеждам в тях страх и още нещо, надежда може би, но тя бързо свежда поглед.

— Не знаеш. Няма как да знаеш — отвърща ми. — Никой не знае.

— Знам, че искаш да ми кажеш нещо — продължавам. — Че искаш да го кажеш на всички нас — на мен, на Линдзи, на Али и на Елъди.

Тя отново ме поглежда, но този път устоява на погледа ми и широко отваря очи. Сега забелязвам, че това, което проблясва зад страха, е удивление.

— Ти си кучка! — прошепва изключително тихо и не съм сигурна дали чувам думите, или просто си ги спомням, представям си ги.

Джулиет ги произнася като заучена реплика от отдавна забравен сценарий на стара пиеса, останала завинаги в главата ѝ.

— Знам — кимам. — Знам, че съм кучка. Знам, че и четирите сме кучки. И съжалявам за това.

Тя прави крачка назад, но мястото е невероятно тясно и се удря в стената. Залита и се подпира с ръка, диша накъсано, сякаш съм див звяр, готов да я нападне всеки момент. Главата ѝ се тресе, мята се от една страна на друга, но не съм сигурна, че го осъзнава.

— Джулиет — протягам ръка, но тя успява да се свие така, че да се отдалечи още с половин сантиметър, и аз прибирам ръката си. — Говоря сериозно. Наистина много, много съжалявам.

— Трябва да вървя.

Отдръпва се с усилие от стената, все едно не е убедена, че ще остане права без подкрепата ѝ. Опитва се да ме заобиколи, но аз се премествам леко и заставам точно срещу нея.

— Извинявай.

— Вече го каза — започва да се ядосва тя, но аз се радвам. Мисля, че е добър знак.

— Не, искам да кажа... — поемам дълбоко въздух и мислено я моля да разбере. Защото така трябва да стане. — Джулиет, трябва да дойдеш с мен.

— Моля те, остави ме на мира! — недоволства тя.

Нали това се опитвам да ти кажа? Не тога да те оставя.

Сега забелязвам, че сме почти на еднаква височина. Сигурно изглеждаме като тъмната и светлата страна на бисквитите „Орео“.

Колко лесно бихме могли да си сменим местата! Тя да ми препречва пътя, а аз да се опитвам да се прокрадна покрай нея в мрака.

— Ти не... — започва тя, но аз вече не слушам какво ми говори.

В този момент някой от стълбите извиква „Сам!“. Обръщам се натам и точно когато виждам Кент, тя ми се изплъзва.

— Джулиет! — извиквам и се оглеждам като луда, но е късно, тълпата я поглъща, празното място, позволило ѝ да избяга от мен, моментално се запълва и там отново се настанява онзи движещ се, непрекъснато пълнещ всяка дупка тетрис от тела и гърбове, ръце и огромни кожени чанти, който препречва пътя ми.

— Сам!

Не сега, Кент.

Пробивам си с лакти път към вратата, на всеки две-три крачки правя една назад, понесена от безкрайния поток от държащи празни чаши над главите си хора по посока към кухнята. Когато приближавам вратата, тълпата изведнъж оредява и тъкмо набирам скорост, когато топла ръка ме хваща за рамото. Кент ме обръща към себе си и макар най-важното сега да е да настигна Джулиет, си представям как с него танцуваме тук, пред погледите на цялото училище. Колко прекрасно би било! Но наистина да танцуваме, не просто да се кълчим, както обикновено правим по купони — да танцуваме като едно време, моите ръце да са на раменете му, а неговите около талията ми.

— Търсих те — казва задъхано, рошав и топъл както винаги. — Защо избяга от мен?

Изглежда толкова смутен и объркан, че сърцето ме заболява.

— Сега нямам време за това, Кент — казвам нежно. — Ще те намеря след малко.

Това е най-лесният начин. Единственият възможен.

— Не!

Казва го толкова отчаяно, че веднага свалям гарда.

— Моля?

— Казах не! — Застава пред мен и блокира пътя ми. — Искам да говоря с теб. Сега.

— Не мога... — започвам, но той ме прекъсва.

— Няма да ми избягаш отново, Саманта Кингстън. — Слага ръце на раменете ми и усещам как потокът от топлина и енергия зареждат тялото ми. — Не разбираш ли? Не може да продължава така.

Гледа ме така, че краката ми омекват. Сълзите ми заплашват всеки момент да рукнат.

— Не съм искала да те нараня — изричам прегракнало.

Той сваля ръце от раменете ми и бута косата си назад. Изглежда всеки момент ще закрепчи.

— Години наред се държиш, сякаш съм невидим, после изпращаш това съобщение, аз те докарвам с колата и ти ме целуваш...

— Всъщност мислех, че ти ме целуна.

Но той дори не спира.

— ... После ме зарязваш. Преобръщаш живота ми и пак започваш старата песен, пак не ме забелязваш.

— Да съм те зарязала ли? — възкликвам неволно.

Погледът му натежава.

— Ти зарязваш всичко и всички.

— Виж, Кент... — Поглеждам към ръцете си. Трябва да използвам волята си, за да не им позволя да литнат към него, да погаят непослушната му коса и да я приберат зад ушите. — Всичко, което се случи в колата... аз го исках. Исках да те целуна. Искам да те целуна.

— Мислех, че аз съм те целунал.

Тонът му е равен и не схващам дали не се шегува.

— Добре, аз пък си мислех да ти върна целувката — казвам и се опитвам да преглътна буцата в гърлото. — В момента мога да ти кажа само толкова. Но съм съвсем сериозна. През целия си живот не съм била по-сериозна.

За щастие гледам надолу, към обувките си, когато сълзите преливат и започват да мокрят лицето ми. Бързо ги изтривам с ръка, като се правя, че си търкам очите.

— А какво означаваха другите неща, които ми каза в колата? — Кент не изглежда ядосан, поне не го усещам в гласа му, защото съм прекалено уплашена, за да го погледна. — Ти каза, че нямаш много време. Какво означава това?

Сега, когато сълзите си намериха път, вече не мога да ги спра, затова продължавам да стоя с наведена глава. Една от тях пада върху обувката ми и оставя петно във формата на звезда.

— В момента стават едни неща...

Той слага два пръста под брадичката ми и я повдига към лицето си. И тогава краката ми вече наистина не издържат, подгъват се и той ме прегръща, за да ме задържи.

— Какво става, Сам? — Избърсва с палец сълза от ъгълчето на окото ми и прави онова нещо, което сякаш изважда душата ми на показ и той може да види всичко в нея. — Да нямаш проблеми?

За миг се изкушавам да остана така, притисната до него, да го целувам отново и отново, докато започне да ми се струва, че дишам чрез него. После се сещам за Джулиет в гората.

Виждам два лъча светлина да изплуват в мрака, чувам ръмженето на двигател, като далечен океан. Това ръмжене и двата лъча се настаняват в главата ми и прогонват всяка друга мисъл и всяко друго чувство — страха, тъгата, съжалението — и отново се съсредоточавам в предстоящото.

— Нямам проблеми, Кент. Не става дума за мен. Аз... трябва да помогна на някого. — Свалям нежно ръцете му от мен и се отдръпвам. — Довери ми се. Няма как да ти обясня.

Отново се приближавам и го целувам за последен път, по-скоро символично, защото едва допирам устни до неговите, но за мен е достатъчно да усетя как силата и енергията му преминават в мен.

Отдръпвам се, очаквайки протестите да продължат, но той остава загледан в мен още секунда, после се обръща и изчезва нагоре по стълбите. Сърцето ми се преобръща, става ми толкова мъчно, толкова тежко, че гърдите ме заболяват.

После си спомням за гъстия мрак, за фаровете и за ръмженето на мотора, и преди мислите за Кент да ме разколебаят, взимам последните две стъпала до вратата и излизам на студа и дъжда, който продължава да се сипе като лунен прах или като стоманени парченца.

ЧУДОТО НА СЛУЧАЙНОСТИТЕ И СЪВПАДЕНИЯТА

ВТОРА ЧАСТ

— Джулиет! Джулиет!

Знам, че е далече от мен и няма да ме чуе, но се чувствам по-добре, като викам името ѝ, така обгръщащият ме мрак ми се струва по-малко гъст и черен.

Този път съм взела фенерчето. Започвам своя хлъзгав маратон по заледената алея и съжалявам, че не си сложих маратонки вместо кожените си маслиненочерни ботуши „Долче Вита“ с токове. Прецених обаче, че тези ботуши заслужават да умреш с тях.

Светлините от къщата вече не се виждат, потъват сред завоите на пътеката и високите клони, но в един момент чувам някой да ме вика. В първия миг решавам, че ми се е причуло, че свирещият между дърветата вятър ме е подвел. Спирам, ослушвам се и чувам отново:

— Сам!

Прилича на гласа на Кент.

— Сам! Чуваш ли ме?

Да, Кент е.

Действа ми като шок. Когато го видях да се отдалечава от мен по стълбището, бях абсолютно сигурна, че това е краят. Изобщо не предполагах, че ще ме последва. Искам да се обърна и да тръгна към него, но нямам време. А и вече казах всичко, което мога да си позволя. За миг спирам в студената нощ, затварям очи и вдишвам: леденият въздух изпълва гърдите ми, дъждът мокри яката на якето ми и се стича по гърба, и аз извиквам в ума си спомена за мен и Кент в онази топла и суха кола, припомням си целувката и чувството, че се нося по вълните и навлизаме все по-навътре, докато дъждът ни засипва от всички страни... Пак чувам името си, този път съвсем отблизо, и си представям, че държи лицето ми в ръцете си и шепне: „Сам.“

Някой крещи, оглеждам се бързо, с разтуптяно сърце връщам мислите си на Джулиет. Гласовете стават два, все още далечни, все още

приглушени, но мога да се обзаложа, че единият от тях е на Линдзи. Глупости, Линдзи. Само се въобразявам и си губя времето.

Продължавам напред към шосето. Явно приближавам, защото чувам бучене на автомобили и свистене на гуми по асфалта като разбиване на вълни по брега.

Откривам Джулиет застанала на края на гората, мокра, със залепнали по тялото ѝ дрехи, ръцете ѝ се люлеят лекичко от двете ѝ страни, все едно не усеща нито студа, нито дъжда.

— Джулиет!

Тя ме чува и рязко обръща глава към мен, сякаш гласът ми я връща на земята. Чувам ниското ръмжене на задаващ се зад мен камион, приближаващ прекалено бързо, и се затичвам към нея. Тя се дръпва назад, но аз се затичвам още по-бързо, като разпервам ръце, за да не падна на леда. Най-после тя ме познава и лицето ѝ се променя, на него се изписва гняв и още нещо: учудване.

Двигателят ръмжи все по-силно, преминава в рев и шофьорът натиска клаксона. Звукът е невъобразим, удря ни право в гърдите и изпълва въздуха с пронизителен вик. Джулиет не помръдва. Стои си там, взира се в мен и поклаща леко глава, все едно сме приятелки, разделени от години, засекли се случайно на едно от летищата в Европа „Колко странно да те видя точно тук.“ „Светът е малък, нали? Странна работа.“

Изминавам последните крачки между нас точно когато камионът прелетява по пътя с все още надут клаксон. Хвърлям се към нея и я принуждавам да направи няколко крачки назад към гората, дърпам я толкова силно, че за малко не пада. Воят на клаксона се засилва до писък, после бавно заглъхва и светлините му потъват в нощта.

— Слава Богу! — казвам, докато се опитвам да си поема дъх и да успокоя треперещите си ръце.

— Какво правиш? — изкрещява тя и дошла на себе си, се опитва да се измъкне от хватката ми. — Следиш ли ме?

— Мислех, че ще... — Соча с глава към шосето и изведнъж ме обхваща желание да я прегърна, да я усетя жива, плътна и реална между ръцете си. — Не вярвах, че ще те настигна навреме.

Тя спира да се дърпа и се вглежда в мен дълго и внимателно. По шосето не се виждат други коли, настъпва затишие и в него чувам ясно и силно:

— Саманта Емили Кингстън.

Името ми долита до нас някъде от гората вляво и на света има само един човек, който ме нарича с пълното ми име: Линдзи Еджком.

И тогава като хор на птички от земята се надигат и други гласове, припокриват се, зоват: „Сам! Сам! Сам!“ Кент, Али и Елъди. Всички идват към нас през гората.

— Какво става? — поглежда ме изплашено Джулиет. Вълнението ме обърква толкова, че отпускам ръка и тя се измъква от хватката ми. — Защо тръгна след мен? Защо не ме оставиш на мира?

— Джулиет — вдигам ръце в знак за примирие. — Искam само да поговорим.

— Нямам какво да ти кажа — отвърща тя, обръща се с гръб и отново тръгва към шосето.

Поемам след нея, внезапно обзета от пълно спокойствие. Светът около мен се прояснява и неочаквано добива отчетливи форми. Всеки път, когато името ми се разнася из гората, го чувам от по-близо и си отговарям наум: „Съжалявам!“ Но това е правилният начин. Така трябва да се случи.

Както е предвидено.

— Не бива да правиш това, Джулиет — настоявам тихо. — Знаеш, че не бива.

— Откъде знаеш какво трябва да правя аз? — шепне ядосано тя. — Не, не знаеш. И никога няма да разбереш.

И се заглежда в пътя пред себе си. Лопатките на гърба ѝ щръкват под мократа блуза и отново ги виждам като две малки криле, които я повдигат и я отнасят далеч от опасността.

— Сам! Сам! Сам!

Гласовете вече са съвсем близо, снопове светлина се кръстосват и оставят мигновени зигзагообразни следи между дърветата. Чувам стъпки и прашене на клони под тях. Пътят е необичайно пуст, но в момента, когато го отчитам, чувам рев на коли от двете посоки. Затварям очи и си представям, че летя.

— Искam да ти помогна — казвам на Джулиет, макар да знам, че не мога да я накарам да разбере, не и така.

— Не разбираш ли? — обръща се тя към мен и с изненада виждам, че плаче. — Не мога да се променя, не разбираш ли?

Спомням си как казвам на Кент абсолютно същите думи, докато стоим един срещу друг на стълбите. Спомням си красивите му яркозелени очи и думите му: „Няма защо да се променяш“, топлината на ръцете и меките му устни. После си спомням за маската на Джулиет и се замислям. Може би всички се чувстваме накъсани на парчета и защити отново, но не всички парчета са на точното място.

И страхът ме напуска.

Имам неясно усещане, че някаква кола се приближава, чувам гласове на една ръка разстояние, от мрака изплуват лица, пребледнели и изплашени, но продължавам да гледам Джулиет. Толкова е красива въпреки сълзите!

— Късно е — казва тя.

— Никога не е късно.

За част от секундата тя излиза на шосето, но се обръща изплашена, осъзнала какво прави. Хвърлям се и падам върху нея. Тя полита напред и се претъркулва на рамо в мига, когато двата микробуса се разминават. Чува се жесток писък и някой — няколко души — крещи името ми, топла вълна преминава през тялото ми и усещам, че някой, една огромна ръка, ме вдига, дърпа и понася земята се преобръща, застава отгоре ми, после мъглата се спуска и превръща всичко в сън.

Пред очите ми плуват различни картини, изникват и изчезват от съзнанието ми. Яркозелени очи и поляна, окъпана в слънчева светлина устни, които повтарят: „Сам, Сам, Сам“, и от тях името ми зазвучава като рефрен на песен. Три лица изникват пред мен като букет от три цвята на едно стъбло, имената им бягат от съзнанието ми и остава една-единствена дума: любов. Червени и бели светлини, трите цветя се издигат и се извиват в дъга като сводест таван на църква.

И едно лице над мен, бяло и красиво, с големи като луни очи. „Ти ме спаси.“ Ръка на бузата ми, студена и суха. „Защо ме спаси?“ Думите се носят из въздуха като снежинки. „Не, точно обратното е.“ Очи с цвета на утринно небе, корона от руси коси, толкова светли и копринено нежни, че сияят като ореол.

ЕПИЛОГ

Хората казват, че миг преди да умреш, целият живот преминава пред очите ти като на филм, но с мен не стана така.

Виждам само най-хубавите моменти. Нещата, които искам да запомня и с които искам да бъда запомнена. Онзи ден в Кейп Код, когато с Изи стояхме на плажа до полунощ и се опитвахме да хванем раци с остатъците от хамбургерите си, и луната беше толкова пълна и кръгла, та ни се струваше, че можем да се покачим и да седнем върху нея. Следобедът, когато Али ни направи суфле и се появи в кухнята с навита около главата си тоалетна хартия вместо готварска шапка, и Елъди се смя така, че се подмокри, но ни закле да не казваме на никого. Линдзи ни прегърна всичките и извика „Приятелки до смъртта“, а ние отвърнахме като ехо: „Дори и след това.“ После онези горещи августовски следобеди на терасата, аз лежа под слънцето, а въздухът ухае невероятно силно на окосена трева и цветя, струва ти се, че усещаш вкуса им в устата си. Онази Коледа, когато заваля силен сняг, татко нацепи стара масичка за телевизор и я свали в мазето за подпалки, мама направи ябълков сайдер, всички насядахме и се опитахме да си спомним думите на „Тиха нощ“, но в края на краищата се върнахме на любимите си зимни песни.

И онази първа целувка с Кен тогава осъзнах, че времето няма значение. Разбрах, че някои моменти остават завинаги. Дори и когато са приключили, дори и след като умреш и те погребат, тези моменти продължават да съществуват назад и напред във вечността. Те са винаги и навсякъде, всичките накуп.

Те са смисълът.

Ако се чудите дали ме е страх, отговорът ми е „Не“. Моментът на смъртта е изпълнен със звуци, с топлина и светлина, толкова много светлина, че ме изпълва цялата, поглъща ме и се понасям по тунел от светлина, издигам се все по-високо и по-високо, и ако песента беше чувство, то щеше да е като тази светлина, като това извисяване, като радостен смях...

Останалото ще трябва да откриете сами.

Издание:

Лорън Оливър. Моят Свети Валентин

Американска, първо издание

ИК „Entusiast“, София, 2010

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Людмила Стефанова

ISBN: 978-954-8657-40-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.